NORA ROBERTS

SANCTUARUL

Nora Roberts

SANCTUARUL

Editura: Miron
ISBN: 973-17890-7-1

Cărţi_2011 yahoo groups
Versiunea electronică v.1.0

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI.....

PARTEA A DOUA.....

PARTEA A TREIA.....

EPILOG.....

PARTEA ÎNTÂI

Când bătut de vremuri mă înapoiez ...
Trupul meu, un sac de oase; frânt pe dinăuntru ...
JOHN DONNE

CAPITOLUL 1

Visa Sanctuarul. Casa cea mare lucea albă ca o mireasă în lumina lunii, o forţă luând în piept panta care domnea peste dunele de la răsărit şi mlaştinile de la apus, maiestuoasă ca o regină pe tron. Casa se înălţa aşa cum stătuse timp de peste un secol, un măreţ tribut adus vanităţii şi strălucirii omeneşti, lângă umbrele întunecate ale pădurii de stejari, unde râul curgea într-o tăcere tenebroasă. La adăpostul copacilor, licuricii sclipeau aurii, iar făpturile nopţii fremătau, încordate să vâneze sau să fie vânate. Sălbăticiuni se împreunau în umbre, în secret.

Nu ardea nici o lumină care să însufleţească ferestrele înalte şi înguste ale Sanctuarului. Nici o lumină nu îşi întindea braţele în semn de bun venit pe verandele graţioase, pe uşile distinse. Noaptea era adâncă, având respiraţia umezită de mare. Singurul sunet care s-o tulbure era al vântului foşnind prin

coroanele marilor stejari şi trosnetele uscate — ca de degete osoase — ale frunzelor de palmieri. Coloanele albe se înălţau asemenea unor soldaţi străjuind veranda largă, dar nimeni nu deschidea enorma uşă din faţă în calea ei.

Apropiindu-se, auzi scrâşnetul nisipului şi al scoicilor de pe drum, sub picioare. Clopoţeii de vânt zăngăneau, cu mici note muzicale. Balansoarul de pe verandă scârţâia în lanţuri, însă nimeni nu stătea tolănit pe el pentru a se bucura de lună şi noapte. În aer plutea mirosul iasomiei şi al trandafirilor moscaţi, pe sub cel mai puternic şi sărat al mării. Începu să audă tunetele joase şi statornice ale apei prelingându-se peste nisip şi retrăgându-se spre propria-i inima.

Bătăile sale, acel puls constant şi răbdător, le aminteau tuturor celor ce locuiau pe insula Lost Desire ca marea îşi putea însuşi din nou pământul, la cea mai mică toană.

Totuşi, starea de spirit i se lumina la auzul ei, muzica de-acasă şi din copilărie. Cândva, alergase prin pădurea aceea liberă şi sălbatică precum o căprioară, îi cutreierase mlaştinile, gonise de-a lungul plajelor nisipoase, cu privilegiul lipsit de griji al tinereţii. Iar acum, nemaifiind copilă, revenise acasă.

Merse repede, grăbind paşii, traversând veranda, apucând mânerul mare de alamă care lucea ca o comoară pierdută. Uşa era încuiată.

Îl răsuci la stânga, apoi la dreapta, împinse în panoul gros de mahon.

Lăsaţi-mă să intru, spuse ea în gând, cu inima începând să-i bată în piept. *Am venit acasă. M-am întors.*

Dar uşa rămăsese închisă, încuiată. Când îşi lipi faţa de geamul uneia dintre ferestrele înalte care o încadrau, nu văzu înăuntru nimic altceva decât întuneric. Şi o cuprinse frică.

O luă la fugă, pe lângă peretele casei, peste terasă, unde florile se revărsau din jardiniere şi crinii dansau în formaţii de culori vii. Melodia clopoţeilor de vânt devenise aspră şi discordantă, freamătul frunzelor părea un şuierat prevenitor. Trase de uşa următoare, plângând, bătând cu pumnii.

Vă rog, vă rog, nu mă închideţi afară. Vreau să vin acasă.

Suspinând, porni cu paşi poticniţi pe cărarea din grădină. Avea să se ducă în spate, să intre prin veranda cu geamlâc. Nu era încuiată niciodată — mama spunea că o bucătărie trebuie să fie întotdeauna deschisă musafirilor.

Dar n-o mai găsea. Copacii creşteau deşi şi apropiaţi, tăidu-i calea cu ramurile pline de muşchi.

Rătăcită, derutată, se împiedică de rădăcini, chinuindu-se să vadă prin întuneric, căci coroanele copacilor acopereau luna. Vântul se înteţise, urlând, plesnind-o cu izbituri aspre. Frunzele prelungi şi zimbate ale palmierilor o loveau ca nişte spade. Se întoarse, dar în locul potecii se afla acum râul, oprindu-i drumul spre Sanctuar. Ierburile înalte de pe malurile alunecoase se legănau înnebunite. Şi atunci se văzu pe ea însăşi, stând singură, plângând, pe malul celălalt.

Şi ştiu că era moartă.

Jo se chinui să se trezească din vis, aproape simţindu-i marginile tăioase cum îi zgâriau pielea, în timp ce se târa spre ieşirea din tunelul somnului. Picioarele îi ardeau, iar faţa îi era udă de sudoare şi de lacrimi. Cu o mână tremurătoare, bâjbâi după lampa de pe noptieră, răsturnând pe jos o carte şi o scrumieră plină, în graba de a se smulge din

întuneric.

Când se aprinse lumina, îşi strânse genunchii la piept, cuprinzându-şi-i cu braţele, şi începu să se legene pentru a se calma.

Nu fusese decât un vis, îşi spuse ea. Un simplu coşmar. Era acasă, în patul ei, în apartament, la kilometri întregi de insula unde se înalţă Sanctuarul. O femeie în toată firea, de 27 de ani, nu putea să se sperie de un vis aiurit.

Dar încă mai tremura când întinse mâna după o ţigară. Trebui să încerce de 3 ori până reuşi să aprindă un chibrit. Trei şi un sfert, observă ea la ceasul de pe noptieră. Devenea un obicei. Nimic nu era mai rău decât nevricalele de la 3 dimineaţa. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se aplecă să ridice scrumiera răsturnată. Îşi spuse că avea să cureţe mizeria mâine dimineaţă. Şi rămase aşezată astfel, cu tricoul prea larg adunat peste coapse, impunându-şi să-şi vină în fire.

Nu ştia de ce visele o aduceau înapoi pe insula Dorinţei Pierdute, spre casa de unde scăpase la 18 ani. Dar Jo bănuia că restul simbolisticii onirice ar fi putut să fie interpretat de orice stundent în anul I la psihologie. Casa era încuiată fiindcă se îndoia că ar fi primit-o cineva cu braţele deschise sau cu bucurie, dacă se întorcea acasă. În ultima vreme, se gândise întrucâtva, întrebându-se dacă nu cumva uitase drumul de înapoiere.

Şi se apropia de vârsta mamei sale când părăsise insula. Dispărută, abandonându-şi soţul şi cei 3 copiii, fără o singură privire în urmă. Oare Anabelle visa vreodată că se întorcea acasă? se întrebă Jo. Visa şi ea ca o aştepta o uşă încuiată?

Nu vroia să se gândească la asta, nu vroia să şi-o amintească pe femeia care-i frânsese inima cu 20 de ani în urmă. Jo îşi reaminti că deja ar fi trebuit să

depăşească asemenea lucruri. Trăise fără mama ei, fără Sanctuar şi fără familie. Ba chiar prosperase — cel puţin, pe plan profesional.

Scuturând absentă scrumul ţigării, privi prin dormitor. Şi-l ţinea aranjat simplu, practic. Deşi călătorea în lung şi-n lat, avea foarte puţine amintiri. Cu excepţia fotografiilor. Decupase şi înrămase imaginile alb-negru, alegându-le pe acelea dintre lucrările ei pe care le găsea cele mai odihnitoare, pentru a decora pereţii camerei unde dormea. Ici, o bancă goală în parc, numai curbe fluide din fier forjat. Colo, o salcie singuratică lăsându-şi frunzele dantelate spre un mic iaz de sticlă. O grădină luminată de luna era un studiu în umbre, texturi şi forme contrastante. Plajă pustie cu soarele tocmai apărând la orizont ispitea privitorul să păşească în fotografie şi să simtă nisipul aspru sub picioare.

Afişase acea fotografie marină doar cu o săptămână în urmă, după ce revenise dintr-o deplasare pe Outer Banks, în North Carolina. Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care începuse să se gândească acasă, hotărî Jo. Fusese foarte aproape. Ar mai fi putut merge încă foarte puţin spre sud, în Georgia, luând bacul de pe continent pe insulă.

Nu existau drumuri spre Desire, nici un pod netraversând strâmtoarea. Dar nu se dusese spre sud. Îşi terminase misiunea şi revenise la Charlotte, să se îngroape în muncă. Şi în coşmaruri.

Strivi ţigara şi se ridică. Ştia că n-avea să adoarmă, aşa că îşi trase un pantalon de trening. Urma să lucreze puţin în camera obscură, să-şi mai alunge gândurile din minte.

Probabil afacerea cu albumul o neliniştea,

conchise ea, ieşind din dormitor. Era un pas gigantic în cariera ei. Deşi ştia că opera ei era de valoare, oferta unei edituri importante de a-i publică în volum o colecţie de fotografii fusese neaşteptată şi fascinantă.

"Studii despre natura", de Jo Ellen Hathaway, îşi zise, în timp ce cotea în mica bucătărie ca o cambuză pentru a-şi face cafeaua. Nu, sună ca un proiect didactic. „Crâmpeie de viaţă”? Prea pompos.

Zâmbi puţin, împingându-şi înapoi părul roscat-fumuriu şi căscând. Avea să facă doar fotografiile, lăsând alegerea titlului în seamă experţilor.

În fond, ştia când să stea în banca ei, şi când să insiste. Toată viaţa făcuse când una, când alta. Poate avea să trimită un exemplar din album acasă. Ce părere ar fi avut familia ei? Oare aveau să-l lase pe una dintre mesele pentru cafea, unde un oaspete rămas peste noapte să-l răsfoiască, întrebându-se dacă Jo Ellen Hathaway era înrudita cumva cu familia Hathaway care ţinea Hanul Sanctuarului? Oare tatăl ei avea să-l deschidă măcar, ca să vadă ce învăţase să facă? Sau avea să ridice din umeri, lăsându-l neatins şi ieşind să se plimbe pe insula lui, insula lui Anabelle?

Se îndoia că fiica lui cea mai mare l-ar fi interesat cu ceva. Şi era o neghiobie ca acelei fiice să-i pese.

Jo izgoni gândul cu o ridicare din umeri, luând o cană albastră, simplă, dintr-un cârlig. În timp ce aştepta să fiarbă cafeaua, se rezemă de tejghea, privind afară pe ferestruică.

Conchise că existau unele avantaje în a sta trează la ora 3 dimineaţa. Nu suna telefonul. Nimeni n-o căuta, nu-i trimitea faxuri, nu aştepta ceva de la ea. Timp de câteva ore, nu trebuia să fie nimeni, nici

să facă vreun lucru. Dacă avea nervi şi dureri de cap, numai ea îşi cunoştea slăbiciunea.

Sub fereastra bucătăriei, străzile erau întunecate şi pustii, ude de ploaia sfârşitului de iarnă. Un felinar răspândea un mic cerc de lumină — lumină singuratică, medită Jo. Nu exista nimeni care să se desfete în ea. Cât de misterioasă era singurătatea. Câte posibilităţi fără capăt. O atrăgea, aşa cum făceau adeseori asemenea imagini, şi se pomeni abandonând aroma cafelei, luându-şi aparatul Nikon şi ieşind desculţă în noaptea friguroasă pentru a fotografia strada pustie. O liniştea ca nimic altceva. Cu o cameră în mână şi o imagine în minte, putea uita de toate celelalte. Picioarele ei lungi plescăiau prin băltoacele reci, în timp ce încerca diverse unghiuri. Cu o nervozitate absentă, îşi aruncă părul din faţă. Nu i-ar fi căzut în ochi, dacă-l tundea. Dar nu avusese timp, aşa că i se revarsa bogat în valuri ondulate, făcând-o să-şi dorească o panglică elastică.

Făcu aproape o duzină de fotografii, înainte de a fi mulţumită. Când se întoarse, privirea îi fu atrasă în sus. Lăsase luminile aprinse, reflectă ea. Nici măcar nu-şi dăduse seama că aprisese atâtea lămpi, în drumul din dormitor spre bucătărie.

Traversă strada şi reglă din nou aparatul. Calculând, se lăsă pe vine şi luă un instantaneu în contraplonge, cu ferestrele luminate ale clădirii întunecoase. „Cuibul insomniacului”, hotărî ea. Apoi, cu un mic hohot de râs care reverbera destul de lugubru pentru a o face să se înfioare, coborî din nou camera.

Dumnezeule, poate că-şi pierdea minţile. Oare o femeie întreagă la cap stătea trează la ora 3 dimineaţa, îmbrăcată doar pe jumătate şi dârdâind, în

timp ce-şi fotografia propriile ferestre? Îşi apăsă degetele peste ochi, dorindu-şi mai mult ca orice singurul lucru care întotdeauna păruse să fugă de ea. Normalitatea. „Ca să fii normală, ai nevoie de somn”, îşi spuse ea. Nu mai dormise o noapte întreagă de peste o lună. „Ai nevoie de mese regulate”. Pierduse aproape 5 kg în ultimele săptămâni, privind cum silueta ei prelungă şi zveltă devenea tot mai slăbănoagă. „Ai nevoie de linişte sufletească”. Nu-şi amintea să şi-o fi revendicat vreodată. Prieteni? Cu siguranţă, avea prieteni, dar nici unul atât de apropiat, încât s-o viziteze în toiul nopţii pentru a o consola.

Familia. Ei bine, avea şi un fel de familie. Un frate şi o soră ale căror vieţi nu mai mergeau în pas cu a ei. Un tată care era aproape un străin. O mamă pe care n-o mai văzuse sau auzise de 20 de ani. „Nu din vina mea”, îşi reaminti Jo, pornind înapoi de-a lungul străzii. Anabelle era vinovată. Toate se schimbaseră când Anabelle fugise de la Sanctuar, lăsându-şi în urma familia zdrobită şi năucită. Problema, după cum vedea Jo lucrurile, era că toţi ceilalţi nu reuşiseră să treacă peste incident. Numai ea.

Nu rămăsese pe insula să păzească fiecare fir de nisip, aşa cum făcea tatăl ei. Nu-şi dedicase viaţa alergând pentru Sanctuar şi îngrijindu-l, ca fratele ei, Brian. Şi nu evadase în fantezii nebuneşti, cum făcuse Lexy, sora ei.

În schimb, studiase, lucrase şi-şi făurise o viaţă proprie. Dacă acum era puţin cam zguduită, se întâmplase numai fiindcă exagerase, lăsând presiunile să-şi facă efectul asupra ei. Era puţin cam extenuată, atâta tot. Avea să-şi adauge în regim câteva vitamine şi să-şi refacă forma. Era posibil chiar să-şi ia o vacanţă, medita Jo în timp ce-şi scotea cheile din

buzunar. Trecuseră 3 ani, nu, 4 — de când nu mai călătorise nicăieri fără o însărcinare anume. Eventual în Mexic sau în Indiile de Vest. Undeva unde ritmul vieţii era lent, iar soarele fierbinte. Să încetinească şi să-şi limpezească minţile. Era calea cea mai bună de a trece peste acest mic impas din viaţa ei.

Când reveni în apartament, lovi cu piciorul un mic plic de manila, pătrat, care zăcea pe jos. Un moment stătu locului, cu o mână pe uşă şi camera foto în cealaltă, privindu-l.

Fusese acolo la plecare? În primul rând, de ce se afla în acel loc? Primul sosise în urmă cu o lună şi o aşteptase la un loc cu restul corespondenţei, având numele ei imprimat cu grijă pe el. Mâinile începură să-i tremure din nou, când îşi impuse să închidă uşa şi s-o încuie. Respiraţia i se precipită, dar se aplecă şi îl ridică. Cu grijă, puse camera deoparte, apoi dezlipi plicul.

Când scutură conţinutul, singurul sunet pe care-l scoase fu un geamăt prelung şi gros. Fotografia era lucrată profesionist, cu marginile tăiate perfect. La fel cum fuseseră şi primele 3. Ochii unei femei, migdalaţi, cu pleoape grele, gene dese şi sprâncene delicat arcuite. Jo ştia că erau albaştri, de un albastru intens, fiindcă erau proprii ei ochi. Se citea în ei o groază nudă.

Când fusese făcută? Cum şi de ce? Îşi apăsă o mână peste gură, privind fix fotografia, ştiind că ochii ei reflectau perfect imaginea. Teroarea o cuprinse, făcând-o s-o ia la goană prin apartament, până într-un al doilea dormitor, mic, pe care îl transformase în camera obscură. Trase înnebunită un sertar, cotrobăi prin el şi găsi plicurile pe care le îndesase acolo. În fiecare se găsea câte o altă fotografie alb-negru,

tăiată de dimensiunile 5x15 cm.

Inima îi bubuia în urechi, când alinie fotografiile în şir. În prima ochii erau închişi, ca şi cum ar fi fost fotografiată în somn. Celelalte urmăreau procesul de trezire. Genele abia ridicate, dezvăluind doar o mică parte din iris. În cea de-a 3-a, ochii erau deschişi, dar lipsiţi de privire, înceţoşaţi doar de nedumerire.

O deranjaseră, da, o neliniştiseră, cu siguranţă, când le găsise puse la cutia poştală. Dar n-o speriaseră.

Iar acum, ultima imagine se focaliza asupra ochilor ei, perfect lucizi şi strălucind de spaimă.

Jo paşi înapoi, cu un fior, străduindu-se să-şi păstreze calmul. De ce numai ochii? se întrebă. Cum reuşise cineva să se apropie atât de mult, încât să facă acele fotografii fără ca ea să-şi dea seama? Iar acum, autorul ajunsese nu mai departe de uşa ei din faţă. Activată de un nou val de panică, alerga în living, controlând înnebunită încuietorile. Inima îi bătea între coaste, când se rezemă cu spatele de uşă. Apoi, începu furia.

Ticălosul. Voia s-o terorizeze. Voia s-o facă să se ascundă în încăperile acelea, să tresară la cea mai mică umbră, să se teamă să iasă, ca nu cumva el să fie afară, pândind-o. Ea, care niciodată nu cunoscuse frica, îi făcea perfect jocul.

Hoinărise de una singură prin oraşe străine, umblase pe străzi insalubre şi pustii, escaladase munţi şi-şi croise drum prin junglă. Cu camera în chip de pavăză, nu învrednicise nici cu-n gând frica. Iar acum, din cauza câtorva fotografii, i se înmuiau genunchii. Recunoscu faptul că teama se acumulase. Crescuse, tot mai intensă, de-a lungul săptămânilor, pas cu pas. O făcea să se simtă neajutorată, expusă, brutal de singură.

Jo se desprinse de uşă. Nu putea şi nu voia să trăiască astfel. Avea s-o ignore, s-o dea deoparte. S-o îngroape adânc. Dumnezeu îi era martor, cât talent avea să înăbuşe traumele, mari şi mici. Nu era decât încă una şi atât.

Avea să-şi bea cafeaua şi să se apuce de lucru.

Pe la ora 8 străbătuse cercul complet — lunecând prin oboseala, arcuindu-se prin energie nervoasă, prin calm creator, apoi din nou prin oboseala.

Nu putea lucra mecanic, nici măcar la cele mai simple aspecte ale procesului din camera obscură. Insistă să acorde deplină atenţie fiecărei etape. Pentru a o face, trebuia să se calmeze, să lepede atât furia, cât şi spaima. La prima ceaşcă de cafea, se convinsese că ştia motivul de la baza fotografiilor primite. Cineva îi admira opera şi încercă să-i atragă atenţia, să-i obţină influenţa în sprijinul propriilor sale lucrări. Avea sens.

Ocazional, ţinea conferinţe sau organiza ateliere de lucru. În plus, avusese 3 expoziţii importante în ultimii 3 ani. Nu era deloc dificil sau ieşit din comun ca o persoană să o fi fotografiat — de mai multe ori, chiar.

Cu siguranţă, putea fi o explicaţie.

Pe autor îl apucase creativitatea, atâta tot. Mărise zona ochilor, o tăiase şi-i trimitea fotografiile în serie. Deşi păreau să fi fost copiate recent, nu avea de unde şti când sau unde fuseseră imortalizate. Negativele puteau fi vechi de 1 an. Sau de 2. Sau de 5. Cu siguranţă, îi captaseră atenţia, dar exagerase, le luase la un nivel prea personal.

În ultimii ani, primise mostre de la admiratori de-ai ei. De obicei, erau însoţite de câte o scrisoare,

lăudându-i propriile lucrări înainte ca expeditorul să-i ceară sfatul sau ajutorul, ori, în câteva cazuri, să-i propună colaborarea la un proiect.

Succesul de care se bucura pe plan profesional era încă relativ recent. Nu se obişnuise cu presiunile care însoţeau reuşita comercială, nici cu aşteptările din partea ei, ce puteau deveni împovărătoare. Şi, recunoscu Jo, în timp ce-şi ignora stomacul neliniştit şi sorbea din cafeaua complet răcită, nu făcea faţă acestui succes atât de bine pe cât ar fi putut.

S-ar fi descurcat mai bine, îşi spuse ea, răsucindu-şi capul care o durea pe umerii crispaţi, dacă toţi ar fi lăsat-o în pace să facă doar ceea ce ştia cel mai bine.

Copiile terminate atârnau la uscat în partea pentru lucrări cu lichide a camerei obscure. Negativele din ultima serie fuseseră developate şi, stând aşezată pe un taburet la masa de lucru, Jo puse o foaie de contact pe planşeta luminoasă, după care începu să le studieze prin lupă, cadru cu cadru.

Un moment, simţi un junghi de panică şi disperare. Toate fotografiile erau unsharff, neclare. Fir-ar al dracului să fie, cum era posibil? Aşa ieşise tot filmul? Îşi schimbă poziţia, clipi din ochi şi văzu imaginea mărita a dunelor înalte şi a firelor de ovăz limpezindu-se. Cu un sunet aflat undeva între mormăit şi râs, se trase înapoi, rulandu-şi umerii încordaţi.

— Nu pozele sunt ceţoase şi unsharff, idioato, bombăni ea cu voce tare. Tu eşti.

Puse lupa deoparte şi închise ochii ca să se odihnească. Îi lipsea energia de a se scula pentru a-şi mai face cafea. Ştia că trebuia să mănânce, să-şi introducă în organism ceva solid. Şi ştia că trebuia să doarmă. Să se întindă pe pat, să se desprindă de toate şi să se prăbuşească în uitare.

Dar îi era teamă. În somn, şi-ar fi pierdut până şi acea urmă firavă de stăpânire.

Începea să-şi spună că ar fi trebuit să consulte un medic, să ia ceva pentru nervi, înainte de a i se destrăma iremediabil. Dar o asemenea idee o ducea cu gândul la psihiatri. Fără îndoială, ar fi vrut să-i deschidă creierul şi să scormonească prin el, dezgropând lucruri pe care era hotărâtă să le uite.

Avea să se descurce. Ştia să se descurce singură. Sau, cum spusese întotdeauna Brian, se pricepea să-i înlăture pe toţi la o parte din drum, pentru a le putea rezolva ea pe toate.

Avea de ales — avusese vreunul dintre ei de ales când fuseseră lăsaţi singuri să vegeteze pe limba aia nenorocită de pământ, la kilometri întregi de cea mai apropiată aşezare omenească? Furia care erupse în ea o zgudui, atât de bruscă şi de puternică era. O făcea să tremure, să-şi încleşteze pumnii în poală, şi fu nevoită să-şi înghită cuvintele arzătoare pe care îi venea să le scuipe spre fratele ei care nici măcar nu se afla lângă ea.

Oboseala, îşi spuse Jo. Nu era decât oboseala, atâta tot. Avea nevoie să lase munca deoparte, să ia unul din somniferele pe care şi le cumpărase pe sub mână şi încă nu le încercase, să închidă telefonul şi să doarmă. Atunci avea să fie mai calmă, mai rezistentă. Când pe umăr i se lăsă o mână, scoase un ţipăt şi îşi zvârli cât colo cana cu cafea.

— Iisuse! Iisuse, Jo!

Bobby Banes se repezi înapoi, împrăştiind pe jos corespondenţa pe care o adusese.

— Ce cauţi aici? Ce naiba faci? sări Jo de pe taburet, răsturnându-l, în timp ce Bobby se holba la ea cu gura căscată.

— Am ... ai zis că vrei să începem la 8. N-am întârziat decât câteva minute.

Jo făcu un efort să-şi recapete respiraţia, agăţându-se de marginea bancului de lucru pentru a se putea ţine pe picioare.

— La 8?

Studentul care-i era asistent dădu din cap, nesigur. Înghiţi un nod, păstrând distanţa. În ochii lui, încă mai arata sălbatică, gata de atac. Era al doilea semestru de când lucra cu ea şi credea că învăţase să-i anticipeze ordinele, să-i evalueze stările de spirit şi să-i evite enervările. Dar habar n-avea cum să reacţioneze la spaima fierbinte din ochii ei.

— De ce naiba n-ai bătut? se răsti Jo.

— Am bătut. Cum n-ai răspuns, am bănuit că eşti aici, aşa că am intrat cu cheia pe care mi-ai dat-o ultima oară când ai fost plecată.

— Da-mi-o-napoi. Acum.

— Sigur. OK, Jo.

Continuând s-o privească, îşi vârî mâna în buzunarul din faţă al blugilor albiţi după ultima modă.

— N-am vrut să te sperii.

Jo făcu un efort să se controleze şi luă cheia. Acum, pe lângă frică, se mai adăugase şi jena. Pentru a-şi acorda un moment de răgaz, se aplecă şi ridică taburetul.

— Iartă-mă, Bobby. M-ai speriat, da. Nu te-am auzit ciocănind.

— Nu-i nimic. Vrei să-ţi mai aduc o cafea?

Jo clătină din cap, cu genunchii tremurători, cedându-i. În timp ce se aşeză pe taburet, făcu un efort să-i zâmbească. Bobby era un student bun, după parereai ei, puţin încrezut, încă, dar nu avea decât 21 de ani.

Bănuia că urmărea înfăţişarea artistului-ca-student, cu părul blond-închis legat într-o coadă de

cal până la umeri şi un cercel de aur accentuându-i chipul prelung şi îngust. Avea o dantură perfectă. Părinţii lui crezuseră în protezele dentare, îşi spuse Jo, trecându-şi limba peste uşorul prognatism.

Şi avea ochi bun. Potenţial cât cuprinde. Deasta se afla acolo, în fond. Jo era oricând dispusă să-i achite ceea ce-i dăruise ei. Întrucât ochii lui mari continuau s-o studieze cu prudenţă, făcu un efort să zâmbească şi mai vizibil.

— Am avut o noapte grea.

— Se cam vede, încercă şi el un surâs, când Jo îşi arcui o sprânceană. Toată arta noastră constă în a vedea ceea ce nu se observă, nu? Şi arăţi cam răvăşită. N-ai putut dormi, nu?

Vanitatea nu se număra printre defectele lui Jo. Ridică din umeri, frecându-şi ochii obosiţi.

— Nu prea.

— Ar trebui să încerci melatonina aia. Mama mea jură că face minuni, se lăsă Bobby pe vine, pentru a aduna cioburile cănii sparte. Şi poate s-o laşi mai moale cu cafeaua.

Ridicându-şi privirea, văzu că nu-l ascultă. Iarăşi o luase pe arătură, îşi spuse Bobby. Un nou obicei de-al ei. Era gata să renunţe la insistenţele pentru un stil de viaţă mai sănătos, dar se hotarî să facă încă o încercare.

— Iarăşi ai trăit numai cu cafea şi ţigări.

— Mda.

Moţăia, aproape adormită, pe scaun.

— Or să te omoare chestiile astea. Şi ai nevoie de un program de exerciţii fizice. În ultimele câteva săptămâni ai slăbit cu vreo 10 livre. La înălţimea ta, ar trebui să ai mai multă carne pe tine. Şi ai oase mici. Cauţi osteoporoza cu lumânarea. Tre' să mai

lucrezi oasele şi muşchii ăştia.

— M-hmm.

— Şi să consulţi un doctor. Dacă vrei părerea mea, eşti anemică. N-ai pic de culoare în obraji şi ţi-ai putea împacheta jumătate din echipamente în pungile de sub ochi.

— Ce drăguţ că ai observat.

Bobby culese cele mai mari cioburi şi le aruncă în coşul de gunoi. Sigur că observase. Avea o faţă care atrăgea atenţia. Nu conta că făcea atâtea eforturi de a trece neremarcată. Niciodată n-o văzuse machiată şi îşi ţinea părul strâns la spate, dar orice om cu ochi normal putea să vadă cum ar fi încadrat faţa aceea ovală, cu oase delicate, ochi exotici şi gură senzuală.

Bobby se opri, simţind că i se înfierbântau obrajii. Ar fi râs de el dacă ar fi ştiut că făcuse o uşoară slăbiciune pentru ea, când îl luase să colaboreze. Bănuia că fusese atât admiraţie profesională, cât şi atracţie fizică. Iar peste partea cu atracţia reuşise să treacă. Aproape. Dar nu încăpea nici o îndoială că, dacă făcea cât de puţin pentru a-şi accentua pielea aia de magnolie, aplicând puţină culoare pe buzele pline şi fardându-şi ochii prelungi, ar fi arătat traznet.

— Ţi-aş putea face micul dejun, începu el. Dacă mai ai şi altceva pe lângă dulciuri şi pâine mucegăită.

— Nu, e-n regulă. Poate ne oprim şi luăm ceva în drum. Sunt deja în întârziere.

Coborî de pe taburet şi începu să strângă corespondenţa.

— Ştii, n-ar fi rău să-ţi iei câteva zile libere, să te concentrezi şi asupra ta. Maică-mea se duce la băi, în Miami.

Cuvintele lui nu se mai auzeau decât ca un zumzet în urechi. Luă plicul de manila ce purta

numele ei înscris cu litere groase. Fu nevoită să-şi şteargă o peliculă de sudoare de pe frunte. Simţea în stomac un ghem greţos, nu numai de frică, ci de-a dreptul de groază. Plicul era mai gros decât fuseseră celelalte, mai greu. Aruncă-l, urlă mintea ei. Nu-l deschide. Nu te uita înăuntru.

Dar degetele zgâriau deja clapeta. Îi scăpară câteva scâncete scăzute, când smulse mică agrafa metalică. De astă dată, pe podea se revărsa o avalanşă de fotografii. Înhaţă una. Era o imagine alb-negru, 12/17, bine prelucrată.

Nu numai ochii, de data aceasta, ci ea în întregime. Recunoscu fundalul — un parc de lângă casă, pe unde se plimba adesea. Alta o reprezenta în centrul oraşului Charlotte, stând pe marginea trotuarului, cu tocul camerei pe umăr.

— Ei, te-a prins drăguţ aici.

Când Bobby se aplecă să aleagă una dintre fotografii, îl plesni peste mână, răstindu-se:

— Ia mâna. Dă-te mai încolo. Nu m-atinge.

— Jo, nu.

— Stai naibii mai încolo.

Gâfâind, se lăsă în patru labe, să caute înnebunită printre fotografii. Imagini şi imagini cu ea în ipostaze banale, cotidiene. Venind de la piaţă cu o sacoşă de târguieli, intrând sau ieşind din maşină. „E pretutindeni, mă urmăreşte. Oriunde m-aş duce, orice-aş face. Mă pândeşte”, îşi spuse Jo, cu dinţii începând să-i clănţăne. „Mă vânează şi nu pot face nimic. Nimic până …”

Şi atunci, toate se limpeziră. Fotografia din mâna ei începu să tremure, ca şi cum în cameră ar fi început să bată o briză vioaie. Nu putu să urle. Nu mai avea aer în piept. Pur şi simplu nu-şi mai simţea

trupul.

Fotografia era lucrată admirabil, cu eclajul, umbrele şi texturile folosite cu măiestrie. Era goală, cu pielea lucind ireal. Trupul stătea aranjat într-o poziţie relaxată, cu bărbia fragilă coborâtă şi capul uşor înclinat. Un braţ era petrecut peste mijloc, celălalt se îndoia deasupra capului, ca într-un somn legănat de vise.

Dar ochii erau deschişi, cu privirea în gol. Ochi de păpuşă. Ochi fără viaţă.

Un moment, fu azvârlită înapoi în coşmar, neputincioasă, privindu-se pe ea însăşi şi incapabilă să găsească drumul de ieşire din întuneric. Însă chiar şi cu toată groaza, putea distinge deosebirile. Femeia din fotografie avea o masă unduitoare de păr răsfirat în jurul feţei. Iar faţa era mai gingaşa şi trupul mai copt decât al ei.

— Mama? şopti ea, apucând fotografia cu ambele mâini. Mama?

— Ce este, Jo?

Zguduit, Bobby îşi auzi propriul glas întretăindu-se scăzut, în timp ce privea ochii sticloşi ai lui Jo.

— Ce naiba-i asta?

— Unde-i sunt hainele?

Jo înclină capul şi începu să se legene. Avea ţeasta plină de sunete, vuiete năvalnice, tunătoare.

— Unde se află?

— Stai uşor, făcu Bobby un pas înainte, dând să-i ia fotografia din mâini. Capul lui Jo zvâcni în sus.

— Lasă-mă.

În obraji îi reveni roşeaţa, intensă ca focul. Ceva nu tocmai normal îi scânteia în ochi.

— Nu te-atinge de mine. Nu pune mâna pe ea.

Speriat, nedumerit, Bobby se retrase, ridicând ambele mâini, cu palmele înainte:

— OK, OK, Jo.

— Nu vreau s-o atingi.

Îi era frig, un frig năprasnic. Privi din nou fotografia. Era Anabelle. Tânără, imposibil de frumoasă şi rece ca moartea.

— Nu trebuia să ne părăsească. Nu trebuia să plece. De ce s-a dus?

— Poate n-a avut încotro, spuse încet Bobby.

— Ba nu, locul ei era lângă noi. Aveam nevoie de ea, însă ea nu ne-a dorit. Ce frumoasă e!

Pe obraji se rostogoleau lacrimi, iar fotografia îi tremura în mână.

— E aşa de frumoasă. Ca o zână de poveste. Eu credeam că e o prinţesă. Şi ne-a părăsit. Ne-a părăsit şi s-a dus. Şi acum a murit. Vederea i se împăienjenea, pielea o ardea încinsă. Apăsându-şi fotografia la piept, Jo se ghemui şi începu să plângă.

— Haide, Jo, se aplecă Bobby spre ea. Hai cu mine acum. Chemăm pe cineva.

— Sunt aşa de obosită, murmură ea, lăsându-l s-o ridice în braţe ca pe un copil. Vreau să mă duc acasă.

— Bine. Acum închide doar ochii.

Fotografia pluti fără sunet spre podea, căzând cu faţa în jos peste toate celelalte. Jo văzu scrisul de pe spate. Litere mari şi groase. MOARTEA UNUI ÎNGER

Ultimul ei gând, înainte de a o cuprinde întunericul, fu : Sanctuar.

CAPITOLUL 2

- Sanctuarul -

La început aerul fu ceţos, ca un vis pe cale să se risipească. Raze de lumină străpungeau coroanele stejarilor, făcând roua să sclipească. Mierlele şi presurile cuibărite în pâlcurile de muşchi se trezeau, ciripind un cântec de dimineaţă. Un bărbătuş de cardinal, ca o ghiulea roşie, o zbughi printre copaci, fără zgomot.

Era momentul lui favorit din zi. În zori, când încă nu-i solicita nimeni şi nimic timpul şi energia, putea fi singur, singur cu gândurile lui, sau singur şi atât.

Brian Hathaway nu locuise niciodată într-un alt loc decât Desire. Nici nu dorise. Văzuse continentul şi vizitase marile oraşe. Odată, pradă unui impuls, chiar îşi luase o vacanţă în Mexic, putându-se spune aşadar că vizitase şi o ţară străină.

Dar Desire, cu toate virtuţile şi defectele ei, era al lui. Acolo se născuse, într-o noapte de septembrie, în urmă cu 30 de ani. Născut în marele pat de stejar cu baldachin unde dormea acum, moşit de propriul lui tata şi o negresă bătrână care fuma pipă din cocean de porumb şi ai cărei părinţi fuseseră sclavi ai casei, proprietatea strămoşilor lui.

Numele bătrânei era Miss Effie şi, când Brian fusese mic, îi spusese adesea povestea naşterii lui. Cum urlase vântul şi se agitase marea, iar în casa cea mare, în marele pat, mama lui se prăbuşise ca un războinic în luptă şi îl expediase din pântec, drept în braţele tatălui sau cu un hohot de râs.

Era o poveste frumoasă. Cândva Brian şi-i putuse imagina pe mama râzând şi pe tata aşteptând, gata să-l prindă.

Acum, mama lui se dusese, iar bătrâna Miss Effie era moartă de mult. Trecuse mult, mult timp de când tatăl lui aşteptase să-l prindă. Brian mergea prin ceţurile ce se subţiau, printre copacii uriaşi, cu

licheni în culori roşii şi roz vii pe trunchiuri, prin lumina răcoroasă şi umbroasă unde creşteau ferigile şi palmierii pitici. Era un bărbat înalt şi slab, clădit foarte asemănător cu tatăl lui. Avea părul brun şi lăţos, pielea bronzată şi ochii de un albastru rece. Un chip prelung, pe care femeile îl găseau melancolic şi atrăgător. Gura îi era fermă, tinzând mai mult să se strângă meditativ decât să surâdă. Iar femeile mai găseau atrăgător şi altceva — provocarea de a face acele buze să se arcuiască.

Uşoara schimbare a luminii îi dădu de înţeles că era timpul să pornească înapoi spre Sanctuar. Trebuia să pregătească masa de dimineaţă pentru clienţi.

Brian se simţea la fel de mulţumit în bucătărie ca şi în pădure. Acesta era un alt lucru pe care tatăl lui îl găsise ciudat la el. Iar Brian ştia — cu oarecare amuzament — că Sam Hathaway se întreba dacă nu cumva fiul lui o fi fost homosexual. În fond, dacă unui bărbat îi plăcea să-şi câştige existenta gătind la bucătărie, trebuia să fie ceva în neregulă cu el.

Dacă ar fi fost genul care să discute deschis asemenea probleme, Brian i-ar fi putut spune că îi putea face plăcere să prepare un mereng perfect şi totuşi să prefere femeile pentru sex. Pur şi simplu nu avea înclinaţii spre intimitate.

Şi oare nu era această tendinţă de a se distanţa de ceilalţi o trăsătură a familiei Hathaway?

Brian se mişca prin pădure la fel de tăcut ca şi cerbul care trecea pe acolo. Făcându-şi hatârul, se întoarse pe drumul cel mai lung, ocolind pe la Half Moon Creek, unde ceţurile se ridicau din apă ca un fum alb şi 3 căprioare sorbeau mulţumite în tacere desăvârşită, scânteietoare. Încă mai era timp, îşi

spuse Brian. Pe Desire, întotdeauna era timp. Fără grabă, se aşeză pe un buştean căzut, pentru a privi florile desfăcându-se dimineaţa.

Insula avea doar 3 km în locul cel mai lat, şi nici 15 de la un capăt la altul. Brian îi cunoştea fiecare palmă de loc, nisipul albit de soare al plajelor, mlaştinile umbrite cu aligatorii lor bătrâni şi răbdători. Îndrăgea întinderile cu dune, minunatele pajişti cu iarbă umedă, unduitoare, mărginite de brazi tineri şi stejari majestuosi. Dar, mai presus de orice, iubea pădurea, cu misterele şi ascunzişurile întunecoase.

Cunoştea istoria casei, faptul că într-o vreme acolo se cultivase bumbac şi indigo, lucrate de sclavi. Roadele le culeseseră strămoşii lui. În acel mic paradis izolat veniseră să se joace bogătaşii, la vânătoare de cerbi şi mistreţi feroce, la strâns de scoici, la pescuit în râu sau în ocean.

Organizaseră baluri pline de viaţă în marea sală, sub lumina lumânărilor din candelabrele de cristal, jucaseră cu nepăsare cărţi în camera de jocuri, bând bourbon sudist de soi ales şi fumând havane groase. Leneviseră pe verandă în după-amiezele fierbinţi de vară, în timp ce sclavii le aduceau pahare cu limonadă rece. Sanctuarul fusese o enclavă a privilegiaţilor şi o mărturie despre un mod de viaţă osândit să piară.

Alte averi trecuseră prin mâinile magnatului oţelurilor şi al vapoarelor care făcuse din Sanctuar refugiul sau personal.

Deşi banii nu mai erau ceea ce fuseseră odată, Sanctuarul continua să existe. Iar insula încă se mai afla în mâinile urmaşilor acelor regi ai bumbacului şi împăraţi ai oţelului. Pe toată insulă erau risipite căsuţe, înălţându-se de după dune, cuibărite la umbra copacilor, privind spre întinderea albastră a

Strâmtorii Pelicanului, trecând din generaţie în generaţie, asigurând dreptul câtorva familii, doar, de a afirma că pe Desire erau acasă. Şi aşa avea să rămână.

Tatăl lui îi înfruntase pe constructori şi pe ecologişti cu egală fervoare. Pe Desire nu aveau să se amenajeze staţiuni turistice şi nici un guvern bine intenţionat nu-l putea convinge pe Sam Hathaway să facă din acea insulă rezervaţie naţională.

După părerea lui Brian, era monumentul închinat de tatăl său unei soţii necredincioase. Binecuvântarea şi blestemul lui. Mai veneau vizitatori, în pofida solitudinii, sau poate tocmai datorită ei. Pentru a-şi întreţine casa, insula, trustul, familia Hathaway transformase o parte din locuinţa în han.

Brian ştia că Sam detesta acest lucru, ura fiecare pas al unui străin pe insulă. Era singurul subiect de ceartă dintre părinţii lui pe care şi-l amintea. Anabelle dorise să deschidă insula mai multor turişti, să atragă oameni pe ea, să refacă acel gen de iureş monden de care se bucuraseră cândva înaintaşii ei. Sam insistase s-o păstreze neschimbată, neatinsă, controlând numărul vizitatorilor şi al clienţilor care înnoptau ca un sărac numărându-şi gologanii. În cele din urmă, bănuia Brian, acest lucru o alungase pe mama lui — nevoia de oameni, de chipuri, de voci.

Dar, oricât de mult încercase, tatăl său nu putuse ţine în loc schimbarea, cum nici insula nu putea ţine în loc marea. Adaptări, îşi spuse Brian, în timp ce căprioarele se întorceau că trase de aceeaşi sfoară şi se repezeau spre ascunzişul copacilor. El, unul, nu ţinea la adaptări, dar în cazul hanului fuseseră necesare. Şi rămânea faptul că-i plăcea să-l

gospodărească, îi plăceau planificările, aplicările proiectelor, activităţile de rutină. Îi plăceau vizitatorii, glasurile străinilor, îi plăcea să le observe diversele obiceiuri şi speranţe, să le asculte povestirile ocazionale despre lumile lor. Nu-l deranja prezenţa altor oameni în viaţa lui — atâta timp cât nu intenţionau să rămână. În orice caz, nu credea că oamenii rămâneau mult timp.

Anabelle nu rămăsese.

Brian se ridică, vag iritat că o cicatrice veche de 20 de ani începuse pe neaşteptate să-l doară. Neluând-o în seamă, se răsuci şi porni pe cărarea şerpuitoare, în sus spre Sanctuar. Când ieşi dintre copaci, lumina îl orbi. Atingea jetul unei fântâni arteziene, transformând fiecare strop de apă în câte un mic curcubeu aparte. Privi spre fundul grădinii. Lalelele creşteau năvalnic. Garoafele arătau puţin cam pârlite, iar ... cum naiba se numea de fapt ciudăţenia aia purpurie? se întrebă Brian. Era un grădinar mediocru în cel mai bun caz, luptându-se încontinuu să întreţină rondurile. Clienţii plătitori doreau grădini îngrijite, la fel cum se aşteptau să găsească neapărat antichităţi lustruite şi mese fine.

Sanctuarul trebuia să fie menţinut în cea mai bună formă, ca să-i atragă, iar asta însemna ceasuri nesfârşite de muncă. Fără clientelă, Sanctuarul nici nu s-ar mai fi putut ţine pe picioare. Astfel că, meditä Brian, privind încruntat florile, era un ciclu nesfârşit, un şarpe înghiţindu-şi propria coadă. O capcană fără cheie.

— Ageratum.

Capul lui Brian se ridică. Fu nevoit să mijească ochii în lumina soarelui, pentru a vedea femeia clar. Recunoscuse, însă, vocea. Îl irită faptul că putuse veni astfel în spatele lui. Dar, în fond, întotdeauna o considerase pe doctoriţa Kirby Fitzsimmons o iritaţie

minoră.

— Ageratum, repetă ea, zâmbind.

Ştia că îl enervase şi considera că era un progres. Fusese nevoie de aproape un an înainte de a-i putea smulge o reacţie măcar atât de mică.

— Floarea la care te uiţi. Grădinile tale au nevoie de puţină muncă, Brian.

— Mă ocup eu, spuse Brian, revenind la arma lui cea mai bună. Liniştea. Niciodată nu se simţea în largul lui în preajma lui Kirby. Nu era vorba numai de modul cum arăta, deşi era destul de atrăgătoare, pentru cei ce preferau genul blond delicat. Brian bănuia că din cauza stilului ei de a se purta, adică exact opusul delicateţii. Era eficientă, competentă şi părea să ştie câte puţin cam despre orice.

Din vocea ei se simţea un ton pe care Brian îl credea a aparţine înaltei societăţi din New England. Sau, când se simţea mai puţin binevoitor, o yankee afurisită. Şi avea şi nişte obraji yankei tipici. Îi scoteau în evidenţă ochii verzi ca marea şi nasul puţin în vânt. Gura îi era senzuală — nu prea mare, nici prea mică. Nu era decât încă o mică trăsătură a ei iritant de perfectă.

Se aştepta încontinuu s-o audă că revenise pe continent, închisese căsuţa pe care o moştenise de la bunica ei şi renunţase la ideea de a ţine o clinică pe insulă. Dar doctoriţa rămânea, lună după lună, împletindu-se încet prin urzeala locului. Şi vârându-i-se pe sub piele.

Îi tot zâmbea, cu acea expresie batjocoritoare în ochi, în timp ce-şi dădea la o parte o ondulaţie fină a părului de culoarea grâului care-i cobora lin pe umeri.

— Frumoasă dimineaţă.

— E devreme, îşi vârî Brian mâinile în buzunare.

Niciodată nu prea ştia ce să facă, în faţa ei, cu mâinile.

— Nu e prea devreme pentru tine, înclină ea capul.

Doamne, nostim mai era la vedere. De luni de zile sperase să facă mai mult decât să privească doar, însă Brian Hathaway era unul dintre localnicii acelei mici fâşii de pământ pe care îi era cam greu să-l cucerească.

— Cred că micul dejun încă nu e gata.

— Nu servim până la 8.

Bănuia că o ştia la fel de bine ca şi el. Trecea destul de des pe la han.

— Cred că pot aştepta. Care-i specialitatea din dimineaţa asta?

— Nu m-am hotărât.

Întrucât nu avea cum să scape de ea, se resemnă când Kirby îşi potrivise pasul după al lui.

— Eu votez pentru pişcoturi cu scorţişoară. Aş putea mânca o duzină.

Şi se întinse, cu braţele ridicate deasupra capului şi degetele înlănţuite. Brian se strădui să nu observe cum i se întindea bluza de bumbac peste sânii mici şi tari. A nu o observa pe Kirby Fitzsimmons devenise o sarcină permanentă. Ocoli pe lângă casă, prin bobocii de primăvară care mărgineau cărarea de scoici zdrobite.

— Poţi aştepta în salonul de oaspeţi sau în sufragerie.

— Prefer să stau în bucătărie. Îmi place să mă uit cum găteşti.

Înainte ca Brian să fi găsit o cale de scăpare, doctoriţa intră în veranda cu geamlâc din spate şi pe uşa bucătăriei.

Ca de obicei, era curată-pahar. Kirby aprecia ordinea la un bărbat, în acelaşi fel cum aprecia tonusul muscular şi creierul bine exersat. Brian avea toate cele 3 calităţi, motiv pentru care o interesa cam ce fel de amant ar fi fost. Bănuia că avea să afle în cele din urmă. Kirby ştia întotdeauna să-şi atingă ţelurile. Nu trebuia decât să-i ciobească încet şi cu răbdare armura. Nu dezinteresul era cauza. Văzuse cum o privea cu rarele ocazii când cobora garda. Era pură încăpăţânare. Şi pe aceea o aprecia. Iar contrastele lui erau atât de distractive.

Ştiu, când se aşează pe un taburet la barul pentru micul dejun, că n-avea să-i spună mare lucru dacă nu-l iscodea. Şi ştia că avea să-i toarne o ceaşcă din cafeaua lui cu adevărat remarcabilă, neuitând ca o bea slabă. Ospitalitatea lui înnăscută.

Kirby îl lăsă liniştit un moment, în timp ce sorbea cafea din cana aburindă pe care Brian i-o pusese în faţă. Nu-l tachinase când îi spusese că-i plăcea să-l vadă gătind. Bucătăria putea fi un domeniu feminin prin tradiţie, dar această bucătărie era complet masculină. La fel ca stăpânul ei, cu mâinile lui mari, părul încâlcit şi chipul aspru.

Ştia — fiindcă puţine erau lucrurile pe care oamenii de pe insulă nu le ştiau unii despre ceilalţi — că Brian renovase bucătăria în urmă cu vreo 8 ani. El creiase proiectul, el alesese culorile şi materialele. Făcuse din ea un atelier bărbătesc, cu dulapuri lungi de culoarea granitului şi oţeluri inoxidabile strălucitoare. Avea 3 ferestre largi, încadrate doar cu rame de lemn curbe şi încrustate. Sub ele era pusă o banchetă gri-fumurie pentru mesele în familie, deşi, din câte ştia ea, familia Hathaway rareori mânca laolaltă. Pardoseala era din dale crem, pereţii albi,

neîmpodobiţi. Lui Brian nu-i plăceau fanteziile.

Totuşi, existau accente casnice în luciul vaselor de cupru agăţate pe cârlige, în mănunchiurile de usturoi şi ardei uscaţi, în raftul care susţinea ustensilele de bucătărie străvechi. Kirby îşi imagina că Brian le consideră mai degrabă practice decât familiare, dar încălzeau atmosfera.

Lăsase neatinsă vechea vatră de cărămizi, care amintea de un timp când bucătăria fusese inima casei, un loc pentru întruniri şi zăboviri îndelungate. Lui Kirby îi plăcea vatra în timpul iernii, când Brian aprindea focul şi mirosul de lemn ars se amesteca plăcut cu cel al tocanelor condimentate sau al supelor clocotind la foc scăzut. Pentru ea, enormul bufet comercial părea să necesite o diplomă de inginer pentru a putea fi folosit. În fond, concepţia lui Kirby asupra gătitului consta în a scoate un pachet din congelator şi a-l pune în cuptorul cu microunde.

— Mor după bucătăria asta, spuse.

Brian, care bătea ceva cu ţelul într-un castron albastru, mare, se mulţumi să mormăie.

Luând-o ca pe un răspuns, Kirby coborî de pe taburetul înalt pentru a se mai servi cu o ceaşcă de cafea. Se aplecă, abia atingându-i braţul, şi zâmbi la vederea amestecului din vas.

— Pişcoturi?

Brian se retrase puţin. Mirosul ei îi stătea în cale.

— Asta ai vrut, nu?

— Mda.

Ridicând ceaşca, îi zâmbi peste buza acesteia.

— E plăcut să obţii ceea ce vrei. Nu crezi?

Avea cei mai afurisiţi ochi din lume, îşi spuse el. Copil fiind, crezuse în sirene. Toate aveau ochi ca ai lui Kirby.

— Este destul de uşor, când nu vrei altceva

decât pişcoturi.

Făcu un pas înapoi, ocolind-o, şi luă o formă de pişcoturi dintr-un dulăpior de jos. După ce o băga în priză, se întoarse şi se ciocni de Kirby. Instinctiv, ridică o mână ca s-o ţină de braţ. Şi aşa rămase.

— Mă împiedici.

Doctoriţa se trase puţin mai înainte, infim, încântată de scurta palpitaţie pe care o simţise în abdomen.

— Credeam că te-aş putea ajuta.

— Cu ce?

Zâmbind, îşi lăsă privirea să rătăcească spre gura lui, apoi reveni.

— Cu orice.

„La naiba”, îşi spuse ea şi-şi lăsă cealaltă mână pe pieptul lui.

— Ai nevoie de ceva?

Sângele lui Brian începu să circule mai repede. Degetele i se strânseră pe braţul ei înainte de a se putea stăpâni. Se gândi un moment, ba bine că nu. Cum ar fi fost s-o înghesuie lângă bufet şi să ia ceea ce ea tot încerca să-i vâre sub nas? Cu asta, i-ar fi şters zâmbetul ăla afectat de pe faţă.

— Îmi stai în drum, Kirby.

Încă nu-i dăduse drumul. Un progres clar, reflectă ea. Sub mâna ei, bătăile inimii i se acceleraseră.

— Îţi stau în drum de aproape un an, Brian. Când ai de gând să faci ceva în sensul ăsta?

Îi văzu ochii tresărind înainte de a se îngusta. Respiraţia ei se precipită de nerăbdare. În sfârşit, îşi spuse, aplecându-se spre Brian. Acesta îşi lăsă braţul să cadă şi păşi înapoi, cu o mişcare atât de neaşteptată şi de bruscă, încât de astă dată Kirby

aproape îşi pierdu echilibrul.

— Bea-ţi cafeaua. Eu am de lucru.

Avu satisfacţia să vadă că, în mod excepţional, o descumpănise. Zâmbetul dispăruse, nici vorbă. Sprâncenele delicate i se îmbinaseră şi, pe sub ele, ochii erau întunecaţi, aprinşi.

— Ei, fir-ar să fie, Brian. Care-i problema?

Cu agilitate, Brian începu să depună aluatul pe forma încălzită.

— N-am nici o problemă.

Îi aruncă o privire piezişă, în timp ce închidea capacul. Se înroşise în obraji, iar buzele i se subţiaseră. „Turbată de furie, îşi spuse el. Perfect.”

— Ce trebuie să fac? trânti ea ceaşca pe bufet, stropind cu cafea fierbinte tăblia imaculată. Vrei să intru aici goală?

— Ei, asta ar fi o idee, nu? Pe urmă aş putea mări preţurile.

Îşi înclină capul:

— Adică, dacă arăţi bine goală.

— Arăt excelent goală şi ţi-am dat nenumărate ocazii s-o afli personal.

— Cred că prefer ocaziile pe care mi le dau eu singur, zise el, deschizând frigiderul. Vrei şi ouă la pişcoturile astea?

Kirby strânse pumnii, îşi aminti că depusese un jurământ să vindece, nu să provoace vătămări corporale, şi se răsuci pe călcâie.

— Offf, baga-ţi-ai piscoturile-n ... bombăni ea, ieşind cu paşi mari pe uşa din spate.

Brian aşteptă să audă uşa trântindu-se, după care zâmbi. Bănuia că avusese câştig de cauză în micul duel de voinţe şi se hotărî să se răsplătească mâncându-i pişcoturile. Tocmai le trecea pe o farfurie, când uşa se deschise.

Lexy stătu un moment ca în poză, ştiind şi ea şi

Brian că era un obicei, nu o încercare de a-şi impresiona fratele. Părul îi era o claie de bucle în spirale care i se revărsau pe umeri în actuala ei nuanţa favorită, roşu Renaissance.

Îi plăcea influenţa lui Titian şi o consideră o ameliorare faţă de blondul-bombă pe care-l purtase în ultimii ani. Descoperise că menţinerea acelei culori era cea mai mare pacoste. Culoarea era doar cu câteva grade mai deschisă şi mai strălucitoare decât ceea ce-i dăruise Dumnezeu, potrivindu-se cu tenul ei alb, abia uşor trandafiriu. Moştenise ochii căprui-changeant ai tatălui ei. În dimineaţa aceea erau îngreunaţi, de culoarea mării sub nori, şi deja accentuaţi atent cu rimel şi contur de pleoape.

— Pişcoturi, constată ea; glasul îi era un tors felin pe care îl practicase cu religiozitate, însuşindu-şi-l complet. Miau-miau. Neimpresionat, Brian tăie prima bucată, ridicându-se, şi şi-o vârî în gură.

— 'S-ale mele.

Lexy îşi aruncă pe spate coama, merse agale spre barul de micul ajun şi se îmbufnă drăgălaş. Bătu din gene, surâzând, când Brian îi puse farfuria în faţă.

— Mulţumesc, scumpete.

Îi depuse o mână pe obraz şi i-l sărută pe celălalt. Lexy avea obiceiul foarte impropriu familiei Hathaway de a atinge, de a săruta, de a îmbrăţişa. Brian îşi amintea, că după plecarea mamei lor, Lexy devenise ca o căţeluşă, mereu sărind în braţele cuiva, căutând un loc unde să se cuibărească. „Ce naiba, îşi spuse el, avusese numai 4 ani”. O trase uşor de păr şi-i dădu siropul.

— S-a mai sculat cineva?

— Mmm. Perechea din camera albastră se foieşte. Verişoara Kate a fost la duş.

— Credeam că tu eşti la schimbul de micul dejun, azi dimineaţă.

— Sunt, răspunse ea, cu gura plină.

Brian îşi înălţă o sprânceană, petrecându-i cu privirea halatul scurt, subţire, cu modele dezlănţuite.

— Asta ţi-e noua uniformă de chelneriţă?

Încrucişându-şi picioarele lungi, fata îşi mai strecură o bucată de pişcot între buze.

— Îţi place?

— Ai să poţi ieşi la pensie, numai cu bacşişurile.

— Mhm, râse ea cu jumătate de gură, împingând pişcoturile de pe farfurie. E visul meu de-o viaţă — să le servesc mâncare străinilor şi să le strâng vasele murdare, economisind banii de buzunar pe care mi-i dau ca să mă retrag în plină glorie.

— Toţi avem micile noastre fantezii, spuse cu nepăsare Brian, punând lângă ea o ceaşcă de cafea, plină cu frişcă şi zahăr.

Îi înţelegea amărăciunea şi dezamăgirea, chiar dacă nu era de acord cu ele; aşa că întrebă înclinându-şi capul:

— Pe-ale mele vrei să le auzi?

— Probabil au ceva legături cu câştigarea concursului de reţete Betty Crocker.

— Auzi, n-ar fi exclus.

— Eu voi fi cineva, Bri.

— Eşti cineva. Alexa Hathaway. Prinţesa de pe insulă.

Lexy îşi dădu ochii peste cap, înainte de a-şi lua cafeaua.

— N-am rezistat nici un an la New York. Nici măcar un nenorocit de an.

— Cine-ar vrea?

Simplul gând îi dădea fiori. Străzi aglomerate, mirosuri de îmbulzeală, înghesuială până şi în

atmosferă.

— E puţin cam greu să fii actriţă pe Desire.

— Iubito, dacă mă întrebi pe mine, faci o treabă excelentă. Iar dacă ai de gând să stai bosumflată, ia-ţi pişcoturile în camera ta. Îmi strici tot cheful.

— Uşor ţi-e ţie.

Împinse farfuria într-o parte. Brian o apucă înainte de a aluneca de pe bufet.

— Tu ai tot ce vrei. Locuieşti în plină pustietate zi de zi, an de an. Faci aceleaşi lucruri la nesfârşit. Tata practic ţi-a dat ţie casa, aşa că poate să bată toată ziua coclaurile insulei, ca să se asigure că nimeni nu mută din loc nici măcar un fir din preţiosul lui nisip.

Se ridică de pe scaun, aruncându-şi braţele în lături.

— Şi Jo are ce vrea. Mare sculă pe basculă de fotografă, umblând prin toată lumea ca să-şi facă pozele. Dar eu ce am? Ce am eu, exact? Un curriculum vitae jalnic, cu câteva reclame, o mână de figuraţii şi un rol principal într-o piesă în 3 acte care s-a suspendat încă din seara premierei, la Pittsburgh. Şi acum iarăşi m-am înfundat aici, să servesc la mese, să schimb aşternuturile altora. Şi nu pot să sufăr asta.

Brian aştepta un moment, apoi aplaudă.

— Excelent monolog, Lex. Şi ştii precis ce cuvinte să accentuezi. Poate ar fi mai bine, totuşi, să te întorci pe scenă. Gestica ta tinde spre grandoare.

Buzele fetei tremurară, apoi se strânseră:

— Fir-ai al dracu', Bri.

Şi-şi repezi bărbia în sus, înainte de a ieşi hotărâtă.

Brian îi luă furculiţa. Se părea că avusese două

victime într-o singură dimineaţa şi se hotărî să-i termine şi ei micul dejun.

Peste o oră, Lexy era numai zâmbete şi farmec sudic mieros. Avea talent de chelneriţă — ceea ce o salvase de sărăcia totală în timpul stagiului ei la New York — şi servea la mese dând perfect senzaţia de plăcere şi graţie lipsită de grabă. Purta o fustă gofrată scurtă, exact atâta cât să-l enerveze pe Brian, cum şi avusese intenţia, şi un pulover cu mâneci largi despre care bănuia că îi avantaja la maxim silueta. Avea o siluetă frumoasă şi se străduia din greu să şi-o păstreze astfel.

Era o unealtă a meseriei, fie că era chelneriţă, fie actriţă. La fel că zâmbetul prompt şi strălucitor.

— Ce-ar fi să vă reîncălzesc cafeaua, d-le Benson? Cum vă place omleta? Brian e o minune absolută în bucătărie, nu-i aşa?

Întrucât dl. Benson părea să-i aprecieze atât de mult sânii, Lexy se aplecă puţin mai mult, ca să-l gratifice pe deplin pentru banul plătit, înainte de a trece la masa următoare.

— Ne părăsiţi azi, aşa e? le zâmbi ea radioasa tinerilor căsătoriţi care se giugiuleau în colţ. Sper să mai veniţi pe la noi.

Pluti prin cameră, observând când câte un client avea chef de vorbă şi când un altul voia să fie lăsat în pace. Ca de obicei în dimineţile din timpul săptămânii, treaba mergea uşor şi avea destule ocazii ca să-şi facă jocurile.

Jocul pe care-l dorea cel mai mult era de-a sălile pline, în marile teatre din New York. Şi când colo, îşi zicea Lexy, păstrându-şi pe fata zâmbetul plin de soare, eşti distribuită în rol de chelneriţă, într-o casă care nu se schimbă niciodată, pe o insulă care nu se schimbă niciodată.

Totul mersese la fel de sute de ani, îşi spuse.

Lexy nu era o femeie care să aprecieze istoria. În ce-o privea pe ea, trecutul era plicticos şi gravat cu trudă în piatră la fel ca Desire şi familiile ei împrăştiate. Pendleton-ii se căsătoreau cu Fitzsimmons-ii, sau cu cei din familia Brodie ori Verdon. Principalii „4” ai insulei.

Ocazional, câte un fiu sau fiică făcea un ocol şi se cununa cu cineva de pe continent. Unii chiar se mutau, dar în rest aproape invariabil rămâneau pe loc, locuind în aceleaşi case, generaţii după generaţii, adăugând câteva nume noi printre locatarii permanenţi. Totul era atât de ... previzibil, medita Lexy, în timp ce întorcea veselă foaia carnetului de note de comandă şi zâmbea spre masa următoare. Mama ei se măritase cu un continental, iar acum familia Hathaway domnea peste Sanctuar. Hathaway-ii erau cei care locuiseră aici, munciseră aici, consumaseră timp şi sânge ca să conserve casa şi insula timp de peste 30 de ani.

Dar Sanctuarul încă mai era şi întotdeauna avea să fie casa Pendleton-ilor, sus pe colină. Şi nu părea să existe nici o scăpare. Îndesa bacşişurile în buzunar şi strângea farfuriile folosite. În clipa când intra în bucătărie, ochii îi îngheţau, îşi lepăda farmecul ca un şarpe pielea. Nu făcea decât s-o înfurie şi mai mult faptul că Brian era nepăsător faţă de răceala pe care o afişa în faţa lui.

Îngrămădi vasele în spălător, lua o cafetieră nouă şi reveni în sala de mese. Timp de 2 ore servi, strânse şi rearanjă mese — şi visă la locul unde dorea să fie. Pe Broadway. Fusese atât de sigură că va reuşi. Toţi îi spuseseră că avea un talent înnăscut. Desigur, asta fusese înainte de a se duce la New York şi a se pomeni alături de sute alte tinere cărora li se spusese

acelaşi lucru. Vroia să fie o actriţă serioasă, nu cine ştie ce paţachină aeriană care poza pentru reclama la lenjerie şi se autodeclara ca actriţă-manechin. Se aşteptase din toată inima să înceapă direct pe cai mari. În fond, avea minte, frumuseţe şi talent.

Prima ei întâlnire cu Manhattan-ul o umpluse de hotărâre şi energie. Parcă ar fi aşteptat-o, îşi aminti ea, în timp ce socotea nota de plată pentru masa 6. Atâţia oameni, atâta zgomot şi vitalitate. Şi, da, magazinele cu toate acele haine senzaţionale, restaurantele sofisticate şi copleşitoarea senzaţie că toţi aveau ceva de făcut, toţi se grăbeau undeva.

Şi ea avea ceva de făcut şi o direcţie în care să se îndrepte. Desigur, închiriase un aparament mult prea scump. Dar nu se mulţumise cu cine ştie ce cămăruţa înghesuită. Îşi cumpărase haine noi de la Bendel's şi petrecuse o zi întreagă la Elizabeth Arden. Îşi tocase o mare parte din buget, dar o considerase o investiţie. Dorea să arate cât mai bine când răspundea la ofertele de distribuţie. Prima lună constase în aşteptări dureroase, una după alta. Nici gând să se fi aşteptat la o atât de strânsă concurenţă sau la o asemenea disperare pe chipurile celor ce stăteau la rând împreună cu ea să dea probe, la roluri după roluri.

Şi primise câteva oferte, dar majoritatea îi cereau să dea proba culcată pe spate. Era prea mândră şi prea încrezătoare în ea însăşi pentru aşa ceva. Iar acum, acea mândrie, încredere şi, era nevoită să recunoască, naivitate, o aduseseră înapoi la punctul de pornire. Dar nu era decât temporar, îşi reaminti Lexy. În mai puţin de 1 an avea să împlinească 25 şi să-şi primească moştenirea. Cât mai rămăsese din ea. Urma să se reîntoarcă la New York cu banii şi, de astă dată, avea să fie mai inteligentă, mai prudentă şi mai abilă.

Nu era învinsă. Îşi îngăduia un sabat. Într-o bună zi, urma să stea pe scenă şi să se simtă năpădită de iubirea şi admiraţia spectatorilor. Şi atunci, avea să fie cineva. Altcineva decât fiica mai mică a lui Anabelle.

Duse ultimele farfurii în bucătărie. Brian făcea ordine. Nici o cratiţă sau tigaie murdară nu se îngrămădea pe chiuvetă, nici o pată sau stropitură nu mânjea bufetul. Ştiind că o făcea din răutate, Lexy îşi răsuci încheietura mâinii astfel încă ceaşcă de deasupra farfuriilor să se răstoarne, vărsând zaţul de cafea înainte de a se sparge pe dalele de faianţă.

— Scuze! Exclamă ea, zâmbind răutăcioasă când Brian întoarse capul.

— Văd că-ţi place să faci pe proasta, Lex, comentă el rece. Te pricepi atât de bine.

— Zău?

Înainte de a se putea stăpâni, lasă şi restul vaselor să cadă. Se prăvăliră cu zgomot, împrăştiind peste tot tacâmuri şi resturi de mâncare.

— Cum adică?

— La naiba, ce încerci să dovedeşti? Că eşti distructivă ca întotdeauna? Că oricând va veni cineva după tine să-ţi cureţe resturile?

Merse nervos până la debara şi scoase o mătură.

— Ia curăţă tu, îi îndesă el mătura în mâini.

— N-am chef.

Deşi regreta deja impulsul, îi împinse matura înapoi. Multicolorul serviciu Fiestaware zăcea la picioarele lor ca un carnaval ruinat.

— Sunt vasele tale nepreţuite. Mătură-ţi-le singur.

— Ai să le mături, ca de nu, jur că-ţi pun

mătura asta pe spate.

— Încearcă numai, Bri.

Se înfruntau piept în piept. Faptul de a şti că nu avea dreptate nu făcea decât s-o îndemne şi mai mult să reziste.

— Încearcă numai, şi-ţi scot naibii ochii. M-am săturat de moarte să-mi tot spui ce să fac. E şi casa mea, nu numai a ta.

— Ei, văd că pe aici nu s-a schimbat mare lucru.

Cu feţele încă negre de furie, Brian şi Lexy se întoarseră, şi făcură ochii mari. În uşa din spate stătea Jo, cu două valize la picioare şi cu ochii grei de oboseală.

— Am ştiut că am ajuns acasă, când am auzit o bubuitură, urmată de voci vesele.

Cu o bruscă şi premeditată schimbare a stării de spirit, Lexy îl luă pe Brian de braţ, unindu-se amândoi.

— Ia te uită, Brian, altă fiică rătăcitoare s-a întors. Sper că ne-a mai rămas ceva din viţelul ăla gras.

— Mă mulţumesc cu o cafea, replică Jo şi închise uşa după ea.

CAPITOLUL 3

Jo stătea la fereastră, în dormitorul ei din copilărie. Peisajul era acelaşi. Grădini frumoase, aşteptând cu răbdare să fie plivite de buruieni şi stropite. Pâlcurile de Alyssum erau deja aurite, iar clopoţeii se legănau. Violetele îşi soreau fetişoarele obraznice, păzite de lăncile înalte ale irişilor mov şi de veselele lalele galbene. Impaţienele şi garoafele erau în plină înflorire.

Creşteau apoi palmierii, palmierii-varză şi ceaprazul, iar dincolo de aceştia stejarii umbroşi, sub care prosperau ferigile dantelate şi nenumăratele flori sălbatice.

Lumina era negrăit de fermecătoare, aurită şi perlată rând pe rând, după cum pluteau norii, întinzându-şi pe pământ umbrele blânde. Imaginea inspira pace, singurătate şi o perfecţiune ca de carte de poveşti. Dacă ar fi avut energie, Jo ar fi ieşit, s-o imortalizeze pe film şi să şi-o însuşească.

Îi dusese dorul. Ce ciudat, îşi spuse ea, să-şi dea seama abia acum că îi fusese dor de priveliştea văzută prin fereastra camerei unde îşi petrecuse fiecare noapte a primilor 18 ani din viaţă. Umblase multe ore prin aer liber, grădinărind cu mama ei, învăţând denumirile florilor, nevoile şi obiceiurile lor, bucurându-se de senzaţia pământului sub degete şi a soarelui în spate. Păsări şi fluturi, clinchetul clopoţeilor de vânt, plutirea norilor pufoşi pe deasupra, peste cerul albastru blând, erau tot atâtea comori nepreţuite din copilăria ei. Se părea că uitase să rămână legată de ele, conchise Jo, întorcându-se obosită de la fereastră. Toate fotografiile pe care le făcuse în acel decor, cu aparatul sau cu mintea, stăteau ascunse de foarte mult timp. Nici camera ei nu se schimbase prea mult. Aripa familială a Sanctuarului continua să iradieze stilul şi gustul lui Anabelle. Pentru fiica ei cea mare alesese un pat de alamă lucitoare, cu jumătate de baldachin, perdele de dantelă şi decoraţiuni fluide pe cornişe şi în colţuri. Cuvertura era din dantelă irlandeză antică, moştenire din familia Pendleton, pe care Jo o îndrăgise întotdeauna pentru modelul şi textura materialului. Şi fiindcă părea atât de solidă şi de lipsită de vârstă.

Pe tapet, clopoţei albaştri înfloreau năvalnic pe fundalul ivoire, iar brâul era pictat în tonuri calde, aurii ca mierea.

Anabelle alesese antichităţile — globurile de lampă şi mesele de arţar, scaunele delicate şi vazele în care se aflaseră dintotdeauna flori proaspăt culese. Dorise ca odraslele ei să înveţe cât mai de timpuriu convieţuirea cu obiectele de mare preţ şi să le îngrijească. Pe consola micului şemineu de marmură stăteau lumânări şi scoici. Pe rafturile peretelui opus nu se înşirau păpuşi, ci cărţi. Încă de mică, Jo folosise foarte puţin păpuşile. Anabelle murise. Oricât de mult din ea rămânea cu încăpăţânare în acea cameră, în acea casă, pe insulă, era moartă. Cândva, în ultimii 20 de ani, se prăpădise, făcându-şi dezertarea completă şi irevocabilă. Doamne sfinte, de ce îi imortalizase cineva moartea pe film? se întrebă Jo, îngropându-şi faţa în mâini. Şi de ce îi trimiseseră imaginea fiicei lui Anabelle?

MOARTEA UNUI ÎNGER

Cuvintele fuseseră scrise pe dosul fotografiei. Jo şi le amintea cât se poate de clar. Îşi frecă apăsat pieptul cu podul palmei, încercând să-şi calmeze bătăile inimii. Ce fel de boală mai era şi asta? Ce fel de ameninţare? Şi în ce măsură era îndreptată spre ea însăşi? Fusese acolo, fusese reală. Nu conta că, atunci când ieşise din spital şi se întorsese în apartament, fotografia dispăruse. N-o putea lăsa să conteze. Dacă recunoştea că şi-o imaginase, că avusese halucinaţii, însemna să admită că-şi pierduse minţile. Cum putea înfrunta acest lucru?

Dar, la întoarcere nu mai găsise fotografia. Celelalte erau acolo, acele imagini cotidiene ale ei, împrăştiate pe duşumeaua camerei obscure, unde le

scăpase din mâini, şocată şi cuprinsă de panică. Dar, deşi căutase, parcurgând ceasuri în şir fiecare palmă de loc din apartament, nu găsise fotografia care o dărâmase.

Dacă nici măcar nu existase ... Închizând ochii, îşi rezemă fruntea de geamul ferestrei. Dacă i se năzărise, dacă dorise cumva că imaginea aceea cumplită să fie realitate, ca mama ei să fie expusă în acel fel, şi moartă — în ce o transforma aşa ceva? Ce putea să accepte mai uşor? Propria ei instabilitate mintală sau moartea mamei?

„Nu te gândi acum”. Îşi apăsă o mână pe gură, în timp ce respiraţia începea să i se oprească în gât. „Pune-o deoparte, la fel cum ai înlăturat şi fotografiile. Încui-o până te mai întremezi. Nu te frânge din nou, Jo Ellen”, îşi impuse. „Vei ajunge iarăşi la spital, unde doctorii au să-ţi scormonească prin trup şi minte. Rezistă.”

Trase adânc aer în piept, pentru a se calma. „Rezistă până când poţi pune întrebările necesare, până poţi găsi răspunsurile care sunt de găsit.” Avea să facă neapărat ceva practic, hotărî Jo, ceva banal, să încerce cel puţin să simuleze o vizită firească acasă.

Coborâse deja capacul biroului cu tăblie înclinată şi îşi puse pe el unul dintre aparatele foto. Dar, privindu-l, îşi dădu seama că mai mult nu putea despacheta. Se uita la valizele puse pe frumoasa cuvertură. Gândul de a le deschide, de a scoate din ele hainele şi a le agăţa în dulap, a le împături în sertare, era pur şi simplu insuportabil. În schimb, se aşeză într-un fotoliu şi închise ochii.

Avea nevoie să judece şi să facă planuri. Cel mai bine lucra când avea o listă de sarcini şi scopuri,

înşirate în ordinea cea mai practică şi mai eficientă. Întoarcerea acasă fusese singura soluţie, deci era practică şi eficientă. Avea să fie, îşi făgădui Jo, primul pas. Nu trebuia decât să-şi limpezească mintea, cumva — să şi-o limpezească şi să se concentreze asupra pasului următor.

Dar continua să plutească, aproape că prin vis.

I se păru că nu trecuseră decât câteva secunde, când cineva ciocăni la uşă, dar se pomeni dezmeticindu-se dezorientată, ca trezită din somn. Sări în picioare, simţindu-se ridicol de jenată că aproape fusese prinsă picotind în miezul zilei. Înainte de a ajunge la uşă, aceasta se deschise şi verişoara Kate îşi vârî capul înăuntru.

— Deci aici erai. Dumnezeule, Jo, arăţi de parc-ai fi moartă de 3 zile! Stai jos şi bea ceaiul ăsta, apoi spune-mi ce se întâmplă cu tine.

Era un lucru atât de tipic pentru Kate, îşi spuse Jo, acea atitudine francă, autoritară, fără echivocuri. Constată că zâmbea, în timp ce o privea pe Kate intrând cu tava.

— Arăţi minunat.

— Mulţumesc, zise Kate punând tava pe masa joasă din zona gen salon şi indicând un scaun. Ceea ce, după cum arăţi, tu n-ai făcut. Eşti prea slabă, prea palidă, şi părul ţi-e un dezastru de proporţii mondiale. Dar o dregem noi şi pe asta.

Cu voiciune, turnă ceaiul din ceainicul de porţelan decorat cu cârcel de vită, în două ceşti din acelaşi serviciu.

— Ia s-auzim, se rezemă ea de spătar, sorbind, cu capul înclinat într-o parte.

— Mi-am luat o mică vacanţă, o informă Jo; venise cu maşina de la Charlotte anume ca să aibă timp pentru a-şi repeta motivele şi pretextele de a se fi întors acasă.

— Câteva săptămâni.

— Jo Ellen, pe mine nu mă duci.

Nu fuseseră în stare niciodată, îşi spuse Jo, nici unul dintre ei, de când pusese Kate prima oară piciorul în Sanctuar. Venise la câteva zile de la dezertarea lui Anabelle, să stea o săptămână, şi peste 20 de ani încă nu plecase.

Dumnezeu era martor că avuseseră nevoie de ea, recunoscu Jo, încercând să calculeze cu cât de puţine dezvăluiri faţă de Katherine Pandleton putea să scape. Sorbi din ceai, trăgând de timp. Kate era verişoara lui Anabelle, iar asemănarea familială se observa mai ales la ochi, coloraţie şi constituţia fizică. Dar câtă vreme Anabelle, din câte îşi amintea Jo, păruse întotdeauna delicată şi de o feminitate înnăscută, Kate era tăioasă şi precisă.

Totuşi, Kate îşi purta de grijă, fu Jo de acord. Părul îi era tuns băieţeşte, ca o caschetă ruginie, potrivită cu faţa ei de vulpe în alertă şi cu stilul practic. Garderoba tindea mai mult spre genul sport, dar nu era niciodată şleampătă. Avea pantalonii călcaţi întotdeauna şi bluzele de bumbac apretate. Unghiile-i erau tăiate scurt, nelipsite nicicând de 3 straturi de lac incolor. Deşi avea 50 de ani, îşi menţinea silueta şi, din spate, ar fi putut să fie luată drept băieţandru. Intrase în viaţa lor când se aflau în plină fundătură, şi nu şovăise niciodată. Pur şi simplu le fusese alături, organizase detaliile, îi împinsese pe fiecare să facă tot ce trebuia făcut în continuare şi, în stilul ei categoric, îi bruscase şi-i iubise spre a le da cel puţin o iluzie de normalitate.

— Mi-a fost dor de tine, Kate, murmură Jo. Serios. Kate o privi un moment, iar pe faţă îi tresări ceva.

— Să nu crezi că ai să mă îmblânzeşti, Jo Ellen. Ai necazuri, şi poţi să mi le spui sau să aştepţi să ţi le smulg eu — cum preferi. Oricum, tot am să le aflu.

— Am avut nevoie de puţin timp liber.

Fără îndoială aşa era, medita Kate; îşi dădea seama după cum arată. Cunoscând-o pe Jo, se îndoia foarte mult că un bărbat îi adusese în ochi expresia aceea rănită. Deci, mai rămânea munca. Munca aceea care o ducea pe Jo în locuri străine şi îndepărtate. Adeseori periculoase, cu războaie şi catastrofe. O muncă pe care ştia că tânăra ei verişoara o pusese cu deliberare mai presus de viaţă personală şi familială. Fetiţo, spuse Kate în sinea ei, biata mea fetiţă mică şi dulce. Ce-ai făcut cu tine?

Strânse degetele pe toarta ceştii, ca să nu-i tremure.

— Ai fost lovită?

— Nu. Nu, repetă Jo, lăsând tava jos, pentru a-şi apăsa cu degetele ochii îndureraţi. Doar suprasolicitata, stresată... Cred că mi-am depăşit limitele, în ultimele câteva luni. Presiunile, atâta tot. Fotografiile. Mama.

Kate se încruntă. Cuta ce i se forma între sprâncene era denumită, nu tocmai afectuos, "falia Pandleton".

— Ce fel de presiuni devorează carnea de pe tine, Jo Ellen, şi-ţi fac mâinile să tremure?

Dezarmată, Jo îşi încleştă în poala mâinile acelea nesigure.

— Cred că s-ar putea spune că n-am prea avut grijă de mine, zâmbi ea puţin. Am să mă străduiesc mai mult.

Bătând cu degetele în braţul fotoliului, Kate îi studia faţa. Tulburarea citită acolo era prea profundă pentru a aparţine doar grijilor profesionale.

— Ai fost bolnavă?

— Nu.

Minciuna i se desprinsese de pe buze aproape atât de lin pe cât plănuise. Cu multă deliberare, îşi alungă din minte imaginea salonului de spital, aproape convinsă că verişoara ei îi putea citi gândurile.

— Doar puţin extenuată. N-am dormit prea bine, în ultima vreme.

Iritată de privirea fermă a lui Kate, Jo se ridică să-şi scoată ţigările din buzunarul jachetei pe care şi-o aruncase pe spătarul unui scaun.

— Am tranzacţia aia cu albumul — ţi-am scris. Cred că m-a stresat.

Aprinse bricheta.

— E un teritoriu nou pentru mine.

— Ar trebui să fii mândră de tine însăţi, nu să te îmbolnăveşti din cauza asta.

— Ai absolută dreptate, suflă Jo fumul, alungându-şi din gând imaginea lui Anabelle, a fotografiilor. Deci, mi-am luat o vacanţă.

Nu era totul, socoti Kate, dar pentru moment ajungea.

— E bine că ai venit acasă. 2 săptămâni de mâncăruri gătite de Brian vor pune din nou puţină greutate pe tine. Şi martor mi-e Dumnezeu că ne-ar prinde bine un ajutor pe-aici. Majoritatea camerelor, şi căsuţele, sunt rezervate pe toată vara.

— Deci afacerile merg bine? întrebă Jo, fără prea mult interes.

— Oamenii trebuie să-şi iasă din propriile ritmuri şi să intre într-ale altora. Majoritatea celor care vin aici caută liniştea şi singurătatea, altfel i-ai găsi în Hilton Head sau pe Jekyll. Totuşi, vor aşternuturi curate şi prosoape noi.

Kate bătu din degete, gândindu-se un moment la treburile care o aşteptau în acea după-amiază.

— Lexy a dat şi ea o mână de ajutor, dar nu e mai serioasă decât o ştii. Oricând există riscul să dea bir cu fugiţii, lăsând treaba nefăcută. Şi ea are de înfruntat unele decepţii şi dureri de-ale creşterii.

— Lexy are 24 de ani, Kate. A crescut de mult.

— La unele durează mai mult decât la altele. Nu e un defect, e o realitate.

Kate se ridică, gata oricând să-şi apere unul dintre pui, fie şi doar împotriva ciugulelilor altuia în cap.

— Iar unele nu învaţă niciodată să privească realitatea în faţă, sublinie Jo. Şi-şi trăiesc viaţa învinuindu-i pe toţi ceilalţi pentru propriile lor dezamăgiri şi ratări.

— Alexa nu e o ratată. Niciodată nu ai avut destulă răbdare cu ea — nu mai mult decât a avut şi ea cu tine.

— Nu i-am cerut niciodată să aibă răbdare cu mine.

Vechile resentimente ieşeau la suprafaţă ca uleiul încins pe o apă murdară.

— Nu i-am cerut nimic, nici ei, nici altcuiva.

— Aşa e, nu ai cerut, Jo, spuse calmă Kate. Dacă ai cere, s-ar putea să fii nevoită să ai şi ceva de dat în schimb. S-ar putea să trebuiască să recunoşti că ai nevoie de ei, dacă-i laşi să aibă nevoie de tine. Ei bine, e timpul să priviţi cu toţii în faţă câteva adevăruri. Au trecut 2 ani de când n-aţi mai fost împreună toţi 3 în casa asta.

— Ştiu şi eu cât timp a trecut, replică Jo cu amărăciune. Şi nici Brian, nici Lexy nu m-au primit cu mai multă bucurie decât mă aşteptasem.

— Poate aveai parte de mai multă bucurie, dacă te aşteptai la mai multă, strânse Kate fălcile.

Nici măcar n-ai întrebat de tatăl tău.

Enervată, Jo îşi strivi ţigara.

— Şi ce-ai vrea să-ntreb?

— Nu mă lua pe tonul ăsta arţăgos, domnişorico. Dacă ai de gând să stai sub acoperişul nostru, arată-le puţin respect celor care ţi-l oferă. Şi, cât timp eşti aici, îţi vei juca rolul. Fratele tău a ţinut prea mult povara hanului pe umeri, în ultimii ani. E timpul ca familia să se adune la un loc. E timpul să fiţi din nou o familie.

— Nu sunt hangiţă, Kate, şi nu-mi pot imagina că Brian ar vrea să-mi bag nasul în treburile lui.

— Nu e nevoie să fii hangiţă ca să speli rufele, să lustruieşti mobila sau să mături nisipul de pe verandă.

La auzul tonului ei îngheţat, Jo răspunse cu o voce defensivă şi sfidătoare:

— N-am spus că nu-mi voi juca rolul, am vrut doar...

— Ştiu exact ce ai vrut să spui şi te anunţ, domnişoară, că m-am săturat până-n gât de atitudinile de genul ăsta. Fiecare dintre voi s-ar arunca mai degrabă în mlaştină, decât să-i ceară o mână de ajutor unui frate sau soră de-a sa. Şi ţi-ai înghiţi limba înainte de a întreba de tatăl tău. Nu ştiu dacă v-aţi luat la întrecere sau sunteţi doar încăpăţânaţi, dar cât timp te afli aici, vreau să laşi totul deoparte. Aici eşti acasă. Pe toţi sfinţii, e timpul să te simţi ca la tine acasă.

— Kate, începu Jo, în timp ce verişoara ei pornea spre uşă.

— Lasă-mă, m-am înfuriat prea tare ca să-ţi mai vorbesc.

— Voiam doar ...

Când uşa se trânti cu putere, Jo suflă aerul din plămâni într-un oftat prelung.

O durea capul, avea noduri în stomac, iar vinovăţia o înăbuşea ca o pătură udă.

Kate se înşela, conchise ea. Se simţea exact ca acasă.

De la marginea mlaştinii, Sam Hathaway urmărea un uliu plutind peste teritoriul său de vânătoare. În dimineaţa aceea, Sam mersese pe jos până în partea dinspre continent a insulei, plecând de-acasă cu noaptea în cap. Ştia că Brian ieşise cam la aceeaşi oră, dar nu-şi vorbiseră. Fiecare avea drumurile şi apucăturile lui. Uneori, Sam lua un jeep, dar cel mai des mergea pe jos. În unele zile, pornea spre dune şi privea soarele răsărind peste ape, înroşindu-le ca sângele, pentru ca apoi să devină aurii şi albastre. Când toată plaja nu mai era decât spaţiu, lumină şi strălucire, se putea plimba kilometri în şir, observând cu ochi ageri eroziunile, căutând orice acumulare recentă de nisip.

Lasa scoicile acolo unde le aruncaseră valurile.

Rareori se aventura pe pajiştile dintre dune. Erau fragile, şi fiecare pas provoca vătămări şi schimbări. Sam lupta amarnic împotriva schimbărilor.

Existau zile când prefera să se plimbe pe la marginea pădurii, prin spatele dunelor, unde lacurile şi bălţile erau pline de viaţă şi de muzică. În unele dimineţi avea nevoie de nemişcarea şi de lumina difuză de-acolo, nu de tunetul valurilor şi de răsăritul soarelui. Putea sta nemişcat, la fel ca bâtlanul aşteptând cu răbdare un peşte imprudent, minute de-a rândul.

Câteodată, printre iazuri, pâlcuri de sălcii şi straturi groase de mătasea-broaştei, putea să uite că există şi o altă lume în afară de aceasta, a lui. Aici,

aligatorul ascuns în stufăriş să-şi digere ultima masă şi ţestoasa ce se sorea pe buştean, riscând să devină ea însăşi momeală pentru crocodil, erau pentru Sam mai reale decât oamenii. Dar numai rareori, foarte rar, se întâmpla ca Sam să ajungă dincolo de eleştee, în umbrele pădurii. Lui Anabelle îi plăcuse cel mai mult pădurea.

În alte zile, era atras aici, în mlaştina cu misterele ei. Aici se desfăşura un ciclu pe care-l putea înţelege — creştere şi descompunere, viaţă şi moarte. Aceasta era natura şi putea fi acceptată. Nici un om nu provoca acele fenomene şi nici — atâta vreme cât Sam rămânea stăpân — nu putea interveni asupra lor.

La margini, putea privi cum se târau crabii-scripcari, atât de harnici, prin mal, încât scoteau mici pocnete, ca ale clăbucilor de săpun. Sam ştia că, după plecarea lui, racoonii şi alte animale de pradă aveau să se furişeze pe lângă mal, să dezgroape crabii şi să se ospăteze. Toate făceau parte din acealasi ciclu.

Acum, când primăvara îşi intra strălucitoare în drepturi, iarba unduitoare devenea din bej-aurie verde, iar turba începea să înflorească în pete colorate de levănţică marină şi ochiul-boului. Văzuse mai mult de 30 de primăveri sosind pe Desire şi niciodată nu se plictisise.

Pământul fusese al soţiei lui, moştenit în familia ei din generaţie în generaţie. Dar devenise al lui, din momentul în care pusese piciorul pe insulă. La fel cum şi Anabelle fusese a lui din clipa când îi apăruse înaintea ochilor.

Nu păstrase femeia, dar prin fugă ei rămăsese cu pământul. Sam era fatalist — sau aşa devenise. Nu aveai cum să eviţi destinul. Pământul îi revenise de la Anabelle şi îl îngrijea cu drag, îl apăra feroce şi nu-l

părăsea niciodată.

Deşi trecuseră ani de zile de când renunţase la căutările nocturne după stafia soţiei sale, o găsea oriunde se uita pe Desire. Era chinul şi mângâierea lui.

Sam vedea rădăcinile dezgropate ale copacilor, în locul unde râul rodea marginea mlaştinii. Unii spuneau că ar fi fost bine să ia măsuri pentru a proteja acele eroziuni. Dar Sam considera că natura ştia mai bine ce avea de făcut. Dacă omul, cu gând bun sau rău, încerca să schimbe cursul râului, ce consecinţe putea avea acest lucru în alte zone? Nu, avea să-l lase în pace, cu pământul şi marea, vântul şi ploaia, luptându-se între ele.

De la câţiva paşi distanţă, Kate îl studia. Era un bărbat înalt şi vânjos, cu pielea bronzată, rumenă şi părul brun argintat. Gura sa fermă era înceată la zâmbet, şi încă mai înceţi erau ochii aceia căprui cu nuanţe schimbătoare. Din colţurile lor se răsfirau încreţituri, gravate adânc şi, cu acea ciudăţenie a masculinităţii, înfrumuseţându-i şi mai mult chipul.

Avea mâini şi picioare mari, pe care le moştenise şi fiul său. Totuşi, Kate ştia că Sam putea să se mişte cu o graţie tăcută şi agilă pe care nici un orăşean n-ar fi putut-o stăpâni vreodată.

În 20 de ani, niciodată nu fusese bucuros de prezenţa ei, dar nici nu se aşteptase să plece. Kate nu făcuse decât să vină, să rămână şi să îndeplinească un scop. În momentele de slăbiciune, îşi îngăduia să se întrebe ce-ar fi crezut Sam, ce-ar fi făcut sau ar fi spus, dacă îşi strângea dintr-o dată bagajele şi pleca. Dar nu pleca şi se îndoia că avea s-o facă vreodată. Fusese îndrăgostită de Sam Hathaway în aproape fiecare clipă din cei 20 de ani.

Kate îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia. Deşi bănuia că Sam îi descoperise deja prezenţa, ştia că nu

i-ar fi vorbit dacă nu începea ea.

— A venit Jo Ellen, cu bacul de dimineaţă.

Sam continua să privească uliul zburând în cercuri. Da, ştiuse că era Kate acolo, la fel cum ştiuse şi că avea cine ştie ce motive socotite de ea importante pentru a fi venit în mlaştină. Lui Kate nu-i plăceau malul şi aligatorii.

— De ce? se rezumă el să întrebe, smulgându-i lui Kate un oftat exasperat.

— E casa ei, nu?

Glasul lui Sam se rostogoli greoi, ca şi cum cuvintele ar fi fost pronunţate fără tragere de inimă:

— Să nu crezi că şi ea gândeşte aşa. De mult n-a mai făcut-o.

— Orice ai gândi, este casa ei. Iar tu eşti tatăl ei şi ar fi cazul să-i urezi bun venit.

În minte i se ivi o imagine a fiicei lui. Şi-şi văzu soţia cu o claritate care-i provoca atât deznădejdea, cât şi indignarea. În glas însă, i se resimţi doar dezinteres.

— Trec eu pe acasă mai târziu.

— Sunt aproape 2 ani de când n-a mai venit acasă, Sam. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te să-ţi vezi fata.

Sam se foi în loc, nemulţumit şi stânjenit. Kate avea un mod al ei anume de a-i provoca asemenea reacţii.

— Avem timp, doar dacă nu cumva plănuieşte să ia bacul după-amiaza înapoi. Niciodată n-a putut sta mult timp într-un singur loc, din câte îmi amintesc. Şi abia a aşteptat să se descotorosească de Desire.

— Faptul că s-a dus la colegiu şi şi-a făcut o carieră şi o viaţă a ei nu înseamnă dezertare.

Deşi Sam nu se mişca şi nu scoase nici un sunet, Kate ştiu că lovise drept la ţintă şi-i păru rău că fusese necesar s-o facă.

— Acum s-a întors, Sam. Nu cred că va pleca nicărieri, un timp, şi nu despre asta e vorba.

Se apropie, îl apucă strâns de braţ şi îl întoarse cu faţa spre ea. Existau momente când trebuia să-i împingă lui Sam câte un argument drept sub ochi, pentru a-l face să înţeleagă. Şi exact asta intenţiona acum.

— Suferă. Nu arată deloc bine, Sam. A slăbit şi e palidă ca un cearceaf. Zice că n-a fost bolnavă, dar minte. Când o vezi, zici că ai putea-o doborî doar cu un gând mai aspru.

Pentru prima oară, în ochii lui se ivi o umbră de îngrijorare.

— A avut de suferit la slujbă?

„În sfârşit”, îşi zice Kate, dar avu grijă să nu-şi trădeze satisfacţia.

— Nu e genul acela de suferinţă, răspunse ea mai îmblânzită. E o durere lăuntrică. N-o pot indica precis, dar există. Are nevoie de căminul ei, de familie. Are nevoie de tatăl ei.

— Dacă Jo are o problemă, o s-o rezolve ea. Întotdeauna a putut.

— Vrei să spui că întotdeauna a fost nevoită s-o facă, ripostă Kate. Îi venea să-l zgâlţâie până-i slăbea zăvorul pe care şi-l trăsese peste inimă. La naiba, Sam, fii alături de ea.

Sam privi dincolo de Kate, spre mlaştini.

— A trecut de punctul în care avea nevoie de mine ca să-i oblojesc cucuiele şi zgârieturile.

— Ba n-a trecut deloc, îşi lasă Kate mâna să cadă de pe braţul lui. Încă mai e fiica ta. Şi va fi întotdeauna. Belle n-a fost singura care a plecat, Sam.

Îi privi chipul întunecându-se la aceste cuvinte

şi scutură aprig din cap:

— Au pierdut-o şi Brian, şi Jo, şi Lexy. Însă n-ar fi trebuit să te piardă şi pe tine.

Lui Sam i se crispase pieptul şi se întoarse să privească lung peste mlaştini, ştiind că apăsarea lăuntrică avea să scadă iarăşi dacă era lăsat în pace.

— Am spus că trec pe acasă mai târziu. Dacă Jo Ellen are să-mi spună ceva, îmi va putea vorbi atunci.

— Azi-mâine ai să-ţi dai seama că tu ai să-i spui ceva ei, şi tuturor celorlalţi.

Şi îl lasa singur, sperând că avea s-o înţeleagă cât mai curând.

CAPITOLUL 4

Brian stătea în uşa terasei de la apus, studiindu-şi sora. Părea cam firavă, observă el, şi nervoasă. Pierdută cumva, printre flori şi raze de soare. Continua să poarte pantalonii largi şi puloverul subţire şi lăbărţat cu care sosise, şi-şi adăugase o pereche de ochelari negri cu rame de sârmă. Brian îşi imagina că Jo purta o uniformă asemănătoare şi când căuta subiecte fotografice, dar pe moment nu făcea decât să accentueze impresia generală de invalidă. Şi, totuşi, fusese întotdeauna cea mai dură, îşi aminti el. Încă din copilărie, insistase să facă totul singură, să găsească răspunsurile, să rezolve rebusurile, să-şi asume luptele.

Fusese neînfricată, căţărându-se cel mai sus în fiecare copac, înotând departe în lac, peste valuri, alergând cel mai repede prin pădure. Numai pentru a dovedi că putea, reflectă Brian. I se părea că Jo Ellen avusese întotdeauna ceva de dovedit.

Iar după dispariţia mamei lor, Jo păruse hotărâtă să le dovedească tuturor că nu avea nevoie de nimeni şi de nimic în afară de ea însăşi. Ei bine, conchise Brian, acum avea nevoie de ceva. Ieşi, fără să spună nimic când Jo întoarse capul, privindu-l prin lentilele ochelarilor de soare. Se aşeză pe balansoar, lângă ea, şi-i puse pe genunchi farfuria pe care i-o adusese.

— Mănâncă, fu singurul lui cuvânt.

Jo privi puiul fript, salata de varză proaspătă, biscuitul auriu.

— Asta-i specialitatea zilei?

— Majoritatea clienţilor au ales astăzi masa la pachet. E o vreme prea frumoasă ca să mănânce înăuntru.

— Verişoara Kate a spus că sunteţi ocupaţi.

— Destul de ocupaţi.

Din obişnuită, Brian împinse cu piciorul, punând leagănul în mişcare.

— Ce cauţi aici, Jo?

— Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit, pe moment.

Ridică un picior de pui şi muşca. Stomacul îi făcu o mică tumbă, parcă întrebându-se dacă să accepte sau nu mâncarea. Jo insistă şi înghiţi.

— Am să-mi fac raţia de treburi şi nu-ţi voi sta în drum.

Brian ascultă un moment scârţâitul balansoarului şi se gândi să-i ungă balamalele.

— N-am spus că-mi stai în drum, din câte ţin minte, spuse el moale.

— Într-al lui Lexy, atunci.

Jo mai luă o bucăţică de pui, încruntându-se spre geraniile roz-pal care se revărsau peste marginile unei jardiniere de beton cu amoraşi bucălaţi.

— Îi poţi spune că n-am venit aici ca s-o încurc.

— Spune-i-o tu, deschise Brian termosul pe care îl adusese, turnând în capac limonadă din fructe proaspăt stoarse. N-am de gând să mă bag la mijloc între voi, ca să m-aleg cu şuturi în fund din ambele părţi.

— Perfect, atunci nici să nu te bagi.

Începea s-o doară capul, dar luă paharul şi sorbi.

— Nu ştiu de ce naiba mă duşmăneşte atât de mult.

— N-am idee, răspunse tărăgănat Brian, înainte de a ridica termosul, pentru a bea direct din el. Ai succes, eşti celebră, independentă financiar, o stea în ascensiune în domeniul tău.

Luă biscuitul şi-l rupse în două, dându-i lui Jo o jumătate care aburea.

— Nu-mi dau seama de ce ar scoate-o asta din pepeni.

— Am făcut totul prin forţele mele proprii. Nu m-am spetit cu munca până să ajung aici, doar pentru a face paradă în faţa ei.

Pe negândite, îndesă o bucată de biscuit în gură.

— Nu e vina mea că şi-a făcut cine ştie ce fantezii copilăreşti despre numele ei strălucind în lumina rampei, cu lumea atârnându-i trandafiri la picioare.

— Faptul că ţie ţi se pare o copilărie, nu face că dorinţa să fie mai puţin reală pentru ea, replică Brian, ridicând apoi o mână, înainte ca Jo să poată răspunde. Şi nu mă bag la mijloc. Voi două n-aveţi decât să vă luaţi de păr cum şi când aveţi chef. Dar prefer să-ţi spun încă de-acum, că te-ar putea doborî

cu un singur deget.

— Nu vreau să mă cert cu ea, spuse Jo obosită; simţea mirosul glicinei ce năpădea arcada de dantelărie metalică din apropiere — încă o amintire vie din copilăria ei. N-am venit aici ca să mă cert cu nimeni.

— Mare minune.

Aceste cuvinte îi aduseră pe buze o umbră de zâmbet.

— Poate m-oi mai fi îmblânzit.

— Se mai întâmplă şi miracole. Mănâncă-ţi salata.

— Nu te ştiam aşa de autoritar.

— Am lăsat-o mai moale cu blândeţea.

Cu un fel de chicotit, Jo luă furculiţa şi o înfipse în salată.

— Spune-mi ce-i nou pe aici, Bri, şi ce nu s-a schimbat.

„Readu-mă acasă”, continuă ea în gând, dar n-o putu spune. „Adu-mă înapoi”.

— Ia să vedem, Giff Verdon a construit încă o cameră la vila Verdon.

— Nu mă-nnebuni, se încruntă Jo. Tânărul Giff, puştiul ăla slăbănog cu părul lins, de vacă? Ăla care mereu ofta după Lex?

— Unu şi acelaşi. S-a mai împlinit, Giff al nostru şi e foarte dibaci cu ciocanul şi fierăstrăul. El ne face acum toate reparaţiile. Şi încă mai plânge după Lexy, dar aş zice că acum ştie ce să facă.

Jo pufni şi, fără să se gândească, mai înghiţi puţină salată.

— O să-l mănânce de viu.

Brian ridică din umeri.

— Poate, dar cred că-l va găsi mai greu de digerat decât se aşteaptă. Fiica Sanders-ilor, Rachel, s-a logodit cu un student de colegiu din Atlanta. O să

se mute acolo în septembrie.

— Rachel Sanders, încercă Jo să-şi aducă în minte chipul ei. Asta-i aia sâsâita sau cea care se tot hlizea?

— Aia care se tot hlizea — destul de ascuţit ca să-ţi spargă timpanele. Mulţumit că Jo mânca, Brian întinse un braţ peste spătarul leagănului, relaxându-se.

— Bătrâna d-na Fitzsimmons a răposat acum un an şi ceva.

— Bătrâna d-na Fitzsimmons, murmură Jo. Obişnuia să cureţe stridii pe verandă, cu câinele ăla leneş al ei dormindu-i la picioare, lângă balansoar.

— A murit şi câinele la scurt timp. Cred că n-a prea mai găsit de folos să trăiască fără ea.

— Mă lăsa s-o fotografiez, îşi aminti Jo. Când eram mică şi abia începusem să învăţ. Mai am şi-acum pozele. Vreo câteva nu erau rele deloc. Domnul David m-a ajutat să le developez. Mare pacoste cred că mai eram, dar ea nu făcea decât să stea în balansoar, lăsându-mă să exersez.

Rezemându-se de spătar, Jo intră în ritmul legănatului, la fel de lent şi de monoton ca al insulei.

— Sper că a scăpat repede şi fără dureri.

— A murit în somn, la venerabila vârstă de 96 de ani. Ce-ţi poţi dori mai mult?

— Nimic, închise Jo ochii, uitând de mâncare. Cu casa ce s-a făcut?

— A fost moştenită. Pendleton-ii cumpăraseră toate pământurile Fitzsimmons-ilor, în 1923, dar casa era proprietatea ei, cu mica limbă de pământ unde e construită. I-a revenit unei nepoate.

Brian ridică din nou termosul, bând de astă dată cu sete.

— Doctoriţă. S-a apucat să-şi practice meseria aici, pe insulă.

— Avem o doctoriţă pe Desire? deschise Jo ochii, înălţându-şi sprâncenele. Ei, ei! Ce civilizat! Şi oamenii chiar o consultă?

— Se pare că da. Puţin câte puţin, măcar. Şi-a înfipt bine rădăcinile.

— Probabil că e prima nouă locatară permanentă aici, de cât, 10 ani?

— Cam pe acolo.

— Nu-mi dau seama de ce.

Jo lasă fraza neterminată, când îi veni ideea.

— Doar n-o fi Kirby, nu? Kirby Fitzsimmons? Şi-a petrecut aici vreo 2 veri la rând, în copilărie.

— Cred că i-a plăcut destul de mult, ca să se întoarcă.

— Ei, fir-aş a dracului, Kirby Fitzsimmons — medic, nici mai mult, nici mai puţin.

O cuprinsese încântarea, senzaţie surprinzătoare, pe care aproape că n-o recunoştea.

— Am fost destul de prietene. Ţin minte vara când dl. David a venit să facă fotografii pe insulă şi şi-a adus şi familia.

O înveselea să-şi amintească de tânăra ei prietenă cu vorba iute, nordistă, de aventurile prin care trecuseră sau şi le imaginaseră împreună.

— Tu alergai cu băieţii şi nu mă învredniceai nici cu o privire, continuă Jo. Când nu-l pisam pe dl. David să mă lase să fac fotografii cu aparatul lui, plecam cu Kirby să căutăm belele cu lumânarea. Christoase, au trecut 20 de ani şi parc-ar fi fost ieri. Era în vara când ...

Brian dădu din cap, după care duse el gândul până la capăt:

— În vara când a plecat mama.

— Totul este tulbure, murmură Jo, cu

încântarea stingandu-i-se din voce. Soare arzător, zile lungi, nopţi calde pline de sunet. Şi atâtea fete îşi strecurau degetele pe sub ochelari, pentru a-şi freca ochii.

— Mă sculam la răsăritul soarelui ca să-l pot însoţi pe dl. David peste tot. Băgăm în mine sandwich-uri reci cu şuncă şi mă răcoream în râu. Mama mi-a găsit aparatul ăla vechi — un Brownie ca o cutie — şi alergam la vila Fitzsimmons-ilor să fac fotografii, până când d-na Fitzsimmons ne spunea mie şi lui Kirby s-o-ntindem. Treceau ore nesfârşite, ore şi ore în şir, până când apunea soarele şi ne chema mama la cină.

Închise strâns ochii.

— Atât de multe, atâtea imagini, şi totuşi nu mi-o pot aminti pe nici una clar. Şi pe urmă, s-a dus. M-am trezit într-o dimineaţă, gata să fac toate lucrurile normale pentru o zi de vară, iar ea nu mai era. Şi nu puteam face nimic.

— Vara se terminase, comentă încet Brian. Pentru noi toţi.

— Mda.

Mâinile începuseră iarăşi să-i tremure. Îşi cauta ţigările în buzunare.

— Te gândeşti vreodată la ea?

— De ce m-aş gândi?

— Nu te întrebi niciodată unde s-a dus? Ce a făcut?

Jo trase un fum, spasmodic. În minte, revăzu ochii aceia cu pleoape prelungi, lipsiţi de viaţă.

— Sau de ce?

— N-are nici o legătură cu mine, se ridică Brian, luând tava. Nici cu tine. Nici cu oricare din noi. Anul ăsta s-au împlinit 20 de ani, Jo Ellen, iar acum e

puţin cam târziu ca să ne mai batem capul.

Jo deschise gura, apoi o închise la loc, când Brian se întoarse şi reveni din casă. Dar nu putea să nu se gândească, îşi spuse ea. Şi era îngrozită.

Lexy continua să gâfâie în timp ce escalada dunele, spre plajă. Jo se întorsese, era convinsă, pentru a se făli cu succesele ei şi cu viaţa ei ţipătoare. Iar faptul că sosise la Sanctuar imediat după eşecul lui Lexy, nu i se părea deloc o coincidenţă.

Jo avea să bată din aripi, cotcodăcind triumfal, în timp ce lui Lexy nu-i rămânea decât să ciugulească resturile. Acest gând îi făcea sângele să fiarbă în vene, pe când alerga peste nisipul răscolit de paşi dintre dune, împroşcându-l în jur cu sandalele.

De data asta, nu, îşi făgădui ea. De data asta, avea să ţină capul sus, refuzând să fie pusă în inferioritate de cel mai recent triumf al lui Jo, cea mai recentă călătorie, cea mai recentă minune. N-avea să mai joace rolul de surioară a mării vedete. Îl lăsase în urmă, se încredinţă Lexy. Şi era timpul să observe şi alţii.

Pe semiluna largă a plajei erau risipiţi câţiva oameni. Îşi delimitaseră terenul cu pături şi umbrele colorate. Zări la câţiva cutiile cu dungi multicolore, pentru mâncare, de la Sanctuar.

Mirosurile mării, ale loţiunilor şi ai puilor fripţi îi asaltară nările. Un ţânc punea nisip cu lopăţica într-o căldăruşă roşie, pe când maică-sa citea un roman de buzunar la umbra unei copertine portabile. Un bărbat se transforma încet în rac fiert, sub soarele nemilos. Două perechi pe care le servise în aceeaşi dimineaţă luau un picnic în comun, râzând peste vocea cultivată a lui Annie Lennox ce răsuna din casetofonul stereo. Nu-i voia acolo — pe nici unii. Pe plaja ei, în criza ei personală. Pentru a scăpa de imaginea lor, coti şi se

îndepărtă de amenajarea temporară, pe curba plajei.

Văzu silueta din apă, luciul umerilor bronzaţi, uzi, licărul părului decolorat de soare. Giff era un sclav al obişnuinţei, îşi spuse ea, exact ceea ce-i trebuia doctoriţei. Invariabil, trăgea o partidă de înot în timpul pauzei de după-amiază. Şi, după cum ştia, îi ardeau călcâiele după ea.

Nu făcuse un secret din asta, reflectă Lexy, care nu era genul ostil faţă de atenţiile unui bărbat atrăgător. Mai ales când avea nevoie să-i fie consolat amorul propriu. Poate că un mic flirt, şi eventual o partidă de sex fără probleme, aveau să-i ridice moralul.

Oamenii spuneau că mama ei obişnuise să flirteze. Pe-atunci, Lexy nu fusese destul de mare pentru a-şi aminti despre Anabelle mai mult decât imagini vagi şi uşoare mirosuri, dar bănuia că ajunsese la flirturi în mod firesc, prin talentul ei înnăscut. Mamei sale îi plăcuse să arate cât mai bine când le zâmbea bărbaţilor, iar dacă teoria amantului secret era reală, Anabelle făcuse mai mult decât să zâmbească, cel puţin cu un bărbat.

În orice caz, la această concluzie ajunsese poliţia, după luni întregi de anchetă.

Lexy se considera pricepută la sex; i se spusese îndeajuns de des pentru a¬l considera un talent personal de soi. În ce-o privea pe ea, puţine erau comparabile cu sexul ca să alunge tensiunile şi să atragă complet atenţia cuiva.

Şi-i plăcea şi ei, cu toate senzaţiile fierbinţi şi lunecoase care-l însoţeau. Nu prea conta că majoritatea bărbaţilor habar n-aveau dacă, în timpul actului, femeia se gândea la ei sau la cel mai recent băiat chipeş de la Hollywood. Cu condiţia să-şi joace

bine rolul şi să nu uite textul.

Lexy se considera născută pentru a juca roluri. Şi hotărâse că era momentul să ridice acea cortină de catifea în faţa lui Giff Verdon.

Lasă să cadă pe nisipul bătătorit prosopul pe care-l adusese. Nu se îndoia că o privea. Toţi bărbaţii o priveau. Ca şi cum s-ar fi aflat pe scenă, Lexy punea suflet în reprezentaţie. Stând în picioare la marginea apei, îşi scoase ochelarii de soare, lăsându-i cu nepăsare să cadă pe prosop. Încet, se descalţă de sandale, după care, apucându-şi în mâini poala rochiei scurte de vară, şi-o ridică, mişcându-se ca într-un striptease leneş. Slipul bikini de dedesubt nu acoperea mai mult decât bareta şi fâşiuţa unei stripteuse.

Lăsând să cadă materialul subţire, îşi scuturǎ capul, îşi împinse părul înapoi cu ambele mâini şi intră în mare, legănându-şi şoldurile ca o sirenă.

Giff lăsă următorul val să se rostogolească peste el. Ştia că fiecare mişcare, fiecare gest al lui Lexy era calculat. Nu părea să conteze cu ceva. Era incapabil să-şi ia ochii de la ea, să-şi împiedice trupul să se întărească de dorinţă, văzând-o cum stătea în apă, numai curbe planturoase şi piele aurie palidă, cu părul revarsându-i-se în spirale ca nişte flăcări sărutate de soare.

În timp ce intra în valuri, iar acestea îi scăldau trupul, Giff se întrebă cum ar fi fost să se legene înăuntrul ei în ritmul valurilor. Observă că îl privea şi ea, cu ochii reflectând verdele mării şi râzând. Se cufundă, apoi se ridică din nou, cu părul lucindu-i ud şi apa prelingându-i-se pe piele. Şi râse sonor.

— Azi e rece apa, strigă ea. Şi cam agitată.

— De obicei nu vii până în iunie.

— Poate că azi o doream rece, lasa Lexy valul s-o poarte mai aproape de el. Şi furtunoasă.

— Mâine va fi şi mai rece, şi mai furtunoasă. Se anunţă ploaie.

— Mmm, pluti ea un moment pe spate, studiind cerul albastru pal. Poate-am să vin şi mâine.

Lăsându-şi picioarele să se scufunde, începu să calce apa, cu privirea spre el.

Se obişnuise cu ochii aceia căprui închişi privind-o ca ai unui căţeluş încă de când erau adolescenţi. Aveau aceeaşi vârstă, crescuseră aproape cot la cot, dar observă că Giff se schimbase întrucâtva în timpul anului petrecut de ea la New York. Chipul îi devenise mai rafinat, iar gura părea mai fermă şi mai încrezătoare. Genele lungi care mai demult îi făcuseră pe băieţi să-l tachineze fără milă, nu mai păreau feminine. Părul saten-deschis avea firele drepte, cu dungi decolorate de soare. Când îi zâmbi, în obraji i se adânciseră gropiţe — altă pacoste a tinereţii lui.

— Vezi ceva interesant? o întrebă.

— Poate.

Glasul se potrivea cu faţa, conchise Lexy. Matur şi bărbătesc. Palpitaţia pe care o simţi în stomac era mulţumitoare şi neaşteptat de puternică.

— Cine ştie ...

— Cred că ai avut un motiv ca să înoţi până aici aproape goală. Nu zic că nu mi-ar plăcea ceea ce văd, dar vrei să-mi spui şi mie ce e? Sau mă laşi să ghicesc?

Lexy râse, bătând din picioare împotriva curentului pentru a păstra între ei o distanţă aţâţătoare.

— Poate că vroiam doar să mă răcoresc.

— Bănuiam eu, zâmbi Giff, convins că o înţelegea mai bine decât ar fi putut bănui chiar ea.

Am auzit că Jo a venit cu bacul de dimineaţă.

Surâsul i se şterse de pe faţă, lăsând-o cu o expresie rece.

— Şi ce?

— Deci vrei să te descarci? Cu ajutorul meu?

Când Lexy pufni dispreţuitoare, începând să înoate înapoi spre mal, Giff nu făcu decât s-o apuce de mijloc.

— Am să-ţi fac hatârul, spuse, în timp ce fata se zbătea să scape. Oricum o doream.

— Ia-ţi mâinile ...

Sfârşitul ordinului se pierdu într-un geamăt surprins, sub gura lui. Niciodată nu se aşteptase ca Giff Verdon cel cuminte să se mişte atât de rapid şi de decis.

Nu-şi dăduse seama că avea mâinile atât de mari şi de aspre, nici că gura lui era aşa de ... sexy, în timp ce i-o strivea pe a ei, cu aroma răcoroasă a mării stăruind pe buze. De formă, încercă să-l împingă, dar distruse tot efectul cu un mic geamăt din gâtlej, când buzele i se despărţiră, invitându-l la mai mult.

Lexy avea exact gustul la care se aşteptase Giff — fierbinte şi pregătită, ca un pisoi sexual alunecos şi umed. Fanteziile pe care şi le ţesuse timp de peste 10 ani se destrămară într-o clipă, pentru a se reface în culori noi, mai vii, împletite cu dragoste disperată şi nevoie deznădăjduită. Când îl cuprinse cu picioarele de mijloc, legănându-şi corpul peste al lui, Giff se pierdu cu totul.

— Te doresc, îşi smulse el buzele de pe ale ei, pentru a-i cutreiera cu ele gâtul, în timp ce valurile îl azvârleau încoace şi încolo, într-o încâlceală de braţe şi picioare. Fir-ai să fii, Lex, ştii că dintotdeauna te-am dorit. Apa i se revărsa peste cap, umplându-i-l cu vuiet. Marea o absorbea în jos, ameţitor. Apoi ieşi din nou în lumina orbitoare a soarelui, când gura lui se

contopi cu a ei.

— Atunci, hai acum. Chiar acum, gâfâi Lexy, uimită cât de reală era nevoia, acel mic ghem strâns şi fierbinte. Aici pe loc.

O dorea în felul acela de când se ştia. Pregătită, dispusă şi dornică. Trupul îi pulsa spre durere, în nevoia de a intra, de a ieşi din ea. Şi ştia că, dacă se lasa dominat de acea nevoie, avea s-o posede şi s-o piardă cât ai clipi din ochi.

În schimb, îşi coborî mâinile de pe talia ei, pentru a-i cuprinde şi frământa fesele, chinuind-o cu degetele mari, până când ochii i se întunecară, orbi.

— Eu am aşteptat, Lex.

Şi-i dădu drumul.

— Poţi să aştepţi şi tu.

Lexy se chinui să rămână la suprafaţă valurilor, scuipând apa şi holbându-se la el.

— Ce naiba vrei să spui?

— Nu mă interesează să te scarpin unde te mănâncă şi pe urmă să mă uit la tine cum pleci torcând, zile el dându-şi la o parte din ochi părul ud. Când vei fi gata pentru mai mult decât atât, ştii unde să mă găseşti.

— Canalie.

— Du-te să-ţi potoleşti furia, iubito. O să stăm de vorbă când vei fi avut timp să te gândeşti cu calm.

Mâna i se repezi apucând-o de braţ.

— Când fac dragoste cu tine, bucuria va fi a amândurora. Fă bine şi gândeşte-te şi la asta.

Lexy îi împinse mâna în lături.

— Să nu te mai atingi de mine, Giff Verdon.

— Voi face mai mult decât să te ating, replică el, în timp ce Lexy se avânta în apă să înoate spre mal. Am să te iau de soţie, mai adăugă, destul de tare

numai pentru propriile sale urechi; expiră prelung, privind-o cum ieşea din apă. Numai dacă nu-mi scurtez zilele mai întâi.

Pentru a-şi linişti palpitaţiile din tot organismul, se cufundă în apă. Dar, cum gustul ei continuă să-i stăruie pe buze, trase concluzia că era fie cel mai isteţ bărbat de pe Desire, fie cel mai mare nătărău.

Jo tocmai îşi adunase energia pentru a face o plimbare şi ajunsese la marginea grădinii, când Lexy apăru pe cărare, ca o furtună. Nu se deranjase să se şteargă, aşa că mica rochie subţire îi stătea lipită de trup ca o a doua piele. Jo îşi îndreptă umerii şi îşi arcui o sprânceană.

— Ei, cum e apă?

— Du-te dracului, îşi înfipse Lexy picioarele în pământ, gâfâind greu. Direct la dracu' să te duci.

— Încep să-mi spun că am şi ajuns acolo. Şi, până acum, am fost primită cam aşa cum mă aşteptasem.

— Şi de ce, mă rog, te-ai aşteptat la ceva? Locul ăsta nu înseamnă nimic pentru tine, şi nici pentru noi.

— De unde ştii ce înseamnă ceva pentru mine şi ce nu, Lexy?

— Nu te văd schimbând aşternuturi şi strângând de pe mese. Când ai frecat ultima oară o toaletă, sau să fi spălat naibii pe jos?

— Asta ai făcut în după-amiaza de azi? îşi petrecu Jo privirea peste picioarele ude şi pline de nisip ale lui Lexy, urcând până la părul leoarcă. O toaletă trebuie să fi fost.

— Nu-s obligată să-ţi dau ţie explicaţii.

— E valabil şi pentru mine, Lex.

Când Jo dădu să treacă pe alături, Lexy o

înhăţă de braţ, smucind-o:

— De ce te-ai întors aici?

Dintr-o dată o răpuse oboseala şi-i veni să plângă.

— Nu ştiu. Dar nu ca să te lovesc pe tine. Nu vreau să lovesc pe nimeni. Şi sunt prea obosită ca să mă cert cu tine acum.

Nedumerită, Lexy o privi. Sora pe care o cunoştea ea ar fi jonglat cu cuvintele, ar fi zgâriat carnea cu sarcasme. Niciodată n-o văzuse pe Jo tremurând şi bătând în retragere.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Am să te anunţ când voi înţelege, dădu Jo la o parte mâna care o ţinea în loc. Lasă-mă-n pace, şi te las şi eu pe tine.

Porni grăbită pe cărare, cotind spre mare. Abia dacă aruncă o privire spre dunele pline de ierburi sclipitoare şi nici nu se uită să urmărească zborul pescăruşului care ţipă ascuţit. Avea nevoie să judece, îşi spuse ea. Doar o oră, două, de gândire în linişte. Urma să găsească o soluţie, cum să le spună. Dacă era cazul să le spună cât de cât. Le putea explica de prăbuşirea nervoasă pe care o avusese? Putea spune cuiva că zăcuse 2 săptămâni în spital din cauză că îi cedaseră nervii şi i se strâmbase ceva în cap? Ar fi fost înţelegători, echivoci sau ostili? Şi conta cu ceva?

Cum le-ar fi putut spune despre fotografie? Indiferent cât de des fuseseră cu toţii la cuţite, erau familia ei. Cum i-ar fi putut obliga să treacă prin aşa ceva, să dezgroape durerile şi trecutul? Iar dacă vreunul dintre ei cerea să vadă fotografia, trebuia să spună că dispăruse. La fel ca Anabelle. Sau poate nici măcar nu existase. Ar fi crezut-o nebună. Biata Jo Ellen, ţicnită de legat. Le putea spune că stătuse zile

întregi tremurând în apartamentul ei, cu uşile încuiate, de la ieşirea din spital? Că se pomenea căutând pe negândite, înnebunită, imaginea care ar fi dovedit că nu era cu adevărat bolnavă?

Şi că venise acasă fiindcă în sfârşit trebuise să accepte că era bolnavă. Că dacă ar fi rămas încuiată în apartamentul acela, singură, încă o zi doar, niciodată nu şi-ar mai fi găsit curajul de a-l părăsi. Totuşi, fotografia îi era atât de clară în minte. Textura, tonurile, compoziţia. Mama ei fusese tânără, în fotografie. Şi nu aşa şi-o amintea, Jo — tânără? Părul lung şi ondulat, pielea netedă? Dacă ar fi avut halucinaţii cu mama ei, n-ar fi trebuit să-i apară exact la acea vârstă? Aproape vârsta pe care o avea ea acum, îşi spuse Jo. Probabil că acesta era un alt motiv pentru toate visurile, spaimele, nervii. Oare şi Anabelle fusese la fel de neliniştită şi de iritabilă ca fiica ei? Existase vreun amant, la urma urmei? Se şuşotise despre aşa ceva, până şi un copil putuse auzi. Nu existase nici o indicaţie precisă, nici o suspiciune de infidelitate înaintea dezertării. După aceea, însă, zvonurile circulaseră peste tot, iar limbile se desferecaseră, tistuind dojenitor. Dar, în fond, Anabelle trebuia să fi fost discretă şi abilă. Nu-şi trădase prin nimic planurile de a pleca şi totuşi, plecase. „N-ar fi trebuit ca tata să ştie?” se întrebă Jo.

Cu siguranţă, un bărbat ştia dacă soţia lui era agitată, nemulţumită şi nefericită. Ştia că se certaseră pentru insulă. Oare atâta fusese de ajuns, pentru a o amărî pe Anabelle aşa de tare, încât să întoarcă spatele casei, soţului, copiilor? Sam nu observase, sau încă de pe atunci fusese nepăsător faţă de sentimentele celor din jurul lui? Îi era greu să-şi amintească dacă fusese vreodată altfel. Dar, cu siguranţă, cândva în casa aceea răsunaseră râsete. Ecourile lor încă îi mai dăinuiau în minte. Imagini

fulgerătoare ale părinţilor ei îmbrăţişându-se în bucătărie, mama ei râzând sau plimbându-se pe plajă cu Sam, de mână.

Erau imagini vagi, şterse de vreme ca nişte fotografii fixate imperfect, dar existau. Şi erau reale. Dacă reuşise să-şi alunge din minte atâtea amintiri despre mama ei, atunci putea să le şi redeştepte. Şi poate că avea să înceapă să înţeleagă. Şi, atunci, avea să decidă ce avea de făcut.

Scrâşnetul unui pas o făcu să-şi ridice grăbită privirea. Soarele îl lumina din spate, lăsându-i chipul în umbră. O şapcă îi ascundea ochii. Mergea cu paşi mari şi lejeri. Încă o imagine demult uitată îi apăru în minte. Se văzu pe ea însăşi, în copilărie, fugind pe cărare cu părul în vânt, chicotind, strigând, apoi sărind la înălţime. Iar braţele lui se întindeau s-o prindă, s-o azvârle spre cer şi apoi s-o strângă la piept.

Jo clipi din ochi, pentru a alunga imaginea şi lacrimile care vroiau s-o însoţească. Sam nu zâmbea, iar ea ştia că, oricât de mult s-ar fi străduit să-l împiedice, o vedea în ea pe Anabelle. Îşi înălţă bărbia şi îl privi în ochi.

— Bună, tati.

— Jo Ellen.

Se opri la un pas distanţă, măsurând-o. Kate avusese dreptate, observă el. Fata arata bolnavă, palidă, tensionată. Neştiind cum s-o atingă şi, oricum, bănuind că n-ar fi bucurat-o o atingere din partea lui, îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Kate mi-a spus că eşti aici.

— Am venit cu bacul de dimineaţă, răspunse ea, ştiind că informaţia nu era necesară.

Preţ de-un dificil moment, stătură astfel, mai

stânjeniţi decât doi străini. Sam se foi pe picioare.

— Ai necazuri?

— Mi-am luat doar o vacanţă.

— Pari să nu te simţi bine.

— Am muncit prea mult.

Încruntat, Sam privi cu deliberare camera pe care o avea agăţată cu cureaua de gât.

— Mie nu mi se pare că ţi-ai luat vacanţă.

Cu un gest absent, Jo cuprinse camera într-o mână.

— E greu să te dezbări de vechile obiceiuri.

— Bine zici, pufni greu Sam. Azi este o lumină interesantă peste apă şi sunt valuri mari. Cred că ar ieşi o fotografie bună.

— Am să mă uit. Mulţumesc.

— Data viitoare să-ţi iei şi o pălărie. Poţi să te arzi.

— Da, ai dreptate. N-am să uit.

Nu mai găsi nimic de spus, aşa că dădu din cap şi porni pe cărare, trecând pe lângă ea :

— Fii atentă cu soarele.

— Voi fi.

Jo se răsuci repede, pornind orbeşte, căci simţise dinspre el mirosul insulei, aroma ei densă şi întunecată, care-i frângea inima.

La câţiva km distanţă, în penumbra roşie-fierbinte a camerei obscure, hârtia fotografică fu pusă cu emulsia în sus într-o tavă cu revelator. Îi plăcea să reconstituie momentul din urmă cu atâţia ani, să-l privească formându-se pe hârtie, umbră cu umbră şi linie cu linie. Aproape terminase etapa aceea şi vroia să stăruie, să savureze toată plăcerea, înainte de a merge mai departe.

O atrăsese înapoi la Sanctuar. Gândul îl făcu să chicotească, mândru. Nimic n-ar fi putut să fie mai

perfect. Acolo o dorise. Altfel, ar fi avut-o înainte, de-o jumătate de duzină de ori înainte. Dar trebuia să fie perfect. Cunoştea frumuseţea perfecţiunii şi satisfacţia de a munci pentru a o crea.

Nu Anabelle, ci fiica lui Anabelle. Un cerc perfect, închizându-se. Avea să fie victoria lui, capodopera lui. Să şi-o însuşească, s-o posedeze, s-o omoare. Şi fiecare fază a procesului avea să fie imortalizată pe film. O, cât ar mai fi apreciat Jo acest lucru. Abia aştepta să-i explice totul, ei, singurei persoane despre care era sigur că i-ar fi înţeles ambiţia şi arta. Opera ei îl atrăgea, iar înţelegerea acesteia îl făcea să se simtă deja intim cu Jo. Şi aveau să devină şi mai intimi.

Zâmbind, mută fotografia din revelator în stopaj, plimbând-o prin tavă înainte de a o pune în fixator. Cu atenţie, verifică temperatura lichidului, aşteptând cu răbdare până când ceasul sună şi putu aprinde lumina albă, pentru a examina imaginea.

Superbă, absolut superbă. O compoziţie splendidă. Ecleraj dramatic — un halou atât de perfect în jurul capului, umbrele acelea fermecătoare care conturau trupul şi evidenţiau tonurile pielii. Şi subiectul, îşi spuse. Perfecţiunea întruchipată.

Când fotografia fu fixată complet, o ridică din tavă, punând-o la spălat sub jetul de apă. Acum îşi putea permite să viseze la ceea ce va urma. Era mai aproape de ea ca oricând, legat de ea prin fotografiile care reflectau vieţile amândurora. Ardea de nerăbdare să i-o trimită pe următoarea. Dar ştia că trebuia să aleagă momentul cu mare grijă. Pe masa de lucru de lângă el zăcea deschis un jurnal personal ferfeniţit, cu cuvintele scrise migălos, decolorate de vreme.

Momentul decisiv este scopul suprem al muncii mele. Capturarea acelui scurt eveniment trecător în care toate elementele, întreaga dinamică a unui subiect ating punctul culminant. Ce moment poate fi mai decisiv decât moartea? Şi cum ar putea stăpâni fotograful cât mai mult acest moment, imortalizarea lui pe film, altfel decât plănuind, pregătind şi provocând respectiva moarte? Acest unic act reuneşte subiectul şi artistul, îl face să se integreze în artă şi în imaginea creată. Întrucât voi ucide doar o singură femeie, voi manipula doar un singur moment decisiv. Am ales-o cu mare grijă. Se numeşte Anabelle.

Cu un oftat scăzut agăţă fotografia la uscat şi aprinse lumina s-o studieze mai bine.

— Anabelle, murmură el. Atât de frumoasă. Iar fiica ta îţi seamănă leit.

O lăsă pe Anabelle acolo, privind, privind în gol, şi merse să-şi termine planurile pentru şederea pe Desire.

CAPITOLUL 5

Ferry-boat-ul traversa Pelican Sound, îndreptându-se spre est, către Lost Desire. Nathan Delaney stătea la tribord, lângă parapet, la fel cum mai stătuse odată, când era un băiat de 10 ani. Nu era acelaşi bac, şi nici el nu mai era un copil, dar dorea să reconstituie momentul cât mai exact posibil.

Briza marii răsufla răcoroasă, cu un miros crud şi misterios. Data trecută fusese mai caldă, dar atunci era sfârşitul lui mai, nu jumătatea lui aprilie.

Destul de exact, îşi spuse el, amintindu-şi cum, împreună cu părinţii şi cu fratele său mai mic, stătuseră îngrămădiţi cu toţii la tribordul altui ferry, nerăbdători să vadă pentru prima oară insula Desire

şi începutul verii lor insulare.

Nu găsea multe deosebiri. Din pământ se înălţau stejarii majestuosi cu dantelăriile lor de muşchi, palmierii-varză şi magnoliile cu frunze lucioase, încă neînflorite.

Pe-atunci fuseseră înflorite? Un băieţel dornic de aventuri nu prea dădea atenţie florilor.

Ridică binoclul agăţat la gât. Tatăl lui îl ajutase să găsească ţinta şi să focalizeze, în acea dimineaţă de demult, pentru a putea prinde decolarea rapidă a unei ciocănitori. Urmase previzibila îmbulzeală, căci Kyle ceruse şi el binoclul, iar Nathan nu voise să i-l dea. Îşi amintea cum râsese mama de ei, iar tata se aplecase să-l gâdile pe Kyle pentru a-i distrage atenţia. În minte, Nathan revedea tabloul pe care îl alcătuiseră. Femeia drăguţă cu părul suflat de vânt şi ochii negri scânteind de amuzament şi emoţie. Cei doi băieţi, voinici şi spălaţi, ciorovăindu-se. Şi bărbatul înalt, brunet, lung în picioare şi ciolănos în constituţie.

Acum, îşi spuse Nathan, nu mai rămăsese decât el.

Într-un fel, moştenise trupul tatălui său, băiatul robust crescând spre a deveni un bărbat cu picioare lungi şi şolduri înguste. Se putea privi în oglindă pentru a vedea imaginea tatălui sau reflectată în obrajii supţi şi ochii de culoare cenuşiu-închisă. Dar gura era a mamei sale, întipărită ferm, iar părul şaten-închis îi preluase nuanţele roşcate şi aurii. Tatăl lui spusese că era ca mahonul patinat.

Nathan se întrebă dacă într-adevăr copiii nu erau decât montaje ale părinţilor lor. Şi se cutremură.

Privi, fără binoclu, cum insula lua formă. Vedea baia de culori a florilor sălbatice — rozul şi

violetul lupinelor şi al nacriselor de pădure. Se zăreau câteva case răzleţe, drumuri drepte sau şerpuitoare, licărirea unui pârâu care dispărea printre copaci. Misterul era sporit de umbrele negre ale pădurii unde trăiseră cândva mistreţi şi cai, de luciul mlaştinilor şi firele de iarbă verzi şi aurii ce se unduiau în potopul de lumină a dimineţii.

Toate se vedeau prin ceaţa depărtărilor, ca un vis. Apoi văzu o sclipire albă pe un dâmb, fulgerul iute al soarelui reflectat în sticlă. Sanctuarul, îşi spuse el, păstrându-l sub ochi până când bacul coti spre debarcader şi casa se pierdu din vedere.

Nathan se desprinse de copastie, revenind la jeep-ul său. Aşezat înăuntru, cu doar duduitul motoarelor bacului pentru a-i ţine companie, se întrebă dacă nu cumva înnebunise, întorcându-se acolo ca să exploreze trecutul şi, în unele privinţe, să-l repete. Plecase de la New York, împachetând în jeep tot ceea ce avea importanţă. Erau surprinzător de puţine lucruri. Dar, în fond, niciodată nu nutrise o nevoie adânc înrădăcinată de obiecte. Aceasta îi simplificase viaţa în timpul divorţului, cu doi ani în urmă. Maureen luase totul şi îi scutise pe amândoi de mulţi nervi şi timp pierdut, când el îi permisese să golească apartamentul din West Side. Dumnezeu îi era martor ca fosta lui soţie îi respectase sfatul ca la carte, lăsându-l doar cu puţin mai mult decât hainele de pe el şi o saltea.

Acel capitol al vieţii sale se sfârşise şi, de aproape 2 ani, Nathan era devotat muncii. Proiectarea de clădiri era pentru el atât o pasiune cât şi o carieră, şi având New York-ul ca bază, călătorise, studiind locuri, întrebându-se unde putea instala planşeta de proiectare şi computerul. Îşi acordase luxul timpului de a studia alte clădiri, de a le cerceta arta, de la marile catedrale din Italia şi Franta până la

aerodinamicele locuinţe din deşerturile sud-vestice americane. Fusese liber, munca lui ocupându-i singură timpul şi inima. Apoi îşi pierduse părinţii, subit, irevocabil. Şi se pierduse pe el însuşi. Se întrebă de ce simţea că avea să regăsească cioburile pe Desire. Dar era hotărât să rămână cel puţin 6 luni. Nathan considera un semn bun că putuse rezerva aceeaşi căsuţa unde locuise cu familia, în vara aceea. Ştia că avea să asculte ecourile glasurilor şi să le audă cu o ureche de om în toată firea. Avea să le vadă duhurile cu ochi de bărbat.

Şi avea să se întoarcă la Sanctuar cu un scop bărbătesc. Urmau să-şi amintească de el? Copiii lui Anabelle? Nu mai era mult până să afle, conchise Nathan, când ferry-boat-ul se ciocni de chei.

Îşi aşteptă rândul, privind cum erau desprinse calele de la roţile camionetei din faţa lui. O familie de 5 membri, observă, iar după echipament se vedea că aveau să se instaleze în campingul insulei. Nathan clătină din cap, întrebându-se de ce-or fi preferând unii să doarmă-n cort, pe pământul gol, şi să se creadă în vacanţă. Lumina scăzu, când soarele fu acoperit de nori. Încruntându-se, Nathan văzu că soseau cu viteză, plutind dinspre apus. Ştia că ploile veneau repede pe insulele barierei. Îşi amintea 3 zile de averse continue, data trecută când fusese acolo. Prin ziua a doua, el şi Kyle îşi săriseră unul altuia la beregată, ca doi pui de lup.

Zâmbi, întrebându-se cum, pentru numele lui Dumnezeu, îngăduise mama lor aşa ceva.

Debarcă încet de pe ferry, pornind apoi în susul drumului desfundat, cu făgaşuri, care se îndepărta de port. Prin ferestrele deschise auzea muzică rock'n'roll urlând veselă din radioul

camionetei. Familia campingistilor, îşi spuse, se distra deja grozav, cu sau fără perspectiva ploii. Era hotărât să le savureze exemplul, savurând dimineaţa. Trebuia să se confrunte cu Sanctuarul, desigur, dar avea să-l abordeze ca un arhitect. Îşi amintea că inima sa era un splendid exemplu de stil colonial — verande largi, coloane maiestuoase, ferestre înalte şi înguste. Încă din copilărie, îl interesase destul de mult pentru a remarca unele detalii.

Jgheaburi de scurgere în formă de gargui, îşi aminti el, care personalizau stilul grandios, în loc să-l denatureze. Îl speriase de moarte pe Kyle, spunându-i că noaptea prindeau viaţă şi porneau la pradă.

Un turnuleţ era încercuit de o pasarelă închisă cu geamuri. Balcoanele ieşite în afară aveau balustrade ornamentale, din piatră sau fier forjat. Hornurile erau construite din pietre de pe continent, în nuanţe blânde, iar casa propriu-zisă era din lemn de chiparoşi şi stejari locali. Încă se mai folosea o afumătoare, iar atenansele sclavilor, unde Nathan şi Kyle găsiseră un crotal încolăcit într-un colţ întunecos, zăceau în ruine.

În pădure trăiau cerbi, iar în mlaştini, aligatori. Prin aer pluteau şoapte despre piraţi şi fantome. Era un loc minunat pentru băieţi şi aventuri. Şi pentru secrete întunecate, primejdioase. Trecu de mlaştinile din apus, cu malul lor forfotind de viaţă şi ostrovurile cu copaci. Vântul se înteţise, unduind iarba. Pe margine patrulau două egrete, cu picioarele lungi ca nişte catalige, în apa mică. Apoi, pădurea puse stăpânire pe toată regiunea, luxuriantă şi exotică. Nathan încetini, lăsând camioneta din faţa lui să se îndepărteze, zdrăngănind, până nu se mai văzu. Aici domnea nemişcarea şi secretele acelea tenebroase. Inima începu să-i bată incomod, iar mâinile i se încleştară pe volan. Era un lucru pe care venise să-l

privească în faţă, să-l disece, şi în cele din urmă, să-l înţeleagă. Umbrele erau dense, iar muşchiul atârna din copaci ca plasele unor păianjeni monstruoşi. Pentru a se pune singur la încercare, opri motorul. Nu mai auzi nimic, numai bătăile inimii sale şi glasul vântului. Stafii, îşi spuse. Aici trebuia să le caute. Şi, când le găsea, atunci ce-avea să facă? Urma să le lase în locurile unde pluteau, noapte de noapte, sau aveau să-l bântuie şi pe el, şuşotindu-i în somn? Avea să vadă faţa mamei lui sau pe a Anabellei? Şi care avea să ţipe cel mai tare?

Expira prelung şi se trezi căutând ţigările la care renunţase de un an de zile. Nemulţumit, răsuci cheia de contact, dar nu se alesese ca răspuns decât cu un duduit încordat. Apasă repetat pe accelerator şi încercă din nou, cu acelaşi rezultat.

— Ei, căca-m-aş, bombăni el. E de-a dreptul perfect. Rezemându-se de spătar, bătu nervos cu degetele în volan. Desigur, nu avea altceva de făcut decât să coboare şi să se uite sub capotă. Ştia ce avea să vadă. Un motor. Sârme, furtunuri şi curele de transmisie. Nathan bănuia că se pricepea la motoare, sârme şi tuburi cam la fel de mult ca la chirurgia pe creier. Iar faptul de a fi rămas în pană pe un drum pustiu era exact ceea ce merita pentru că se lăsase convins să cumpere la mâna a doua jeep-ul unui prieten. Resemnat, coborî şi săltă capota. Mda, îşi spuse, exact aşa cum bănuise. Un motor. Se aplecă, îl împinse şi simţi prima picătură de ploaie lovindu-l pe spate.

— Acum e şi mai perfect.

Îşi înfundă mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor şi se încruntă, continuând să se încrunte când ploaia începu să-i răpăie în cap. Ar fi trebuit să-şi dea

seama că se cocea ceva, când prietenul lui îi împinsese vesel o trusă de scule împreună cu jeep-ul. Nathan se gândi să le scoată şi să dea în motor cu o rangă. Nu prea avea şanse să reuşească mare lucru, dar cel puţin i-ar fi dat satisfacţie. Păşi înapoi şi imediat încremeni, când din umbreala pădurii ieşi o fantomă, privindu-l. Anabelle.

Numele îi înotă prin minte şi abdomenul i se comprimă de spaimă. Stătea în ploaie, nemişcată ca o căprioară, cu părul roscat-fumuriu umed şi încurcat şi cu ochii aceia mari şi albaştri calmi, trişti. Genunchii ameninţau să i se înmoaie şi se rezemă cu o mână de aripa maşinii. Apoi apariţia se mişcă, împingându-şi înapoi părul umed. Şi porni spre el. Abia atunci văzu că nu era o stafie, ci o femeie. Nu era Anabelle, ci, cu siguranţă, fiica lui Anabelle.

Slobozi aerul pe care şi-l ţinuse în piept, în timp ce inima îşi reluă ritmul normal.

— O pană? încerca Jo să vorbească firesc. Felul cum se holba la ea o făcea să-şi dorească să fi rămas între copaci, lăsându-l să se descurce singur. Presupun că nu stai aici în ploaie ca să admiri peisajul.

— Nu.

Se bucura că glasul îi era normal; posibila iritaţie se explica perfect prin situaţia în care se afla.

— Nu vrea să pornească.

— Ei, asta e o problemă.

I se părea vag cunoscut, îşi spuse Jo. Un chip armonios, puternic, osos şi masculin. Ochii la fel de interesanţi, medită ea, de un cenuşiu pur şi foarte direcţi. Dacă ar fi avut înclinaţie spre foto-portrete, nici n-ar fi putut găsi un subiect mai generos.

— Ai găsit cauza?

Vocea îi era numai frişcă şi miere, seducător de sudistă. Îl ajuta să se relaxeze.

— Am găsit motorul, zâmbi el. Era exact acolo unde bănuisem.

— Mhm. Şi acum?

— Încerc să mă hotărăsc cât timp voi căsca ochii la el, închipuindu-mi că ştiu la ce mă uit, până să mă întorc în maşină, la adăpost de ploaie.

— Nu ştii să-ţi repari maşina? întrebă ea cu o mirare atât de vizibilă, încât Nathan se burzului:

— Nu, nu ştiu. Mai folosesc şi pantofi, şi habar n-am cum se argăseşte pielea.

Dădu să trântească la loc capota, dar tânăra ridică o mână pentru a o menţine deschisă.

— Arunc şi eu o privire.

— Eşti mecanic?

— Nu, dar cunosc principiile de bază.

Înghiontindu-l în lături, verifică mai întâi contactele bateriei.

— Astea par să fie în regulă, dar va trebui să fii atent la ele să nu se corodeze, dacă stai mai mult timp pe Desire.

— Vreo 6 luni, se aplecă Nathan lângă ea. La ce ziceai să fiu atent?

— La astea. Umezeala de pe-aici poate face praştie motoarele. Vezi că mă înghesui.

— Scuză-mă.

Îşi schimbă poziţia. Era clar că nu-l ţinea minte şi hotărî să se prefacă şi el că nu şi-o amintea.

— Locuieşti pe insulă?

— Acum, nu.

Pentru a nu i se mai lovi de jeep, Jo îşi mută la spate aparatul agăţat de gât.

Nate îl privi lung, simţind un uşor şoc. Era un Nikon de înaltă clasă. Compact, mai comod şi mai aspru decât alte modele, adeseori era ales de

profesionişti. Şi tatăl lui avusese unul. Şi el însuşi.

— Ai făcut fotografii pe ploaie?

— Când am plecat eu, nu ploua, răspunse ea absentă. Nu peste mult va trebui să-ţi înlocuieşti cureaua ventilatorului, dar acum nu asta e problema.

Se ridică, părând nepăsătoare faţă de ploaie, deşi baierele cerurilor se desfăcuseră larg.

— Urcă şi fă-i o probă, ca să aud cum sună.

— Tu ordoni.

Buzele lui Jo tresăriră, când bărbatul se întoarse şi urcă la volanul jeepului. Fără îndoială că i se ciobise orgoliul masculin, conchise ea. Îşi înclină capul, când motorul dudui. Cu buzele ţuguiate se aplecă din nou sub capotă.

— Încă o dată! Îi strigă şi murmură pentru sine: Carburatorul.

— Cum?

— Carburatorul, repetă Jo, deschizând uşiţa metalică. Ia mai ambalează o dată.

Acum, motorul se însufleţi. Dând mulţumită din cap, închise capota şi ocoli până la fereastra de lângă volan.

— Se înţepeneşte când e închis, atâta tot. Va trebui să-l dai la revizie. După cum sună, oricum ai nevoie de un reglaj. Când i-ai făcut ultima dată unul?

— Am cumpărat-o abia acum 2 săptămâni. De la un fost prieten.

— Aha. Eterna greşeală. Ei, ar trebui să te ţină până unde vrei să ajungi acum.

Când dădu să se retragă, Nate întinse mâna pe fereastră, spre a ei. Observă că era îngustă, prelungă, elegantă şi competentă totodată.

— Ascultă, te pot lua cu mine. Toarnă cu găleata şi măcar atât să fac ...

— Nu e necesar. Pot să ...

— Ar putea să se strice din nou, îi adresă el un

zâmbet fermecător, deschis, insistent. Cine o să-mi repare carburatorul?

Jo ştia că ar fi fost o nesocotinţă să-l refuze. Şi mai nesocotită era că se simţea imobilizată, numai fiindcă o prinsese de mână. Ridică din umeri:

— Bine, cum vrei.

Îşi trase mâna, fiind uşurată când el i-o eliberă imediat. Ocoli în fugă jeep-ul şi urcă pe locul din dreapta, udă leoarcă.

— Ei, interiorul e în stare bună.

— Fostul meu prieten mă cunoaşte foarte bine, zise Nathan, dând drumul ştergătoarelor de parbriz şi privind-o. Încotro?

— Pe drumul ăsta, apoi în dreapta, la prima bifurcaţie. Sanctuarul nu e departe — dar, în fond, pe Desire nimic nu e departe.

— Cu atât mai bine. Şi eu mergeam la Sanctuar.

— Aşa?

Aerul din maşină era dens şi apăsător. Ploaia torenţială părea să-i izoleze de tot restul lumii, înceţoşând copacii, înăbuşind orice sunet. Motive suficiente ca să se simtă incomod, îşi spuse Jo, dar destul de nemulţumită de propria reacţie pentru a întoarce capul, privindu-l drept în ochi:

— Locuieşti la casa cea mare?

— Nu, trec doar să iau cheile pentru vilişoara pe care am închiriat-o.

— Pentru 6 luni, spuneai?

Fu mai uşurată când noul sosit porni maşina, întorcându-şi dinspre faţa ei ochii aceia cenuşii şi intenşi, atent la drum.

— Cam lungă vacanţă.

— Mi-am adus de lucru cu mine. Voiam să

schimb pentru un timp decorul.

— Desire e departe de casă, comentă Jo, după care zâmbi puţin, când el îi aruncă o privire. Orice om originar din Georgia poate recunoaşte un yankeu. Chiar şi dacă îţi ţii gura, tot te mişti altfel.

Îşi împinse înapoi părul ud. Dacă mergea pe jos, îşi spuse, ar fi fost scutită de a face conversaţie. Dar vorbele erau mai comode decât tăcerea grea, brăzdată de ploaie.

— Ai primit vila Little Desire, pe malul râului.

— De unde ştii?

— A, pe aici toată lumea ştie totul. Dar familia mea închiriază vilele şi le administrează, odată cu hanul şi cu restaurantul. Întâmplător, mie mi-a fost atribuită Little Desire, abia ieri, ca să pregătesc aşternuturile şi toate celelalte, pentru yankeul care vine să stea 6 luni.

— Deci eşti mecanicul meu, proprietarul şi îngrijitoarea. Am mare noroc. Pe cine să chem, exact, dacă mi se înfundă chiuveta?

— Deschizi debaraua şi iei pompa de desfundat. Dacă-ţi trebuie instrucţiuni de folosinţă, ţi le scriu. Uite bifurcaţia.

Nathan coti la dreapta, începând să urce.

— Hai să mai încercăm o dată. Dacă vreau să frig doua fleici, să pun o sticlă de vin la rece şi să te invit la cină, pe cine să chem?

Jo întoarse capul, privindu-l cu răceală:

— Ai avea mai mult noroc cu sora-mea. Se numeşte Alexa.

— Ştie să repare carburatoare?

Râzând uşor, Jo clătină din cap:

— Nu, dar e foarte decorativă şi-i plac invitaţiile de la bărbaţi.

— Şi ţie nu?

— Să zicem că eu sunt mai selectivă decât

Lexy.

— Au, îşi frecă Nathan inima cu o mână, începând să fluiere a pagubă. Drept la ţintă.

— Fac economie de timp pentru amândoi. Iată şi Sanctuarul, murmură ea. Nathan îl privi apărând prin perdeaua ploii, plutitor pe ceţurile care i se încolăceau la bază. Era vechi şi măreţ, elegant ca o frumoasă sudistă gătită pentru musafiri. De o feminitate categorică, îşi spuse Nate, cu liniile acelea fluide, toate de un alb feciorelnic. Ferestrele înalte erau îndulcite de arcadele din jur, iar feroneria elegantă împodobea balcoanele cu flori în ghivece de argilă roşii-stinse.

Grădinile străluceau, cu bobocii îngreunaţi de picăturile de ploaie, făcând plecăciuni ca nişte mici zâne la picioarele lor.

— Uluitor, spuse Nathan, în parte pentru sine. Adaosurile mai recente se combinau perfect cu construcţia originală. O accentuează, în loc s-o modernizeze. E o armonie măiastră de stiluri, sudist-clasic, fără a fi tipic. N-ar fi putut să fie mai perfectă nici dacă insula era concepută pentru han, nu hanul pentru insulă.

Opri în capătul aleii, înainte de a observa că Jo îl privea lung. Pentru prima oară, în ochi i se citea curiozitatea.

— Sunt arhitect, îi explică el. Clădirile ca asta mă apucă de beregată

— A, atunci probabil că vrei să vizitezi şi interiorul.

— Mi-ar face mare plăcere şi ţi-aş rămâne dator cel puţin cu o friptură la cină.

— Va fi mai bine să te conducă verişoara mea, Kate. E o Pendleton, adăugă Jo, deschizând portiera.

- Sanctuarul -

Sanctuarul s-a moştenit în familia Pendleton. Ea îl cunoaşte cel mai bine. Hai înăuntru. Să te usuci, şi să iei cheile.

Urcă grăbită treptele, oprindu-se pe verandă pentru a-şi scutura capul, risipindu-şi stropii de ploaie din păr. Aşteptă până veni şi Nathan lângă ea.

— Iisuse, ia uită-te la uşa asta.

Cu respect, Nathan îşi plimbă degetele pe lemnul cu încrustaţii bogate. Ciudat că uitase, medită el. Dar, în fond, pe-atunci obişnuia să năvălească prin veranda deschisă şi prin bucătărie.

— Mahon din Honduras, îi explică Jo. Importat la începutul secolului trecut, cu mult timp înainte de a-şi fi făcut cineva griji cu defrişarea pădurilor tropicale. Dar e frumos.

Răsuci mânerul masiv de alamă şi intră împreună cu el în Sanctuar.

— Podelele sunt din lemn de brad, începu ea, alungându-şi din minte o imagine nestăpânită a mamei sale, ceruindu-le cu răbdare. La fel ca şi scara principală, iar balustrada e din stejar sculptat, construită aici, pe Desire, în perioada plantaţiei şi a comerţului cu bumbac. Candelabrul este mai recent, un adaos cumpărat din Franţa, de către soţia lui Steward Pendleton, magnatul navelor care a reconstruit casa principală şi i-a adăugat aripile. O mare parte din mobilă s-a pierdut în timpul războiului dintre state, dar Steward şi soţia lui au făcut multe călătorii şi au ales antichităţi potrivite pentru ei şi pentru Sanctuar.

— Avea ochi bun, comentă Nathan, studiind antreul larg, cu plafon înalt, scări lustruite arcuindu-se fluid şi fântâna de lumini scânteietoare a candelabrului de cristal.

— Şi un buzunar fără fund, adaugă Jo.

Impunându-şi să aibă răbdare, rămase pe loc,

lăsându-l să se plimbe. Pereţii erau zugrăviţi într-un galben pal, blând, care dădea iluzia de răcoare în timpul după-amiezilor de vară monstruos de fierbinţi. Aveau un brâu de lemn închis la culoare, care îmbogăţea decorul cu mulaje sculptate încadrând tavanul de ipsos.

Mobilierul era masiv şi de proporţii mari, pe măsura unei intrări grandioase. O pereche de fotolii George II cu spătare armonios conturate încadrau o gradentă hexagonală pe care stătea o urnă înaltă de alamă, plină cu crini parfumaţi şi ierburi de câmp. Deşi nu colecta el însuşi antichităţi — şi nici altceva, de fapt — Nathan era un om care studia toate aspectele clădirilor, inclusiv obiectele dinăuntrul acestora. Recunoscu dulapul-pe-stativ flămând, de stejar sculptat, oglinda cu ramă de lemn aurit de deasupra unui suport pentru lumânări cu marchetărie, delicateţea stilului Queen Anne şi strălucirea celui Louis XIV. Şi găsea inspirat amestecul de curente şi perioade.

— Incredibil, se răsuci el către Jo, cu mâinile îndesate în buzunarele dinapoi ale pantalonilor. O locuinţă dată dracului, aş spune.

— Şi nu doar într-un singur sens, replică ea sec şi cu o undă de înverşunare; văzu că ridicase întrebător o sprânceană, dar nu mai adauga nimic. Cazările le înregistrăm în salonul din faţă.

Coti pe culoar, intrând în prima cameră pe dreapta. Observă că cineva aprinsese focul, probabil în aşteptarea yankeului şi pentru a înveseli clienţii de la han într-o zi ploioasă, dacă treceau pe acolo. Se duse la enormul birou Chippendale şi deschise sertarul lateral de sus, unde frunzări hârtiile pentru vilele de închiriat. La etaj, în aripa familiei, se afla un

cabinet cu acte arhivate pe zile şi un computer la care Kate încă se mai chinuia să înveţe să lucreze. Dar clienţii nu erau niciodată supuşi unor astfel de detalii atât de prozaice.

— Villa Little Desire, anunţă Jo, desprinzând contractul. Constată că fusese ştampilat deja, indicând încasarea avansului, şi semnat de Kate şi un anume Nathan Delaney.

Jo puse documentele deoparte şi deschise un alt sertar pentru a lua cheile care zornăiau pe o carabină cu breloc purtând numele casei.

— Asta e pentru uşa din faţă şi cea din spate, iar cea mică este pentru magazia de la subsol. În locul tău, n-aş depozita nimic important acolo. Există riscuri de inundaţie, atât de aproape de râu.

— Am să ţin minte.

— Am avut grijă să instalez ieri telefonul. Toate convorbirile vor fi facturate direct la vilă şi trecute lunar pe nota de plată. Deschise încă un sertar de unde scoase o mapă subţire.

— În pachetul ăsta găseşti informaţiile şi lămuririle obişnuite. Programul bacurilor, date despre maree, cum se închiriază o barcă sau echipament de pescuit, dacă doreşti. Mai e şi o broşură care descrie insula — istoricul, floră, faună ... De ce te uiţi aşa la mine?

— Ai nişte ochi extraordinari. Mi-e foarte greu să nu-i privesc.

Jo îi îndesă dosarul în mâini.

— Mai bine uită-te la ce-i aici.

— În regulă, îl deschise Nathan, începând să-l răsfoiască. Mereu eşti aşa de arţăgoasă sau este din cauza mea?

— Nu sunt arţăgoasa, sunt nerăbdătoare. Nu toţi cei de-aici suntem în vacanţă. Ai vreo întrebare — cu privire la insulă sau la vilă?

— Am să te anunţ.

— Îndrumările ca să ajungi sunt în mapă. Dacă îmi contrasemnezi aici contractul, ca să confirmi de primirea cheilor şi a informaţiilor, poţi pleca.

Nate zâmbi din nou, intrigat de repeziciunea cu care i se destrama ospitalitatea sudistă.

— N-aş vrea să abuzez, spuse el, luând stiloul oferit de Jo. Din moment ce intenţionez să mă întorc.

— Micul dejun, prânzul şi cina se servesc în sala de mese a hanului. Orele de servit sunt trecute şi ele în mapa. Avem pachete cu hrana rece pentru picnicuri.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai mult îi plăcea lui Nate vocea ei. Mirosea a ploaie şi a nimic altceva şi arata — când îi priveai acei fermecători ochi albaştri — tristă ca o pasăre cu aripa ruptă.

— Îţi plac picnicurile? o întrebă.

Jo oftă prelung, îi smulse stiloul din mână şi-şi mâzgăli iniţialele sub ale lui.

— Îţi pierzi vremea făcându-mi curte, dle. Delaney. Nu mă interesează şi gata.

— Orice femeie cu cap ştie că o asemenea declaraţie nu face decât să prezinte o provocare, se aplecă el să-i citească iniţialele: J.E.H.

— Jo Ellen Hathaway, explică ea, în speranţa de a-i grăbi plecarea.

— A fost o plăcere să fiu salvat de tine, Jo Ellen, îi întinse Nathan mâna, amuzat s-o vadă ezitând înainte de a i-o strânge într-a ei.

— Pentru reglajul ăla, încearcă la Zeke Fitzsimmons. Îţi va face jeep-ul să meargă uns. Şedere plăcută pe Desire.

— Deja a început mult mai bine decât mă aşteptasem.

— Înseamnă că-ţi făcuseşi speranţe foarte modeste.

Îşi desprinse mâna, conducându-l înapoi spre uşa din faţă.

— Ploaia a încetat, comentă ea, deschizând uşa spre ceaţa umedă de afară. Nu-ţi va fi greu să găseşti vila.

— Întocmai.

Îşi amintea perfect drumul.

— Sunt convins că nu-mi va fi. Ne mai vedem, Jo Ellen.

„Nu vom avea încotro”, îşi mai spuse el, din mai multe motive. Jo înclină din cap, închise fără zgomot uşa şi-l lăsă pe verandă întrebându-se ce să facă în continuare.

CAPITOLUL 6

În ce-a de-a treia zi după sosirea pe Desire, Nathan se trezi cuprins de panică. Inima îi bubuia în piept, respiraţia îi era sacadată şi sugrumată şi avea pielea scăldată în sudori reci. Sării în capul oaselor, cu pumnii încleştaţi, căutând din ochi prin colţurile întunecoase ale camerei. Lumina slabă a soarelui se infiltra printre jaluzele, alcătuind o cuşcă pe covorul gri subţire.

Mintea îi rămase goală de orice gând, preţ de un moment chinuitor, prinsă dincolo de imaginile care i se înghesuiau prin ea. Copaci luminaţi de lună, cârcei de ceaţă, trupul gol al unei femei, părul ei brunet răsfirat, ochii mari, sticloşi.

Fantome, îşi spuse, în timp ce-şi freca apăsat fata cu mâinile. Se aşteptase să apară şi nu-l dezamăgiseră. Se ţineau agăţate de Desire, ca muşchiul de stejari.

Coborî din pat şi, cu deliberare — ca un copil urmărind crăpăturile trotuarului — porni peste zăbrelele de soare. Ajuns în baia strâmtă, intră în cadă, trase perdeaua cu dungi viu colorate şi dădu drumul apei fierbinţi la duş. Se spălă de transpiraţie, imaginându-şi panica sub forma unei pâcle roşii-închis care făcea rotocoale, scurgându-se la canal.

Când se şterse, încăperea era plină de aburi. Mintea, însă, i se limpezise din nou.

Îmbracă o bluză de corp zdrenţuită, cu mâneci scurte şi un şorţ vechi de sport, după care neras şi cu părul umed, intra în bucătărie să-şi încălzească apa pentru ness. Privi în jur, încruntându-se din nou spre carafa şi conul transparent pe care i le puseseră la dispoziţie proprietarii. Chiar dacă ar fi putut calcula reţeta exactă, nu se gândise să-şi aducă filtre de cafea.

În acel moment, ar fi dat 1000 de dolari pe un filtru electric. Puse ibricul pe ochiul mare al unui aragaz mai bătrân decât el, apoi trecu în zona de living a spaţioasei camere multifuncţionale, pentru a urmări ştirile de dimineaţă. Recepţia era mizerabilă şi se prindeau foarte puţine posturi.

Filtru de cafea nu, televizor ca lumea nu, reflectă Nathan, în timp ce alegea unul din cele 3 canale. Îşi amintea cum se smiorcăiseră el şi Kyle din cauza lipsei de distracţii televizate.

Cum o să vedem noi „Omul de 6 milioane de dolari” pe imbecilitatea asta? E o şarlatanie.

N-aţi venit aici ca să staţi cu nasurile lipite de ecranul televizorului.

Ei, haide, mami...

I se părea că schema coloristică era acum alta. Îşi amintea vag pasteluri blânde pe fotoliile late şi

adânci şi canapeaua cu spătar drept. Acum erau acoperite cu imprimeuri geometrice ţipătoare, verde şi albastru intens şi galben ca soarele.

Ventilatorul agăţat în mijlocul tavanului scârţâise. Ştia, fiindcă se simţise îndemnat să tragă de şnur, că acum se învârtea doar cu un foşnet silenţios al palelor. Dar camerele erau despărţite prin aceeaşi masă lungă din lemn galben de brad — masa în jurul căreia se adunaseră el şi familia lui, în vara aceea, ca să mănânce, să practice jocuri de societate, să rezolve împreună rebusuri complicate de te uitai cruciş. Aceeaşi masă pe care el şi Kyle aveau misiunea de a o elibera după cină. Masa unde tatăl lui zăbovise în unele dimineţi la cafea.

Îşi amintea seara în care tatăl lui le arătase, lui şi lui Kyle, cum să facă găuri în capacul unui borcan pentru a prinde licurici. Fusese o seară caldă şi blândă, iar vânătoarea ameţitoare. Nate ţinea minte cum privise borcanul pus lângă pat licărind şi lucind, licărind şi lucind, adormindu-l încet.

Dar, dimineaţa, toţi licuricii din borcan muriseră, sufocaţi, cartea pusă deasupra capacului astupând toate găurile. Nici acum nu-şi amintea când aşezase acolo, exemplarul acela târnosit din Johnny Tremaine. Micile leşuri negre de pe fundul borcanului îl lăsaseră cu o senzaţie de silă şi vinovăţie. Se furişase afară din casă şi le aruncase în râu. Nu mai vânase licurici în vara aceea.

Iritat de această amintire, Nathan se întoarse dinspre televizor, revenind la aragaz pentru a turna apă aburindă peste o linguriţă de cafea. Ieşi cu cana pe veranda închisă, spre a privi spre râu. Acum că se afla aici, amintirile aveau toate şansele să revină la suprafaţă. De-asta venise. Ca să-şi amintească vara aceea, pas cu pas, zi cu zi. Şi să descopere ce avea de făcut cu familia Hathaway. Sorbi din cafea,

strâmbându-se puţin când îi simţi gustul fals şi amar. Constatase că o mare parte din viaţă era falsă şi amară, aşa că bău din nou.

Jo Ellen Hathaway. Şi-o amintea că pe o puştoaică slăbănoaga şi cu coate ascuţite, coadă-de-cal şleampătă şi temperament exploziv. Nu-l prea interesaseră fetele la 10 ani, aşa că îi dăduse puţină atenţie. Nu fusese decât una din surorile mai mici ale lui Brian. Şi încă mai era, meditä Nathan. Şi tot slăbănoagă rămăsese. Se părea că nici temperamentul nu i se schimbase. Coada de cal dispăruse. Tunsoarea scurtă, băieţească, se potrivea cu personalitatea ei, dar nu şi cu faţa, conchise Nate. Neglijenţa, concesia făcută modei. Avea culoarea blănii unui cerb sălbatic.

Se întrebă de ce arata atât de palidă şi obosită. Nu părea genul care să se tânguiască după o aventură sau relaţie spulberată, dar o durea ceva. Avea ochii plini de tristeţe şi de secrete. Şi asta era problema, îşi spuse Nathan aproape râzând. Avea el o slăbiciune pentru femeile cu ochii trişti.

Mai bine să i se împotrivească. Întrebându-se ce se întâmpla înapoia acelor ochi mari, trişti şi albaştri precum clopoţeii, risca să-şi perturbe scopurile. Ceea ce-i trebuia era timp şi obiectivitate, înainte de a face pasul următor.

Mai luă o înghiţitură de cafea, spunându-şi că în curând avea să se îmbrace şi să meargă pe jos până la Sanctuar pentru o ceaşcă civilizată şi un mic dejun. Era timpul să se întoarcă, să observe şi să plănuiască. Timpul să mai răscolească nişte stafii.

Deocamdată, însă, nu voia decât să stea acolo, să privească prin plasa subţire de sârmă, să simtă aerul umed, să vadă soarele topind încet ceţurile

perlate care se ţineau lipite de pământ şi pluteau ca nişte aripi de zâne peste râu. Putea auzi oceanul, dacă-l asculta, un murmur constant la est. Mai aproape, putea recunoaşte ciripiturile păsărilor, bocănitul monoton al unei ciocănitori vânând insecte undeva în umbrele pădurii. Roua sclipea ca nişte cioburi de sticlă pe frunzele palmierilor-varză şi ale palmierilor pitici şi nici o adiere de vânt nu fremata prin frunzele lor, făcându-le să trosnească.

Locul vilei fusese bine ales, inspira solitudine, oferea intimitate şi privelişti frumoase. Construcţia în sine era simplă şi funcţională. O casă din lemn de cedru pe popi, bătută de vânturi şi ploi, cu o generoasă verandă închisă la vest şi o terasă deschisă la est. Înăuntru, camera mare avea tavanul înclinat, sporind spaţiul şi senzaţia de deschidere. La fiecare capăt avea câte două dormitoare şi o baie. Nathan şi Kyle avuseseră fiecare câte o cameră din aceeaşi jumătate. În calitate de frate dintâi, şi-o revendicase pe cea mai mare. Pusese pe uşa un anunţ : VĂ ROG CIOCĂNIŢI ÎNAINTE DE A INTRA. Îi plăcea să stea treaz până târziu, citindu-şi cărţile, rumegându-şi gândurile, ascultând murmurul de voci al părinţilor lui sau sunetul monoton al televizorului. Îi plăcea să-i audă râzând de programele la care se uitau.

Chicotitul iute al mamei, râsul profund, visceral, al tatălui. Auzise des acele sunete, în toată copilăria lui. Îl întrista faptul că nu avea să le mai audă niciodată.

O mişcare îi atrase atenţia. Nathan întoarse capul şi, în locul unde se aşteptase la un cerb, văzu un bărbat, lunecând de-a lungul malului precum ceaţa. Era înalt şi slab, cu părul negru că funinginea. Întrucât i se uscase gâtul, Nathan făcu un efort să ridice cana şi să mai bea. Continuă să privească, în timp ce bărbatul se apropia, cu chipul luminat pieziş

de soarele tot mai puternic.

Nu era Sam Hathaway, îşi dădu seama Nathan, în timp ce buzele începeau să i se arcuiască într-un început de surâs. Brian. Cei 20 de ani trecuţi îi transformaseră pe amândoi în bărbaţi. Brian îşi ridică privirea, miji ochii şi se concentra asupra siluetei din spatele plasei de ţânţari. Uitase că vila era ocupată şi reţinu ca pe viitor să-şi facă plimbarea pe celălalt mal al răului. Acum, bănuia, trebuia să încerce o conversaţie. Ridică o mână:

— 'Neaţa. N-am vrut să vă deranjez.

— Nu m-ai deranjat. Beam doar o cafea proastă şi priveam râul.

Yankeul, îşi aminti Brian, chiriaşul pe 6 luni. O auzea clar pe Kate spunându-i să fie politicos, sociabil.

— E un loc frumos, îşi îndesă el mâinile în buzunare, nemulţumit că, din neatenţie, îşi sabotase propria solitudine. Vă convine cum v-aţi instalat?

— Mda, m-am instalat.

Nathan ezită, apoi făcu pasul următor:

— Mai vânezi Armăsarul Fantomă?

Brian clipi din ochi, înclinându-şi capul. Armăsarul Fantomă era o legendă care data de pe vremea când insula fusese cutreierata de cai sălbatici. Se spunea că un uriaş armăsar negru, cel mai mare dintre aceştia, cu o iuţeală fără egal, alerga prin păduri. Celui care-l prindea, îi sărea în spinare şi-l călărea, i se împlineau toate dorinţele. În toată copilăria, cea mai profundă ambiţie a lui Brian fusese aceea de a-l prinde şi de a-l călări el pe Armăsarul Fantomă.

— Stau cu ochii după el, murmură Brian, apropiindu-se. Te cunosc de undeva?

— Ne-am făcut tabăra într-o noapte, peste rău, într-un cortuleţ peticit. Aveam un hamac de frânghie, două lanterne şi o pungă de Fritos. O dată ni s-a părut că am auzit tropot de copite şi un nechezat ascuţit, sălbatic.

Nathan zâmbi:

— Poate l-am auzit.

Ochii lui Brian se dilatară, limpezindu-se de umbre:

— Nate? Nate Delaney?! Pramatie ce eşti!

Uşa cu plasă scârţâi în semn de bun venit, când Nathan o deschise:

— Vino sus, Bri. Îţi fac o ceaşcă de cafea proastă.

Zâmbind, Brian urcă treptele.

— Trebuia să mă anunţi că vii, că eşti aici.

Îi întinse mâna, strângându-i-o cu putere.

— Verişoara mea, Kate, se ocupă de vile. Iisuse, Nate, arăţi ca un vagabond.

Cu un surâs jalnic, Nathan îşi frecă ţepii de pe bărbie.

— Sunt în vacanţă.

— Ei, nu că asta le întrece pe toate. Nate Delaney, clătină Brian din cap. Ce naiba ai făcut atâţia ani? Ce mai face Kyle, părinţii tăi?

Zâmbetul se stinse.

— Am să-ţi povestesc.

Mici fragmente, adăugă el în gând.

— Să-ţi fac mai întâi poşirca aia.

— Pe naiba. Vino acasă. Îţi dau eu o cafea omenească. Şi un mic dejun.

— Bine. Să-mi iau nişte pantaloni şi pantofi.

— Nu-mi vine să cred că tu eşti yankeul nostru, comentă Brian, în timp ce Nate intra în vilă. La naiba, chestia asta m-a lăsat afiş.

Nathan întoarse un moment capul:

— Mda, şi pe mine.

Nu peste mult, Nathan stătea aşezat la bufetul din bucătăria Sanctuarului, inspirând aromele îmbătătoare de cafea prăjită şi şuncă prăjită. Îl privea pe Brian tocând cu dibăcie ciuperci şi ardei iuţi pentru o omletă.

— Se pare că te pricepi.

— N-ai citit pamfletul? Bucătăria mea are calificativ de 5 stele, răspunse el, punându-i sub nas o cană cu cafea. Bea, şi pe urmă fă o plecăciune.

Nathan sorbi, închizând ochii de plăcere.

— De două zile beau surogate, şi s-ar putea să mă influenţeze, dar aş zice că asta-i cea mai bună cafea fiartă cândva în lumea civilizată.

— Pe bune. De ce n-ai venit până acum?

— M-am adunat, am lenevit.

„Şi am făcut cunoştinţă cu duhurile”, adăugă el în sinea lui.

— Acum, când am gustat-o pe asta, voi fi musafir regulat.

Brian arunca tocătura în tigaie, să se prăjească saute, şi începu să radă brânză.

— Stai numai să încerci o porţie de omletă. Deci, ce-ai ajuns de ai independenţa financiară ca să-ţi permiţi 6 luni de stat la plajă?

— Mi-am adus cu mine de lucru. Sunt arhitect. Cât timp am la dispoziţie computerul şi planşeta, pot lucra oriunde.

— Arhitect, se rezemă Brian de bufet, bătând ouăle. Eşti bun la ceva?

— Sunt gata oricând să-mi pun construcţiile lângă cafeaua ta.

— Atunci e bine.

Chicotind, Brian reveni lângă aragaz. Cu

gesturi experimentate, turnă ouăle bătute, puse şunca la scurs şi verifică biscuiţii pe care-i lăsase să se rumenească în cuptor.

— Şi Kyle ce face, a ajuns celebru şi bogat, cum voia?

Era o lovitură directă, scurtă şi dureroasă, drept în inimă. Nathan puse cana jos şi aşteptă ca mâinile şi glasul să i se calmeze.

— Nu mai avea mult. A murit, Brian. A murit acum 2 luni.

— Iisuse, Nathan! se răsuci Brian, şocat. Doamne, cât de rău îmi pare!

— Era în Europa. În ultimii 2 ani, a locuit acolo, mai mult sau mai puţin. Se afla pe un yacht, la o petrecere. Lui Kyle îi plăceau petrecerile, murmură Nathan, masându-şi tâmpla. Navigau într-o croazieră pe Mediterana. Verdictul a fost că probabil a băut prea mult şi a căzut peste bord. S-o fi lovit la cap. Oricum, s-a dus.

— Foarte trist. Îmi pare rău, reveni Brian spre tigaie. Pierderea familie trebuie să te fi afectat mult.

— Mda, cam aşa ceva, trase Nathan aer în piept, făcându-şi curaj. S-a întâmplat la doar câteva săptămâni după ce muriseră şi părinţii mei. O catastrofă feroviară în America de Sud. Tata era în deplasare, şi de când ajunseserăm Kyle şi cu mine la vârsta studenţiei, mama obişnuia să-l însoţească. Spunea că se simţeau tot timpul ca nişte tineri căsătoriţi.

— Christoase, Nate, nici nu ştiu ce să spun.

— Nimic, ridică Nathan din umeri. O scoţi la capăt. M-am gândit că mama ar fi fost pierdută fără tata şi nu ştiu cum ar fi suportat oricare dintre ei pierderea lui Kyle. Trebuie să-ţi spui că toate se întâmplă din anumite motive, şi reuşeşti să rezişti.

— Uneori, motivele sunt cam împuţite, replică

Brian încet.

— De cele mai multe ori motivele sunt împuţite. Asta nu schimbă nimic. Mă bucur că m-am întors aici. Şi mă bucur că te văd.

— Am avut câteva momente frumoase în vara aia.

— Unele dintre cele mai frumoase din viaţa mea, se strădui Nathan să zâmbească. Îmi dai odată omleta aia, sau aştepţi să ţi-o cerşesc în genunchi?

— Nu mai e nevoie, aranjă Brian mâncarea pe farfurie. Dar se încurajează o plecăciune la sfârşit.

Nathan lua o furculiţă, atacând omleta.

— Deci, pune-mă la curent cu ultimele 2 decenii din aventurile lui Brian Hathaway.

— N-au fost prea aventuroase. Gospodărirea hanului ocupă o grămadă de timp. Acum primim clienţi tot anul. Se pare că, cu cât devine mai aglomerată şi mai agitată viaţa din restul lumii, cu atât mai mulţi oameni vor să scape naibii de ea. În weekend-uri, cel puţin. Şi când vin, îi cazăm, îi hrănim, îi întreţinem.

— Pare o formulă de 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână.

— În linii mari, cam asta e. Viaţa încă mai e destul de înceată pe aici.

— Nevastă, copii?

— N-n. Tu?

— Am fost căsătorit, răspunse scurt Nathan. Am renunţat unul la celălalt. Fără copii. Ştii, sora ta m-a cazat. Jo Ellen.

— Serios? aduse Brian cafetiera ca să umple cana lui Nathan. Şi ea abia a sosit, acum o săptămână. E aici şi Lex. Suntem o familie mare şi fericită.

În timp ce Brian se întorcea din nou, Nathan înălţă din sprâncene, auzindu-i tonul:

— Tatăl vostru?

— Nici cu dinamită nu l-ai putea urni de pe Desire. Nici măcar după provizii nu se mai duce pe continent. Ai să-l vezi hoinărind prin jur.

Aruncă o privire spre uşă, pe unde intră Lexy.

— Avem două păsărele matinale, care ţipă după cafea.

Văzându-l pe Nathan, se opri. Îşi aruncă părul pe spate, înclină capul şi-i adresă un zâmbet cochet:

— Ei, avem companie la bucătărie.

Se apropie să pozeze rezemată de bufet, gratificându-l cu un iz de Eternity dintr-o mostră de revistă, cu care îşi parfumase gâtul în acea dimineaţă.

— Probabil eşti un om aparte, dacă Brian te-a primit pe domeniul lui.

Hormonii lui Nathan începură rapidul dans instinctiv, făcându-l să se amuze pe socoteala amândurora. O bucăţică grozavă, fu prima lui impresie, dar şi-o revizui când o privi mai bine în ochi. Erau pătrunzători şi foarte stânjeniţi:

— I s-a făcut milă de un vechi prieten, îi spuse el.

— Nu zău.

O încânta aspectul lui colţuros şi-şi făcu plăcerea de a se delecta cu dezinvolta admiraţie masculină de pe chipul său.

— Păi atunci, Brian, prezintă-mă vechiului tău prieten. Nu ştiam că ai aşa ceva.

— Nathan Delaney, spuse scurt Brian, ducându-se să aducă al doilea vas cu cafea proaspătă. Sora mea mai mică, Lexy.

— Nathan, îi întinse Lexy o mână manichiurizată cu Flame Red. Brian încă mă mai vede cu codiţe.

— Privilegiul fratelui mai mare.

Nathan fu surprins să simtă mâna sirenei fermă şi capabilă.

— De fapt, şi eu te ţin minte tot cu codiţe.

— Serios? îşi rezemă Lexy coatele de bar, cam dezamăgită că nu-i ţinuse mai mult mâna într-a lui, aplecându-se spre el. Nu pot să cred că te-am uitat. Îmi fac o politică din a-i ţine minte pe toţi bărbaţii atractivi care apar în viaţa mea. Oricât de scurt.

— Abia ieşiseşi din scutece, interveni Brian, cu glasul plin de sarcasm, şi încă nu-ţi cizelaseşi apucăturile de femeie fatală. Specialitatea zilei e omleta cu brânză şi ciuperci, adăugă el, neluându-i în seamă privirea veninoasă.

Lexy se stăpâni înainte de a-şi dezveli colţii, silindu-şi buzele să se arcuiască.

— Mulţumesc, dulceaţă, toarse ea, luând cafetiera pe care Brian i-o împinsese, după care îşi flutură genele spre Nathan. Nu te purta ca un străin. Ne vin atât de puţini oameni interesanţi pe Desire.

Întrucât i se părea o naivitate să reziste avansurilor, iar fata se aştepta atât de vizibil să i le accepte, Nathan o privi în timp ce ieşea cu mişcări unduitoare, după care se întoarse spre Brian cu un zâmbet complice:

— Grozavă surioară ai aici, Bri.

— Are nevoie de o mamă bună de bătaie. Să se ia de străini în halul ăsta

— A fost o garnitură drăguţă la omletă.

Când ochii lui Brian se aprinseseră, Nathan ridică o mână.

— Nu-ţi face griji pentru mine, amice. Durerile de inimă de genul ăsta, duc la bătăi îngrozitoare de cap. Am destule probleme. Poţi fi sigur c-am să mă

uit, dar nu intenţionez să pun mâna.

— Nu mă priveşte, bombăni Brian. E hotărâtă nu doar să caute necazul cu lumânarea, ci chiar să-l găsească.

— Femeile care arată ca ea, de obicei ştiu şi să iasă din el fluierând. Se răsuci când uşa se deschise din nou. De astă dată, intra Jo. „Iar femeile care arată aşa”, medită Nathan, „nu ies din necaz fluierând. Ies dând cu pumnii.”

Se întrebă de ce preferă acest gen de femeie şi de metodă. Când îl văzu, Jo se opri în loc. Sprâncenele i se îmbinară, înainte de a-şi reînsenina deliberat fruntea.

— Pari să te simţi ca acasă, dle. Delaney.

— Chiar aşa mă simt, domnişoara Hathaway.

— Ei, te porţi cam formal, comentă Brian, întinzând mâna după o cană curată, pentru un tip care a împins-o în râu şi a fost răsplătit cu o buză spartă, când a încercat s-o scoată la mal.

— N-am împins-o eu, zâmbi încet Nathan, văzând-o pe Jo că se încruntă din nou. Singură a alunecat. Dar mi-a spart într-adevăr buza şi m-a făcut porc de yankeu, din câte-mi amintesc.

Amintirea i se învârtea prin minte, aproape scăpând, după care se limpezi deodată. O după-amiază caldă de vară, şocul apei reci, capul scufundându-i-se dedesubt. Şi ieşind iarăşi, agitat.

— Eşti fiul domnului David.

Căldura i se răspândi în stomac, înălţându-se să-i cuprindă inima. Un moment, se reflectă şi în ochi, făcând pulsul lui Nathan să se accelereze.

— Care dintre ei?

— Nathan, cel mare.

— Desigur, îşi împinse ea părul pe spate, nu cu mişcările seducătoare studiate ale surorii ei, ci cu o nervozitate absentă. Şi ştii că m-ai împins. Niciodată

n-am căzut în râu, altfel decât de bună-voie sau cu ajutorul cuiva.

— Ai alunecat, o corectă Nathan, iar apoi te-am ajutat şi eu.

Jo râse, scurt şi savuros, luând cana oferită de Brian.

— Cred că pot lăsa trecutul în pace, din moment ce tot ţi-am umflat buza — iar tatăl tău mi-a făcut capul mare.

Capul lui Nathan începu să vâjâie, intens, dureros.

— Tatăl meu?

— Mă ţineam după el ca o umbră, pisându-l să-mi explice cum făcea fotografiile, de ce îşi alegea anumite subiecte, cum funcţiona camera. Avea atâta răbdare cu mine. Probabil că-l scoteam din minţi, deranjându-l aşa de la lucru, dar niciodată nu m-a alungat. M-a învăţat atât de multe, nu numai elementele de bază, ci şi cum să privesc şi ce să văd. Cred că îi sunt datoare pentru fiecare fotografie pe care am făcut-o în viaţa mea.

Micul dejun pe care tocmai îl mâncase i se închega greţos în stomac.

— Eşti fotograf profesionist?

— Jo e o fotografă de prima mână, spuse Lexy pe un ton otrăvit, revenind. Umblăreaţa J.E. Hathaway, care imortalizează din mers vieţile altora. Două omlete, Brian, două garnituri de piure de castane, o şuncă, un cârnaţ. Camera 201 ia micul dejun, Hoinărimea Voastră. Ai de scos aşternuturile.

— Ieşirea, stânga scenei, murmură Jo, după ce Lexy dispăru din nou. Da, reveni ea spre Nathan. Graţie în mare măsura lui David Delaney, sunt fotograf. Dacă nu era dl. David, poate că acum aş fi

fost la fel de frustrată şi ofticată pe lume ca Lexy. Ce mai face tatăl tău?

— A murit, răspunse scurt Nathan, ridicându-se de pe taburet. Trebuie să mă întorc. Îţi mulţumesc pentru micul dejun, Brian.

Şi ieşi grăbit, lăsând uşa cu plasă să se trântească în urma lui.

— A murit? Bri?

— Într-un accident, îi spuse Brian. Cam acum 3 luni. Ambii părinţi. Iar fratele şi l-a pierdut peste vreo lună.

— Oh, Doamne, îşi trecu Jo o mână peste faţă. Iar eu m-am băgat cu picioarele în sufletul lui. Vin imediat.

Lasă cana jos şi ieşi în fugă, pentru a-l ajunge din urmă pe Nathan.

— Nathan! Nate, stai o clipă.

Îl prinse pe cărarea de scoici care şerpuia prin grădină, spre copaci.

— Îmi pare rău, îi puse ea o mână pe braţ, oprindu-l. Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat aşa.

Nathan se reculese, încercând să gândească limpede peste bubuitul din tâmple.

— Nu face nimic. Sunt cam sensibil încă.

— Dac-aş fi ştiut...

Se întrerupse, ridicând din umeri neputincioasă. Probabil că oricum ar fi făcut gafa, bănui Jo. Dintotdeauna fusese stângace în societate.

— N-ai ştiut.

Stăpânindu-şi nervii, Nathan îi strânse uşor mâna pe care încă i-o mai ţinea pe braţ. Arata atât de zdruncinat, îşi spuse Jo. Iar ea nu făcuse decât să zgârie întâmplător o rană deschisă.

— Nu-ţi face griji.

— Aş vrea să fi putut păstra legătura cu el, deveni nostalgică vocea lui Jo. Aş vrea să fi făcut mai

multe eforturi ca să-i mulţumesc pentru tot ce a făcut pentru mine.

— Nu e cazul, se răsti Nathan, răsucindu-se spre ea cu ochi reci şi feroci. A-i mulţumi cuiva pentru ceea ce s-a ales de viaţa ta e totuna cu al acuza pentru asta. Toţi suntem răspunzători pentru noi înşine.

Stânjenită, Jo făcu un pas înapoi.

— Destul de adevărat, dar unii oameni influenţează drumurile pe care o apucăm.

— Deci, e cam curios că amândoi suntem aici, nu? privi Nate dincolo de ea, spre Sanctuar, unde ferestrele luceau în soare. De ce te-ai întors aici, Jo?

— E casa mea.

O privi, observându-i obrajii palizi, ochii învineţiţi.

— Şi aici vii ca să te simţi învinsă şi nefericită?

Jo îşi încrucişă braţele pe piept, ca şi cum ar fi luat-o cu frig. Nu-i plăcea să fie observată atât de clar, când de obicei ea era observatoarea.

— Contează să ai un loc unde să mergi.

— Se pare că amândoi am hotărât să revenim aproape în acelaşi timp. Soarta? Mă întreb ... sau norocul, zâmbi el vag, preferând să mizeze pe cel din urmă.

— Coincidenţă.

Era preferinţa lui Jo.

— De ce te-ai înapoiat?

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

Expiră printre dinţi, apoi o privi din nou. Ar fi vrut să-i alunge din ochi tristeţea şi îngrijorarea, să audă iarăşi râsul acela. Dintr-o dată, era foarte sigur că i-ar fi uşurat sufletul la fel de mult ca şi pe al ei.

— Dar, de vreme ce am venit, ce-ar fi să mă

conduci până la vilă?

— Ştii drumul.

— Ar fi o plimbare mai frumoasă, în compania cuiva. A ta.

— Ţi-am spus că nu mă interesează.

— Iar eu îţi spun că pe mine, da, zâmbi el şi mai accentuat, potrivindu-i după ureche o şuviţă de păr răzleaţa. Va fi amuzant să vedem care pe care îl îmbrânceşte în lături.

Bărbaţii nu flirtau cu Jo. Niciodată. Sau, nu observase ea. Faptul că Nathan făcea tocmai acest lucru, iar ea observa, o irita şi mai mult. Inevitabila falie Pendleton i se adânci între sprâncene.

— Am treabă.

— Exact. Aşternuturile de la 201. Mai vorbim, Jo Ellen.

Întrucât Nathan se întoarse primul, Jo avu posibilitatea să-l observe îndepărtându-se printre copaci. Îşi scutură intenţionat părul pentru a-i cădea iarăşi peste urechi. Apoi îşi îndreptă umerii, ca dezbărându-se de urma unei atingeri nedorite.

Dar era obligată să admită că deja o interesa mai mult decât ar fi dorit.

CAPITOLUL 7

Nathan luă cu el un aparat foto. Se simţea îndemnat să păşească pe urmele unora dintre paşii tatălui sau pe Desire — sau poate, să le şteargă. Alese vechea cameră Pentax cu posibilităţi medii, una dintre favoritele tatălui său şi cu siguranţă, îşi spuse el, pe care David Delaney o adusese cu el pe insulă în vara aceea. Adusese fără îndoială şi masivul aparat Hasselblad, şi capabilul Nikon, împreună cu o colecţie de obiective şi filtre şi un munte întreg de peliculă.

Nathan le luase la el pe toate şi stăteau dispuse în ordine, la vilă, aşa cum îl învăţase tatăl său.

Dar, când mergea în excursie sau în căutare de subiecte, David îşi lua de cele mai multe ori Pentax-ul.

Nathan alesese plaja, cu valurile ei înspumate şi nisipul diamantin. Îşi puse ochelarii negri, împotriva strălucirii orbitoare a soarelui, şi urcă pe cărarea marcată printre dunele unduitoare, cu grădina lor de ovăz marin şi încâlceala de iederă. Vântul bătea dinspre ocean, în rafale, fluturându-i părul. Se opri pe creasta unei dune, ascultând freamătul apei şi ţipetele fudule ale pescăruşilor care dădeau târcoale pe deasupra şi se repezeau în picaj.

Scoicile aduse de flux zăceau risipite ca nişte jucării colorate pe nisip. În spatele lor se formau deja mici dune măturate de vânt. Răcuşori vioi alergau încoace şi-ncolo prin spumă, ca nişte oameni de afaceri grăbindu-se să ajungă la următoarea întâlnire. Iar mai departe, dincolo de linia brizanţilor, trei pelicani zburau în formaţie militară, urcând şi cotind toţi odată. Câte unul cobora brusc, prăvălindu-se ameţitor în mare cu capul înainte, urmat apoi de ceilalţi. Trei plescăituri şi iarăşi decolau, cu gustarea în ciocuri.

Cu o uşurinţă născută din experienţă, Nathan ridică aparatul, largi diafragma, micşoră timpul de expunere pentru a prinde detaliile subiectului în mişcare şi luă în obiectiv pelicanii, începând să-i urmărească în timp ce pluteau peste crestele valurilor, să urce odată cu ascensiunea lor. Şi prinzându-i în următorul picaj. Coborî camera, cu un mic zâmbet. De-a lungul anilor, trecuse prin lungi perioade de timp fără a se complace în acest hobby. Plănuia ca acum să recupereze, petrecând câte o oră

zilnic cel puţin pentru a se redeprinde cu plăcerea şi a-şi antrena ochiul.

Nici nu şi-ar fi putut dori un început mai perfect. Plaja era populată numai de păsări şi de scoici. Urmele paşilor săi erau singurele care marcau nisipul. Era un miracol în sine, îşi spuse el. În care alt loc ar mai fi putut un om să fie atât de complet singur, să împrumute pentru o vreme acea frumuseţe, împreună cu pacea şi solitudinea care o însoţeau? Avea nevoie de aceste lucruri. Miracole, frumuseţe, linişte. Acoperind obiectivul camerei cu o mână, Nate coborî panta spre nisipul moale şi umed al plăjii. Se lăsă pe vine, începând să examineze o scoică, să urmărească forma unei stele de mare cu degetul. Dar le lăsă acolo unde le găsise, culegându-le numai pe film. Aerul şi mişcarea îl ajutau să-şi calmeze nervii care i se încordaseră înainte de a fi plecat de la Sanctuar. Era fotografă, îşi spuse Nathan, în timp ce studia o frumoasă căsuţa argintată de vreme, care privea pe furiş de dincolo de dune. Oare tatăl lui ştiuse că fetiţa aceea căreia îi fusese mentor avea să-i urmeze paşii? I-ar fi păsat? Ar fi fost mândru, sau amuzat?

Îşi amintea când îi arătase prima oară cum funcţionează un aparat fotogafic. Mâinile sale mari le acoperiseră pe cele mici ale lui Nathan, călăuzindu-i-le cu blândeţe şi răbdare. Mirosul de aftershave de pe obrajii tatălui său, cu iz pătrunzător. „Brut”. Acela îi plăcea cel mai mult mamei. Obrazul tatei era bărbierit proaspăt, lipit de al lui. Părul sau brunet era pieptănat cu grijă, unduindu-se înapoi de pe frunte, iar ochii cenuşiu-deschis erau blânzi şi serioşi.

Întotdeauna să-ţi respecţi echipamentul, Nate. Poate că, într-o bună zi, vei dori să-ţi câştigi existenţa cu ajutorul camerei. Să călătoreşti prin lume şi să vezi tot ceea ce e de văzut. Să înveţi cum să priveşti şi să

vezi mai mult decât toţi ceilalţi. Sau vei fi altceva, vei face altceva, şi o vei folosi doar pentru a lua cu tine anumite momente. Vacanţe, familie. Vor fi momentele tale, aşa că vor avea importanţă. Respectă-ţi echipamentul, învaţă să-l foloseşti cum se cuvine, şi niciodată nu vei pierde acele momente.

— Câte am pierdut, în fond? se întrebă Nathan cu voce tare. Şi câte am pus deoparte, deşi ar fi fost mai bine să le pierdem?

— Poftim?

Nathan îşi smuci capul când vocea îi străpunse amintirile şi o mână i se lăsă pe braţ.

— Cum?

Făcu repede un pas înapoi, aproape aşteptându-se să fi apărut iarăşi una dintre fantomele lui. Dar nu văzu decât o blondă drăguţă, delicată, privindu-l prin nişte lentile de culoarea chihlimbarului.

— Scuză-mă. Te-am speriat, îşi înclină ea capul, rămânând cu ochii aţintiţi, fără să clipească, spre faţa lui. Ai păţit ceva?

— Nu.

Nathan îşi împinse o mână prin păr, neluând în seama moleşeala incomodă a genunchilor. Mai greu de ignorat fu jena acută, când femeia continuă să-l studieze ca şi cum ar fi fost un microb extraterestru pe o lamelă de microscop.

— Nu ştiam că mai e şi altcineva pe-aici.

— Tocmai mi-am terminat alergarea de dimineaţă, răspunse femeia, iar Nathan observă pentru prima oară că avea un tricou gri umezit de sudoare, peste un şort roşu strâns pe trup. A mea e casa la care te uitai. Sau prin care te uitai.

— Aha.

Nathan îşi ordonă să se concentreze din nou asupra casei, cu sitele de cedru argintii, acoperişul cafeniu în pantă şi terasa pentru plajă, ieşită în afară.

— Ai un peisaj extraordinar.

— Cele mai frumoase sunt răsăriturile de soare. Eşti sigur că te simţi bine? întrebă ea din nou. Îmi cer scuze că mă bag, dar când văd un tip stând de unul singur pe o plajă, arătând de parcă tocmai ar fi fost pocnit c-un par în cap şi vorbind în gol, ajung să mă întreb. E meseria mea.

— Poliţia plăjii? întrebă el sec.

— Nu, zâmbi femeia, întinzând o mână prietenoasă. Medic. Dr. Fitzsimmons. Kirby. Am în casă şi o clinică.

— Nathan Delaney. Sănătos pe plan medical. Aici nu trăia o bătrână? O femeie micuţă, cu părul alb, strâns într-un coc?

— Bunica mea. Ai cunoscut-o? Nu eşti localnic.

— Nu, nu, îmi amintesc sau am rămas cu o impresie. Am stat o vară aici în copilărie. Îmi tot revin amintiri. Ai intrat în mijlocul uneia dintre ele.

— Aha.

Ochii dinapoia lentilelor chihlimbarii îşi pierdură agerimea clinică, încălzindu-se.

— Asta explică totul. Ştiu ce vrei să spui. Şi eu am petrecut câteva veri aici în copilărie, iar amintirile mă agresează tot timpul. De-asta m-am hotărât să mă stabilesc aici, la moartea bunicii. Întotdeauna mi-au fost dragi locurile astea.

Absentă, îşi apucă în mâna vârful piciorului, trăgându-şi-l înapoi, până la şezut, pentru a şi-l destinde.

— Probabil eşti yankeul care a luat vila Little Desire pentru o jumătate de an.

— Repede se duce vorba.

— Nu-i aşa? Mai ales când nu are mult de

mers. Nu ni se întâmplă des ca bărbaţi celibatari să închirieze case pentru 6 luni. Câteva dintre doamne sunt intrigate.

Kirby repetă procesul şi cu celălalt picior.

— Ştii, cred că s-ar putea să te ţin minte. Nu tu şi cu fratele tău vă împrieteniserăţi cu Brian Hathaway? Îmi amintesc că bunica spunea că băieţii lui Delaney şi micul Brian s-au lipit laolaltă ca un cocoloş de noroi.

— Ce memorie bună! Ai fost aici în vara aceea?

— Da, a fost prima mea vară pe Desire. Cred că de-asta mi-o amintesc cel mai bine. Pe Brian l-ai văzut? întrebă ea nepăsătoare.

— Tocmai m-a servit cu micul dejun.

— Magie într-un ou.

Fu rândul lui Kirby să privească pe lângă casă, dincolo de ea.

— Am auzit că s-a întors şi Jo. Voi încerca să trec pe la ei, după ce închid clinica pe ziua de azi.

Se uită la ceas.

— Şi, întrucât se deschide peste 20 de minute, mai bine m-aş duce să mă spăl. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Nathan.

— Şi mie, domnişoară doctor, răspunse el, în timp ce Kirby o luă la trap spre dune.

Cu un hohot de râs, se răsuci în loc, continuându-şi fuga de-a-ndăratelea.

— Medicină generală, strigă ea. De toate, de la naştere până-n groapă. Vino cu orice te supără.

— Am să ţin minte, zâmbi el, privindu-i coada care sălta ştrengăreşte în timp ce Kirby alerga printre dune.

Peste 19 minute, Kirby îşi trase un halat alb de laborator peste blugi. Considera halatul un fel de

costum, conceput pentru a-l asigura pe pacientul nehotărât că era într-adevăr doctoriţă. Acela şi stetoscopul vârât în buzunar le dădeau insularilor impulsul vizual de care mulţi aveau nevoie pentru a o lăsa pe nepoata bunicuţei Fitzsimmons să le sondeze diversele orificii.

Intră în cabinet, fosta cămară bine garnisită a bunicii sale. Kirby lăsase rafturile unui perete intacte, pentru a-şi înşira pe ele cărţile, hârtiile, micul fax şi copiatorul prin care menţinea legătura cu lumea. Scosese celelate rafturi, întrucât nu intenţiona să urmeze exemplul bătrânei, punând la păstrare de toate, de la pătlăgele în bulion, până la pepeni muraţi.

Împinse cu mâinile ei în încăpere micul birou din lemn de cireş, frumos lustruit. Venise cu ea din Connecticut, una dintre puţinele piese de mobilier pe care le adusese în sud. Era dotat cu o mapă înrămata în piele şi o agendă pe care i-o dăruiseră la despărţire părinţii ei, rămaşi nedumeriţi. Tatăl său crescuse pe Desire şi se considera norocos că scăpase. Ştia că amândoi fuseseră încântaţi când se hotărâse să-şi urmeze tatăl, făcând medicina. Şi presupuseseră că avea să-i preia şi specialitatea de chirurgie cardiologică, prospera lui practică, până la stilul de viaţă de care se bucurau amândoi atât de mult.

Când colo, ea alesese practica familială, cabana dărăpănată a bunicii şi simplitatea vieţii insulare. Şi nici n-ar fi putut să fie mai fericită.

Lângă agenda gravată cu iniţialele ei din foiţă aurie, erau aranjate în ordine un telefon fantezist, un intercom — în improbabila eventualitate că ar fi avut vreodată nevoie de un asistent — şi un vas de lucită cu creioane Ticonderoga bine ascuţite. Kirby îşi petrecuse primele câteva săptămâni de practică nefăcând aproape nimic altceva decât să ascută creioane şi să le tocească iarăşi mâzgălind pe mapă.

Dar se fixase, şi treptat, începuse să folosească acele creioane la notarea programărilor. Un sugar cu icter, o bătrână cu artrită, un copil cu rujeolă şi febră.

Primii cărora le câştigase încrederea fuseseră cei foarte mici sau foarte bătrâni. Apoi veniseră şi alţii, să le coase tăieturile, să le trateze durerile, să le liniştească stomacurile. Acum era doctoriţa Kirby, iar clinica rezista prin forţe proprii.

Kirby îşi parcurse agenda de vizite. Un control ginecologic anual, urmările unei sinuzite păcătoase, pe băiatul soţilor Mathews îl durea iarăşi urechea, iar bebeluşul familie Simmons urma să-şi facă următoarele vaccinuri. Ei bine, sala ei de aşteptare n-avea să se aglomereze, dar cel puţin urma să fie ocupată toată dimineaţa. Şi, cine ştie, îşi spuse ea cu un chicotit, puteau să apară şi vreo două urgenţe ca să-i însufleţească ziua.

Întrucât Ginny Pendleton era programată la ginecologie la ora 10, Kirby socoti că mai avea cel puţin 10 minute. Ginny întârzia aproape invariabil, cu orice ocazie. Scoţând fişa medicală, reveni în bucătărie, turnă din ibric ultimele picături de cafea făcută în acea dimineaţă şi o luă cu ea în sala de examinare. Camera unde, cândva, visase în nopţile de vară, era acum curată şi aerisită. Pusese pe pereţii albi postere cu flori de câmp, în locul imaginilor sistemului nervos şi ale canalelor urechii cu care îşi decorau unii medici cabinetele. Kirby considera că acestea nelinişteau pacienţii. După ce introduse fişă în suportul de pe partea interioară a uşii, scoase una dintre cămăşile de bumbac fără spate — găsea umilitoare cămăşile de hârtie — şi o puse la picioarele mesei de examen. Începu să fredoneze în ton cu sonata calmă de Mozart pe care o pusese să cânte. Îi

relaxa invariabil, după cum descoperise, chiar şi pe cei care ocoleau muzica clasică.

Aranjase tot ce-i trebuia pentru examenul anual de rutină şi-şi terminase cafeaua, când auzi clopoţelul care anunţa că uşa clinicii se deschisese.

— Scuze, scuze, năvăli înăuntru Ginny, în timp ce Kirby trecea în livingul ce servea drept sală de aşteptare. A sunat telefonul tocmai când plecăm.

Avea vreo 25 de ani, iar Kirby îi spunea mereu că pasiunea ei pentru soare avea s-o coste peste 10 ani. Părul îi era blond-albicios, lung până la umeri, tapat fără milă şi ţipând după o revopsire a rădăcinilor. Ginny provenea dintr-o familie de pescari şi, cu toate că ştia să piloteze o barcă precum un pirat cu zâmbetul pe buze, să cureţe peştele ca un chirurg şi să sugă stridii cu o iuţeală şi precizie uluitoare, prefera să lucreze la campingul Heron, ajutându-i pe începători să-şi înalţe cortul, atribuind locuri şi ţinând registrele. Pentru vizita medicală se gătise într-una din cămăşile ei western favorite, vânătă ca pruna sălbatică şi cu franjuri albe. Kirby se întrebă alene câte organe interne gâfâiau după oxigen sub blugii strânşi ca un portjartier.

— Mereu întârzii, îi adresă Ginny un zâmbet spăsit şi vesel, care o făcu pe Kirby să râdă.

— Şi-o ştie toată lumea. Du-te mai întâi şi fă pipi în sticlă. Dezbracă-te complet şi pune-ţi cămaşa cu deschizătură în faţă. Când eşti gata, dă un chiot.

— Ok. Lexy era la telefon, mai strigă Ginny, în timp ce o zbughea pe culoar, cu cizmele ei de cowboy, închizând uşa. E neliniştită.

— Ca de obicei.

Ginny continuă să sporovăiască, în timp ce ieşea din baie, trecând în sala de consultaţii.

— Oricum, Lexy va veni la camping diseară pe la 9.

Se auzi o bufnitură, când prima cizma căzu pe podea.

— Numărul 12 e liber. E unul din favoritele mele. Ne-am gândit să aprindem un foc frumos şi să radem vreo două baxuri. Vii şi tu?

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Încă o bufnitură.

— Am să mă mai gândesc. Dacă mă hotărăsc să vin, aduc şi eu un bax.

— Voiam s-o chem şi pe Jo, dar ştii ce arţăgoasă poate deveni Lexy. Sper totuşi, c-o s-o aducă.

Ginny vorbea cu sufletul la gură, dându-i lui Kirby de înţeles că îşi scotea blugii.

— Tu ai apucat s-o vezi? Pe Jo?

— Nu. Voi încerca s-o prind azi, văd eu când.

— Le-ar prinde bine să mai stea locului şi să se mai apropie. Nu ştiu de ce e Lexy aşa de ciufută cu Jo. Da' ea de fapt, pare să fie şucărită pe toată lumea. Şi de Giff s-a luat. Dacă eu aveam un bărbat ca Giff care să se uite la mine în sus pe-o parte, şi-n jos pe cealaltă ca el la ea, nimic în lume nu m-ar mai oftica. Şi n-o spun fiindcă suntem veri. Fapt este că, dacă nu eram rude de sânge, îl încălecam cât ai zice peşte. Aici totul e gata.

— Sunt gata să pariez că Giff o s-o învingă, comentă Kirby, luând fisa în timp ce intra. E la fel de încăpăţânat ca ea. Ia să-ţi vedem noi greutatea. Ceva probleme, Ginny?

— Nţ, m-am simţit bine, urcă Ginny pe cântar, închizând strâns ochii. Nu-mi spune cât am.

Chicotind, Kirby trase greutatea pe tijă. Una treizeci. Una treizeci şi cinci. Hop-aşa, constată ea. Una patrujdouă.

— Ai făcut regulat gimnastică, Ginny?

Cu ochii închişi, Ginny se foi dintr-o parte în alta.

— Oarecum.

— Aerobic, 20 de minute, de 3 ori pe săptămână. Şi las-o mai moale cu dulciurile.

Întrucât nu era numai medic, ci şi femeie, Kirby avu delicateţea de a readuce cântarul la 0, înainte ca Ginny să deschidă ochii.

— Sus pe masă, să-ţi luăm tensiunea.

— Vreau mereu să mă uit la caseta aia cu Jane Fonda. Ce zici despre lipide?

Kirby îi potrivi manşonul tensiometrului.

— Zic că ar trebui să faci o plimbare cu pas vioi pe plajă, de câteva ori pe săptămână, şi să-ţi imaginezi o vreme ca morcovii sunt acadele Hershey. Ai să dai jos livrele alea 5 în plus şi fără programul Hoover. Când ai avut ultimul ciclu?

— Acum 2 săptămâni. A întârziat cu aproape o săptămână. M-am căcat pe mine de frică.

— Foloseşti diafragmă, nu?

Ginny îşi împreună braţele peste mijloc, bătând din degete.

— Ei, de cele mai multe ori. Nu întotdeauna e comodă, să ştii.

— Nici sarcina nu e.

— Mereu îi cer tipului să-şi pună prezervativ. Fără excepţie. Chiar acum stau doi cu cortul, foarte drăgălaşi, la nr.6.

Oftând, Kirby îşi puse mănuşile.

— Sexul sportiv duce la complicaţii periculoase.

— Mda, da-i mult mai distractiv, zâmbi Ginny spre poeticul afiş cu un tablou de Monet pe care Kirby îl lipise pe tavan. Şi întotdeauna mă îndrăgostesc puţintel de ei. Mai devreme sau mai târziu, am să dau

peste ăla marele. Ăla sortit. Până atunci, pot foarte bine să sondez terenul.

— Teren minat, bombăni Kirby. Îţi vinzi prea ieftin pielea.

— Nu ştiu, încercă Ginny să se imagineze plimbându-se printre florile ceţoase din pictura, pianotând pe abdomen cu degetele încărcate de inele. Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată să vezi un tip şi să-l vrei atât de tare încât toate să înceapă să ţi se zgârcească şi să-ţi dârdâie pe dinăuntru?

Cu gândul la Brian, Kirby se stăpâni în ultima clipă înainte de a ofta din nou.

— Mda.

— Eu mor când mi se întâmplă asta, tu nu? Vreau să zic, e aşa de ... primitiv, este?

— Probabil. Dar, lăsând la o parte primitivismele şi comoditatea, vreau să foloseşti diafragma.

Ginny îşi dădu ochii peste cap.

— Da, domnişoară doctor. A, auzi, apropo de bărbaţi şi de sex, Lexy zice că i-a tras un ochi yankeului şi-i o marfă prima-ntâi.

— I-am tras şi eu un ochi, răspunse Kirby.

— Şi aşa e?

— E foarte atractiv.

Uşor, îi ridică lui Ginny un braţ peste cap, începând examenul sânilor.

— Am aflat că e un vechi prieten de-al lui Bri — a fost într-o vară aici, cu părinţii. Tatăl lui era fotograful care a făcut albumul ăla despre Sea Islands, demult. Mama mea mai are şi acum un exemplar.

— Fotograful, bineînţeles. Uitasem. O fotografia pe bunica. A developat o copie şi a înrămat-

o, trimiţându-i-o după ce plecase. O am în dormitor.

— Mama a scos albumul azi-dimineaţă, când i-am spus. E foarte frumos, adaugă Ginny, în timp ce Kirby o ajuta să se ridice în capul oaselor. E o fotografie cu Anabelle Hathaway şi Jo, lucrând în grădină, la Sanctuar. Mama şi-a amintit că făcuse fotografiile în vara când a fugit Anabelle. Aşa că eu am spus că poate o fi fugit cu fotograful, dar mama a zis că el cu soţia lui şi cu copiii încă mai erau pe insulă şi după ce plecase ea.

— Au trecut de atunci 20 de ani. Ar fi de aşteptat ca oamenii să uite totul.

— Pendleton-ii sunt totuna cu Desire, îi atrase atenţia Ginny. Anabelle era o Pendleton. Iar pe insula asta, nimeni nu uită nimic. Era foarte frumoasă, continuă ea, coborând de pe masă. Nu o mai reţin foarte bine, dar când am văzut fotografia mi-am reamintit-o întrucâtva. La fel ar arăta şi Jo, dacă şi-ar da puţin silinţa.

— Cred că Jo preferă să arate ca Jo. Eşti sănătoasă, Ginny, du-te şi te- mbracă. Ne vedem afară, după ce termini.

— Mulţumesc. A, şi Kirby, încearcă să ajungi şi tu la camping. O să ne facem de cap, între fete. La numărul doişpe.

— Mai vedem.

La ora 4, Kirby închise clinica. Singurul caz de urgenţă fusese insolaţia gravă a unui sezonist, care adormise pe plajă. După ultimul pacient, mai stătuse 15 minute să-şi retuşeze machiajul, să se pieptene şi să-şi reîmprospăteze parfumul.

Îşi spunea că era pentru plăcerea ei personală, dar în timp ce pornea spre Sanctuar, ştia că minţea. Spera să arate destul de bine, să miroasă destul de frumos, încât să-l facă pe Brian Hathaway să sufere. Ieşi pe uşa dinspre plajă. Lui Kirby îi plăcea acel scurt

şi şocant fior de a vedea oceanul atât de aproape de casa ei. Privi o familie de 4 membri jucându-se în apa mică de lângă mal şi auzi râsetele ascuţite şi melodioase ale copiilor peste murmurul mării. Îşi puse ochelarii de soare şi coborî treptele. Podeţul îngust pe care îi ceruse lui Giff să-l construiască o duse prin jurul casei, în direcţia opusă dunelor. Din nisip se înalţa un şir de chiparoşi, aplecaţi şi îndoiţi de vântul care şi acum încă le mai suflă nisip împrejurul trunchiurilor. În vâlcea, creşteau tufe de dafin şi bozii de plajă. Kirby îşi adaugă urmele pe lângă celelalte care se încrucişau în nisip. Ocoli marginile grupului de dune, destul de bună cunoscătoare a insulei pentru a le şti şi respecta fragilitatea. În câteva momente, părăsise strălucirea fierbinte a nisipului şi a mării pentru bolta răcoroasă şi umbrită a pădurii.

Mergea repede, dar fără grabă, doar cu destinaţia fixată în minte. Era obişnuită cu foşnetele şi trosniturile pădurii, cu schimbările de sunet şi lumină. Astfel că fu nedumerită când se pomeni oprindu-se, ciulind urechile şi auzindu-şi propria inimă bătând mai repede şi mai tare, ridicată în gât.

Încet, se învârti în cerc, scrutând umbrele. Auzise ceva, îşi spuse. Simţise ceva. O simţea şi acum, acea senzaţie sinistră de a fi urmărită.

— Alo? strigă ea, înfuriată la auzul tremurului din ecoul găunos al propriei sale voci. E cineva aici?

Foşnetul frunzelor, freamătul care putea aparţine unui cerb sau iepure, tăcerea grea a aerului cu umbre dense. „Idioato”, îşi spuse. „Sigur că nu e nimeni. Şi dacă ar fi, ar conta cu ceva?” Se întoarse, reluându-şi drumul pe cărarea binecunoscută şi impunându-şi să meargă cu o viteză rezonabilă.

Prin mijlocul spinării i se prelingea o sudoare rece, iar respiraţia începea să-i fie întretăiată. Îşi înfrunta teama profundă şi se răsuci din nou, convinsă că avea să zărească o mişcare fulgerătoare în spatele ei. Nu văzu decât ramuri legănându-se pline de muşchi. La naiba, îşi spuse, frecându-şi cu o mână inima cu bătăile accelerate. Era cineva acolo. Ghemuit după un copac, ghemuit în umbră. Pândind-o.

Nişte copii, se asigură Kirby. Doar nişte copii ştrengari, ţinându-se de farse.

Porni de-a-ndărătelea, cu ochii săgetând dintr-o parte în alta. Îl auzi din nou, un sunet slab, furiş. Încercă să strige iarăşi, să facă vreun comentariu usturător despre copiii prost-crescuti, dar groaza care-i venise în gât o amuţi. Mişcându-se instinctiv, se întoarse încă o dată, grăbind pasul.

Când sunetul se auzi mai aproape, abandonă orice mândrie şi o luă la fugă.

Iar cel care o pândea râse afectat în pumni, apoi suflă o bezea în urma ei.

Cu respiraţia îngreunată, Kirby alerga printre copaci, bătând un tamtam nebunesc cu tenişii pe cărare. Îşi înghiţi un suspin, când văzu lumina schimbându-se, mai puternică, apoi explodând orbitoare la ieşirea dintre copaci. Privi înapoi peste umăr, pregătită să vadă cine ştie ce monstru repezindu-se pe urmele ei.

Şi urlă când nimeri în zidul solid al unui piept, fiind cuprinsă strâns de două braţe.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Brian aproape o ridică în braţe, dar Kirby îl apucă strâns, ghemuindu-se la pieptul lui.

— Ai păţit ceva? Ia arată-mi.

— Nu, nu, n-am păţit nimic. Un moment. Lasă-mă doar o clipă.

— Ok. Bine.

O ţinu mai blând, mângâindu-i părul. Smulgea buruieni din marginea exterioară a grădinii, când îi auzise zgomotele goanei în panică, prin pădure. Tocmai făcuse primii paşi să vadă ce era, iar Kirby năvălise dintre copaci drept peste el.

Acum inima îi bubuia lipită de a sa, iar a lui Brian bătea aproape în acelaşi ritm. Îl speriase îngrozitor — cu expresia aceea de animal hăituit, când îşi smucise capul înapoi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie atacată de la spate.

— M-am speriat, îngăimă Kirby, agăţându-se de el ca un scaiete. Nu erau decât nişte copii. Sunt sigură că erau nişte copii. Mi s-a părut că eram pândita, urmărită. Doar nişte copii erau. M-au speriat.

— Nu-i nimic. Trage-ţi respiraţia.

Era atât de măruntă, îşi spuse el. Spate delicat, talie îngustă, păr mătăsos. Aproape fără să-şi dea seama o strânse mai aproape. Curios, că se potrivea atât de bine lângă el şi în acelaşi timp părea destul de fragilă ca să o ia şi s-o bage în buzunar, la adăpost. Christoase, ce frumos mirosea! Brian îşi rezemă un moment obrazul de creştetul capului ei, complăcându-se în parfumul şi moliciunea părului ei, în timp ce o mângâia încet pe ceafă, risipindu-i tensiunea.

— Nu ştiu de ce m-a apucat aşa panica. Niciodată nu intru în panică.

Şi, fiindcă senzaţia ceda, deveni treptat conştientă de faptul că o ţinea în braţe. Foarte aproape. Mâinile lui se mişcau pe trupul ei. Foarte lin. Buzele îi erau îngropate în părul ei. Foarte uşor. Bătăile încetinite ale inimii i se accelerară din nou, dar de astă dată fără a mai avea nici o legătură cu

panica.

— Brian, îi murmură ea numele, ridicându-şi mâinile pe spatele lui, în timp ce-şi înălţa capul.

— Acum e-n regulă. N-ai păţit nimic.

Şi, până să ştie ce făcea, gura i se lasă peste a ei. Fu ca un pumn în pântec, o lovitură care-i tăie respiraţia, îi azvârli creierul de-a berbeleacul şi-i înmuie genunchii. Apoi buzele ei se despărţiseră sub ale sale, atât de calde şi de fine, cu un mic tors sexy strecurându-se printre ele, până în gura lui.

Brian pătrunse şi mai adânc, muşcându-i uşor limba, apoi mângâindu-i-o, în timp ce mâinile îi lunecau peste docul strâns al pantalonilor, frământându-i fundul şi potrivind fierbinţeala pe fierbinţeală. Kirby încetase să mai gândească în momentul când gura lui i-o cotropise pe a ei. Noutatea acelei experienţe îi producea un fior aparte, ameţitor. Întotdeauna îşi putuse separa intelectul, putuse păşi oarecum afară din ea însăşi, pentru a dirija şi controla faptele. Dar acum era absorbită, copleşită de senzaţii succesive. Gura lui era fierbinte şi flamândă, trupul dur, mâinile mari şi poruncitoare. Pentru prima dată în viaţa ei, se simţi cu adevărat delicată, ca şi cum ar fi putut fi ruptă în două la o toană de-a lui. Din motive pe care nu le putea înţelege, senzaţia era insuportabil de excitantă. Murmurându-i numele cu buzele lipite de gura lui ocupată, îl agaţă pe după umeri cu mâinile. Capul îi căzu pe spate, moale. Pentru prima oară în viaţa ei, ajunsese cu un bărbat în pragul capitulării absolute şi necondiţionate.

Schimbarea, neaşteptata docilitate, micul geamăt neputincios fură cele care-l readuseră la realitate. O ridicase de pe picioare, avea degetele înfipte în carnea ei şi singura imagine care-i mai stăruia în minte era aceea de a o poseda pe pământ.

În grădina mamei lui, pentru Dumnezeu. În plină zi. La umbra casei sale. Dezgustat de amândoi, Brian o împinse la o lungime de braţ.

— Asta vroiai, nu? întrebă el furios. Ţi-ai dat multă bătaie de cap ca să dovedeşti că sunt la fel de slab ca orice alt bărbat.

Prin cap încă mai continua să i se învolbureze culori.

— Ce? clipi ea din ochi, pentru a-şi limpezi vederea. Cum?

— A ţinut figura cu domnişoara la ananghie. 1-0 pentru tine.

Kirby reveni la realitate, cu un şoc. Ochii lui Brian erau la fel de duri şi de fierbinţi pe cât îi fusese gura, dar cu un alt soi de patimă. Când îi înţelese cuvintele şi sensul acestora, proprii ei ochi se dilatară, şocaţi de indignare.

— Chiar crezi sincer că am înscenat totul, că m-am făcut de râs, numai pentru ca tu să mă săruţi? Nenorocitule, înfumuratule arogant şi încrezut ce eşti!

Jignită până în măduva oaselor, îl îmbrânci în lături.

— Nu mă ţin de figuri şi nu voi fi nici un fel de domnişoară, nici acum, nici altă dată. Şi, mai mult, nu mi-am făcut un scop în viaţa din a te săruta pe tine!

Îşi împinse înapoi părul răvăşit, îndreptându-şi umerii.

— Am venit la Jo, nu la tine. Tu n-ai făcut decât să-mi ieşi în cale întâmplător.

— Cred că de asta te-ai repezit în braţele mele şi te-ai încolăcit ca un şarpe.

Kirby trase aer în piept, hotărâtă să se învăluiască în calm şi demnitate.

— Problema, Brian, e ca tu ai vrut să mă săruţi, şi că ţi-a plăcut. Iar acum trebuie să dai vina pe mine, să mă acuzi că aş fi încercat cine ştie ce vicleşug femeiesc ridicol, fiindcă vrei să mă mai săruţi. Vrei să mai pui mâinile pe mine la fel cum le-ai pus adineaori şi, din nu ştiu ce motiv, ideea asta te enervează îngrozitor. Dar te priveşte. Eu am venit s-o văd pe Jo.

— Nu-i aici, răspunse Brian printre dinţi. A plecat cu aparatele, nu ştiu unde.

— Ei, atunci transmite-i un mesaj din partea mea. Campingul Heron, locul doişpe, la ora nouă. O seară între fete. Crezi că ţii minte sau să-ţi dau în scris?

— Am să-i spun. Altceva?

— Nu, nimic.

Se întoarse, apoi ezită. Cu sau fără mândrie, pur şi simplu încă nu era în stare să intre iarăşi singură în pădure. Schimbă direcţia, pornind pe cărarea cu scoici. Era un drum de două ori mai lung până acasă, dar efortul unei plimbări prelungite avea s-o ajute să se calmeze. Brian privi încruntat în urma ei, apoi spre pădure. Deodată, avu certitudinea că nimic din cele întâmplate nu fusese prefăcătorie. Ceea ce, conchise el, îl făcea să pară nu doar prost, ci şi ticălos.

— Stai aşa, Kirby, te duc eu cu maşina.

— Nu, mulţumesc.

— La naiba, am zis să stai pe loc.

Ajungând-o din urmă, o apucă de braţ şi, când Kirby se răsuci, fu năucit de furia feroce de pe faţa ei.

— Am să te anunţ când mai vreau să mă atingi, Brian, şi-am să te anunţ şi când voi mai dori ceva de la tine. Până atunci ...

Se smulse din strânsoare.

— Îmi port singură de grijă.

— Scuză-mă.

Se ocărî în sinea lui, chiar în timp ce-o spunea. N-o intenţionase. Iar sprâncenele arcuite şi ochii mari cu care-l privea Kirby îl făcură să-şi dorească să-şi fi înghiţit mai întâi limba.

— Poftim, ai spus ceva?

Era prea târziu ca să mai dea înapoi, îşi zise el şi înghiţi pastilă amară.

— Am spus că îmi pare foarte rău. Am fost deplasat. Lasă-mă să te duc cu maşina acasă.

Kirby înclină din cap, cu un gest regal, i se păru lui Brian, zâmbind afectată:

— Îţi mulţumesc. Ţi-aş fi recunoscătoare.

CAPITOLUL 8

Trebuia să aduci un bax de bere, nu vin pretenţios, deşteapto, îşi încărcă Lexy sacul de dormit şi echipamentul în Land Rover-ul lui Jo.

— Îmi place vinul, răspunse Jo, vorbind ponderată şi cu fraze scurte.

— Oricum, nu ştiu de ce ai chef să-ţi petreci noaptea în pădure, se încruntă Lexy spre sacul de dormit al lui Jo, de primă calitate, rulat cu grijă; pentru Jo Ellen, mereu tot ce era mai bun, îşi spuse ea acră, după care îşi împinse cele două baxuri de Coors în compartimentul de bagaje.

— N-ai bar cu pian, n-ai room service, n-ai maitre d', care să se gudure.

Jo se gândi la nopţile pe care le petrecuse în câte-un cort, în moteluri de mâna a doua, sau dârdâind în cabina maşinii ei cu dublă tracţiune. Orice, numai ca să obţină câte o fotografie. Îndesă cu

forţa sacul de alimente pe care i le ceruse lui Brian şi-şi dădu părul pe spate.

— Am să supravieţuiesc eu, cumva.

— Eu am fost cu ideea, să ştii. Am organizat totul, fiindcă vroiam să scap naibii de aici măcar pentru o noapte. Vroiam să mă distrez cu prietenele. Cu prietenele mele.

Jo trânti portiera din spate, strângând din dinţi, când zgomotul răsună ca o împuşcătură. I-ar fi fost mai uşor să plece, îşi spuse. Să se răsucească pe călcâie, să reintre în casă şi s-o lase pe Lexy să-şi găsească singură drumul până la camping. A dracului să fie dacă avea să cedeze.

— Ginny e şi prietena mea, iar pe Kirby n-am mai văzut-o de ani de zile. Mulţumindu-se cu atât, ocoli până în dreptul volanului, se aşeză pe fotoliu şi aşteptă.

Nerăbdarea plăcută din momentul în care Brian îi transmisese invitaţia lui Kirby dispăruse, lăsând-o cu un gol amar în stomac. Dar era hotărâtă să meargă până la capăt, nu să se lase alungată de arţagul surorii ei.

Acum era convinsă că urma să aibă o seară nenorocită dar, pe toţi sfinţii, avea să se ducă. Şi la fel, îşi spuse ea când sora ei se trânti pe fotoliul alăturat, avea să facă şi Lexy.

— Centura, ordona Jo, făcând-o pe Lexy să pufnească exasperată, în timp ce-şi lega centura de siguranţă. Ascultă, ce-ai zice să ne îmbătăm doar şi să ne închipuim că ne putem suporta una pe alta, timp de o noapte? Unei actriţe cu uluitoarea ta disponibilitate n-ar trebui să-i fie greu deloc.

Lexy înclină capul, ţintind-o cu un zâmbet luminos:

— Futu-te-n cur, surioară dragă.

— Poftim, porni Jo motorul, întinzând mâna

după o ţigară, din obişnuinţă, în momentul când maşina se ambală.

— Doar nu fumezi în maşină?

Jo apasa butonul brichetei.

— E maşina mea.

Porni spre sud, cu pneurile scrâşnind muzical pe scoicile drumului. Aerul care năvălea prin fereastră era un balsam delicios. Se folosea de el ca să-şi calmeze nervii întinşi la limită şi nu se plânse când Lexy dădu drumul la stereo pe volum maxim. Muzica zgomotoasă oprea orice conversaţie, iar lipsa conversaţiei excludea şi certurile. Cel puţin, în timpul drumului până la camping.

Conducea cu viteză, revenindu-i în minte amintirile tuturor curbelor drumului. Şi acest lucru o liniştea. Se schimbaseră atât de puţine. Întunericul continua să se lase repede pe insulă, iar noaptea aducea cu sine sunetele vântului şi ale mării care îi dădeau senzaţia că insula era enormă. O lume pe care o stăpâneau, cu siguranţă, fluxul şi refluxul. Îşi amintea cum mai condusese cu viteză pe acel drum, cu părul fluturându-i în vânt şi radioul urlând. Lexy fusese lângă ea şi atunci. În primăvara dinainte ca Jo să fi plecat de pe insulă, o primăvară blândă şi înmiresmată. Pe-atunci avea 18 ani, calculă ea, iar Lexy abia 15. Chicoteau şi avuseseră între ele aproape un sfert de Ernest and Julio, ca să le bine-dispună. Verişoara Kate era plecată la sora ei din Atlanta, aşa că nu avusese cine să se întrebe încotro porniseră cele două adolescente.

Avuseseră parte de libertate şi nesăbuinţă şi de-o legătură pe care, considera Jo, o pierduseră cândva, între timp. Insula rămânea neschimbată, întotdeauna. Dar cele două fete nu mai existau.

— Ce face Giff?, se pomeni Jo întrebând.

— De unde să ştiu eu?

Jo ridică din umeri. Încă de atunci, de demult, lui Giff îi sfârâiseră călcâiele după Lexy. Şi chiar cu atâţia ani în urmă, Lexy ştiuse. Jo se întrebă doar dacă şi acest lucru dăinuise.

— Nu l-am văzut de când m-am întors. Am auzit că lucrează tâmplărie şi altele.

— E un bou. Nu-s atentă la ce face, privi Lexy încruntată pe fereastră, amintindu-şi cum o sărutase de-i luase minţile. Nu mă interesează puştii de pe insulă. Prefer bărbaţii.

Întoarse capul, aruncându-i o privire provocatoare:

— Bărbaţii cu stil şi bani.

— Cunoşti vreunul?

— Chiar mai mulţi, îşi propti Lexy un braţ pe fereastră într-o poziţie relaxată, de sofisticare dezinvoltă. New York-ul forfoteşte de ei. Îmi place un tip care ştie ce vrea. Yankeul nostru, de exemplu.

Jo simţi că-i înţepenea şira spinării şi făcu un efort să se relaxeze.

— Yankeul?

— Nathan Delaney. Arată ca un om care ştie ce vrea ... de la femei. Aş zice că e exact genul meu. Bogat.

— De ce crezi că e bogat?

— Îşi poate permite o vacanţă de 6 luni. Un arhitect cu firmă proprie trebuie să aibă finanţe solide. A călătorit. Bărbaţii care au călătorit ştiu cum să-i arate unei femei fragmente interesante ale lumii. E divorţat. Bărbaţii divorţaţi apreciază femeile amabile.

— Ai scormonit serios, văd, Lex.

— Te cred, se întinse fata, cu desfătare. Da, într-adevăr, aş spune că Nathan Delaney e exact

genul meu. Ar trebui să-mi mai alunge plictiseala asta de moarte, pentru câtva timp.

— Până te vei putea întoarce la New York, sublinie Jo. Ca să schimbi terenul de vânătoare.

— Exact.

— Interesant.

Farurile maşinii luminară firma discretă a campingului Heron. Jo încetini şi coti de pe Drumul Scoicilor, printr-o zonă cu mlaştini şi ierburi de baltă.

— Întotdeauna am bănuit că aveai o părere mai bună despre tine.

— Habar n-am ce păreri am, nici măcar despre mine.

— Aşa se pare.

Se cufundară într-o tăcere tulburată numai de orăcăielile ascuţite ale broaştelor. La auzul unui trosnet puternic, Jo se cutremură involuntar. Era zgomotul inconfundabil al unui aligator sfărâmând o ţestoasă în fălci. Bănuia că înţelegea exact ce simţea ţestoasa în acele ultime secunde de viaţă. Senzaţia de a fi neputincioasă, prinsă de o fiară enormă, feroce şi flămândă.

Întrucât degetele îi tremurau, strânse mai tare volanul. Ea nu fusese devorată, îşi aminti. Scăpase, câştigase timp. Încă mai era stăpână pe viaţa ei.

Dar accesul de anxietate o rodea insistent cu dinţii săi mici şi ascuţiţi. Îşi impuse să inspire, să expire, încet, normal. „Dumnezeule, doar normală să fiu”. Închise radioul.

Trecu de ghereta recepţiei, acum pustie, după apusul soarelui, concentrându-se să conducă în zigzag printre lăculeţele ce se înlănţuiau. Ici şi colo pâlpâiau luminile focurilor de tabără. Muzici spectrale se înălţau din radiouri, pentru a dispărea apoi. În

locurile unde colinele cu iarbă se despărţeau, vedea lucirea albă şi delicată a nuferilor în lumina lunii.

Avea să se întoarcă îşi spuse ea, să facă fotografii, să se concentreze asupra tăcerii şi a pustietăţii. Asupra singurătăţii. A siguranţei.

— Uite maşina lui Kirby.

Vâjâitul din urechi era prea puternic, îşi spuse Jo, făcând încă un efort să respire.

— Poftim?

— Decapotabilă aia mică şi cochetă. E a lui Kirby. Parchează în spatele ei.

— Perfect.

Jo manevră Land Rover-ul în poziţie şi, când opri motorul, constată că văzduhul era plin de sunete. Murmurele, ciripiturile şi foşnetele micii lumi ascunse între dune şi dincolo de marginea pădurii. Şi era plin de mirosuri, de apă, de peşte şi de vegetaţie umedă.

Coborî din maşină, uşurată să păşească în mijlocul acelei bogaţii de viaţă.

— Jo Ellen!

Kirby năvăli din întuneric, înşfăcând-o pe Jo într-o îmbrăţişare strânsă. Îmbrăţişările repezi şi spontane o luau întotdeauna pe nepregătite. Înainte de a apuca să-şi revină, Kirby se retrase, continuând s-o ţină cu mâinile strâns de braţe şi privind-o cu un enorm zâmbet de încântare:

— Cât mă bucur că ai venit! Îmi pare aşa de bine că te văd! O, avem de deşertat sacii pe-un milion de ani! Salut, Lexy. Hai să-ţi luăm lucrurile şi să scoatem vreo 2 capace.

— A adus vin, anunţă Lexy, deschizând portiera portbagajului.

— Excelent, atunci o să scoatem şi nişte dopuri. Avem un munte de haleală alături. Până la miezul nopţii o să ni se facă un rău ca toţi dracii.

Sporovăind tot timpul, Kirby o trase pe Jo în

spatele Land Rover-ului.

— Noroc că-s doctoriţă. Asta ce mai e? se avânta ea în sacoşă. Pate? Ai adus pate?

— L-am bătut la cap pe Brian, reuşi Jo să răspundă.

— Bine gândit, săltă Kirby punga cu mâncare, agăţând apoi şi baxul lui Lexy. Pe-astea le-am luat. Ginny aprinde focul. În rest, mai aveţi nevoie de vreun ajutor?

— Ne descurcăm noi.

Jo îşi luă pe umăr aparatul, îndesă sub un braţ aşternutul făcut sul şi lovi una de alta sticlele cu vin.

— Îmi pare rău pentru bunica ta, Kirby.

— Mulţumesc. A avut o viaţă lungă, exact aşa cum voia. Ar trebui să fim toate la fel de deştepte. Stai, Lexy, iau eu geanta aia.

Kirby le zâmbi radioasă amândurora, convinsă că risipise tensiunea care plutea prin aer la sosirea lor.

— Christoase, mor de foame. Am sărit peste cină.

Lexy trânti portiera maşinii.

— Atunci să mergem. Am chef de o bere.

— Rahat, mi-am lăsat lanterna în buzunarul de la spate, se răsuci Kirby, scoţând afară un şold. Poţi să mi-o scoţi tu? o întrebă ea pe Jo. Foindu-se puţin şi folosindu-şi degetele flexibile, Jo o scoase şi reuşi s-o aprindă. Porniră în şir indian pe cărarea îngustă.

Locul 12 era deja aranjat şi organizat, cu un foc vesel arzând într-un cerc de nisip greblat. Ginny avea un felinar Coleman aprins pe fază mică şi un răcitor plin cu gheaţă. Stătea aşezată deasupra, mâncând cartofi prăjiţi dintr-o pungă şi bând o bere.

— Uite-o, închină Ginny cu cutia de bere.

Salut, Jo Ellen Hathaway. Bine ai venit acasă.

Jo trânti pe jos sulul aşternutului, zâmbind. Pentru prima oară, se simţea acasă. Binevenită.

— Mulţumesc.

Jo stătea turceşte lângă focul de tabără, sorbind Chardonnay dintr-un pahar de plastic. O sticlă stătea deja înfiptă cu gura în nisip.

— Nu-mi vine să cred. Când eram mici, spuneai mereu că vrei să te faci arheolog, sau aşa ceva, o Indiana Jones femeie, care să exploreze lumea.

— M-am hotărât să explorez în schimb anatomia.

Cherchelită plăcut, Kirby mai întinse puţin din excelentul pate de raţă al lui Brian pe o crochetă Ritz.

— Şi-mi place.

Apoi încercă să îndrepte discuţia spre Jo:

— Despre munca ta ştim cu toţii, Jo, dar ai în viaţă pe cineva deosebit?

— Nu. Tu?

— Îmi dau toată silinţa, cu fratele tău, dar nu cooperează.

— Brian? se înecă Jo cu vinul, apoi trase aer în piept. Cu Brian? repetă ea.

— Este burlac, atrăgător, inteligent, îşi linse Kirby degetul mare. Şi face un pate delicios. De ce nu Brian?

— Nu ştiu. E ... gesticulă larg Jo: Brian.

— Cică n-o bagă în seamă, se ridică Lexy în capul oaselor, întinzând şi ea mâna după pate. Aiurea.

— Aiurea? îngustă Kirby ochii. De unde ştii?

— O actriţă trebuie să studieze oamenii, să observe cum îşi joacă rolurile, gesticulă cu nepăsare Lexy. Îl nelinişteşti, ceea ce-l irită. Şi înseamnă că îl iriţi fiindcă te băga în seamă.

— Serios?

Deşi i se învârtea capul, Kirby îşi termină vinul şi-şi mai turnă un pahar.

— A spus ceva despre mine? A ... Stai, ridică ea o mână, dându-şi ochii peste cap. Parc-aş fi o liceeană. Uită c-am întrebat.

— Cu cât spune mai puţin Brian despre ceva, cu atât îl frământă mai mult, îi explică Lexy. Numele tău abia dacă-l menţionează.

— Serios? exclamă iarăşi Kirby, începând să se mândrească. Chiar aşa? I-auzi, i-auzi? Poate am să-i mai acord o şansă, în fond.

Clipi din ochi, când o orbi un fulger.

— Asta pentru ce-a fost? întrebă ea, când Jo îşi coborî camera.

— Arătai teribil de plină de tine. Treci mai aproape de Lex, Ginny. Să vă iau pe toate trei.

— Na, că-ncepe, bombăni Lexy, dar îşi aruncă totuşi părul pe spate, pozând.

Rareori i se întâmpla să facă portrete, chiar şi la întâmplare. Jo îşi făcu hatârul, lăsându-le să se strâmbe sau să se îmbrăţişeze în faţa obiectivului, încadrându-le, potrivind unghiul, lăsând explozia fulgerătoare a blitzului să le lumineze. Erau frumoase, îşi dădu ea seama, fiecare în felul ei. Ginny, cu părul ei blond artificial încreţit şi zâmbetul larg; Lexy atât de controlată şi îmbufnată; Kirby distinsă şi de o neglijenţă încrezătoare. Erau ale ei, îşi zise Jo. Fiecare dintre ele, din motive diferite, făcea parte din ea. Uitase de prea mult timp acest lucru.

Vederea i se împăienjeni şi abia apoi observă că ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi-a fost dor de voi. Mi-a fost atât de dor.

Puse grăbită camera deoparte şi se ridică din

poziţia ghemuită.

— Mă scăpă pipi.

— Merg eu cu ea, murmură Kirby, în timp ce Jo o luă la goană din luminiş; înhăţă o lanternă şi o luă la goană după ea. Jo! Stai!

Fu nevoită să alerge, pentru a o ajunge din urmă şi a o apuca de braţ.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Mi s-a umplut băşica. Tu, ca medic, ar trebui să recunoşti simptomele. Când Jo dădu să se întoarcă, Kirby nu făcu decât s-o strângă şi mai tare de braţ.

— Iubito, te întreb ca prietenă, şi ca medic. Bunica ar fi spus că pari încordată. Eu pot spune, după sesiunea asta scurtă, că eşti extenuată şi stresată. Nu vrei să-mi explici ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, îşi apăsă Jo o mână peste ochi, care ameninţau să i se umple iarăşi de lacrimi. Nu pot vorbi despre asta. Am nevoie doar de puţin spaţiu.

— OK.

Încrederea trebuie câştigată întotdeauna pas cu pas, reflectă Kirby.

— Vei trece pe la mine? Să-ţi fac un examen general?

— Nu ştiu. Poate. Mă mai gândesc, încercă Jo să-şi revină, cu un zâmbet chinuit. Dar e un lucru pe care ţi-l pot spune.

— Care?

— Vreau pipi.

— Păi, de ce n-ai spus aşa.

Chicotind, Kirby lumină cărarea cu lanterna.

— Dacă fugi din tabără fără lumină, poţi ajunge momeală pentru aligatori.

— Cred c-aş putea umbla pe toată insula asta legată la ochi. Ţine-o la tine. Mi-a lipsit mai mult decât îmi dădusem seama, Kirby, dar încă mă mai simt ca o străină aici. Parc-aş merge în echilibru pe o

sârmă care se clătină.

— Nici de două săptămâni n-ai venit acasă. Acordă-ţi timpul ăla de care spuneai că ai nevoie.

— Încerc. Eu prima, adauga Jo, intrând în mica latrină.

Kirby izbucni în râs, pentru a constata apoi că tremura. În clipa când Jo închise uşa, se simţi complet singură, complet expusă. Sunetele bălţii păreau să se repeadă spre ea, peste ea. Foşnete, ţipete şi plescăieli. Norii pluteau cu şiretenie peste lună, făcând-o să strângă lanterna în ambele mâini.

Ridicol, îşi zise. Nu era decât o consecinţă a reacţiei de după-amiază, din pădure. Departe de a fi singură. Prin toată zona se aflau locuri de camping. Zărea chiar şi luminile lanternelor şi ale focurilor. Iar Jo se afla la doar o uşă de lemn distanţă.

Nu avea nici un motiv de spaimă, îşi reaminti Kirby. Pe insulă nu există nimic şi nimeni care să-i vrea răul

Şi aproape scânci de uşurare când Jo apăru din nou.

— E rândul tău, îi spuse aceasta, încheindu-şi blugii. Ia şi lanterna. Eu aproape am căzut înăuntru. E un întuneric ca-n iad înăuntru şi-o atmosfera aproape la fel.

— Puteam merge până la toaletele principale.

— Până ajungeam acolo, n-aş mai fi avut nevoie de ea.

— Bine zis. Mă aştepţi, ok?

Jo murmură a încuviinţare, rezemându-se de uşă. Apoi, aproape imediat, se îndreptă, când auzi nişte paşi lipăind încet la dreapta. Se încordă, spunându-şi că reacţia nu era decât un rezultat secundar al vieţii la oraş, privind spre o lanternă care

se apropia.

— Bună seara, se auzi un glas bărbătesc, scăzut şi agreabil. Jo îşi ordonă să se destindă.

— Bună, terminăm într-un minut.

— Nici o problemă. Făceam doar o mică plimbare la lumina lunii, înainte de a mă retrage. Stau la locul 10.

Se mai apropie cu câţiva paşi, rămânând în întuneric.

— Splendidă noapte. Minunat loc. Nici o clipă nu m-am aşteptat să văd aici o femeie frumoasă.

— Nu ştii niciodată ce poţi vedea pe insulă, miji Jo ochii, în care i se reflecta lumina lanternei. Face parte din farmecul ei.

— Cu siguranţă. Şi o savurez întru totul. O aventură la fiecare pas, nu credeţi? Anticiparea a ceea ce urmează. Sunt un fan al ... anticipării. Nu, îşi dădu ea seama, glasul nu era plăcut. Era siropos — prea dulce, prea gros şi avea acel accent tărăgănat cu care yankeii cred în mod jignitor că-i pot imita pe sudişti.

— Atunci sunt sigură că nu vă va dezamăgi ceea ce are de oferit Desire.

— De unde stau eu, se vede o privelişte perfectă.

Dacă ar fi avut la ea lanterna, lasa baltă orice bună creştere şi-l lumina direct în faţă. Glasul răsună din întuneric, îşi zise ea, şi asta făcea să pară atât de macabru şi periculos. Când uşa din spatele ei scârţâi, se răsuci repede şi întinse mâna spre a lui Kirby înainte ca doctoriţa să fi ieşit complet.

— Avem musafiri, spuse Jo, nemulţumită că avea vocea prea stridentă şi prea veselă. Locul ăsta e foarte popular, astă seară. Nr.10 tocmai era în trecere.

Dar când privi înapoi, ridicând mâna lui Kirby

cu lanterna, nu mai văzu pe nimeni. Cu un sunet de panică în gât, Jo apucă lanterna şi pendulă înnebunită cu ea peste ierburile înalte şi copaci.

— A fost aici. A trecut cineva pe aici. Nu mi s-a părut. Nu.

— Bine, îi puse Kirby o mână pe umăr, cu blândeţe, îngrijorată de tremurul ei. Nu-i nimic. Cine era?

— Nu ştiu. A apărut aici, şi atât. A vorbit cu mine. N-ai auzit?

— Nu. N-am auzit nimic.

— Vorbea aproape în şoaptă. Din cauza asta. Nu voia să-l auzi. Dar a fost aici.

Degetele ei o strângeau pe Kirby ca într-o menghină, cu panica bătându-i din aripi ca un liliac în abdomen.

— Jur că a fost chiar acolo.

— Te cred, iubito, de ce nu te-aş crede?

— Fiindcă a plecat, şi ...

Lăsă fraza în aer, legănându-se un moment pentru a-şi găsi echilibrul.

— Nu ştiu. Christoase, sunt zăpăcită complet. Era întuneric, m-a speriat. Nu i-am putut vedea faţa.

Expiră scurt, împingându-şi înapoi părul cu ambele mâini.

— M-a luat prin surprindere, aş zice.

— Nu-i mare lucru. Şi eu m-am speriat azi în pădure, când veneam spre Sanctuar. Am fugit ca un iepure.

Jo râse tremurat, frecându-şi palmele umede şi reci pe coapsele pantalonilor.

— Zău?

— M-am repezit drept în braţele lui Brian, bâiguind fără şir. L-am făcut să se simtă destul de

mare şi mascul ca să mă sărute, aşa că n-am ieşit complet în pierdere.

Jo îşi trase nasul, mulţumită că îşi simţea din nou picioarele sub trup.

— Şi, cum a fost?

— Excelent. Cred că mai mult ca sigur îi mai dau o şansă. O strânse de mână.

— Ţi-ai revenit?

— Mda. Iartă-mă.

— Nici o problemă. Cam sinistru loc, îi aruncă ea un zâmbet. Hai să ne întoarcem pe furiş şi să le speriem pe Lex şi pe Ginny.

În timp ce porneau, ţinându-se de mână, le privi din umbră. Zâmbi în sinea lui, bucurându-se de melodia glasurilor feminine calme care se îndepărtau. Era mai bine, îşi dădu el seama, că venise însoţită de cealaltă. Poate s-ar fi simţit îndemnat să treacă direct la faza următoare, dacă Jo Ellen nimerea atât de simplu în braţele lui, singură. Şi nu era gata, nu era gata nici pe departe, să treacă de la anticipare la realitate. Mai avea atâtea de pregătit, atâtea de degustat. Dar, o, cât de mult o dorea. Să guste gura aceea sexy şi grea, să desfacă acele coapse prelungi, să-şi strângă mâinile împrejurul acelui gât alb şi frumos.

Închise ochii, lăsând imaginea să i se rostogolească prin creier. Imaginea încremenită a Anabellei, atât de nemişcată şi de perfectă, se însufleţi, devenind a lui. Devenind Jo. O parte din jurnalul pe care îl avea la el i se derula prin cap.

Omorul ne fascinează pe toţi. Unii ar nega-o, dar mint. Omul e atras irezistibil spre oglinda propriei lui mortalităţi. Animalele ucid ca să supravieţuiască — pentru hrană, pentru teritoriu, pentru sex. Natura omoară fără emoţie.

Dar omul ucide şi din plăcere. Dintotdeauna a

fost aşa. Numai noi, dintre toate animalele, ştim că luarea unei vieţi este esenţa stăpânirii şi a puterii.

Curând, voi trăi această perfecţiune. Şi o voi captura. Propria mea nemurire. Se cutremură de plăcere.

Anticiparea, medită el, aprinzând din nou lanterna pentru a-şi lumina drumul. Da, era un enorm fan al anticipării.

CAPITOLUL 9

Pe Nathan îl trezi un fluierat vesel. În timp ce plutea prin lumea dintre somn şi trezie, visa o pasăre ciripind încântată pe o ramură de arţar de lângă fereastră. În tinereţea lui, o pasăre imitatoare cântase în fiecare zi la fereastra lui, o vară întreagă, mereu atât de promptă la apel încât o botezase Bud.

Zile fierbinţi, ceţoase, pline de importantele activităţi ale plimbărilor pe bicicletă şi ale linsului de îngheţată.

Insistentul semnal de deşteptare îl făcea pe Nathan să întâmpine fiecare dimineaţă zâmbitor şi cu un salut milităresc către Bud. Fusese distrus când, la sfârşitul lui august, Bud îl părăsise, dar mama lui îi spusese că probabil Bud plecase mai devreme în vacanţa de iarnă. Nathan se întorsese pe cealaltă parte, gândindu-se cât de ciudat era că Bud ştia să fluiere Ring Of Fire. În semi-vis, zburătoarea sări pe pervaz sub chipul unei păsări de desen animat, un personaj din Disney cu pene negre lucioase şi chipul brăzdat de vânt şi ploi, trecut prin multe, al lui Johnny Cash.

Când pasărea începu să execute nişte mişcări

coregrafice complicate care includeau bătăi înalte din picior şi piruete ameţitoare, Nathan se trezi. Privi spre fereastră, aproape aşteptându-se să vadă o extravagantă alegorie animată.

— Iisuse, îşi trecu el mâinile peste faţă. Să nu care cumva să mai mănânci conserve cu ardei la miezul nopţii, Delaney.

Se răsuci cu faţa în pernă. Apoi îşi dădu seama că, deşi pasărea nu mai era acolo, fluieratul continua.

Mormăind, se târî jos din pat, şi-şi trase blugii tăiaţi pe care-i dezbrăcase în seara trecută. Cheaun de somn, clipi din ochi spre ceas, se strâmbă şi ieşi împleticit pentru a afla cine naiba era aşa de vesel la 6 şi-un sfert.

Urmări fluieratul — acum fredona San Antonio Rose — prin veranda închisă şi pe trepte. O camionetă roşie stătea parcată în spatele jeep-ului său, pe scurta alee. Proprietarul se afla sub casă, pe o scară de şipci, lucrând ceva la instalaţii, în timp ce fluiera de mama focului. Muşchii voluminoşi ce se unduiau pe sub tricoul albastru subţire îl făcură pe Nathan să-şi mai revizuiască intenţiile de ucidere sumară. Poate ar fi reuşit să-l învingă pe Fluierici, cugetă el. Păreau să aibă cam aceeaşi statură. Nu-i vedea faţa, dar şapca şmecherească, blugii strâmţi şi ghetele de lucru scâlciate inspirau tinereţe. Avea să se mai gândească la omor, după cafea, hotărî el.

— Ce naiba faci aici?

Fluierici întoarse capul, gratificându-l cu un zâmbet scurt şi vesel de sub cozorocul şepcii.

— ' Neaţa. Aveţi nişte scurgeri. Tre' să le dreg până nu vine vremea de A.C.

— Eşti de la depanarea instalaţiilor de aer condiţionat?

— Pe naiba, sunt de la depanarea tuturor.

Coborî de pe scară, ştergându-şi o mână de

turul pantalonilor înainte de a i-o întinde lui Nathan.

— Eu sunt Giff Verdon. Rezolv orice.

Nathan îi studie ochii căprui şi prietenoşi, dintele din faţă strâmb, gropiţele, claia lăţoasă de păr decolorat de soare care i se revărsa de sub şapcă şi se dădu bătut.

— Rezolvi şi-o cafea? Una civilizată?

— Adu dumneata ingredientele, şi ţi-o rezolv.

— E aici un fel de chestie în formă de con, cu o ... ilustră vag Nathan cu mâinile. Oală.

— Cafea filtru. Aia-i cea mai bună. Pari să ai şi mata nevoie de una, dle. Delaney.

— Nathan. Îţi dau 100 de dolari pe un ibric de cafea adevărată.

Giff chicoti, bătându-l usturător pe spate.

— Dac-aşa de multă nevoie ai de ea, e pe gratis. Hai s-o rezolvăm.

— Întotdeauna te apuci de lucru cu noaptea-n cap? întrebă Nathan, în timp ce-şi târa picioarele pe trepte, după Giff.

— Cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge, se îndreptă Giff direct spre aragaz, unde umplu ibricul de la chiuvetă. Filtre ai?

— Nu.

— Ei, atunci le meşterim noi.

Giff rupse nişte prosoape de hârtie, le împături cu iscusinţă şi le introduse în conul de plastic.

— Eşti arhitect, nu?

— Mda.

Nathan îşi trecu limba peste dinţi, gândindu-se în treacăt să şi-i spele. După cafea. Puteau fi cucerite lumi, traversate oceane, seduse femei. După cafea. Viaţa merită trăită. După cafea.

— Şi eu mă gândisem să mă fac.

— Te gândeşti să te faci ce? insistă Nathan, în timp ce Giff cauta cafeaua prin dulapul de deasupra aragazului.

— Arhitect. Mereu vedeam în minte tot felul de construcţii, case mai mult, ferestre, acoperişuri, culori cărămizi şi de tencuială. Până la fineturi.

Luă cu linguriţa cafea din cutie şi o puse în con, cu precizia neglijentă a obişnuinţei.

— Puteam chiar şi să mă plimb pe dinăuntru, să parcurg topografia. Uneori, mutam obiectele de colo-colo. Cutare scară, nu stătea ca lumea într-un loc, dădea mai bine altundeva.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Ei, şi nu mi-am putut permite taxele de şcoală, nici timpul ca să plec la studii, aşa că acum construiesc.

Pregătindu-se, Nate scoase două cani.

— Eşti constructor?

— Ei, acuma, nu ştiu dacă aş zice chiar aşa. N-am eu faţă, zău. Mai adaug câte ceva, mai dreg altceva, se bătu el peste centură de scule, lăsată pe şold, ca a unui pistolar. Dau cu ciocanul. Mereu e nevoie să se lucreze câte ceva pe aici, aşa că am ce munci. Poate că într-una din zilele astea am să iau una din casele pe care le am în cap şi-am s-o construiesc din temelie.

Nathan se rezemă de bufet, încercând să nu saliveze, pe când Giff turna apă clocotită în con.

— Ai lucrat ceva la Sanctuar?

— Sigur. Una, alta. Am fost în echipa care a reamenajat bucătăria lui Brian. Donşoarei Pendleton i-a intrat în cap să adauge şi o mică baie. Un fel de seră, cum ar veni. În care să poată băga o cadă cu jacuzzi şi poate şi nişte aparate de gimnastică. Oamenii umblă după aşa ceva acum, când vin vacanţele. Îi pregătesc un proiect.

— În partea dinspre sud, comentă Nathan pentru sine. Lumina ar fi ideală şi ar avea acces direct în grădină.

— Mhm, exact aşa mă gândeam şi eu, se lărgi zâmbetul lui Giff. Cred că-s pe calea cea bună, dacă şi tu ai gândit la fel.

— Aş vrea să-ţi văd schiţele.

— Zău? se înroşi tânărul de surpriză. Excelent. Am să le-aduc eu odată, când vor fi puţin mai complete. Ar fi o plată mai grozavă decât 100 de parai pentru-o cafea. Filtrul are nevoie de timp, adăugă, observând cum se uita Nathan la vasul care se umplea încet. Aşa merge cu tot ce-i bun.

În timp ce stătea sub duş, sorbind din cea de-a doua ceaşcă, pe când apa îi bombarda ceafa, Nathan fu nevoit să admită că Giff avea dreptate. Unele lucruri meritau să aştepţi. Mintea i se limpezise din nou, iar organisnul numai că nu-i cânta în ton cu cafeina. Când se îmbrăcă şi termină şi a treia porţie, era activat pentru drumul până la Sanctuar şi enormul mic dejun.

Camioneta şi Giff dispăruseră, când Nathan coborî iarăşi treptele. O fi plecat să repare altceva, bănui el. Ştia că Giff fusese amuzat când îi ceruse să-i scrie instrucţiunile pentru prepararea cafelei-filtru, pas cu pas. Dar Nathan se descurca mai bine după un plan clar. Se surprinse fluierând Walk the Line. Înapoi la Johnny Cash, îşi spuse el, clătinând din cap. Şi nici măcar nu-i plăceau melodiile country. Când intră în pădure, umbroasă şi verde, încetinii intenţionat paşii, urmărind cotitura uşoară a răului pe sub unduirea arcadelor de ramuri şi muşchi. Întrucât i se părea întotdeauna că intră într-o biserică, se opri din

fluierat.

Îi atrase atenţia o tresărire colorată şi se opri să privească un fluture galben ca soarele, zburând peste cărare. În stânga, lăncile palmierilor pitici, viţele încurcate şi trunchiurile răsucite formau un zid care se înălţa tot mai sus, oferindu-i crâmpeie de stacojiu ale florilor de iederă şi petece din cerul albastru-viu printre bifurcaţiile crengilor. Deşi ocolea, mai merse un timp pe cursul apei, ştiind că râul avea să se lăţească, ducându-l tot mai adânc în nemişcarea răcoroasă. Şi atunci o văzu, ghemuită lângă un buştean prăbuşit. Avea mânecile jachetei largi ridicate deasupra coatelor, iar părul îi era strâns într-o coadă bondoacă. Stătea cu un genunchi rezemat de pământul umed, ţinându-şi echilibrul rezemată pe talpa celuilalt picior. N-ar fi putut spune de ce o găsea atât de atractivă. De ce o găsea aşa de ... interesantă.

Dar rămase pe loc, tăcut, privind-o pe Jo cum îşi pregătea fotografia. Bănui că ştia ce anume urmărea. Jocul luminii pe apă, umbrele copacilor pe o suprafaţă întunecată, respiraţia slabă a ceţii care tocmai se risipea. Un mic miracol intim. Şi modul cum se arcuia râul, la câţiva paşi distanţă. Felul cum dispărea după acea cotitură, unde iarba creştea înaltă şi umedă, iar copacii groşi te făceau să te întrebi ce-ai fi putut vedea dacă mergeai mai departe.

Când văzu căprioara ieşind din stânga, făcu un pas fără zgomot, şi se ghemui lângă ea. Jo tresări simţindu-i mâna pe umăr, aşa că Nathan o strânse uşor.

— Şş. La stânga, îi murmură el la ureche. Cu 60 de grade.

Deşi inima îi sărise din loc, Jo schimbă direcţia camerei. Fixă obiectivul spre căprioară, trase aer în piept ca să se calmeze şi aşteptă. Imortaliza animalul cu capul ridicat, adulmecând prin văzduh. Apoi

obturatorul ţăcăni din nou, când căprioara scrută râul şi privi direct către cei doi oameni, ghemuiţi, nemişcaţi. Braţele începură s-o doară, în timp ce secundele se prelungeau în minute. Dar nu se mişcă, nedorind să piardă un instantaneu. Îşi primi răsplata, când căprioară porni cu paşi graţioşi prin iarbă, iar iedul se strecură dintre copaci, alăturându-i-se pe mal, să se adape.

Lumina cădea oblic în visătoare fascicule albe care lunecau, lichide parcă, prin ceaţa slabă, unduitoare, iar limbile căprioarelor răspândeau cercuri uşoare, întinzându-se încet, pe apă întunecată. Avea să subexpună, doar cu o fracţiune de diafragmă, hotărî Jo, pentru a accentua acea aură parcă din altă lume, renunţând la claritatea tăioasă a realităţii. Pozitivele aveau să pară accentuate, cu infimă înceţoşare a unor imagini de basm.

Nu coborî camera până nu i se termină filmul şi chiar şi atunci rămase tăcută, privind după căprioarele care se îndepărtau în aval, după cotul raului.

— Mulţumesc. S-ar fi putut să le pierd.

— Nu, n-aş crede.

Jo întoarse capul şi făcu un efort de voinţă să nu se smulgă din loc. Nu-şi dăduse seama că se afla chiar atât de aproape, nici că mâna lui încă îi mai stătea, caldă, pe umăr.

— Te mişti încet, Nathan. Nici nu te-am auzit.

— Erai destul de captivată. Ai tras fotografia la care lucrai înainte de apariţia căprioarelor?

— Vom vedea.

— Am făcut şi eu câteva fotografii. Un hobby vechi.

— Era firesc. Îl ai în sânge.

Nu-i plăcea cum sună şi clătină din cap:

— Nu, nu reprezintă o pasiune pentru mine. Doar un interes de amator. Şi un munte de echipamente.

Jo nu ştia niciodată dacă era mai simplu să vorbească despre asemenea suferinţe sau să nu spună nimic. Preferă să tacă.

— În orice caz, continuă el, acum am toate echipamentele profesionale şi un talent absolut minor. Spre deosebire de al tău, adăugă el, zâmbind.

— De unde ştii că am talent, dacă nu mi-ai văzut opera?

— Excelentă întrebare. Aş putea spune că mi-am format părerea privindu-te cum lucrai, adineaori. Ai răbdarea, graţia tăcută, nemişcarea. Nemişcarea e o calitate obligatorie.

— Poate, dar am stat destul timp nemişcată.

Dădu să se ridice, însă Nathan îşi mută mâna de pe umărul ei pe cot, trăgând-o odată cu el.

— Nu vreau să te reţin din plimbare.

— Jo Ellen, dacă mă mai dai mult timp la o parte, o să mi se formeze un complex.

Arata mai odihnită, îşi spuse el. În obraji îi apăruse puţină culoare — dar asta se putea datora nervozităţii. Îi zâmbi, ridicând camera cu un singur obiectiv şi vizare prin reflexie pe care Jo o avea agăţată de gât.

— Am şi eu modelul ăsta.

— Aşa?

Amintindu-şi în ce mediu crescuse, se abţinu să-i smulgă aparatul din mâini.

— Cum spuneam, ar fi fost greu să nu simţi nici un interes pentru fotografie. Tatăl tău a fost dezamăgit că nu i-ai călcat pe urme?

— Nu, continuă Nathan să studieze Nikon-ul, amintindu-şi cum îl instruise răbdător tatăl lui cu

privire la deschidere, la câmpul vizual. Părinţii mei n-au dorit niciodată să fiu altceva decât ceea ce voiam eu. Oricum, Kyle şi-a câştigat existenţa cu o cameră.

— A, nu ştiam.

Kyle murise şi el, îşi aminti brusc Jo, şi pe negândite, îi atinse mâna lui Nathan.

— Ascultă, dacă e un punct sensibil, nu e nevoie să-l zgândărim.

— Nici nu-l putem lăsa neluat în seamă, ridică Nathan din umeri. Kyle si-a stabilit baza în Europa — la Milano, Paris, Londra. A făcut multă fotografie de modă.

— E o artă în sine.

— Sigur. Iar tu fotografiezi râuri.

— Printre altele.

— Aş vrea să le văd.

— De ce?

— Tocmai am stabilit că e unul din interesele mele, dădu el drumul aparatului. Îi voi acorda mai mult timp, câtă vreme stau aici. Şi aş dori să-ţi văd lucrările. Cum spuneai, sunt ... legate de tatăl meu.

Era strategia cea mai potrivită. Aproape văzu cu ochii cum se răzgândea, trecând de la refuzul automat la încuviinţare.

— Am adus câteva cu mine. Ai putea arunca o privire cândva, cred.

— Perfect. Şi acum? Oricum mă îndreptam spre Sanctuar.

— În regulă, dar nu am prea mult timp. Încă mai am îndatoriri gospodăreşti.

Dădu să-şi ridice geanta fotografică, dar Nathan i-o lua înainte.

— O duc eu.

Jo îl însoţi, scoţându-şi ţigările din buzunarul

hainei.

— Sper că nu e încă un apropo, nu?

— Ar fi fost, dacă-mi venea ideea. Friptura aia încă mai aşteaptă.

— O să se ardă de atâta congelare, expiră Jo, privindu-l cu ochii îngustaţi. De ce te-a părăsit soţia ta?

— Ce te face să crezi că ea m-a părăsit pe mine?

— Ok — de ce ai părăsit-o tu?

— Ne-am părăsit reciproc, dădu el la o parte nişte muşchi care atârnau de crengi. Căsnicie anulată din lipsă de interes. Încerci să calculezi ce fel de soţ aş fi înainte de a mă lăsa să-ţi frig un biftec?

— Nu.

Nemulţumirea din tonul lui, însă, îi făcu colţurile gurii să tresară.

— Dar aş fi făcut-o, dacă-mi venea ideea. Ce-ar fi să abandonăm subiectul ăsta... iar eu să te întreb cum ţi-a plăcut prima săptămână pe Desire?

Nathan se opri, răsucindu-se s-o privească.

— N-am ajuns cam prin locul unde ai căzut în apă, în vara aia? Arcui dintr-o sprânceană.

— Nu, de fapt, eram puţin mai în jos când m-ai împins tu în apă. Şi dacă ţi-a venit ideea s-o repeţi, mai gândeşte-te.

— Ştii, unul dintre motivele pentru care am venit aici a fost ca să retrăiesc unele dintre acele zile, şi nopţi.

Făcu un pas înainte; Jo făcu un pas înapoi.

— Eşti sigură că nu aici te-ai dat la fund?

— Da, sunt sigură.

O făcu să se mai retragă cu un pas. Jo îi trânti o mână pe piept, dar se pomeni manevrată şi mai aproape de mal.

— La fel de sigură pe cât sunt şi că n-o să se

mai repete.

— Nu fi chiar aşa de sigură.

În momentul în care picioarele ei alunecară pe iarba umedă, o trase înapoi spre el.

— Hopa!

Şi, zâmbind, o cuprinse comod cu braţele după talie.

— Nu prea mai ai ce face, aşa-i?

Jo se agăţă strâns de braţele lui, pentru orice eventualitate.

— Atât cât trebuie.

— Cred că nu-mi revine decât să te cred pe cuvânt şi să anticipez descoperirea. Anticiparea face cât jumătate din toată distracţia.

— Cum?

Jo simţi ca sângele i se scurgea prin tălpi.

— Sunt un mare fan al anticipării.

— Ce-ai spus?

— Că te cred pe cuvânt, Jo. Ei, îşi mută el greutatea pe celălalt picior, trăgând-o mai aproape, în timp ce Jo se zbătea lipită de el. Fii atentă, sau vom face amândoi o baie matinală.

Reuşi s-o tragă înapoi de la margine. Se albise la faţă ca hârtia şi tremura spasmodic, zguduindu-se în palmele lui.

— Uşurel, murmură Nathan, strângând-o la piept. N-am vrut să te sperii.

— Nu.

Teama venise şi dispăruse rapid, lăsând-o cu o senzaţie de ridicol. Inima continua să-i bată cu putere, aşa că rămase în braţele lui — întrebându-se cât timp trecuse de când o mai strânsese cineva în braţe, continuând s-o ţină astfel.

— Nu, n-a fost nimic. O prostie. Acum vreo

două seri, am întâlnit un tip în camping. A spus ceva asemănător. M-a speriat.

— Îmi pare rău.

Jo oftă prelung.

— Nu e vina ta, serios. În ultima vreme, am nervii cam sensibili.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, nu, nici nu m-a atins. A fost doar cam sinistru.

Îşi rezemă capul de umerii lui, începând să închidă ochii. Ar fi trebuit să îi fie atât de uşor să rămână astfel. Îmbrăţişată. În siguranţă. Dar calea cea mai uşoară nu era întotdeauna şi cea mai potrivită. Nici cea mai înţeleaptă.

— N-am să mă culc cu tine, Nathan.

Nate aşteptă un moment, delectându-se cu senzaţia ei cuibărită alături, cu textura părului pe care i-l simţea lipit de obrazul lui.

— Ei, atunci aş putea foarte bine să mă înec în râu, chiar acum. Tocmai mi-ai spulberat visul vieţii mele.

O făcea să râdă, iar Jo îşi înăbuşi hohotul în gâtlej.

— Încerc să fiu sinceră cu tine.

— Ce-ar fi ca pentru un timp să mă minţi? Să-mi mai mângâi orgoliul, o trase el uşor de coada de cal, făcând-o să-şi ridice capul. De fapt, de ce n-am începe cu ceva simplu, croindu-ne treptat drum spre complicaţii?

Jo îi privi ochii coborând spre gura ei, zăbovind, pentru ca apoi să revină încet spre ai săi. Aproape că simţi gustul sărutului, vibraţia acestuia pe buze. I-ar fi fost mai simplu să închidă ochii şi să-i lase gura să i-o cucerească pe a ei. Ar fi fost uşor să se aplece înainte, ieşindu-i în întâmpinare la jumătatea drumului.

În schimb, ridică o mână, apăsându-i gura cu degetele:

— Nu.

Nathan oftă, o luă de încheietura mâinii şi-i mângâie cu buzele nodurile degetelor.

— Jo, e clar că ştii cum să faci omul să muncească pentru plăcerile pe care le doreşte.

— N-am de gând să fiu una dintre plăcerile tale.

— Eşti deja, se întoarse el să pornească spre Sanctuar, păstrându-i mâna într-a lui. Nu mă întreba de ce.

Întrucât nu se aştepta la nici un comentariu, nici la conversaţii mărunte, Jo îşi continuă drumul în tăcere. Trebuia să se gândească la acea ... situaţie, hotărî ea. Nu era atât de naivă încât să nege că avusese o anume reacţie faţă de el. Acel freamăt fizic, visceral, în care fiecare femeie recunoaşte patima primordială. Era destul de normal pentru a fi aproape liniştitor.

Poate că-şi pierdea minţile, dar trupul continua să-i funcţioneze pe toate circuitele elementare.

Nu simţise destul de des în viaţa ei acea palpitaţie, pentru a fi complet sigură de ea. Iar când reverbera atât de evident în bărbatul care o provocase ... asta era o temă de gândire.

Deocamdată, cel puţin, era o situaţie pe care o putea controla, o putea înţelege, analiza şi categorisi pe variante clare. Dar bănuia că problema acelor fiori era că întotdeauna provocau mâncărimi. Iar problema mâncărimilor era că o sâcâiau până renunţa naibii la orice demnitate şi se scărpina.

— Va trebui s-o rezolvăm repede, îi zise ea lui Nathan, pornind spre uşa laterală.

— Ştiu. Eşti în dispozitivul de facere a paturilor. N-am să te reţin mult. Plănuiesc să adulmec prin jurul lui Brian până-mi da de mâncare.

— Dacă nu eşti ocupat, poate-l convingi ca pe urmă să iasă. La plajă, la pescuit ... Stă prea mult timp pe-aici.

— Îi place.

— Ştiu, coti Jo pe un culoar lung pe-al cărui perete se scurgea un fototapet cu păduri şi râuri. Dar asta nu înseamnă că trebuie să slujească Sanctuarul în fiecare oră, din fiecare zi.

Apăsă o balama, şi o porţiune de tapet se deschisese.

— Cam ciudat mod de a o spune, comentă Nate, urmând-o prin deschizătură şi pe scări, spre fostele apartamente ale servitorilor, pe unde era acum intrarea privată în aripa familiei. Să slujească Sanctuarul.

— Asta face. Cred că acelaşi lucru îl facem toţi, când suntem aici.

În capătul scării, Jo o luă la stânga. Când trecu prin dreptul primei uşi deschise, aruncă o privire în camera lui Lexy. Uriaşul pat cu baldachin era gol. Nefăcut, evident. Hainele zăceau împrăştiate peste tot — pe covorul alb Aubusson, pe podelele lustruite, pe elegantele scaune Queen Anne. Mirosurile loţiunilor, ale parfumurilor şi ale pudrelor pluteau prin aer într-o sărbătorire a feminităţii.

— Ei, poate nu chiar toţi, mormăi Jo, continuându-şi drumul. Scoţând o cheie din buzunar, descuie o uşă îngustă. Nathan îşi înălţă surprins sprâncenele când intră. Era o cameră obscură complet echipată şi organizată cu cea mai mare stricteţe.

Un covor vechi, ros, proteja podelele de brad, de lăţimi întâmplătoare; peste ferestrele gemene erau

trase storuri groase, legate strâns pentru a nu lăsa să între lumina. Rafturile practice de metal cenuşiu erau pline cu sticle şi tuburi de plastic, cu chimicale. Pe altele se înşirau cutii de carton negru gros, unde bănui că-şi ţinea hârtia, foile de contact şi pozitivele. Mai văzu un banc de lucru prelung şi un taburet înalt.

— Nu ştiam că ai o cameră obscură aici.

— Înainte a fost baie şi toaletă, aprinse Jo lumina albă, după care ocoli pozitivele pe care le developase în seara trecută, încă agăţate la uscat. Am bătut-o la cap pe verişoara Kate, până m-a lăsat să scot peretele despărţitor şi instalaţiile şi să-mi fac aici camera obscură. Trei ani am făcut economii, ca să-mi cumpăr echipamentele.

Îşi trecu o mână peste aparatul de mărit, amintindu-şi cu câtă grijă calculase preţurile şi-şi numărase banii.

— Pe ăsta mi l-a cumpărat, Kate, când am împlinit 16 ani. Brian mi-a dat rafturile şi bancul de lucru. Lex mi-a adus hârtie şi revelator. Mi-au făcut o surpriză cu ele, înainte de a-mi fi cheltuit economiile. A fost cea mai fericită aniversare din viaţa mea.

— Familia reunită, replică Nathan, observând că pe tatăl ei nu-l pomenise.

— Da, uneori aşa e, înclină Jo din cap la adresa întrebării lui neformulate. El mi-a dat camera. În fond, nu i-a fost uşor tatălui meu să renunţe la un perete.

Se întoarse să ia o cutie de deasupra ghilotinei.

— Adun pozitive pentru un album căruia i-am contractat publicarea. Probabil că sunt cele mai bune, deşi încă mai am de făcut unele selecţii.

— Publici un album? Extraordinar.

— Rămâne de văzut. În momentul de faţă, e o bătaie de cap.

Făcu un pas înapoi, în timp ce Nathan se apropia de cutie, după care îşi vârî degetele mari în buzunarele pantalonilor. Nu fu necesară decât prima imagine, pentru a-l înştiinţa că se situa mult mai presus de simpla competenţă. Tatăl lui fusese competent, medită Nathan, iar în unele momente, inspirat. Dar dacă se considera eleva lui David Delaney, îşi depăşise de departe mentorul. Imaginea alb-negru scânteia de dramatism, cu liniile atât de limpezi, de clare, încât parcă ar fi fost tăiate cu bisturiul. Era studiul unui pod înălţat peste o apă tumultuoasă — puntea albă pustie, apa întunecoasă agitată, iar soarele răsărind de departe, la orizont. Altă fotografie reprezenta un copac singuratic, cu crengile larg răsfirate şi desfrunzite, pe un câmp pustiu, proaspăt arat. Ar fi putut număra brazdele. Parcurse încet fotografiile, fără o vorbă, frapat iar şi iar de ce era în stare Jo să vadă, să imortalizeze şi să ia cu ea. Ajunse la o imagine de noapte, la o clădire de cărămidă, cu ferestrele întunecate în afara celor 3 de sus, care străluceau surprinzător de luminoase. Văzu umezeala pe cărămizi, pâcla subţire învolburându-se deasupra băltoacelor negre. Şi aproape simţi pe piele aerul rece şi umed.

— Sunt minunate. Ştii şi tu. Probabil că eşti ridicol de nevrotică şi de modestă, dacă nu ştii cât talent ai.

— Modestă n-aş zice că sunt, zâmbi puţin Jo. Nevrotică, poate. Arta are nevoie de nevroze.

— Hai să nu zicem nevrotică, lăsă Nathan jos ultima fotografie, pentru a-i studia faţa, curios. Ci însingurată. De ce eşti atât de singură?

— Nu ştiu ce vrei să spui. Munca mea ...

— E strălucită, o întrerupse el. Şi frânge inima.

În fiecare fotografie parcă tocmai ar fi plecat cineva, lăsându-te acolo numai pe tine.

Stânjenită, Jo îi luă fotografia din mână, punând-o la loc în cutie.

— Nu mă interesează fotoportretele. Nu asta fac.

— Jo, îi atinse el obrazul cu vârfurile degetelor, observând după licărirea din ochi ca acest gest simplu o surprinsese. Excluzi oamenii. Asta face ca opera ta să fie atât de emoţionantă şi şocantă vizual. Dar asupra restului vieţii tale ce efect are?

— Restul vieţii mele e munca mea, puse ea cutia la loc pe raft, cu un gest nervos. Şi-acum, cum spuneam, am o dimineaţă ocupată.

— N-am să mai abuzez de ea.

Dar se întoarse alene, începând să examineze imaginile întinse la uscat. Când îl auzi râzând, Jo îşi strânse umerii, pregătindu-se să se repeadă.

— Pentru cineva care susţine că n-o interesează fotoportretul, ai nimerit drept la ţintă.

Încruntată, Jo se apropie, pentru a vedea că se oprise la una din fotografiile făcute în camping.

— Asta nici nu-i cine ştie ce operă, e ...

— Excelentă, încheie Nate în locul ei. Nostimă, chiar intimă. Asta cu braţul agăţat pe după sora ta, e doctoriţa. Femeia cu un pogon de zâmbet cine-i?

— Ginny Pendleton, mormăi Jo, încercând să nu se arate amuzată; exact aşa era zâmbetul lui Ginny, lat de un pogon, fertil şi plin de promisiuni. O prietenă.

— Toate sunt prietene. Se vede — afecţiunea şi unitatea feminină. Şi se vede că fotografa e implicată şi ea, poate nu în fotografie, dar cu ea.

Jo se foi stânjenită.

— Eram afumate, sau pe-aproape.

— Bravo vouă. Asta e clar nepotrivită pentru tema albumului la care lucrezi acum, dar ar trebui s-o reţii dacă ai în vedere şi altul. Nu strică niciodată să amesteci şi puţin haz în angoasele tale.

— Îţi place doar ţie să te uiţi la nişte femei atractive şi pe jumătate beţe.

— De ce nu? îi propti el o mână sub bărbie, ridicându-i-o când Jo vru să şi-o smulgă. Mi-ar plăcea să văd cum îţi iese un autoportret, data viitoare când te vei simţi la fel de liberă.

Ochii lui erau calzi şi prietenoşi, atât de al-dracului de atrăgători în modul direct şi profund cum priveau într-ai ei. Simţi din nou acel mic fior, mai acut de aceasa dată.

— Pleacă, Nathan.

— OK.

Înainte ca oricare din ei să fi apucat să se gândească, îşi înclină capul şi-i atinse uşor buzele cu ale lui. Apoi le atinse din nou, puţin mai lung, puţin mai apăsat. Mai cald decât se aşteptase, îşi spuse el, şi mai excitant, în timp ce Jo stătea cu ochii deschişi, fără să clipească, în tot timpul încercării.

— Te-ai înfiorat, spuse încet Nathan.

— Nu-i adevărat.

Îi contură cu degetul linia bărbiei, înainte de a lăsa mâinile jos.

— Mă rog, unul din noi a făcut-o.

Iar Jo se temea de moarte că avea s-o mai facă.

— Văd că nu pleci.

— Cred că nu — cel puţin, nu în sensul la care te-ai referit tu.

De astă dată, îşi apăsă buzele pe fruntea ei. Nu se mai înfioră, dar inima îi tresări.

— Nu, categoric nu în felul la care te-ai referit.

După ce Nathan ieşi, Jo se întoarse spre

fereastră, desfăcând fără grabă storul pentru a-l ridica şi a deschide geamul. Avea nevoie de aer, aer care să-i răcorească sângele şi să-i limpezească mintea. Chiar în timp ce inspiră, văzu silueta care stătea lângă marginea dunelor, cu părul şi cămaşa fluturându-i în vânt.

Singur, aşa cum era întotdeauna tatăl ei, cu toate persoanele care s-ar fi putut apropia de el oprite dincolo de zidul acela subţire şi invizibil pe care singur îl înălţase. Trăgând cu furie, trânti fereastră la loc şi coborî storul.

La naiba, ea nu era tatăl ei. Nu era nici mama ei. Era ea însăşi. Şi poate că de-asta existau momente când avea senzaţia că nu era absolut nimeni.

CAPITOLUL 10

Giff fluiera din nou. Nathan încercă să identifice melodia, în timp ce-şi mânca pâinea prăjită la bufetul pentru mic dejun, dar de astă dată n-o recunoştea. Putea doar să presupună că Giff se rătăcise prea adânc pe teritoriul country-western pentru că Nate, cu cultura sa muzicală limitată, să-l urmeze.

Fără îndoială, era un muncitor vesel, reflectă Nathan. Şi părea capabil să repare orice. Nathan nu se îndoia că fusese nevoie de o încredere absolută din partea lui Brian pentru a-i cere lui Giff să demonteze spălătorul de vase în mijlocul servirii micului dejun. Acum, Brian, frigea, prăjea şi amesteca în tigăi, Giff fluiera şi zăngănea cu măruntaiele spălătorului de vase, iar Nate înfuleca o a doua porţie de franzelă aurie prăjită şi chutney de mere.

Nu-şi amintea să-i fi plăcut vreodată mai mult o mâncare.

— Cum iese, Giff? îl ocoli Brian pe Giff, pentru a pune la încălzit o comandă completă.

— Floare la ureche.

— Dacă nu termini drăcia aia, ca la sfârşitul schimbului să meargă, Nate aci de faţă o să spele vasele astea cu mânuţa lui.

— Serios? înghiţi Nathan următoarea îmbucătură. N-am folosit decât unul.

— Regula casei. Mănânci în bucătărie, pui şi osul la treabă. Corect, Giff?

— Mhm. Da' nu cred c-o să ajungem la asta. Îi dau eu de capăt. Aruncă o privire peste umăr, când Lexy apăru pe uşă.

— Mhm, repetă el, cu un zâmbet, îi dau eu de capăt, când oi găsi de cuviinţă.

Fata îi aruncă o privire piezişă cu fâlfâit de gene, nemulţumită că reuşea să arate atât de fermecător cu o tâmpită de şăpcuţa de baseball şi un tricou jegos.

— Încă două specialităţi, una cu şuncă, cealaltă cu slănină. Două ouă prăjite slab, bacon, costiţă, pâine prăjită. Giff, ţine-ţi acasă labele astea, se plânse ea, ocolindu-i picioarele pentru a lua comenzile de la încălzit.

Zâmbetul lui Giff se lărgea deja cât toate zilele, când Lexy ieşi iarăşi pe uşă.

— Soră-ta asta e cea mai drăgălaşă afurisită de pe-aici, Bri.

— Dacă zici tu, sparse Brian două ouă şi le puse într-o tigaie.

— Moare după mine.

— Văd şi eu. A fost de-a dreptul jenant, cum a-nceput să bolborosească imediat ce te-a văzut.

Giff pufni, bătându-se în palmă cu coada

şurubelniţei.

— Aşa e ea. Vrea să-i alergi pe urme ca un căţel, şi umblă cu nasul pe sus când n-o faci. O să-şi revină. Trebuie doar să înţelegi cum funcţionează o femeie anume, atâta tot.

— Cine naiba înţelege cum funcţionează femeile? gesticulă Brian cu spatele spre Nathan. Tu înţelegi, Nate?

Nathan contemplă ultima bucăţică de franzelă prăjită, privind cum siropul se prelingea alene.

— Nu, răspunse el. Nu, nu pot spune că înţeleg. Şi am studiat considerabil subiectul. S-ar putea spune că i-am dedicat o mică parte din viaţa mea, cu rezultate amestecate.

— Nu se pune problema cum funcţionează toate, începu Giff să bage la loc şuruburile, cu răbdare. Tre' să te concentrezi pe una. E ca o enigmă. Nu merg toate neapărat la fel, ca şi cum ar fi aceeaşi marca şi model. Au fiecare capriciile lor aparte. Acum, Alexa ...

Lăsă fraza în aer, răsucind cu atenţie încă un şurub şi alegându-l pe următorul.

— E aproape prea frumuşică pentru binele ei propriu. Se gândeşte mult la asta, îşi face griji.

— Are destule smacuri pe policioara din baie ca să machieze o formaţie de balet din Vegas, interveni Brian.

— Unele femei găsesc în asta o responsabilitate. Ei, Lex, se atacă dacă un bărbat nu e orbit de ea 24 de ore pe zi, iar dacă e orbit 24 de ore pe zi, atunci îl crede idiot, fiindcă n-o vede decât la suprafaţă. Toată şmecheria este să găseşti linia, şi pe urmă să alegi momentul şi locul potrivit ca s-o treci.

Brian întoarse omleta pe o farfurie. Era Lexy

până-n măduva oaselor, reflectă el. Contradictorie şi iritantă.

— Mie mi se pare prea multă bătaie de cap.

— Ce naiba, Bri, femeile nu-s decât bătaie de cap, îşi dădu Giff un bobârnac în cozorocul şepcii, cu un surâs sclipitor. Face parte din atracţia lor. Acum o să-ţi meargă, adăugă el, arătând cu capul spre spălătorul de vase.

Calculând timpul trecut, estima că Lexy urma să se întoarcă după comenzi dintr-un moment în altul.

— Giff şi cu mine şi alţi câţiva, ne gândim să facem diseară un foc de tabără pe plajă, spuse el nepăsător. Jos la Dunele Osprey. Am pregătit o mulţime de lemne şi-o să fie o noapte senină. Când Lexy intră pe uşă, Giff era complet satisfăcut.

— Mă gândeam că poate ar fi bine să le spui clienţilor, să ştie şi cei din vile şi camping.

— Ce să ştie?, întreabă Lexy.

— Despre focul de tabără.

— Diseară? se luminară ochii fetei, în timp ce punea farfuriile pe tejghea. Unde?

— Pe la Osprey, răspunse Giff, aşezându-şi cu grijă sculele la loc în cutia metalică îndoită. Vii şi tu Brian, da?

— Nu ştiu, Giff. Am de lucrat din urmă nişte acte.

— Ei, haide, Bri, îl înghionti Lexy, în timp ce se întindea să ia noile comenzi. Nu fi nesimţit. Venim cu toţii.

Sperând să-l irite pe Giff, îi adresă lui Nate un zâmbet de invitaţie:

— Vii şi tu, nu? Nimic nu se compară cu un foc de tabără pe plajă.

— N-aş vrea să-l pierd.

Aruncă o privire prudentă spre Giff, sperând că-şi pusese ciocanul în trusa.

— Excelent, îi zâmbi ea radioasă, trecând pe-alături, cu surâsul de luminozitate maximă pe care-l păstra pentru ocazii deosebite. Încep să dau sfoară.

Giff îşi scărpină bărbia, în timp ce începea să se ridice, deşirat.

— Nu-i nevoie să faci mutra asta, Nate. Flirtul este pentru Lexy o a doua natură.

— M-hmm, privi Nathan spre trusă, cu gândul la toate posibilele arme dinăuntru.

— Nu mă deranjează deloc.

Simţindu-se ca acasă, Giff lua dintr-un castron un biscuit şi muşcă din el.

— Dacă un bărbat se hotărăşte să-şi ia o femeie frumoasă, tre' să se aştepte şi la niţel flirt din partea ei, la multe priviri ale altor bărbaţi. Aşa că, dă-i înainte şi uită-te, îşi săltă el cutia cu scule, făcându-i cu ochiul. Ei, da' dacă faci mai mult decât să te uiţi, atunci se schimbă socoteala. Ne vedem diseară.

Şi ieşi, fluierând.

— Ştii, Brian ... îşi luă Nathan farfuria, ca s-o ducă la chiuvetă. Tipul ăsta are nişte bicepşi ca granitul. Cred că nici n-am să mă uit măcar.

— Îmi place cum gândeşti. Acum, poţi achita micul dejun încărcând vasele în spălător.

— N-am chef să ies în lume, Kate. Diseară vreau să lucrez în camera obscură.

— Ba n-ai să lucrezi nimic, se îndreptă Kate spre masa de toaletă a lui Jo, de unde luă peria de păr simplă, cu mâner de lemn, agitând-o spre ea. O să-ţi dai cu puţin ruj, îţi aranjezi părul şi te duci la foc. Ai să dansezi pe nisip, bei puţin vin, şi, pe toţi sfinţii, ai să te simţi bine!

Înainte ca Jo să poate protesta din nou, Kate

ridică o mână, ca un agent de circulaţie.

— Nu te osteni, fetiţo. Runda asta am jucat-o deja şi cu Brian, şi am câştigat. Poţi foarte bine să arunci prosopul încă de pe-acum.

Când îi azvârli peria, Jo o prinse în ultima clipă înainte de a-i ateriza în cap.

— Nu văd de ce contează atâta să ...

— Contează, i-o reteză Kate, printre dinţi, smucind de uşa dulapului din lemn de trandafir. Contează că oamenii din casa asta mai învaţă şi cum să se distreze, din când în când. Când am terminat cu tine, merg să-l bat la cap şi pe taică-tău.

Jo pufni, trântindu-se pe pat.

— Nici o şansă.

— O să vină, replică înverşunată Kate, studiind ceea ce mai rămăsese din garderoba lui Jo. Chiar şi dacă va trebui să-i dau una-n cap şi să-l târăsc cu mâinile mele pe plajă. N-ai pe aici nici o bluză care să arate ca şi cum ţi-ar păsa măcar puţin de ce pui pe tine? împinse ea în lături umeraşele, dezgustată. Ceva doar un pic elegant sau atractiv?

Fără a aştepta răspunsul, se duse la uşă şi strigă:

— Alexa! Alege o bluză pentru sora ta şi ad-o aici!

— Nu vreau nici o cămaşă de-a ei, sări în sus Jo, alarmată. Dacă trebuie să mă duc, mă duc cu hainele mele. Şi nu mă duc, aşa că nu contează.

— Ba te duci. Şi dă-ţi puţin cu ondulatorul prin păr. M-am săturat să ţi-l tot văd cum atârnă.

— N-am nici un ondulator cu care să-mi dau prin păr dacă l-aş vrea buclat, şi nu-l vreau.

— Ha! fu singurul răspuns al lui Kate. Alexa, adu bluza aia şi bigudiurile la cald, în camera surorii tale.

— Să nu te prind aici, Lex, strigă ea. Kate, nu

mai am şaişpe ani!

— Aşa e, nu ai, dădu Kate din cap cu hotărâre, făcându-şi bobiţele de aur din urechi să tresalte. Eşti o femeie în toată firea, şi încă una fermecătoare. E mult de când nu te-ai mai mândrit cu asta. Acuma, ai să te duci şi ai să faci un mic efort pentru cum arăţi şi să ştii că nu înghit o vorbă. Ai dracu' de copii, nu ştiu decât să-mi facă necazuri, bombăni ea, intrând în baia lui Jo. Nici un strop de rimel pe aici. Dacă vrei să te faci călugăriţă, du-te la mănăstire. Rujul nu-i o unealtă de-a lui Satan. Cu o bluză agăţată pe umăr şi cu o cutie de bigudiuri în mână, Lexy intră în cameră. Era bine dispusă, anticipând seara care urma, aşa că zâmbi spre Jo, dând din sprâncene:

— Iar a apucat-o?

— De zile mari. Nu vreau bucle.

— Of, Jo Ellen, las-o mai moale.

Lexy răsturnă bigudiurile pe scrin, apoi îşi studie înfăţişarea în oglindă. Menţinuse un machiaj subtil, potrivit cu caracterul sportiv al evenimentului. În orice caz, lumina focului o avantaja teribil. Ştia că majoritatea aveau să poarte blugi, aşa că fusta ei lungă şi vaporoasa, plină cu maci, urma să contrasteze interesant.

— Şi nu pun pe mine hainele tale.

— N-ai decât, se răsuci Lexy, ţuguindu-şi buzele, pentru a-şi măsura sora din creştet până-n tălpi; se simţea destul de bine ca să fie sociabilă. Hmm. Volănaşele nu-s stilul tău.

— Vai ce noutate! Dă-mi voie s-o notez.

Lexy lăsă sarcasmul să se rostogolească de pe umerii ei parfumaţi şi merse încet în cerc în jurul lui Jo.

— Ai un tricou negru singur, care să nu fie aşa

de larg încât să-ncapă în el două ca tine?

Precaută, Jo dădu din cap:

— Probabil.

— Jeanşi negri?

Când Jo încuviinţă cu o ridicare din umeri, Lexy se bătu cu degetul pe buze, gânditoare.

— Atunci să mergem pe formula asta. În talie şi şolduri. Poate şi nişte zdrăngănele la urechi şi-o centură mişto ca accesorii, dar nimic mai mult. Şi nici bucle.

— Nici bucle?

— N-n, da' ai nevoie de-o tunsoare nouă, continuă Lexy să bată din deget, îngustându-şi ochii şi dând din cap. Pe-asta o rezolv eu. Harş cu foarfecă ici, harş colo.

— Harş? îşi înfipse Jo ambele mâini în păr, cu un gest de apărare. Cum adică, harş? Nu te las să-mi tai părul.

— Ce-ţi pasă? Oricum nu face decât să-ţi atârne acolo de pomană.

— Exact, intră vioaie Kate. Lexy are mâna bună la păr. Şi pe-al meu mi-l aranjează când n-am timp să mă duc pe ţărm. Du-te să ţi-l speli, Jo. Lexy, fuga după foarfeci.

— Perfect, îşi azvârli Jo mâinile în sus, învinsă. Absolut perfect. Dacă mă scalpează, nu va mai trebui să stau toată noaptea pe nisip c-o gaşcă de nebuni, acultând pe careva cum cântă Kum ba ya.

Peste 15 minute se trezi aşezată cu un prosop legat la gât şi şuviţe de păr căzându-i.

— Iisuse, închise Jo strâns ochii. Mi-am pierdut minţile. Acum e oficial.

— Nu te mai frăsui, îi ordonă Lexy, dar mai mult cu veselie decât cu asprime. Nici nu ţi-am făcut mai nimic. Încă. Şi gândeşte-te cât timp scapi aşa de verişoara Kate.

— Mda, îşi sili Jo umerii să se relaxeze. Da, aici ai dreptate.

— Ai un păr superb, Jo. Fir viguros, ondulaţii naturale elegante. Se îmbufnă puţin, studiindu-şi în oglindă propria coamă spiralată.

— Nu înţeleg de ce eu, una, trebuie să dau atâţia bani pe bucle. Am părul drept ca paiul.

Ridicând din umeri, la adresa vicisitudinilor vieţii, se concentră din nou asupra muncii.

— Nu-ţi trebuie decât o tunsoare decentă. Am să-ţi fac una care n-o să mai aibă nevoie să-i faci nimic.

— Nici aşa nu-i făceam nimic.

— Da, şi se vede. Acum n-o să se mai vadă.

— Numai să nu mi-l tăi prea ...

Ochii lui Jo se căscară peste măsură, în timp ce gâtul i se contractă, când văzu 10 cm de păr căzându-i în poală.

— Christoase! Vai, Doamne! Ce mi-ai făcut?

— Calmează-te, îţi tai breton, atâta tot.

— Breton?! Breton? N-am cerut nici un breton!

— Ei, bine, acum îl ai. Cu o bordură dreapta pe sprâncene. Ochii sunt cea mai reuşită trăsătură a ta. Asta o să-i accentueze şi e un aspect sportiv, drăguţ, care-ţi stă bine.

Continuă să pieptene şi să clănţăne din foarfeci, făcu un pas înapoi, se încruntă şi mai tăie puţin.

— Îmi place. Da da, îmi place.

— Bravo ţie, mârâi Jo. Poartă-l tu.

— Îmi rămâi datoare cu o scuză, îşi stoarse Lexy puţin gel în palmă, frecându-şi apoi mâinile, pentru a unge apoi părul umed al lui Jo. Din-asta nu-ţi trebuie decât puţin, cam cât o fisă de 10 cenţi.

Jo se uită urât spre tub:

— Nu-mi dau cu vome d-astea prin păr.

— O să trebuiască. Doar puţin, repetă ea, după care deschise foenul. Poţi să aştepţi până se usucă, da' aşa va avea mai mult volum. Nu-ţi va lua mai mult de 10 minute dimineaţa ca să ţi-l aranjezi.

— Până acum nu-mi lua mai mult de două. Ce rost are?

Jo îşi spuse că puţin îi pasă de tunsoare. Se săturase să stea acolo şi să se lase ciufulită, asta era tot. Nu era nervoasă.

— Perfect, închise Lexy uscătorul şi-l scoase din priză. Nu faci decât să te stropşeşti şi să găseşti cusururi. Dă-i drumu' şi arată ca o cotoroanţă. Mă doare-n cot.

Şi ieşi ca o furtună, lăsând-o pe Jo să-şi smulgă prosopul de la gât. Dar, când se văzu în oglindă, se opri, apoi mai făcu un pas. Arata ... drăguţ, conchise ea, ridicând o mâna să-şi atingă vârfurile firelor. În loc să mai atârne, părul se unduia, cotea peste urechi, cobora treptat spre spate. Era cam ... aerian, hotărî Jo. Bretonul nu-i stătea tocmai rău, la urma urmei. Experimental, clătină din cap. Toate se aşezară, mai mult sau mai puţin. Nu-i mai cădea nimic în ochi, care s-o irite. Luă peria, o trecu prin păr şi văzu firele ridicându-se şi căzând la loc, cu capetele tăiate potrivit. E mai ordonat, meditä ea. Fără tapaj dar, mă rog, cu stil. Trebuia să admită că avea stil, iar stilul o avantaja. Amintirea o luă pe nepregătite: stătea aşezată pe marginea patului, iar mama ei o pieptăna.

Ai păr frumos, Jo Ellen. Atât de des şi moale. Va fi coroana ta de glorie. Are aceeaşi culoare ca al tău, mama.

Ştiu. Iar Anabelle râse şi o îmbrăţişă. Vei fi mica mea geamănă.

— Nu pot fi geamăna ta, mamă, şopti Jo. Nu

pot fi ca tine.

Nu cumva de-asta nu făcuse niciodată cu părul ei mai mult decât să şi-l prindă la spate cu o panglică elastică? Nu de asta nu exista nici un tub de rimel la ea în baie? Din încăpăţânare, se întrebă Jo, sau de frică nu acorda înfăţişării ei mai mult de 5 minute pe zi? Din cauza asta nu se privea mai atentă pe ea însăşi?

Dacă avea de gând să rămână cu mintea întreagă, trebuia să înveţe cum să privească în faţă ceea ce vedea zilnic în oglindă. Şi, înţelese ea, înfruntând adevărul, avea să înveţe să-l accepte. Trăgând aer în piept pentru a-şi face curaj, ieşi din cameră şi porni spre odaia lui Lexy.

0 găsi în baie, alegând un ruj din grămada de cosmeticale de pe poliţă.

— Iartă-mă.

Când Lexy nu spuse nimic, Jo făcu ultimul pas înainte.

— Lexy, îmi pare rău. Ai avut perfectă dreptate. M-am stropşit şi am căutat nod în papură.

Lexy privi fix micul tub auriu, urmărind batonul roşu lucios cum lunecă în sus şi-n jos.

— De ce?

— Mi-e frică.

— De ce anume?

— De toate.

Era o uşurare s-o recunoască, în sfârşit.

— Toate mă sperie, de-o vreme-ncoace. Până şi o tunsoare nouă. Reuşi să afişeze un zâmbet.

— Chiar şi o tunsoare nouă şi excelentă.

Lexy se îmblânzi îndeajuns ca să surâdă şi ea, când ochii li se întâlniră în oglindă.

— E destul de excelentă. Ţi-ar sta şi mai bine

dacă ţi-ai da cu puţină culoare, ţi-ai aranja ochii.

Jo oftă, privind magazinul universal de cosmetice al surorii ei.

— De ce nu? Pot folosi ceva de-aici?

— Îţi va merge orice. Avem aceeaşi coloraţie.

Lexy reveni spre oglindă, rujându-se cu atenţie.

— Jo ... ţi-e frică de singurătate?

— Nu. Mă descurc foarte bine singură.

Jo luă roşul de obraji şi îl miroşi.

— Cam asta-i singura care nu mă sperie.

— Curios. Pe mine, e cam singura care mă sperie.

Focul se înălţa din nisipul alb, drept spre un cer negru spuzit cu stele. Ca un rug ritual druid, îşi spus Nathan, privind flăcările în timp ce bea o bere. Îşi imagina siluete în robe dansând în jur, aducând jertfe unui zeu primitiv şi flămând.

Şi de unde naiba-i mai venise şi ideea asta? se întrebă el, trăgând încă o înghiţitură, pentru a-şi dizolva imaginea din minte. Noaptea era răcoroasă, focul dogorea, iar plaja, atât de adesea pustie, era plină de oameni, de sunete şi muzică. Atâta doar că Nate nu era complet pregătit să facă parte din petrecere. Privea dansurile de împerechere, fluxul şi refluxul dintre masculin şi feminin, la fel de primordiale ca mareele.

Şi se gândea la fotografiile pe care i le arătase Jo în aceeaşi dimineaţă, acele felii îngheţate de singurătate. Poate că fuseseră necesare, îşi dădu el seama, ca să înţeleagă cât de singur devenise.

— Salut, frumosule, se trânti Ginny pe nisip lângă el. Ce faci aici, singur-singurel?

— Îmi caut sensul în viaţă.

Fata râse veselă:

— Ei, asta nu-i greu. Trebuie să ţi-o trăieşti. Îi oferi un hot-dog, proaspăt scos din foc.

— Papa.

Nathan muscă, simţind gustul de cărbune şi nisip.

— Mhmm.

Râzând, Ginny îl strânse amical de genunchi.

— Mă rog, bucătăria în aer liber nu e punctul meu forte. Dar pot pune de-un delicios mic dejun în stil sudist, dacă ... te nimereşti vreodată prin cartierul meu.

Ca avans, era vizibil şi simplu. Îi vedea clar pogonul de zâmbet, puţin cam descentrat, după tequila pe care o băuse. Nu se putu stăpâni să nu-i zâmbească şi el.

— E o ofertă foarte atractivă.

— Ei, scumpule, fiecare femeie necăsătorită de pe insulă, între 16 şi 60 de ani, ţi-ar face-o cu tot dragul. Mă gândeam doar să m-aşez prima la coadă.

Nu prea sigur cum ar fi fost cazul să-i răspundă în continuare, Nathan îşi scărpină bărbia.

— Mi-ar plăcea foarte mult un mic dejun, dar ...

— Acuma, nu-ţi face probleme, îi strânse ea de astă dată braţul, verificându-i aprobator bicepsul. Ştii ce ai tu de făcut, Nathan?

— Ce?

— Trebuie să dansezi.

— Zău?

— Mai mult ca sigur, sări Ginny în picioare, întinzându-i o mână. Cu mine. Haide, frumosule. Să bătucim niţel nisipul.

O luă de mână, găsindu-i-o atât de caldă şi de vie încât îi fu uşor să zâmbească:

— În regulă.

— Ginny şi-a tras un yankeu, comentă Giff, privind-o cum îl ducea pe Nathan spre nisipul umed.

— Aşa se pare, îşi linse Kirby bezeaua de pe deget. E clar că ştie să-şi facă de cap.

— Nu-i chiar aşa de greu.

Cu o bere atârnându-i între degete, Giff scruta plaja. Unii oameni dansau ori se legănau, alţii stăteau tolăniţi în jurul focului, iar alţii se plimbau prin întuneric, căutând singurătatea. Copiii chiuiau şi se zbenguiau, iar bătrânii stăteau în şezlonguri, bârfind şi privind tineretul.

— Nu toată lumea are chef de distracţie, aruncă din nou Kirby o privire spre dune, nevăzând însă pe nimeni care să vină dinspre Sanctuar.

— Ştii, tu l-ai luat în colimator pe Brian, iar eu pe Lexy, îşi aruncă Giff prieteneşte un braţ pe după umerii ei. Ce-ar fi să dansăm? O să stăm cu ochii-n patru după ei, împreună.

— Bună idee.

Brian apăru de după dune, cu Lexy într-o parte şi Jo în cealaltă. Se opri în vârf, cuprinzând totul dintr-o privire lungă.

— Şi astea, copiii mei, toate astea, vor fi într-o bună zi ale voastre.

— Of, Bri, îl înghionti Lexy. Nu mai fi aşa morocănos.

Îl zări pe Giff imediat şi simţi muşcătura măruntă a geloziei când îl văzu luând-o pe Kirby în braţe pentru un dans lent.

— Mă taie pofta de-un pic de crab, spuse ea cu nepăsare, pornind pe plajă.

— Probabil că acum am putea să evadăm, începu Jo. Kate încă mai trage de tata. Am putea s-o luăm spre nord, să facem un ocol şi să fim acasă înainte de-a ajunge ea aici.

— N-ar face decât să ne-o plătească mai târziu, îşi înfundă Brian mâinile în buzunarele de la spate, resemnat. De ce crezi că suntem aşa de nepricepuţi la ocaziile festive, Jo Ellen?

— Prea mult sânge de Hathaway, începu ea.

— Şi insuficient de Pendleton, sfârşi Brian. Cred că Lexy a luat şi porţia noastră, adăugă, arătând cu capul spre locul unde sora lor se adâncise deja în miezul problemei, înconjurată de oameni. Hai, să terminăm odată.

Abia ajunseră pe plajă, când Ginny se apropie în fugă, întâmpinându-i pe amândoi cu pupături zgomotoase.

— Ce v-a luat aşa de mult? Eu sunt pe jumătate trosnită. Nate, ia hai să le dăm ăstora nişte bere, ca să ne ajungă din urmă, se răsuci ea să-şi pună planul în aplicare, se ciocni de cineva şi chicoti. Ei, ia uite, Morris, vrei să dansezi cu mine? Hai.

Nathan sufla zgomotos.

— Nu ştiu de unde are atâta energie. M-a doborât de pe picioare. Vreţi berea aia?

— O iau eu, spuse Brian, îndepărtându-se.

— Îmi place părul tău, ridică Nathan un deget să atingă bretonul lui Jo. Foarte drăguţ.

— Mi l-a ciopârţit, Lexy. Atâta tot.

— Arăţi fermecător, îi trecu el mâna peste umăr şi în josul braţului, până i-o captură pe a ei. Ai ceva împotrivă?

— Nu, eu. Nu-ncepe şi tu acum, Nathan.

— Cam târziu, se apropie el mai mult. Am şi început.

Mirosul ei era cald, puţin picant, şi îl intriga.

— Te-ai parfumat.

— Lexy.

— Îmi place, se aplecă Nathan, mirosindu-i spre uimirea ei, părul şi gâtul. Mult.

Îi era greu să inspire complet, şi, nemulţumită, făcu un pas înapoi.

— Eu nu mi-l port aşa.

— Îmi place oricum. Vrei să dansezi?

— Nu.

— Perfect. Nici eu. Hai să ne-aşezăm lângă foc şi să ne mozolim.

Era atât de absurd, încă Jo aproape că izbucni în râs.

— Hai să ne-aşezăm lângă foc şi atât. Dacă-ncerci ceva, îl chem pe tata cu puşca, să te lichideze. Şi, cum eşti yankeu, nimeni n-o să clipească.

Nathan râse, cuprinzând-o cu un braţ de mijloc, fără a lua în seama reacţia în care ajunsese să recunoască şocul ei instinctiv când era atinsă.

— Atunci, doar stăm.

Îi aduse o bere, împunse un hot-dog cu o ţepuşă şi se aşeză lângă ea.

— Văd că ţi-ai adus şi camera.

Automat, Jo puse mâna pe tocul din piele zgâriată de la şold.

— Obişnuinţa. Aştept un timp până s-o scot. Uneori, apariţia unei camere intimidează oamenii — dar după ce au băut destulă bere, nu-i mai deranjează la fel de mult.

— Înţelesesem că nu faci portrete.

— De regulă, nu.

Conversaţiile o făceau întotdeauna să se simtă încordată. Îşi caută o ţigară în buzunar.

— Obiectele neînsufleţite n-ai nevoie să le activezi cu complimente sau alcool ca să se lase fotografiate.

— N-am băut decât o bere.

Îi lua bricheta din mâini, puse o mână căuş

pentru a o apăra de vântul oceanului şi aprinse ţigara. Ochii li se întâlniră pe deasupra flăcării.

— Şi nu m-ai prea activat cu complimente. Dar mă poţi fotografia oricum.

Jo îl privi lung, prin fum. Oase solide, ochi pătrunzători, gură expresivă.

— Poate.

Luă bricheta şi o vârî în buzunar. Ce-ar fi văzut prin obiectiv? se întrebă ea. Şi ce efect asupra ei ar fi avut ceea ce urma să vadă?

— Poate te fotografiez.

— Cât de incomod te-ai simţi dacă ţi-aş spune că am aşteptat să vii aici? Privirea îi reveni spre a lui, apoi se îndepărtă.

— Mult. M-ar incomoda foarte mult.

— Atunci, n-am să-ţi spun, replică el cu uşurinţă, nici n-am să-ţi povestesc cum te-am văzut apărând acolo între dune şi mi-am spus: uite-o! de ce-o fi durat atâta?

Jo prinse frigăruia între genunchi, ca să-şi elibereze o mână pentru bere. O mână umezită de enervare.

— N-a durat chiar atât de mult. Focul nu ardea de mai mult de-o oră.

— Nu numai la noaptea asta mă refeream. Şi cred că n-ar trebui să menţionez nici ce incredibil de tare mă atragi.

— Nu cred că.

— Deci, vom vorbi despre cu totul altceva, îi zâmbi el, încântat să-i vadă expresia nedumerită din ochi, încordarea uşoară a gurii aceleia fermecătoare, cu buze senzuale. Sunt multe chipuri de studiat pe aici. Ar trebui să mai faci un album, numai cu ele. Chipurile insulei Desire. Îşi schimbă uşor poziţia,

astfel că genunchii li se atinseră.

Jo îl privi lung, uimită de cât de uşor se mişcă. Atâta erau, cu siguranţă, doar nişte mişcări. Orice bărbat capabil să pună piedică inimii unei femei cu doar câteva vorbe aruncate într-o doară şi un zâmbet, trebuia să aibă un bagaj întreg de mişcări.

— Încă n-am terminat albumul contractat, necum să mă mai gândesc şi la altul.

— Dar o vei face, până la urmă. Ai prea mult talent şi ambiţie ca să n-o faci. Deocamdată, însă, ce-ar fi să-mi astâmperi curiozitatea şi să-mi povesteşti despre unii dintre oamenii de-aici?

— Care te interesează?

— Toţi. Oricare.

Jo răsuci cârnatul deasupra flăcărilor, privind cum sfârâia grăsimea.

— Ăla e dl. Brodie — bătrânul cu şapca albă şi cu bebeluşul pe genunchi. Ar trebui să fie strănepotul lui, al patrulea, dacă n-am greşit la numărătoare. Părinţii lui au fost servitori în casă la Sanctuar, pe la începutul secolului. S-a născut pe Desire şi aici a crescut.

— La voi în casă?

— Ar fi petrecut mult timp în ea, dar familia lui a primit o vilă şi puţin pământ, pentru serviciul îndelungat şi credincios. A luptat în al doilea război mondial ca artilerist şi şi-a adus o soţie de la Paris. Se numeşte Marie-Louise şi a locuit cu el aici până când a murit, acum 3 ani. Au avut 4 copii, 10 nepoţi, iar acum 4 strănepoţi. Are mereu dropsuri cu mentă în buzunar.

Întoarse capul.

— Asta vroiai să afli?

— Exact asta.

Nathan se întrebă dacă Jo ştia cum i se încălzise vocea, pe măsură ce-i povestea.

— Mai alege unul.

Jo oftă, găsind totul puţin cam prostesc. Dar, cel puţin, n-o enerva.

— Cea de-acolo e Lida Verdon, verişoară de-a mea din partea familiei Pendleton. Femeia aia gravidă şi obosită care-şi ceartă plodul. Face al 3-lea copil în 4 ani, iar soţul ei Wally e chipeş cât 6 draci la un loc şi nu face două parale. E camionagiu, pleacă în deplasări lungi. Câştigă bine, dar Lida n-apucă să vadă prea mulţi bani.

Pe-alături, trecu în fugă un copil, ţipând încântat, urmărit de un tată indulgent. Jo îşi strivi ţigara în nisip, îngropând-o.

— Când Wally este acasă, continuă ea, de cele mai multe ori e beat, sau pe cale de-a se îmbăta. De două ori l-a dat pe uşă afară, şi tot de două ori l-a primit înapoi. Iar ca dovadă a împăcărilor, mai are încă un copil de lesă şi încă unul sub poale. Avem aceeaşi vârstă, Lida cu mine, ne despart doar câteva luni. I-am făcut poze la nuntă. În fotografii, arată aşa de fericită, tânără şi frumoasă. Iar acum, după numai 4 ani, s-a ofilit complet. Nu totu-i vis şi armonie pe Desire, încheie ea încet.

— Nu, o cuprinse Nathan cu braţul. Nicăieri nu e totul vis şi armonie. Vorbeşte-mi despre Ginny.

— Despre Ginny? scrută Jo plaja, cu un râs scurt. Despre Ginny nu e nimic de spus. Ajunge doar s-o priveşti. Vezi cum îl face pe Brian să râdă? Rareori râde aşa. Te obligă pur şi simplu.

— Aţi copilărit împreună.

— Mda, aproape că două surori, deşi e mai apropiată de Lexy. Ginny a fost întotdeauna prima dintre noi care să încerce ceva, mai ales dacă era ceva rău. Dar niciodată nu i-a dăunat nimănui, nici

măcar ei înşişi. Pur şi simplu lui Ginny îi place orice, şi în cantităţi cât mai mari. Şi ... A-aauu. Fac pariu că pe-asta ea a pus-o la cale.

Nathan era prea preocupat să se uite la Jo, ca să observe. Devenise întru totul mai relaxată, mai luminoasă.

— Ce anume?

— Uite acolo, se rezemă ea de braţul lui, arătând spre marginea apei. Lex şi Giff s-au agăţat. Ăştia doi se iau, ba de mână, ba de păr, de când erau în scutece. Ginny ţine enorm la amândoi, şi probabil ea a făcut ceva pentru ca să se ia în seara asta.

— De păr?

— Nu, deşteptule, râse Jo, ridicând cârnatul fript din foc şi înfigând băţul în nisip. Vrea să le facă o lipeală.

Nathan stătu pe gânduri, apoi îşi arcui sprâncenele, când Giff o luă pe Lexy în braţe, o saltă a la Rhett Butler şi se îndepărtă cu paşi mari — în timp ce ea dădea din picioare şi vocifera — în lungul plăjii.

— Dacă aşa merge, trebuie să vorbesc cu Ginny, să-mi aranjeze şi mie ceva.

— Eu sunt o marfă mult mai scumpă decât soră-mea, replică sec Jo.

— Poate, desprinse Nate cârnatul din ţepuşă, începând să-l arunce dintr-o mână în cealaltă ca să-l răcească. Dar te-am convins deja să-mi faci de mâncare.

În ciuda femeii care i se zbătea în braţe, Giff continua să meargă, cu paşi siguri, până când din focul de tabără nu mai rămăsese decât o pâlpâire îndepărtată. Convins că ajunseseră la cea mai discretă distanţă cu putinţă, o lăsă jos.

— Cine naiba te crezi? îl împinse ea din răsputeri, cu ambele mâini.

— Acelaşi care-am fost întotdeauna, răspunse calm Giff. E timpul să te uiţi mai bine.

— M-am mai uitat la tine şi nu văd pe nimeni care să aibă dreptul să mă ia pe sus când eu n-am chef să merg.

Indiferent cât de captivant fusese, îşi mai spuse ea. Oricât de romantic.

— Aveam o conversaţie cu cineva.

— Ba n-aveai nici o conversaţie. Te luai de ăla ca să mă enervezi pe mine. Şi, de data asta, ai reuşit.

— Eram politicoasă şi prietenoasă cu un bărbat pe care mi l-a prezentat Ginny. Un om atrăgător, din Charleston. Un avocat care stă câteva zile pe insulă, cu nişte prieteni, în camping.

— Un avocat din Charleston care era cât pe-aici să-şi lase balele pe umărul tău.

Din ochii lui Giff, de obicei blânzi, ţâşneau scântei.

— Ai avut timp să-ţi semeni orzul, Lexy, şi ţi-am lăsat spaţiu destul. Acum te-ai întors şi e timpul să se coacă.

— Să se coacă, îşi propti ea mâinile în şolduri, neluând în seama apa care spumega pe nisip, la câteva palme de picioarele ei. M-am copt demult, iar tu nu eşti decât unul dintre cei mulţi care n-au avut atâta minte să observe. Fac ce vreau şi când vreau, şi cu cine vreau.

Se răsuci pe călcâie şi dădu să plece, cu nasul pe sus. Giff îşi frecă bărbia, spunându-şi că n-ar fi trebuit să-şi piardă calmul, chiar dacă Lexy se gudurase pe lângă un avocat din Charleston. Dar faptul era consumat.

Se mişcă rapid. Până-l auzi venind şi se întoarse, Lexy mai avu doar timp să scoată un ţipăt,

înainte ca Giff s-o doboare la pământ.

— Ho, idiot fără minte ce eşti, îmi nenoroceşti fusta!

Înfuriată de-a binelea, începu să-şi folosească genunchii, coatele, dinţii, rostogolindu-se odată cu el, în timp ce valurile îi scăldau pe amândoi, udându-i leoarcă.

— Nu pot să te sufăr! Te urăsc până-n măduva oaselor, Giff Verdon!

— Ba nu mă urăşti deloc, Lexy. Mă iubeşti.

— Ha! Pupă-mă-n cur!

— Bucuros, iubito, îi ţintui el braţele pe nisip, săltându-se în mâini ca s-o privească zâmbind. Dar cred c-am s-o iau de sus în jos.

Îşi coborî capul, iar când Lexy şi-l întoarse pe al ei într-o parte, o atinse cu buzele pe pielea fină de dinapoia urechii.

— Ăsta-i un loc perfect ca să începem. O străbătură fiori, lichizi şi fierbinţi.

— Te urăsc. Ţi-am spus că te urăsc.

— Ştiu ce-ai spus.

O sărută uşor în josul gâtului, încântat de modul cum i se moleşea trupul sub al lui.

— Sărută-mă şi tu, Lexy. Hai şi sărută-mă.

Cu un suspin, fata întoarse capul, găsindu-i gura cu a ei.

— Ia-mă-n braţe. Mângâie-mă. Of, cât te urăsc pentru că mă faci să te doresc.

— Cunosc sentimentul, îi mângâie el părul, obrajii, în timp ce Lexy tremura încordată dedesubt. Nu te mai agita aşa. În veci nu ţi-aş face vreun rău.

Disperată, îl apucă de păr, trăgându-l cu putere spre ea.

— În mine. Te vreau în mine. Sunt atât de goală, se arcui ea, cu un geamăt.

Giff îi acoperi sânul cu o mână, umplându-şi tot

căuşul palmei, după care se lăsă în voia dorinţei, trăgându-i în jos decolteul bluzei pentru a i-l lua în gură.

Gustul ei, fierbinte, umed, pătrunzător, îi pompa prin sânge ca whiskey-ul. Voia să meargă încet şi delicat, toată viaţa aşteptase acel moment. Dar Lexy se frământa sub el, cu mâinile trăgând, împingând, căutând. Când îşi lăsă din nou gura peste a ei, nu mai putea gândi şi abia mai putea să respire. Totul era numai gust şi sunet. Gâfâind, se chinui să-i ridice fusta udă, trăgând de materialul subţire, lipit pe piele, până reuşi să urce cu mâna pe coapsa ei, găsind-o deja umezită. Lexy tresări sub atingere şi juisă înainte ca Giff să fi putut face mai mult decât să geamă.

— Iisuse! Iisuse, Lexy!

— Acum. Giff, te omor dacă mă opreşti. Jur că te omor!

— Nu va fi nevoie, îngăimă el. Ar trebui să fiu mort deja. Scoate naibii hainele astea odată, trase Giff de fustă cu o mână şi de proprii-i blugi cu cealaltă. Pentru Dumnezeu, Lexy, ajută-mă şi tu.

— Încerc.

Începuse să râdă, imobilizată în fusta udă, continuând să zboare pe aripile orgasmului iute şi puternic, cu sângele cântându-i atât de ascuţit încât abia mai auzea marea. Parc-aş fi beată. E minunat. Of, hai mai repede.

— Lua-le-ar dracu', îşi aruncă el blugii, îşi smulse cămaşa peste cap şi o trase pe Lexy în apă, cu fusta cu tot.

— Ce faci? Asta e nou-nouţă.

— Am să-ţi cumpăr eu alta, şi mai nouă. O duzină îţi cumpăr. Numai, pentru numele lui

Dumnezeu, lasă-mă să te am.

Îi trase fusta în jos de elastic, şi intră în ea aproape înainte ca Lexy să-şi fi putut elibera picioarele.

Îl sărută cu voluptate. Îl înfăşură cu picioarele, înfigându-şi degetele în umerii lui şi privindu-i chipul. Ochii negri, fără să se desprindă un moment dintr-ai ei, văzând-o numai pe ea.

Apoi valul o inundă, pe dinafară şi pe dinăuntru, se îngropă în Giff şi ştiu că întotdeauna avea s-o aducă înapoi.

— Te iubesc, murmură el, în timp ce trupul îi gonea spre margine. Te iubesc, Lexy.

Îşi dădu drumul, cutremurându-se laolaltă cu ea, până rămăseseră amândoi inerţi. Apoi o strânse la piept şi lăsă valurile să-i legene. Fusese perfect, îşi spuse el, liber, simplu şi firesc. Exact aşa cum ştiuse dintotdeauna că avea să fie.

— Hei, voi de-acolo.

Privi alene înapoi, zărind silueta de pe plajă care dădea din braţe. Apoi pufni, cufundându-şi buzele în părul lui Lexy.

— Salut, Ginny.

— Văd aruncate pe-aici nişte haine care-mi par familiare. Sunteţi goi?

— Aşa se pare, zâmbi Giff, simţind-o pe Lexy cum chicotea lângă el.

— Ginny, mi-a făcut leoarcă fusta!

— Era şi timpul, le expedie Ginny nişte bezele înflorite. Pornisem la o plimbare. Trebuie să-mi limpezesc puţin capul. Lexy, domnişoara Kate l-a convins pe tatăl tău să vină la foc. Eu să fiu în locul tău, aş avea grijă să-mi acopăr fundul cu ceva înainte de-a mă întoarce.

Mergând cam pe trei cărări şi chicotind de una singură, Ginny porni mai departe pe plajă. I se bucura

sufletul să-i vadă pe amândoi împreună în acel fel. Bietul Giff alergase după ea de ani de zile, iar Lexy, în fine, ea alergase doar după propria-i coadă, aşteptând să i-o prindă Giff în locul ei.

Fu nevoită să se oprească un moment, aşteptându-şi capul care i se învârtea să-şi regăsească locul pe umeri. Ar fi trebuit să sară peste bombele cu tequila, îşi spuse Ginny. Dar, în fond, viaţa era prea scurtă ca să-şi refuze ceva. Într-o bună zi avea să-l găsească pe omul potrivit, ca s-o prindă şi pe ea. Iar până atunci, urma să se distreze straşnic căutându-l. Ca şi cum l-ar fi chemat, un bărbat apăru venind spre ea pe nisip. Ginny îşi arcui un şold, ţintindu-l cu un surâs.

— Ei, salut, frumosule. Ce cauţi pe-aici de unul singur?

— Pe tine te căutam, frumoaso.

Ginny îşi aruncă părul înapoi.

— Ca să vezi coincidenţă.

— Nu tocmai. Prefer s-o consider destin.

Îi întinse o mână, iar Ginny, convinsă că era noaptea ei norocoasă, i-o luă.

Exact atât de beată cât să-i fie mai simplu, îşi spuse el, în timp ce o conducea în întuneric. Şi destul de trează ca să fie ... distractiv.

PARTEA A DOUA

Ce vătămare s-a tămăduit vreodată
Altfel decât treptat?
SHAKESPEARE

CAPITOLUL 11

Pentru prima oară după câteva săptămâni, Jo se trezi de dimineaţă odihnită şi cu poftă de mâncare. Îşi dădu seama că se simţea liniştită şi aproape fericită. Kate avusese dreptate, hotărî Jo, pieptănându-se rapid cu degetele.

Avusese nevoie de o seară liberă, de alţi oameni, de muzică, de destindere. Iar câteva ore în compania unui bărbat care s-o găsească atrăgătoare nu păreau să-i fi stricat cu nimic. Ba chiar, începu Jo să creadă, n-ar fi stricat să-şi petreacă puţin mai mult timp în compania lui Nathan.

În drum spre parter trecu prin cameră obscură şi, în mod excepţional, nu se mai gândi la plicul plin cu fotografii pe care-l ascunsese în fundul unui sertar. În mod excepţional, nu se gândi la Anabelle. În schimb, se gândi să hoinărească iarăşi spre râu, şi eventual, să dea peste Nathan. Accidental. Ca din întâmplare. Ajungea la fel de rea că Ginny, îşi spuse ea, râzând. Ticluia căi pentru ca un bărbat s-o ia în seamă. Dar dacă lui Ginny îi reuşea, poate că avea să-

i meargă şi ei. Ce era rău într-un mic flirt cu un bărbat care o interesa? Care o atrăgea?

Ia să vedem. Se opri pe scară, destul de curioasă, ca să se gândească mai pe îndelete. Nu-i era prea greu să admită că o atrăgea — atenţia acordată, dezinvoltura cu care o lua de mână, modul deliberat în care îi găsea şi-i susţinea privirea. Calmul încrezător cu care o sărutase. Nu făcuse decât să se apropie, îşi aminti ea, gustase, apreciase şi se retrăsese. Ca şi cum ar fi ştiut că existau destule ocazii ca să obţină mai mult, pentru un timp şi un loc hotărâte de el.

Ar trebui s-o înfurie, medită ea. Toată aroganţa lui ţanţoşă şi flagrant masculină. Şi, totuşi, descoperea că o ispitea, la cele mai primitive niveluri. Se întrebă cum avea să joace jocul şi dacă urma să dovedească talent cât de cât.

Zâmbi, continuând să coboare. Avea sentimentul că îl putea lua prin surprindere pe Nathan Delaney. Şi pe ea însăşi.

— M-aş duce, Sam, dar mai am câteva treburi aici în dimineaţa asta. Kate aruncă o privire spre ea, când intră în bucătărie. Trecându-şi o mână prin păr, îi adresă un surâs distrat.

— Bună dimineaţa, scumpo. Te-ai sculat devreme.

— Ca toată lumea, după câte văd.

Jo îşi privi tatăl, în timp ce mergea spre cafetieră. Sam stătea lângă uşă, gata-gata să iasă. Dorinţa de a fugi se vedea limpede.

— Probleme? întrebă Jo într-o doară.

— Doar una măruntă. Ne vin nişte clienţi la camping cu bacul de dimineaţă, iar alţii ne părăsesc, cu returul. Mi-a telefonat o familie care e gata de

plecare, cu bagajele făcute, şi n-are cine să le facă ieşirea.

— Ginny nu e la recepţie?

— Nu răspunde la telefon, şi nici acasă. Cred că încă mai doarme, zâmbi vag Kate. Cine ştie pe unde. Sunt convinsă că focul de tabără s-a prelungit până târziu.

— Ardea încă destul de tare pe la miezul nopţii, când am plecat eu.

Jo sorbi din cafea, încruntată, încercând să-şi amintească dacă o mai văzuse pe Ginny înainte de a porni spre casă.

— O fată care doarme noaptea omeneşte, în patul ei, adaugă Sam, n-ar trebui să aibă probleme dimineaţa ca să ajungă la lucru.

— Sam, ştii foarte bine că nu e ceva tipic pentru Ginny. E la fel de garantată ca răsăritul soarelui.

Încruntată de îngrijorare, Kate se uita la ceas.

— Poate că nu se simte bine.

— E mahmură, vrei să zici.

— La fel cum li întâmpla tuturor fiinţelor omeneşti, într-un moment sau altul din viaţă, se răsti Kate. Şi nu e nici acolo, nici dincolo. Problema e că oamenii aşteaptă să plece din camping şi urmează să sosească alţii. Eu nu pot pleca de aici în dimineaţa asta şi, chiar dacă aş putea, habar n-am cum se instalează corturile sau Porta-John-urile. Va trebui să-ţi sacrifici 2 ore din timpul tău preţios, şi s-o rezolvi tu.

Sam o privi clipind din ochi. Rareori Kate i se adresa pe un ton atât de usturător. Şi i se părea că în ultima vreme îl auzea destul de des. Întrucât mai presus de orice dorea să aibă linişte, ridică din umeri:

— Am s-o iau într-acolo.

— Merge şi Jo cu tine, spuse brusc Kate, spre

mirarea amândurora. Poate ai nevoie de-o mână de ajutor.

Acum vorbea mai repede, hotărâtă. Dacă îi putea sili să stea împreună, măcar o dimineaţă, poate că aveau să poarte cu adevărat măcar o conversaţie.

— Jo, de la camping poţi să mergi mai departe şi s-o cauţi pe Ginny. Poate i s-a stricat telefonul, sau chiar nu se simte bine. Voi fi îngrijorată, până nu luăm legătura.

Jo îşi potrivi mai bine aparatul pe umăr, văzând cum planurile ei pentru acea dimineaţă se evaporau.

— Sigur. Perfect.

— Anunţaţi-mă când aţi rezolvat totul, îi conduse Kate pe uşă, până afară. Şi nu vă preocupaţi cu amănuntele gospodăreşti. Lexy şi cu mine o să ne descurcăm destul de bine.

Întrucât erau întorşi cu spatele spre ea, Kate zâmbi larg, frecându-şi palmele. „Gata, îşi spuse. Aveau să se descurce unul cu altul.”

Jo se aşeză pe fotoliul din dreapta, în Blazer-ul îmbătrânit al tatălui ei, încheindu-şi centura de siguranţă. Maşina păstra mirosul lui, constată ea. A nisip, a mare şi a pădure. Motorul se puse în funcţiune lin, torcând. Sam nu neglija niciodată ceva ce-i aparţinea, medită Jo. Cu excepţia copiilor lui.

Nemulţumită de ea însăşi, îşi scoase ochelarii de soare din buzunarul de la piept al cămăşii şi şi-i puse pe nas.

— A fost reuşit focul de azi-noapte, începu ea.

— Trebuie să văd dacă băiatul ăla a făcut curat pe plajă.

Băiatul în cauză era Giff, remarcă Jo, conştientă că amândoi ştiau că Giff n-ar fi lăsat nici un ambalaj de mâncare să murdărească nisipul.

— Hanul merge bine. E clientelă multă, pentru perioada asta a anului.

— Publicitatea, replică scurt Sam. Kate se ocupa de ea.

Jo făcu un efort să nu ofteze.

— Aş crede că la fel de importantă e şi reclama din gură-n gura. Iar restaurantul atrage multă lume, cu bucătăria lui Brian.

Sam se mulţumi să mormăie. Niciodată în viaţa lui n-avea să înţeleagă cum putea dori un bărbat să se lege de un aragaz. Deşi nici pe fiicele lui nu le înţelegea mai bine decât îşi înţelegea fiul. Una dintre ele o tulise la New York ca să ajungă celebră spălându-se pe cap în reclame de televiziune, iar cealaltă umbla te miri pe unde şi-napoi făcând fotografii. Existau momente când credea că misterul cel mai mare al lumii era cum de erau ale lui. Dar, în fond, erau şi ale lui Anabelle.

Jo ridică din umeri, renunţând. Deschise geamul şi lasa aerul să-i mângâie obrajii, ascultând zgomotul pneurilor scrâşnind pe drum, apoi plescăielile repezi prin labirintul de bălţi al vieţii din mlaştini.

— Stai, întinse ea pe negândite mâna, atingând braţul lui Sam. Când acesta frână, Jo sări grăbită afară, lăsându-l să privească încruntat în urma ei.

În apropiere, pe o movilă, stătea la soare o broască ţestoasă, cu capul ridicat astfel că frumosul model de pe gât i se reflecta aproape perfect în apa întunecată. Nu-i dădu atenţie lui Jo, când aceasta se ghemui să-şi cadreze fotografia.

Apoi se auzi în foşnet, iar capul ţestoasei se retrase scurt. Lui Jo i se opri respiraţia, când un bâtlan se înălţă ca o fantomă albă, în zbor vertical, fără pic de efort. Apoi aripile se întinseră în vânt. Zbură peste lanţul de lăculeţe şi insuliţe, coborând

dincolo de ele, între copaci.

— Mă întrebam cândva, cum ar fi să pot face la fel, să-mi iau zborul spre cer ca prin farmec, numai cu sunetul aerului prin aripi.

— Ţin minte că întotdeauna ţi-au plăcut cel mai mult păsările, spuse Sam din spatele ei. Totuşi, n-am ştiut că te gândeai să zbori.

Jo zâmbi vag.

— Îmi imaginam. Mama mi-a spus povestea Prinţesei-Lebădă, frumoasa fată transformată de o vrăjitoare în lebădă. Asta mi-a plăcut întotdeauna cel mai mult.

— Ştia multe poveşti.

— Da, se întoarse Jo, studiind chipul tatălui ei.

Oare încă îl mai durea, se întrebă ea, să-şi amintească de soţia lui? L-ar fi durut mai puţin dacă-i spunea că ea o credea pe Anabelle moartă?

— Aş vrea să mi le pot aminti pe toate, murmură ea.

Şi-şi dorea să şi-o poată aminti pe mama ei destul de clar pentru a şti ce să facă.

Trase aer în piept, pentru a-şi aduna curajul.

— Tată, ţi-a spus vreodată unde s-a dus, sau de ce a plecat?

— Nu.

Căldura care apăruse în ochii lui, când privise împreună cu Jo zborul bâtlanului, se acoperi de gheaţă.

— Nu era nevoie. Nu era de aici şi a plecat fiindcă aşa a vrut. Mai bine să mergem şi să ne facem treabă.

Se răsuci şi reveni la Blazer. Parcurseră restul drumului în tăcere. Jo lucrase puţin la camping, în adolescenţă. Învăţarea afacerilor familiei, cum spunea

Kate. Procedura se schimbase puţin de-a lungul anilor. Harta cea mare prinsă pe peretele din micul birou al recepţiei prezenta în detaliu locurile de camping, cărările, instalaţiile sanitare. În locurile ocupate erau înfipte bolduri cu gămălie albastră, cele roşii indicau locurile rezervate, iar verzile le arătau pe cele libere. Locurile marcate cu verde, trebuiau să fie verificate, curăţându-se toate zonele. Toaletele şi duşurile erau şi ele curăţate de două ori pe zi, spălate, reaprovizionate. Întrucât era puţin probabil ca Ginny să-şi fi făcut treburile pe acolo dinainte de focul de tabără, Jo se resemnă cu munca de îngrijitoare.

— Mă ocup eu de toalete, îi spuse ea lui Sam, în timp ce completă cu atenţie formularele necesare pentru cazarea unui grup de turişti nerăbdători de-afară. Apoi trec pe la cabana lui Ginny, să văd ce se întâmplă.

— Du-te mai întâi acolo, răspunse Sam, fără să-şi ridice privirea. Toaletele sunt sarcina ei.

— Bine. N-ar trebui să dureze mai mult de-o oră. Ne revedem aici.

Porni pe cărarea dinspre est. Dacă ar fi fost bâtlan, îşi spuse ea cu un mic zâmbet, ar fi bătut la uşa lui Ginny cât ai clipi din ochi. Dar modul cum cotea şi şerpuia poteca, strecurându-se printre iazuri şi prin jurul păpurişurilor înalte, totaliza peste 400 de metri.

Trecu prin dreptul unui loc cu un cort mic şi îngrijit. Era clar că locatarii nu se sculau cu noaptea-n cap, reflectă ea. Faldurile erau închise strâns. Doi ratoni lipăiră pe cărare, o priviră cu şiretenie şi-şi continuară drumul spre micul dejun.

Cabana lui Ginny era o cutiuţă din lemn de cedru, ascunsă între copaci. O înveseleau doua ghivece mari, roşii-vii, pline cu flori de plastic

multicolore. Stăteau puse lângă uşă, păzite de o pereche de flamingo roz vechi şi uzaţi. Lui Ginny îi plăcea să spună că iubea nespus florile şi animalele de casă, însă cel mai bine i se potriveau cele de plastic. Jo bătu o dată, aşteptă un moment, apoi intră. Singura încăpere principală avea abia 10 metri pătraţi, cu bucătăria despărţită de living printr-un bar îngust, de serviciu. Lipsa de spaţiu nu o împiedicase însă pe Ginny să colecţioneze obiecte. Toate suprafeţele orizontale erau pline de flecuşteţe. Globuri cu apă, scrumiere suvenir, doamne de porţelan în rochii cu volane, căţei de cristal.

Pereţii erau zugrăviţi într-un roz viu şi acoperiţi cu tablouri îngrozitoare — naturi moarte, în majoritate, cu flori şi fructe. Jo fu atât mişcată, cât şi amuzată, să vadă înghesuite între ele una dintre fotografiile ei alb-negru. Era o poză aiuristică de-a lui Ginny, dormind în hamacul de frânghie de la Sanctuar, făcută în adolescenţă.

Jo zâmbi la vederea ei, întorcându-se apoi spre dormitor.

— Ginny, dacă nu eşti singură acolo, acoperă-l cu cearceaful. Intru. Dar dormitorul era gol. Patul era nedesfăcut şi acoperit cu haine, la fel şi cea mai mare parte a podelei. După cum arăta, Jo deduse că Ginny avusese mult furcă în a-şi alege ţinuta potrivită pentru focul de tabără.

Se uită şi în baie, ca să fie sigură că locuinţa era goală. Poliţa de plastic de deasupra micului lavoar cu piedestal era doldora de cosmetice. Vasul încă mai era presărat cu pudră de faţă. Trei sticle de şampon stăteau pe marginea căzii, una dintre ele încă destupată. De pe capacul bazinului toaletei zâmbea o păpuşă, cu rochia croşetată roz cu alb întinsă peste

un sul de hârtie igienică. Tipic pentru Ginny.

— În patul cui dormi în dimineaţa asta, Ginny? murmură Jo şi, cu un mic oftat, ieşi din cabană, pregătindu-se să frece toaletele publice.

Când ajunse la grupurile sanitare, Jo scoase cheile din buzunarul de la spate şi deschise mică magazie. Înăuntru, materialele de curăţat şi rezervele pentru baie erau aranjate cu maximă stricteţe. O surprindea întotdeauna să observe cât de disciplinată putea fi Ginny pe tărâm profesional, când restul vieţii sale părea a fi un haos imprevizibil şi adeseori insalubru.

Înarmată cu teul şi găleata, detergenţi, cârpe şi mănuşi de cauciuc, Jo intră la duşul femeilor. O clientă de vreo 50 de ani îşi spala preocupată dinţii la un lavabou. Jo îi zâmbi absentă şi începu să umple găleata. Femeia îşi clăti gura şi scuipă apa.

— Unde-i Ginny azi?

— A, clipi Jo din ochi, apărându-se de aburii înţepători ai detergentului care bolborosea. Se pare că e printre cei dispăruţi.

— Urmele bairamului, râse amical femeia. Grozav foc a fost. Soţului meu şi mie ne-a plăcut mult — atât de mult, încât în dimineaţa asta am cam întârziat.

— Pentru asta există vacanţele. Pentru distracţii şi pentru întârzieri.

— De partea a doua mi-e cam greu să-l conving.

Femeia scoase din trusa de voiaj un mic tub şi, storcându-şi pe degete loţiune hidratantă, începu să se frece pe obraji.

— Dick e ciufut rău cu respectarea orarului. Suntem aproape cu o oră în întârziere la plimbarea de dimineaţă.

— Insula nu pleacă nicăieri.

— Asta spune-i-o lui Dick, râse iarăşi femeia, după care salută o tânără care intra împreună cu o fetiţă de vreo 3 ani. Bună dimineaţa, Meg. Ce face azi drăgălaşa Lisa?

Fetiţa alergă spre ea, începând să sporovăiască. Jo ascultă vocile ca o muzică de fundal, în timp ce lucra. Femeia cea vârstnică se numea Joan şi se părea că ea şi Dick închiriaseră locul vecin cu cel folosit de Meg şi soţul ei, Mick. În ultimele două zile, legaseră o prietenie de acel gen straniu-intim propriu oamenilor în vacanţă. Stabiliră să prăjească împreună peşte în aceeaşi seară, apoi Meg intră cu Lisa într-o boxă a duşurilor.

Apa şiroia, vocea fetiţei răsuna cu ecouri, iar Jo spala duşumeaua. Îşi dădu seama că asta îi plăcea lui Ginny, să colecţioneze mici fragmente din vieţile celorlalţi. Ea însă, putea să li se alăture, să facă parte dintre ei. Oamenii o ţineau minte. Îşi făceau fotografii împreună cu ea şi le păstrau în albumele de familie. I se adresau pe nume, iar cei ce reveneau întrebau întotdeauna de Ginny.

Fiindcă Ginny nu se ascundea, îşi spuse Jo, rezemându-se de teu. Nu se pierdea în decor. Era la fel că florile ei de plastic viu colorate. Veselă şi îndrăzneaţă.

Poate era timpul să facă şi ea câţiva paşi înainte, îşi spuse Jo. Să iasă din fundal. La lumină.

Îşi adună lucrurile şi ieşi din secţiunea femeilor, ocolind clădirea, spre uşa serviciilor pentru bărbaţi. Bătu cu pumnul, dând trei lovituri îndesate în uşa de lemn, aşteptând câteva secunde şi repetă gestul. Cu o mică strâmbătură, întredeschise uşa şi strigă:

— Curăţenia! E cineva înăuntru?

Cu ani în urmă, când o ajutase pe Ginny, Jo dăduse peste un bătrân înfăşurat sumar într-un prosop, care-şi lăsase aparatul auditiv la locuinţa din camping. Nu voia să repete aceeaşi experienţă. Dinăuntru nu se auzea nimic — nici zgomot de apă curgând, nici apă trasă la pişoare, dar Jo îşi anunţa intrarea făcând cât de mult tărăboi posibil. Ca măsură finală de prevedere, propti uşa deschisă şi agaţă la vedere placă mare de plastic cu inscripţia SE FACE CURAT ÎN TOALETELE DVS. Mulţumită, duse găleata la chiuvete şi turnă în ea detergent. 20 de minute, 30 maximum, şi avea să termine. Pentru a-i trece mai uşor timpul, începu să-şi facă planuri pentru restul zilei. Se gândea să meargă cu maşina până pe malul nordic. Acolo se aflau ruinele unei vechi misiuni spaniole, construită în secolul 16 şi abandonată în secolul 17. Spaniolii nu avuseseră prea mult noroc în convertirea indienilor la creştinism, iar aşezământul despre care istoricii bănuiau că fusese plănuit, nu se realizase niciodată. Era o zi frumoasă pentru o excursie în capătul de nord, iar pe la jumătatea dimineţii lumina avea să fie excelentă pentru a fotografia ruinele şi terasele de scoici acumulate şi părăsite de indieni. Se întrebă dacă lui Nathan i-ar fi plăcut să vină cu ea. Oare pe un arhitect nu l-ar fi interesat ruinele unei vechi misiuni spaniole? Îi putea cere lui Brian să pregătească un prânz rece şi aveau să petreacă acolo câteva ceasuri cu fantomele călugărilor spanioli.

Şi pe cine credea că duce de nas? se întrebă Jo. Puţin îi pasă de călugări şi de ruine. Picnicul îl dorea, după-amiaza, fără responsabilităţi, fără program, fără termene scadente. Pe Nathan îl dorea.

Se ridică şi-şi apăsă o mână pe stomac, care-i palpită tare şi cu viteză. Voia să stea câtva timp cu el, poate pentru a fi puşi amândoi la încercare. Pentru a

vedea ce se întâmplă dacă-şi găsea curajul să-şi dea drumul. Să fie cu el. Să fie Jo.

Şi de ce nu? se întrebă ea. Avea să telefoneze la vila lui, de îndată ce se întorcea acasă. Totul să pară cât mai dezinvolt. Improvizat. Nepremeditat. Şi, ce se întâmplă, aia se întâmplă. Când luminile se stinseră scoase un ţipăt uşor, vărsându-şi apă pe picioare. Se răsuci în loc, cu teul ţinut înainte ca o lance şi auzi ecoul uşii grele închizându-se.

— Hey!

Sunetul propriei sale voci, prea subţire şi tremurătoare, o făcu să se cutremure.

— Cine e? întrebă Jo şi, în lumina slabă care pătrundea prin singură fereastră, cu geam mat, aflată sus sub tavan, porni încet spre uşă. Rezistă la prima împingere. Panica se răzvrăti, dinţoasă, muşcând-o de grumaz.

Împinse din nou, apoi bătu cu pumnii. Se răsuci, cu inima bubuindu-i în urechi. Era convinsă că cineva se strecurase înăuntru şi stătea în spatele ei.

Nu văzu nimic — doar boxe goale şi luciul slab al duşumelei ude. Nu-şi auzea decât propria respiraţie sacadată. Totuşi, se rezemă de uşă, temându-se să se întoarcă spre încăpere cu spatele, iar ochii îi oscilară la stânga şi la dreapta, căutând mişcări în umbre. Sudoarea începu să-i şiroiască pe spate, transpiraţie rece, de panică. Nu putea trage în plămâni destul aer, oricât de repede şi de tare încerca să-l inspire. O parte din mintea ei rezista, dăscălind-o: „Cunoşti semnele, Jo Ellen, n-o lăsa să învingă, nu ceda. Dacă te frângi, vei ajunge iarăşi la spital. Ţine-te bine. Ţine-te.”

Îşi apăsă o mână peste gură, pentru a-şi opri ţipetele, dar acestea răzbiră, în chip de scâncete.

Simţea că începea să clacheze, cu groaza presând feroce împotriva voinţei sale până nu mai putu decât să se întoarcă spre uşă, lovind-o slab cu palma.

— Vă rog, vă rog, deschideţi-mi. Nu mă lăsaţi singură aici.

Auzi zgomot de paşi pe cărare şi deschise gura să strige. Apoi frica îi crescu monstruoasă, dându-i un brânci înapoi. Îşi ţinea ochii imenşi aţintiţi asupra uşii, cu pulsul palpitându-i dureros sub piele. Răsună un scâncet de lemn pe lemn şi o înjurătură. Vederea îi pendulă, se înceţoşă şi deodată fu orbită, când uşa se deschise, lăsând să năvălească lumina soarelui.

Văzu silueta unui bărbat. În timp ce genunchii i se îndoiau, bâjbâi din nou după teu, agitându-l ca pe o spadă.

— Nu te apropia de mine.

— Jo Ellen? Ce naiba se întâmplă aici?

— Tată!

Teul căzu pe pardoseală. Jo aproape că-l urmă, dar mâinile tatălui ei o prinseră de braţe, susţinând-o.

— Ce-ai păţit?

— N-am putut ieşi. N-am putut. Mă pândeşte. N-am putut să fug.

În acel moment, Sam nu ştiu decât că era palidă ca moartea şi tremura atât de tare, încât aproape că îi auzea oasele clănţănind. Acţionând instinctiv, o luă în braţe şi o scoase la soare.

— Gata, a trecut. N-ai păţit nimic, găluşcă.

Era o veche vorbă de alint, pe care o uitaseră amândoi. Jo îşi lipi faţa de umărul lui, ţinându-se strâns, când Sam se aşeză pe o banchetă de piatră, cu ea pe genunchi.

Încă mai era atât de mică, îşi spuse el surprins. Cum era posibil, când arată mereu atât de înaltă şi de competentă? Îşi aminti că, ori de câte ori avea coşmaruri, în copilărie, se ghemuia pe genunchii lui

exact aşa. Întotdeauna avusese nevoie de el, când visa urât.

— Nu te teme. Nu mai ai nici un motiv de teamă.

— N-am putut ieşi.

— Ştiu. Cineva proptise un lemn de uşă. Nişte copiii, atâta tot. Se ţin de farse.

— Copii, se cutremură Jo, agăţându-se de explicaţie, la fel ca de tatăl ei. Copii care fac farse. Da. Au stins luminile şi m-au închis înăuntru. Am intrat în panică.

Mai ţinu ochii închişi un moment, concentrându-se să-şi calmeze respiraţia.

— Nici măcar n-am avut atâta minte să le aprind la loc. Pur şi simplu nu mai puteam judeca.

— Te-ai speriat. Nu te speriai aşa de uşor.

— Nu, deschise în sfârşit Jo ochii. Nu mă speriam.

— Altădată, ai fi dat buzna pe uşa aia şi luai pielea de pe cine te necăjea.

Imaginea ei din memoria lui Sam aproape că o făcu să zâmbească.

— Chiar aşa?

— Ai avut mereu o umbră de răutate.

Întrucât se oprise din tremurat şi era o femeie în toată firea, nu fetiţa pe care tatăl ei o consolase cândva, Sam o bătu pe umăr, stângaci.

— Cred că te-ai cam înmuiat.

— Nu doar „cam”.

— Nu ştiu. Un moment, am crezut c-aveai să mă străpungi cu coada aia de teu. Cine ziceai că te pândeşte?

— Cum?

— Ai spus că te pândeşte. La cine te-ai referit?

Fotografiile, îşi spuse Jo. Propria ei faţă. A lui Anabelle. Scutură repede din cap, retrăgându-se. „Nu acum, fu singurul ei gând. Nu încă.”

— Vorbeam fără şir. Mă prostise spaima. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Fetiţo, şi-acum mai eşti palidă. Hai să mergem acasă.

— Am lăsat toate materialele înăuntru.

— Am eu grijă. Tu stai aici până ţi se întăresc la loc picioarele.

Dar, când Sam dădu să se ridice, Jo întinse mâna spre a lui.

— Tati, îţi mulţumesc că ... ai alungat monştrii.

Sam privi mâinile împreunate ale amândurora. A ei era îngustă şi albă

Mâna mamei sale, îşi spuse el, cu o insuportabilă tristeţe. Când, însă, îi privi faţa, o văzu pe fiica lui.

— Mă pricepeam destul de bine, cred.

— Te pricepeai grozav. Şi încă te mai pricepi.

Simţindu-şi dintr-o dată mâna neîndemânatică, Sam îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

— Pun lucrurile la loc, apoi mergem acasă. Probabil că ai nevoie să mănânci ceva.

Nu, îşi spuse Jo, privindu-l cum se îndepărta. De tatăl ei avea nevoie.

Şi, până în acel moment, n-avusese habar cât de mult.

CAPITOLUL 12

Jo nu mai avea chef de picnic. Simplul gând de mâncare îi punea un ghem în stomac. Avea să meargă singură, hotărî ea. La balta sărată, sau pe plajă. Dacă ar fi avut energia necesară, alerga şi încerca să

prindă bacul de dimineaţă. S-ar fi putut pierde pentru câteva ore prin mulţimile din Savannah.

Se spală pe faţă cu apa rece ca gheaţa şi-şi acoperi părul cu o şapcă sport. Dar, de astă dată, când trecu prin dreptul camerei obscure, se simţi îndemnată să intre, să deschidă sertarul şi să scoată plicul. Mâinile îi tremurau puţin, când etala fotografiile pe bancul de lucru. Dar fotografia lui Anabelle nu apăruse ca prin farmec. Nu era decât Jo, cadru cu cadru. Şi ochii, acele studii ale ochilor ei, furate cu atâta artă. Sau ale ochilor lui Anabelle. Cum putea fi sigură? Fusese şi o fotografie a mamei sale. Fusese. O fotografie funebră. Nu se putea să şi-o fi imaginat. Nimeni nu-şi putea imagina aşa ceva. Ar fi însemnat că era nebună, că avea halucinaţii. Şi nu avea. Nu putea să aibă. O văzuse, fir-ar să fie, fusese în faţa ei.

Cu un efort de voinţă, îşi impuse să se oprească, să închidă ochii, să-şi numere respiraţiile. Încet, inspirând, expirând, inspirând, expirând, până când inima încetă să-i mai danseze în piept. Îşi amintea mult prea clar acea senzaţie de sfărâmare, de pierdere a ei înseşi. N-avea s-o lase să se repete.

Fotografia dispăruse. Acesta era un fapt. Existase. Şi acesta era un fapt. Deci, o luase cineva. Poate că Bobby îşi dăduse seama că o tulbura şi se debarasase de ea. sau intrase altcineva în apartament, cât timp se aflase ea în spital, şi o luase. Cel care o trimisese revenise şi luase fotografia.

Cu gesturi repezi, Jo îndesă fotografiile la loc în plicul de manila. Nu-i păsa cât de nebuneşte suna, avea să se ţină de această idee. Cineva îi juca o farsă crudă şi, lăsându-se pradă acestei obsesii, îl ajuta să câştige.

Puse plicul înapoi în sertar şi ieşi.

Dar putea să confirme sau să elimine una dintre posibilităţi cu un singur telefon. Revenind grăbită în camera ei, scoase din birou agenda şi o răsfoi rapid. Avea să întrebe, atâta tot, îşi spuse ea, în timp ce formă numărul apartamentului unde locuia Bobby Banes cu câţiva colegi de facultate. Putea menţine un ton firesc, întrebându-l doar dacă el luase fotografia.

Până la al treilea apel, nervii i se încordaseră la limită.

— Alo?

— Bobby?

— Nu, aici Jack, dar sunt liber, iubito.

— La telefon Jo Ellen Hathaway, se prezentă ea scurt. Aş vrea să vorbesc cu Bobby.

— Aha.

Îl auzi dregându-şi glasul.

— Mă scuzaţi, domnişoară Hathaway, crezusem că e una din ... ale lui Bobby şi ... Nu-i aici.

— Vrei să-l rogi să mă caute? Îţi dau un număr unde mă poate găsi.

— Sigur, dar nu ştiu când se întoarce exact, nici exact unde este. A plecat imediat după sesiune. Foto-safari. Murea să scoată nişte pozitive noi până începe semestrul.

— Îţi las oricum numărul, spuse Jo şi i-l dictă. Dacă apare, transmite-i mesajul, da?

— Sigur, domnişoară Hathaway. Ştiu că se va bucura să audă de dumneavoastră. A fost îngrijorat în legătură cu ... adică, îşi punea întrebări. Se întreba dacă să-şi continue practica la dvs., în toamnă. Aa, cum merge?

Nu se îndoia că acel coleg de cameră al lui Bobby ştia despre prăbuşirea ei. Sperase, dar nu se aşteptase, la contrariul.

— Merge bine, mulţumesc.

Vorbi cu răceală, retezând orice posibilitate de a scormoni mai adânc.

— Dacă afli de Bobby, spune-i că e foarte important să vorbesc cu el.

— Aşa voi face, domnişoară Hathaway. Ăă.

— La revedere, Jack.

Şi lăsă receptorul în furcă, închizând ochii.

Nu conta că Bobby le destăinuise prietenilor problemele ei. N-o putea lăsa să conteze, nu-şi permitea să fie jenată sau deranjată de acea situaţie. Ar fi însemnat prea mult să-i pretindă să păstreze secretul, când instructoarea lui îi înnebunise în braţe într-o dimineaţă şi fusese dusă la spital.

Mândria ei trebuia s-o suporte, hotărî Jo. Lepădându-se de ruşinea care se agăţa de ea, porni spre parter. Cu un dram de noroc, Bobby avea să-i telefoneze în următoarele două săptămâni. Şi atunci, urma să primească măcar un răspuns.

Când ajunse la uşa bucătăriei, auzi voci dinăuntru şi se opri cu mâna pe clanţă.

— E ceva în neregulă cu ea, Brian. Nu mai e în apele ei. A vorbit cu tine?

— Kate, Jo nu vorbeşte niciodată cu nimeni. De ce mi-ar fi vorbit tocmai mie?

— Eşti fratele ei. Ruda ei.

Jo auzi zăngănitul vaselor şi simţi mirosul stăruitor de friptură din schimbul de prânz. O uşă de dulap deschizându-se, închizându-se la loc.

— Şi ce importanţă are?

Glasul lui Brian era ostil, nervos. Jo aproape că-l vedea încercând să scape de Kate.

— Are cea mai mare importanţă, Brian, dacă ai încerca doar, poate s-ar deschide faţă de tine. Sunt

îngrijorată din cauza ei.

— Ascultă, azi-noapte după focul de tabără mi s-a părut normală. A stat cu Nathan vreo 2 ore, a luat o bere, un hot dog.

— Iar azi dimineaţă s-a întors de la camping palidă ca moartea. O ia când în sus, când în jos, de când s-a întors. Şi cum s-a întors, aşa, din senin? Nu vrea să vorbească despre ceea ce se întâmplă în viaţa ei, nu spune când va pleca iar. Nu poţi susţine că n-ai observat cât de ... zguduită e.

Jo nu mai vru să audă. Se retrase repede, răsucindu-se pe călcâie, şi porni spre partea din faţă a casei.

Deci, acum o urmăreau, îşi spuse ea, obosită. Întrebându-se când avea să cedeze. Dacă le vorbea despre criză, bănuia că aveau să urmeze murmure şi priviri înţelegătoare — şi cunoscătoare. La naiba. Ieşi în lumina soarelui, inspirând prelung. Putea să-i facă faţă. Avea să-i facă faţă. Iar dacă aici nu reuşea să-şi găsească liniştea, să fie lăsată în pace s-o găsească, urma să plece din nou. Şi unde să se ducă? O potopi deznădejdea. „Unde pleci, când ai părăsit ultimul loc posibil?”

O părăseau puterile, pas cu pas. Târându-şi picioarele, coborî scara. Era prea obosită ca să se mai ducă altundeva, recunoscu Jo. Merse spre hamacul legat la umbra dintre doi stejari şi se caţără în el. Parcă ar fi intrat într-un uter, îşi spuse, în timp ce marginile o cuprindeau, lăsând-o să se legene.

În unele după-amiezi calde, o găsise pe mama ei acolo şi se strecurase în hamac lângă ea. Anabelle îi spunea poveşti, cu o voce somnoroasă. Mirosea plăcut a soare şi se legănau, se legănau, şi priveau printre frunzele verzi la petecele de cer.

Acum copacii erau mai înalţi, medită ea. Avuseseră mai mult de 20 de ani ca să crească — şi ea

la fel. Dar unde era Anabelle?

Se plimba pe cheiul din Savannah, neluând în seamă magazinele atrăgătoare şi turiştii agitaţi. Nu fusese perfect. Nu fusese nici pe departe perfect. Femeia fusese nepotrivită. Fireşte, ştiuse acest lucru. Încă de când o avusese, îl ştiuse.

Fusese interesant, dar numai pentru moment. O străfulgerare, şi gata — ca un orgasm prematur.

Se opri privind râul, ca să se calmeze. Un mic joc de manipulare mintală care-i încetinea pulsul, îi regla respiraţia, îi relaxa muşchii. Studiase multe jocuri ale puterii minţii asupra trupului, în călătoriile lui. Curând, începu să lase iar sunetele să ajungă la el — unul câte unul. Clinchetul unei biciclete în trecere, vâjâitul pneurilor pe asfalt. Glasurile cumpărătorilor, râsul scurt al unui copil savurând o îngheţată. Era calm din nou, din nou stăpân, şi zâmbi peste apă. Oferea o imagine atrăgătoare, şi o ştia — cu părul fluturând uşor în vânt, un bărbat chipeş şi bine clădit căruia îi plăcea să atragă ochii femeilor. A, cu siguranţă că pe-ai lui Ginny îi atrăsese.

Fusese atât de dispusă să se plimbe cu el pe plaja întunecată şi peste dune. Flirtând cu el, afumată, cu accentul sudist al vocii ei îngreunat de tequila.

Nu ştiuse nici un moment ce-o pocnise. Literalmente. Gândindu-se la acel moment, fu nevoit să-şi stăpânească un mic hohot de râs. O lovitură rapidă, scurtă, în ceafă, şi se prăbuşise. Fusese un fleac s-o care între copaci. Atât de tare îl activase anticiparea, încât fata păruse aproape imponderabilă. Dezbrăcatul ei fusese ... stimulator. Intr-adevăr, avea un trup mai planturos decât dorise, dar nu era decât

un exerciţiu.

Totuşi, se grăbise prea mult. Acum o putea recunoaşte, putea să analizeze. Se pripise, bâjbâise puţin la echipamente, fiind atât de nerăbdător să facă primele fotografii. Ea, goală, cu mâinile legate deasupra capului, de un copăcel rezistent. Nu stătuse să-i răsfire părul, pe îndelete, aşa cum voia, să perfecţioneze iluminarea şi unghiurile. Nu, fusese prea copleşit de puterea momentului şi o violase în clipa când îşi recăpătase cunoştinţa. Dorise ca mai întâi să-i vorbească, să-i captureze spaima crescândă din ochi, când începea să înţeleagă ce intenţiona să facă. Aşa cum se întâmplase cu Anabelle.

Se zbătea, încerca să vorbească. Picioarele ei lungi şi frumoase se agitau, se strângeau, pompau. Spatele i se arcuia. Şi atunci am simţit acel control calm şi rece găsindu-şi locul.

„Ea era subiectul. Eu eram artistul.”

Aşa cum se întâmplase cu Anabelle, îşi spuse el din nou. Cum ar fi trebuit să se întâmple şi acum, de astă dată.

Dar primul orgasm îi adusese o dezamăgire. Atât de ... banal, reflectă el. Nici măcar nu dorise s-o mai violeze o dată. Fusese mai mult o corvoadă decât o plăcere, îşi aminti. Nimic mai mult decât încă un pas spre manipularea imaginii finale.

Însă, când scosese eşarfa de mătase din buzunar, i-o înfăşurase de gât, şi-o strânsese, şi strânsese, şi-i văzuse ochii dilatându-se enorm, gura zbătându-se să respire, să urle ...

Atunci fusese considerabil mai bine. Orgasmul de atunci fusese superb, brutal de intens şi lung satisfăcător.

Şi-şi spuse că acea imagine de-a ei, acel moment decisiv, putea fi unul dintre cele mai reuşite.

Avea s-o intituleze *Moartea unei haimanale*,

căci de fapt ce altceva fusese? Nu prea se număra printre îngeri. Fusese ieftină şi ordinară. Nimic mai mult decât o lepădătură.

De-asta nici nu se putuse măcar apropia de perfecţiune. Nu fusese vina lui, ci a ei. Îi ridica moralul considerabil, acum, când era clar. Ea fusese imperfectă — subiectul, nu artistul. Şi, totuşi, o alesese. O reperase, şi-o însuşise. Trebui să-şi reamintească din nou că nu făcuse decât să exerseze. Întregul incident fusese doar o repetiţie generală cu dublura. Data viitoare, avea să fie perfect. Cu Jo.

Oftând uşor, bătu cu palma în servietă de piele unde se aflau fotografiile pe care le developase în camerele închiriate din apropiere. Era timpul să pornească înapoi spre Desire.

Întrucât Lexy iarăşi nu era de găsit nicăieri, Brian ieşi în grădină să mai atace nişte buruieni. Lexy promisese că avea s-o facă ea, dar era mai mult ca sigur că fugise să-l vâneze pe Giff şi să-l seducă pentru o tăvăleală în pauza de masă. Îi văzuse pe amândoi în noaptea trecută, de la fereastra dormitorului. Uzi leoarcă, plini de nisip şi chicotind ca doi puşti, în timp ce veneau pe cărare. Chiar şi pentru creierul lui obosit, era clar că făcuseră mai mult decât să tragă o partidă de înot la miezul nopţii. Fusese amuzat şi chiar puţin invidios.

Părea atât de simplu să se ia unul pe altul aşa cum erau, să trăiască momentul. Deşi îşi imagina că Giff avea în minte mult mai mult decât momentul, şi că Lexy avea să execute din mers un scurt step pe inima lui.

Totuşi, Giff era un om deştept şi răbdător şi se putea s-o facă pe Lexy să danseze cum îi cânta el,

înainte de a termina. Brian găsea că ar fi fost interesant de privit. De la o distanţă sigură. De fapt, numai asta voia, reflectă el. O distanţă sigură. Coborî privirea spre căldăruşă, cu micile ei trompete de culoare galbenă şi cea a levănţicăi deschise sărbătoreşte. Era frumoasă, era veselă, şi era de datoria lui s-o menţină astfel. Bagă mâna în buzunarul şorţului scurt de prelată pe care şi-l legase la brâu pentru rolul de horticultor. Şi auzi scâncetul.

Privind în jur, o văzu pe femeia din hamac. Şi-i sări inima din loc. Părul îi strălucea roşcat-închis în umbra verde, iar mâna, atârnându-i moale peste margine, era suplă, palidă şi elegantă. Şocat, făcu un pas înainte, după care ea întoarse capul, agitată, făcându-l să se retragă. Nu era mama lui, pentru numele lui Dumnezeu! Ci sora. Uluitor, cât de mult semăna cu Anabelle uneori. Dintr-un anume unghi, în lumina potrivită. Îi era greu să lase în urmă amintirile şi durerea. Mamei lui îi plăcuse să se legene în hamac, o oră, în după-amiezile de vară. Iar dacă Brian o găsea acolo, câteodată se aşeza turceşte pe pământ, lângă ea. Anabelle îi punea pe cap o mână, îi ciufulea părul şi-l întreba prin ce aventuri mai trecuse în ziua aceea.

Şi îl asculta întotdeauna. Sau, cel puţin, aşa crezuse el cândva. Mai degrabă, visa cu ochii deschişi, în timp ce el îi povestea. Visa la amantul ei, la fuga de soţ şi la copii. La libertatea pe care, cu siguranţă, o dorise mai mult decât pe ei.

Însă cea care dormea acum în hamac era Jo, şi după cum arata, nu dormea deloc liniştită.

O parte din el — o parte pe care o privea cu silă şi cu un sentiment apropiat de ură — vru să se întoarcă, să plece, s-o lase cu demonii ei. Dar se apropie, cu fruntea încreţită de îngrijorare, când Jo tresări şi gemu în somn.

— Jo, îi puse Brian o mână pe umăr, scuturând-o. Haide, draga mea, trezeşte-te.

În vis, ceea ce o fugărea prin pădurea cu copacii ei fantomatici şi vântul nebunesc întinse un braţ şi-şi înfipse unghiile ascuţite în carnea ei.

— Nu! zvâcni Jo, smulgându-se din vis. Nu mă atinge.

— Uşurel.

Simţise pe faţă curentul stârnit de pumnul ei şi nu fu sigur dacă să fie îngrijorat sau impresionat.

— Mă descurc şi fără nas rupt.

Cu respiraţia sacadată, Jo îl privi orbeşte.

— Brian.

Afurisitul tremur deveni şi mai puternic, aşa că se prăbuşi la loc în hamac, închizând ochii.

— Iartă-mă. Un vis urât.

— Observasem.

Deci tot îngrijorare era, mai multă decât se aşteptase. Kate avusese dreptate, ca de obicei. Ceva era în mare neregulă. Riscă şi se aşeză pe marginea hamacului.

— Vrei ceva? Apă?

— Nu.

Surpriza i se citea în ochi, când îi deschise şi-i privi mâna pe care Brian şi-o pusese peste a ei. Nu mai ţinea minte când o ţinuse ultima oară de mână. Nici ea pe el.

— Nu, n-am nimic. Doar un coşmar.

— Aveai coşmaruri şi-n copilărie. Te trezeai urlând după tata.

— Mda, izbuti ea un zâmbet vlăguit. Nu reuşeşti să le laşi în urmă pe toate, pare-se.

— Le mai ai des? încercă Brian să pară nepăsător, dar îi văzu licărirea din ochi.

— Nu mă mai trezesc din somn urlând după nimeni, replică ea ţeapănă.

— Nici nu m-aş aştepta.

Ar fi vrut să se ridice, să plece. Nu încetase, de ani de zile, să se mai intereseze de problemele ei? Dar rămase pe loc, legănând încet hamacul.

— Nu e un defect să-ţi fii singur de ajuns, Brian.

— Nu.

— Şi nici nu e un păcat să vrei să-ţi rezolvi singur problemele.

— Asta faci, Jo? Rezolvi probleme? Ei bine, stai liniştită. Am destule de-ale mele, fără să mă mai ocup şi de-ale tale.

Dar tot nu plecă şi continuară să se legene împreună încet, la umbra copacilor. Firescul situaţiei o făcea s-o usture ochii. Prudentă, dar împinsă de necesitate, făcu un pas nesigur.

— M-am gândit mult la mama în ultima vreme.

Umerii lui Brian se încordară.

— De ce?

— O tot revăd, în minte. „Fotografia care a dispărut.”

— O visez. Cred că a murit.

Lacrimile începuseră să-i curgă, fără ca vreunul din ei să-şi dea seama. Când întoarse capul, Brian le văzu prelingându-se pe obrajii ei şi simţi un nod în stomac.

— Ce rost au toate astea, Jo Ellen? Ce rost are să te îmbolnăveşti pentru un lucru întâmplat în urmă cu 20 de ani, care nu mai poate fi schimbat?

— Nu-l pot opri ... nu-l pot explica. Există şi gata.

— Ne-a părăsit, am supravieţuit. Şi asta există.

— Dar dacă n-a plecat? Dacă a răpit-o cineva, dacă ...

— Dacă au luat-o extratereştrii? o întrerupse el scurt. Pentru numele lui Dumnezeu. Poliţia a ţinut cazul deschis mai mult de 1 an. Nu există nimic, nici o probă că ar fi fost răpită, nici o urmă a vreunui răufăcător. A plecat. Asta e. Nu-ţi ieşi din minţi.

Închise din nou ochii. Poate că asta făcea, se împingea încet spre nebunie.

— Şi e mai bine să cred că de fiecare dată când ne spunea că ne iubea, minţea? Aşa ceva e mai stabil, Brian?

— E mai bine să lăsăm totul în pace.

— Şi să nu ne mai găsim pacea, murmură ea. Nici unul dintre noi. Fiindcă s-ar putea să ne mai spună şi altcineva că ne iubeşte, şi ar putea fi şi asta o minciună. Mai bine s-o lăsăm în pace. Mai bine să nu riscăm. Mai bine să nu avem pace, decât să n-o lăsăm în pace.

Lovise destul de precis pentru a-l face să se burzuluiască.

— Tu eşti cea care are coşmaruri, Jo, nu eu.

Se hotărî repede şi se ridică, înainte de a apuca să se răzgândească.

— Haide.

— Unde să merg?

— Facem o plimbare cu maşina. Să mergem.

O lua iarăşi de mână, o ridică în picioare şi începu s-o tragă spre maşină.

— Unde ? Ce e?

— Fă şi tu odată ce ţi se spune, fir-ai să fii.

O împinse înăuntru, trânti portiera şi văzu cu satisfacţie că era îndeajuns de buimăcită ca să se supună.

— O am pe Kate pe cap, bombăni el, în timp ce se aşeză şi răsucea cheia. Pe tine te apucă plânsul. M-

am săturat. Am şi eu viaţa mea, să ştii.

— Mda, îşi trase Jo nasul, ştergându-şi obrajii cu dosul mâinii. Şi ţi-o trăieşti din plin, Brian.

— Taci din gură.

Roţile se învârtiră cu furie, când întoarse maşina în loc şi porni la drum.

— Ai să te-ntorci aici arătând ca un sac de oase, şi-o să terminăm odată. Şi atunci, poate că toţi au să se retragă în colţurile lor şi-au să mă lase dracului în pace.

Cu ochii îngustaţi, Jo se agaţă de clanţa portierei.

— Unde mergem?

— Tu mergi, preciză el, la doctor.

— Pe dracu'!

Surpriza se războia cu îngrijorarea greţoasă.

— Opreşte maşina în clipa asta şi lasă-mă să cobor.

Brian strânse buzele, accelerând.

— Te duci la doctor, şi dacă va trebui, te iau pe sus. Vom afla dacă Kirby e măcar pe jumătate atât de pricepută pe cât se crede.

— Nu sunt bolnavă.

— Atunci n-are de ce să-ţi fie teamă dacă te examinează.

— Nu mi-e teamă, mă enervează. Şi n-am de gând s-o fac pe Kirby să-şi piardă vremea.

Brian coti pe mică alee, frână scrâşnind în faţa casei lui Kirby şi trânti o mână pe umărul surorii lui. Avea ochii aprinşi, întunecaţi şi limpezi.

— Poţi intra sau ne poţi face pe amândoi de râs, silindu-mă să te car pe umăr. Oricum, te duci, aşa că alege.

Se priveau furioşi. Jo bănuia că nervii ei se potriveau perfect cu ai lui. Într-o luptă verbală avea şanse măricele de a-l dezarma. Dacă Brian se hotăra

să treacă la tactica fizică — şi-şi aminti din copilărie că aşa ceva era foarte posibil — nu mai putea zice nici pâs. Adoptând o atitudine demnă, îşi împinse în faţă mândria.

Cu o smucitură a capului, coborî din maşină şi porni spre treptele casei lui Kirby.

O găsiră pe doctoriţa la bufetul din bucătărie, ungând unt de arahide pe pâine.

— Salut.

Îşi linse degetul, lăsându-şi zâmbetul de salut pe buze, în timp ce scruta mai întâi un chip furios, apoi pe celălalt. Ciudat, îşi spuse, se vedea deodată asemănarea de familie.

— Vreţi o gustare?

— Ai timp de-un examen general? întrebă Brian, dându-i surorii sale un brânci puternic înainte.

Kirby muscă mărunt din sandwich-ul neacoperit, în timp ce Jo se întorcea spre fratele ei, pufnind.

— Sigur. Următoarea vizită o am abia la 1 şi jumătate, răspunse ea cu un zâmbet vesel. Care din voi vrea să-mi facă un striptease pe ziua de azi?

— Tocmai lua masa, îl informă Jo pe Brian.

— Untul de arahide nu-nseamnă masă decât până la vârsta de 6 ani, o împinse el din nou. Intră acolo şi dezbracă-te. Nu plecăm până nu te examinează din cap până-n picioare.

— Constat că este prima mea consultaţie sub ameninţare, îl privi Kirby lung pe Brian; sperase că ţinea destul la sora lui ca să fie dur cu ea, dar nu fusese sigură. Du-te Jo în camera din fund. Vin şi eu imediat.

— N-am nici o problemă.

— Perfect. Asta-mi va uşura munca şi-ţi va da

un pretext ca să-i tragi pe urmă lui Brian un pumn în nas.

Îşi trecu o mână peste coada franţuzească împletită cu grijă şi zâmbi din nou.

— Eu îl ţin şi tu dai.

— Perfect, se răsuci Jo în loc, pornind cu pas apăsat pe hol.

— Despre ce e vorba, Brian? întrebă încet Kirby, după ce uşa se trânti.

— Are coşmaruri, nu mănâncă. Azi-dimineaţă s-a întors de la camping palidă ca o moartă.

— Ce făcuse la camping?

— Ginny n-a apărut azi la lucru.

— Ginny? Nu-i stă-n fire, se încruntă Kirby, apoi izgoni gândul; asta era altă problemă. Mă bucur că ai adus-o. Voiam s-o examinez.

— Află ce nu-i în regulă cu ea.

— Brian, am să-i fac un examen fizic şi, dacă are vreo problemă, o descopăr eu. Dar nu sunt psihiatră.

Nervos, Brian îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Vezi doar ce nu merge.

Kirby dădu din cap, şi-i întinse restul sandwich-ului.

— E şi lapte în frigider. Serveşte-te.

Când intră în camera de consultaţii, Jo era încă îmbrăcată complet şi se plimba de colo-colo.

— Ascultă, Kirby ...

— Jo, ai încredere în mine, da?

— Asta n-are nici o legătură cu ...

— Mai întâi să facem ce e de făcut, să terminăm, şi apoi ne vom simţi cu toţii mai bine.

Luă o cămaşă curată.

— Intră în baia de vis-a-vis, pune-ţi asta pe tine şi urinează în vas.

Jo o privi încruntată cum lua o fişă medicală

nouă şi un formular.

— Îmi va trebui un scurt istoric medical — ultimul ciclu, orice probleme fizice, orice reţete după care te tratezi, alergii, din astea. Le poţi completa după ce ai tras pe tine ultimul răcnet al modei aici de faţă, în timp ce eu îţi fac analiza urinei.

Se aplecă să scrie numele lui Jo pe fişă.

— Mai bine cedează cu graţie, murmură ea. Brian e mai mare ca tine.

Jo ridică din umeri şi porni spre baie.

— Tensiunea puţin cam mare, constată Kirby, scoţându-şi manşonul. Nimic grav, probabil se datorează unei uşoare fluctuaţii nervoase.

— Ce-am mai râs.

Kirby încălzi stetoscopul între palme şi i-l apasa lui Jo pe spate.

— Inspiră adânc, respiră. Încă o dată. Şi eşti şi o idee cam slabă. Ceea ce o face pe femeia din mine să se înverzească de invidie, iar pe doctoriţa raţională să se îngrijoreze.

— N-am prea avut poftă de mâncare în ultima vreme.

— Pe-asta ar trebui s-o rezolve bucătăria de la Sanctuar.

Şi dacă nu, Kirby intenţiona să se gândească mai bine. Scoase oftalmoscopul şi începu să examineze ochii lui Jo.

— Dureri de cap?

— Acum, sau în general?

— Oricum.

— Acum da, dar aş spune că asta e un rezultat direct al ciocnirii cu Brian Scatoalcă.

Apoi oftă.

— Cred că-n ultimele câteva luni am avut mai multe decât de obicei.

— Surde, pulsatorii, sau ascuţite şi pătrunzătoare?

— Mai mult surde, cu pulsaţii.

— Ameţeli, greţuri, stare de leşin?

— Am ... nu, nu tocmai.

Doctoriţa se lăsă pe spate, rezemându-şi o mână de umărul lui Jo.

— Nu, sau nu tocmai?

Când Jo ridică din umeri, Kirby puse instrumentul deoparte.

— Iubito, sunt medic şi sunt prietena ta. Trebuie să fii sinceră cu mine şi să nu te îndoieşti că tot ce-mi spui în camera asta rămâne între noi.

Jo trase adânc aer în piept, încleştându-şi mâinile strâns în poală.

— Am avut o criză nervoasă.

Aerul i se revarsa din plămâni, parte cu teamă, parte cu uşurare.

— Cam acum o lună, înainte de a veni aici. M-am prăbuşit pur şi simplu. N-am avut ce face.

Fără o vorbă, Kirby îi puse ambele mâini pe umeri, masând-o uşor. Jo îşi înălţă capul şi văzu în ochii aceia verzi şi blânzi, numai înţelegere. Se umplură şi ai ei de lacrimi.

— Mă simt ca o proastă.

— De ce?

— Niciodată n-am mai fost atât de neajutorată. Întotdeauna le-am putut rezolva pe toate, Kirby, luându-le aşa cum erau. Şi apoi, au început să se acumuleze, tot mai apăsătoare. Şi nu sunt sigură dacă aveam năluciri sau chiar se întâmplau cu adevărat. Pur şi simplu nu ştiu. Şi pe urmă, am clacat. M-am frânt, de-a dreptul.

— Ai consultat pe cineva?

— N-am avut încotro. M-am prăbuşit chiar în faţa asistentului meu. M-a dus la urgenţă şi m-au internat pentru câteva zile. Un breakdown mental. Nu-mi pasă că ne apropiem de secolul 21 şi nu mă interesează cât de intelectualizaţi suntem. Mi-e ruşine.

— Iar eu îţi spun că n-ai nici un motiv de a-ţi fi ruşine şi că ai tot dreptul să simţi tot ce vrei tu să simţi.

Buzele lui Jo se arcuiră uşor.

— Deci, nu trebuie să-mi fie ruşine că mi-e ruşine.

— Categoric, nu. Cum era programul tău de lucru?

— Strâns, dar aşa-mi place.

— Viaţa socială?

— Nulă, dar o prefer nulă. Şi da, e cam valabil şi pentru viaţa sexuală. Nu eram deprimată, nici nu sufeream după vreun bărbat sau din lipsa unuia. M-am gândit mult la mama mea, continuă Jo. Am aproape aceeaşi vârstă cu a ei, când a plecat, când s-a schimbat totul. „Şi când ţie ţi s-a destrămat viaţa”, continuă Kirby în sinea ei.

— Şi, te-ai întrebat îngrijorată, dacă toate aveau să se schimbe din nou, fără ca tu să ai vreo putere. Nu sunt psihiatru Jo, doar o generalistă de modă veche. Discutăm ca între prietene. Ce prognoză aveai când te-au externat?

— Nu ştiu exact, se foi Jo în loc. M-am externat singură.

— Înţeleg. Nu ţi-au scris nici o recomandare de reţetă.

— Şi nu fac nici un tratament. Nu mă întreba ce mi-au prescris. N-am aplicat nici o reţetă. Nu vreau

medicamente — şi nu vreau să consult psihiatri.

— Bine, deocamdată vom proceda bătrâneşte. Eliminăm orice cauză fizică. Îţi recomand aer curat, odihnă, mese regulate — şi puţin sex sănătos şi sigur, dacă ai de unde găsi, adăugă ea, cu un surâs.

— Sexul nu e pe lista mea de priorităţi.

— Atunci, iubito, eşti nebună.

Jo clipi din ochi, după care pufni în râs, pe când Kirby îi tampona cu alcool adâncitura braţului.

— Mulţumesc.

— Insultele nu se taxează. Iar ultima recomandare de pe reţetă e să vorbeşti. Cu mine, cu familia, cu oricine în care ai încredere că te ascultă. Nu lăsa să se mai adune totul. Oamenii ţin la tine, Jo. Cedează şi tu puţin.

Clătină din cap, înainte ca Jo să poată răspunde.

— Fratele tău ţine destul ca să te fi târât aici — aici, într-un loc pe care l-a evitat ca şi cum ar fi fost ciumat, de când am venit eu. Şi dacă mă pricep cât de cât la caractere, în momentul ăsta se-nvârte pe dincolo bombănind speriat c-am să ies să-i spun că sora lui mai are doar 3 săptămâni de trăit.

— Aşa i-ar trebui, oftă Jo obosită. Chiar dacă mă simt mai bine decât de nu ştiu câte săptămâni.

Ochii i se aţintiră asupra seringii, dilatându-se:

— Ce naiba faci cu asta?

— Îmi trebuie doar un strop de sânge, zâmbi Kirby, cu acul pregătit. Vrei să tragi un urlet să vedem în cât timp dă buzna aici?

Jo îşi feri ochii, ţinându-şi respiraţia.

— N-am de gând să-i dau satisfacţie.

Când Jo fu îmbrăcată din nou, Kirby îi îndesă în mâini un flacon pântecos de plastic.

— Nu-s decât vitamine, spuse ea. De mare putere. Dacă începi să mănânci sănătos, nu vei mai

avea nevoie de ele. Dar, pentru moment, îţi vor da un impuls. Te anunţ când vin analizele sângelui de la laborator, însă restul e în limite normale.

— Îţi sunt recunoscătoare, sincer.

— Atunci demonstreaz-o, purtându-ţi de grijă şi vorbind cu mine când simţi nevoia.

— Aşa voi face.

Întotdeauna i se părea puţin cam ciudat să-şi manifeste deschis afecţiunea, dar se apropie şi o sărută pe obraz.

— Îţi promit. Şi am vorbit serios. De mult nu m-am mai simţit atât de bine.

— Perfect. Urmează sfaturile medicului Kirby şi-ai să te simţi şi mai bine. Păstrându-şi grijile pentru sine, o conduse pe Jo afară.

Brian era exact în locul unde se aşteptase, plimbându-se neliniştit prin living. Se opri, privindu-le încruntat. Kirby îi răspunse cu un zâmbet vesel.

— Ai o fetiţă de 110 livre, vioaie şi energică, tata. Felicitări.

— Vai, ce banc bun! Ce naiba se-ntâmplă cu tine? o întrebă el pe Jo.

Înclinându-şi capul, Jo îl privi cu ochii îngustaţi.

— Muşcă-mă, îi propuse ea, pornind agale spre uşă. Mă întorc pe jos. Îţi mulţumesc că ţi-ai sacrificat timpul Kirby pentru toanele idiotului ăstuia.

— A, de luni de zile mă străduiesc să fac exact asta, chicoti ea, în timp ce uşa cu plasă se trântea.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă cu sora mea.

— Pe moment, suferă de fraterită acută. Deşi extrem de iritantă, rareori e fatală.

— Vreau un răspuns clar, în mă-sa, scrâşni Brian printre dinţi, iar Kirby dădu din cap aprobator:

— Îmi placi mai mult când eşti uman.

Se întoarse spre cafetieră, mulţumită să vadă că Brian fusese şi el de folos cu ceva, făcând cafea proaspătă.

— În regulă, răspunsuri clare. Vrei să stai jos?

Brian simţi un junghi dureros în stomac.

— Cât de grav e?

— Nici pe departe atât de grav pe cât crezi. O preferi amară, nu? Ca un adevărat bărbat.

I se opri respiraţia, când Brian o înhăţă strâns de braţ.

— N-am chef de poante.

— Ok, deci vorbele mele de duh n-au să te relaxeze. Vor trece vreo 2 săptămâni până să vină rezultatele complete ale analizelor, dar îţi pot oferi opinia mea competentă după examen. Jo este puţin cam deprimată. Este nervoasă şi stresată, şi nemulţumită de ea însăşi pentru că e nervoasă şi stresată. Ceea ce-i trebuie este exact ce mi-ai demonstrat tu că-i poţi da. Sprijin — chiar şi când ţi-l refuză cu şuturi.

Un prim fior de uşurare îi destinsese presiunea din piept.

— Asta era? Atâta tot?

Kirby se răsuci să termine de turnat cafeaua.

— Mai există şi confidenţe dintre medic şi pacient. Jo are dreptul la intimitatea ei şi la discreţia mea.

— Mi-e sora.

— Da, şi la nivel personal sunt încântată să văd că iei în serios relaţia asta. Nu eram tocmai sigură. Poftim, îi împinse ea ceaşca în mână. A venit acasă fiindcă simţea nevoia să fie acasă. Avea nevoie de familia ei. Aşa că, să-i fii alături. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Orice altceva trebuie să vină de la ea.

Brian se îndepărtă, sorbind din cafea fără să-şi

dea seama. Perfect, îşi spuse, nu suferea de nici una dintre bolile misterioase şi ucigătoare pe care şi le imaginase el în timpul aşteptării. Rămăsese doar fără energie. Nu era cancer, nici tumoră pe creier.

— Perfect, repetă cu voce tare. Probabil o voi putea convinge să mănânce regulat şi-am s-o împiedic pe Lexy să se mai ia la harţă cu ea.

— Ce dulce eşti, murmură Kirby.

— Ba nu-s dulce deloc.

Brian puse ceaşca jos, făcând un pas înapoi. Îngrijorarea i se risipise îndeajuns pentru a-i permite s-o vadă pe Kirby clar. Felul cum îi zâmbeau ochii aceia de sirenă. Modul cum stătea, calmă şi stăpânită, toată aurie cu roz.

— Nu fac decât să-mi port singur de grijă. Vreau să am din nou programul meu şi n-am să pot până când Jo nu se linişteşte.

Cu ochii calzi, Kirby se apropie de el.

— Mincinosule. Pungaşule. Blegule.

— Înapoi.

— Nu încă.

Întinse mâinile să-i cuprindă faţa între palme. De data asta, o aţâţase mai mult decât la nivel strict fizic şi nu mai putea rezista.

— I-ai comandat vizita medicală şi n-ai achitat consultaţia, se ridică ea pe vârfuri. Serviciile mele nu-s ieftine.

Şi-i atinse buzele cu ale ei.

Brian îi aşează mâinile pe talie, în timp ce gustul ei îl inunda.

— Îţi tot spun să nu te apropii, îşi înclină el capul, sărutând-o şi mai profund. De ce nu asculţi?

Respiraţia lui Kirby începea deja să se accelereze, blocându-i plămânii. Un adevărat extaz.

— Sunt încăpăţânată. Insistentă. Directă.

— Eşti agresivă, o muşcă el de buză, trăgând uşor. Nu-mi plac femeile agresive.

— Mmm. Ba îţi plac.

— Ba nu-mi plac.

O împinse înapoi spre bufet, până când trupul i se lipi apăsat şi fierbinte de-al ei, până când gura i se potrivi ferm, începând s-o devoreze.

— Dar te doresc. Acum eşti fericită?

Kirby îşi dădu capul pe spate, gemând când gura lui îi cutreieră gâtul.

— Dă-mi 5 minute să contramandez consultaţiile de după-amiază şi amândoi vom fi extaziaţi de-atâta fericire. Brian, pentru numele lui Dumnezeu, pune mâinile pe mine.

— N-o să fie uşor.

Îi ronţăi uşor urechea, în lobul căreia scânteia un mic smarald, croindu-şi nervos drum înapoi spre gura ei, pentru a i-o sonda până când unghiile lui Kirby i se înfipseră în umeri. Se văzu pe el însuşi posedând-o acolo unde stăteau, deschizându-şi doar fermoarul, trăgându-i în jos pantalonii călcaţi şi înfigându-se până lăsa în urmă toată acea nevoie disperată, acea frustrare nesăţioasa.

Dar n-o atinse, n-o cuceri. Îi schimb, se folosi de dorinţa care clocotea în el, pentru a-i controla pe amândoi. O apucă de gât cu o mână, tragandu-i capul înapoi, până când ochii li se întâlniră. Ai ei erau verzi ca mările agitate, îndemnându-l să se arunce.

— Va fi aşa cum vreau eu. Trebuie să accepţi asta.

— Ascultă ...

— Nu, am terminat. Şi-am terminat şi cu jocurile. Ai fi putut să te retragi, dar n-ai făcut-o. Acum vom proceda în stilul meu. Când mă întorc, terminăm ce-am început.

Kirby respira accelerat, cu sângele gonindu-i încins prin vene. Un moment, îl urî pentru că o putea studia cu nişte ochi atât de reci şi de stăpâniţi.

— Crezi că mă sperii?

— Nu cred că ai atâta minte ca să te laşi speriată, zâmbi Brian, încet, ameninţător. Dar ar fi cazul. Când mă întorc, repetă el, îndepărtându-se. Şi puţin îmi pasă dacă vei fi să nu pregătită.

Încercând să-şi revină, Kirby îşi adună cât de cât mândria.

— I-auzi ce aroganţă!

— Exact.

Brian porni spre uşă, rugându-se să poată ieşi înainte că dorinţa să-i smulgă un geamăt sonor. Îi mai aruncă o ultimă privire, trecându-şi ochii peste părul ei ciufulit, luminat de soare, ochii care scânteiau într-o gamă întreagă de emoţii periculoase, gura încă umflată de a lui.

— În locul tău, m-aş duce să mă aranjez puţin, domnişoară doctor. Tocmai a sosit următorul pacient.

Şi lăsă uşa cu plasă să se trântească în urma lui.

CAPITOLUL 13

Vila Little Desire nu era foarte departe de drumul înapoi spre Sanctuar. În orice caz, îşi spuse Jo, chinuindu-se să-şi găsească justificări, plimbarea avea să-i facă bine.

Poate că dorea să fotografieze râul după-amiaza, să vadă cât de multe flori sălbatice înfloriseră. Şi, întrucât tot trecea prin apropiere, ar fi fost o impoliteţe să nu vină măcar într-o scurtă vizită.

În plus, era proprietatea familiei ei.

Îşi pregătise chiar şi o mică scuză, gen „aveam şi eu drum pe-aici”, repetând în minte pentru a-şi perfecţiona tonul cel mai firesc. Prin urmare, avu o decepţie când ajunse la vilă şi văzu că jeep-ul lui Nathan lipsea. Se opri un moment la baza scării, nehotărâtă, apoi urcă grăbită treptele, înainte de a apuca să se răzgândească. Nu făcea nimic rău intrând, doar pentru un moment, ca să-i lase un mesaj. Nu deranja nimic de la loc, nu-şi baga nasul. Voia doar să ... La naiba, uşa era încuiată. Încă un mic şoc. Oamenii de pe Desire rareori îşi încuiau uşile. Prea curioasă ca s-o mai preocupe bunele maniere, îşi lipi faţa pe geam şi privi înăuntru.

Pe masa lungă din zona bucătăriei stătea un computer laptop ergonomic, închis cu o grijă enervantă. Alături se afla o imprimantă cu linii aerodinamice. În apropiere văzu tuburi prelungi, în care presupuse că se aflau schiţe făcute sul. O hârtie mare, pătrată era desfăşurată şi prinsă la colţuri cu un borcan de ness, o scrumieră şi 2 căni. Dar, oricum îşi înclina şi întorcea capul, nu putea distinge ce era desenat pe ea.

„Oricum nu mă priveşte”, îşi reaminti ea, întorcându-şi vederea. La auzul unui foşnet de frunze în spate, se retrase repede, cu o privire peste umăr. Un curcan sălbatic îşi luă zborul, greoi, cu un gâlgâit grăbit. Dându-şi ochii peste cap, se bătu peste inima care-i tresărise în piept. Ar fi fost perfect dacă dintre copaci apărea însuşi Nathan, prinzând-o că-i spiona casa.

Îşi reaminti că mai avea şi zeci de alte lucruri de făcut, zeci de locuri unde putea merge. Nu se abătuse din drum ca să-l vadă pe Nathan. Nu prea mult.

Probabil era mai bine că nu-l găsise, reflectă

Jo, în timp ce cobora în trap uşor scara, pornind spre casă. Luând-o pe Cărarea Palmierilor-Pitici, urmă cotul râului spre umbra deasă unde viţele tămâioasă şi ferigile reînviorate transformau pădurea într-o junglă luxuriantă. Nu avea nevoie de asemenea diversiuni, de complicaţiile pe care Nathan Delaney aproape sigur i le-ar fi adus în viaţă. Abia îşi revenea pe propriile-i picioare.

Dacă dorea o relaţie cu el, ar fi trebuit să-i explice anumite ... lucruri. Iar dacă i le dezvăluia, asta ar fi pus capăt oricărei relaţii. Cine avea chef să se încurce cu o femeie nebună, în vacanţă? Cărarea înainta întortocheată printre palmierii-pitici de unde-şi trăgea numele. Auzi ţipătul curcanului şi trilurile prelungi, fluide, ale unei păsări cântătoare. Tocul aparatului îi sălta pe şold, în timp ce grăbea pasul, dojenindu-se pe ea însăşi.

Dar, neiniţiind nimic, nu făcea decât să-i scutească pe amândoi de nişte momente penibile şi irosite. De ce naiba nu-l găsise acasă?

— Şşşt, îi astupă Giff lui Lexy gura cu o mână, când auzi paşi apropiindu-se pe potecă, prin apropierea poienii păzite de trunchiuri groase de stejari şi palmieri-varză. Trece cineva, şopti el.

— Aoleu, îşi înhăţă Lexy fulgerător bluza căzută alături, acoperindu-şi sânii cu ea. Parcă spuseseşi că Nathan s-a dus azi pe continent.

— S-a dus. M-am întâlnit cu el pe drumul spre bac.

— Atunci cine ... a, pufni Lexy răutăcioasă, privind printre frunzele de palmier. Nu-i decât Jo. Supărată pe toată lumea, ca de obicei.

— Taci, îi apăsa Giff capul în jos cu al lui.

Prefer ca soră-ta să nu mă prindă cu nădragii-n vine.

— Dar o ai aşa de drăguţă ... dădu ea să-l apuce şi, cu chicoteli înfundate, se foiră până când Jo dispăru.

— Afurisită mai eşti, Lex, o imobiliză Giff cu mâinile, zâmbindu-i; mai avea pe ea sutienul — încă nu apucaseră să se descotorosească şi de el. Şi-i plăcea senzaţia materialului lucios frecându-i-se de piept.

— Şi cam ce explicaţii aş fi dat dacă venea pe-aici?

— Dacă nu ştie ce se întâmplă, era timpul să-i arate cineva.

Clătinând din cap, Giff se aplecă s-o sărute pe vârful nasului.

— Eşti prea aspră cu sora ta.

— Eu sunt aspră cu ea? mârâi Lexy. Ia să-ncercăm şi invers. Se potriveşte mult mai bine.

— Ei, poate că sunteţi reciproc prea aspre. Am impresia că lui Jo i-ai dat ceva de furcă, în ultima vreme.

— Viaţa ei e perfectă pentru ea, îl contrazise Lexy, bosumflată, răsucind pe deget o şuviţă din părul lui. Are o meserie, călătoreşte cât cuprinde. Oamenii orăcăie în faţa pozelor ei ca nişte ţânci nou-născuţi. Sau le studiază ca pe nişte manuale tâmpite. Şi câştigă bani cu grămada, destul ca să nu aibă grija unei împuţite de moşteniri.

Răscolit de dragoste, Giff îşi trecu nodurile degetelor peste bărbia ei.

— Iubito, e cea mai neghioaba pierdere de timp să fii invidioasă pe Jo.

— Invidioasă? se întunecară ochii ei, dilataţi de şocul insultei. De ce Dumnezeu aş invidia-o eu pe Jo Ellen?

— Exact, o sărută mărunt, cu un ciugulit

drăgăstos, Giff. Voi două urmăriţi acelaşi lucru. Felurile cum sunteţi şi cum îl căutaţi diferă ca noaptea de zi, dar scopul e unul singur.

— Serios? întrebă Lexy cu o voce rece şi curgătoare ca laptele proaspăt. Şi care să fie scopul ăsta?

— Să fiţi fericite. Asta vor majoritatea oamenilor mai presus de orice. Şi să-şi lase amprenta în lume. Simplul fapt că ea a reuşit înaintea ta, nu te face să fii mai puţin importantă. Şi, în fond, a avut 3 ani avantaj.

Lexy nu se lăsă deloc convinsă. Glasul îi deveni din rece, îngheţat.

— Nu ştiu de ce m-ai adus aici, dacă nu vroiai decât să vorbim despre soră-mea.

— Iubito, tu m-ai adus pe mine, zâmbi Giff, continuând să-i ţină mâinile blocate, în ciuda zvârcolelilor ei nervoase. Din câte-mi amintesc, ai venit până la vila Sand Castle, unde eu îmi vedeam liniştit de treburi, înlocuind plasele de ţânţari. Mi-ai şoptit ceva la ureche, şi cum deja aveai pătura asta în geantă, ce-aş mai fi putut să fac?

Lexy ridică bărbia, arcuindu-şi o sprânceană.

— Păi nu ştiu, Giff. Ce-ai fi putut să faci?

— Cred că trebuie să-ţi arăt.

Nu se grăbi, lăsând-o slăbită şi tremurătoare. În noaptea trecută, totul se revărsase peste ea într-un iureş fierbinte. Nevoie peste plăcere, plăcere sfâşiind cu ghearele nevoia. Azi, însă, în aerul răcoros şi lumina difuză, mâinile lui se mişcau încet, frecând-o uşor pe piele, apăsând cu degetele, apoi plimbându-si-le abia simţit pe deasupra. Revenea iar şi iar la a ei, de parcă numai de acea aromă ar fi avut nevoie.

Când Lexy oftă, sunetul răzbătu din adâncurile

făpturii ei. Putea fi sedusă, precum şi cucerită. Giff aşteptase o viaţă întreagă să le facă pe amândouă, s-o vadă lăsându-l să le facă pe amândouă. Toată făptura ei îi era nepreţuită. Acum putea să-i arate pas cu pas. Într-o zi, curând, avea să i-o spună, cuvânt cu cuvânt. Când lunecă înăuntru, geamătul ei de întâmpinare fu gingaş şi mătăsos. Se încordă să-i dăruiască mai mult, să ia mai mult, într-un ritm leneş ca al râului care curgea prin apropiere.

Lexy scânci când Giff coborî capul ca să-i sugă uşor sânii.

— Tu mai întâi, murmură el. Ca să te văd.

Nu s-ar fi putut opri. Era purtată ca o frunză, fără pic de greutate, pe curentul râului. Orgasmul o inunda, prelung, delicios şi profund. Abia îi putu rosti numele.

Gura lui reveni la a ei, arcuindu-se şi se slobozi în ea.

— Mmm, reuşi Lexy să murmure în timp ce Giff se rostogolea trăgând-o deasupra şi rezemându-i capul pe pieptul lui. Niciodată nu mai avusese un asemenea orgasm — unul care să i se furişeze în sus din vârfurile picioarelor ca mângâierea unor degete înfăşurate în mătase. Iar Giff păruse atât de stăpânit, de perfect conştient de ea. Numai tunetul inimii lui sub obraz îi dovedea că fusese la fel de dezlănţuit. Surâse din nou, întorcându-şi buzele spre pieptul lui.

— Se vede că ai exersat mult.

Giff rămase cu ochii închişi, desfătându-se cu senzaţia aerului pe faţă şi a părului ei sub mână.

— Cred cu tărie în a munci la un anume talent până ţi-l perfecţionezi.

— Aş zice că ţi l-ai însuşit corect.

— Te-am dorit toată viaţa, Lexy.

Ceva dinăuntrul ei se înfioră auzindu-l cum o spunea, atât de simplu, atât de uşor. Cuprinsă în

văpaia rămasă, saltă capul şi, când îl privi, acel ceva fremata din nou.

— Cred, în adâncul meu, ca şi eu te-am dorit dintotdeauna.

Ochii săi se deschiseseră, cu o expresie care o făcu să i se usuce gura, şi afişă un zâmbet ştrengăresc:

— Dar erai atât de slăbănog.

— Iar tu n-aveai piept.

Lexy chicoti, pe când Giff coborî mâna să-i cuprindă sânii.

— Unele lucruri se mai şi schimbă.

Ridicându-se, îl încălecă.

— Şi mă trăgeai de păr.

— Tu mă muşcai. Mai am şi-acum urmele dinţilor tăi pe umărul stâng.

Cu un hohot de râs, Lexy îşi aruncă părul pe spate. Avea să se chinuiască îngrozitor cu descâlcitul; dar, trebuia să recunoască, meritase osteneala.

— Ba nu le ai.

— Nu le am pe dracu'. Mama zice că e stigmatul familiei Hathaway.

— Ia să vedem noi.

Îl trase până când Giff se întoarse pe o parte. Lexy privi, mijindu-şi ochii, deşi cicatricea ştearsă se vedea destul de clar. Stigmatul ei. Simţi un mic fior ciudat, la gândul că Giff îl purta.

— Unde? Nu văd nimic, se apropie ea şi mai mult. A, vorbeai de fleacul ăsta? Păi asta nu-i nimic. Acum sunt în stare de mult mai mult. Înainte ca Giff să se poată apăra, îşi înfipse dintii în umărul lui. Tânărul ţipă, o aruncă la o parte şi se rostogoli cu ea până se încurcară amândoi în pătură. Mâinile lui reuşiră să ajungă ici, colo, făcând-o să se sufoce de

râs, ca şi de dorinţa reîmprospătată.

— Aş spune că e timpul să-mi las şi eu semnul pe tine.

— Să nu îndrăzneşti să mă muşti, Giff, chicoti Lexy, zbătându-se, rostogolindu-se. Au! Fir-ai tu să fii!

— Încă nu te-am muşcat.

— Atunci, m-a muşcat altceva.

Giff se mişcă rapid, cu viziuni de şerpi sfredelindu-i creierul. O culcă pe spate, sări în picioare şi o culese în braţe dintr-o singură mişcare fulgerătoare. Lexy rămase cu gura căscată când îi văzu ochii, deodată duri şi reci, scrutând solul.

— Doamne, reuşi ea să îngaime, în timp ce inima ei romantică făcea o tumbă în piept.

Pe jos nu se târa, nu se furişa, şi nu se prelingea nimic. Giff, însă, văzu o sclipire argintie. O lăsă pe Lexy pe picioare şi o răsuci în loc. O mică zgârietură rosie îi păta omoplatul delicat.

— Te-ai rostogolit peste ceva, atâta tot.

Sărută uşor zgârietura, apoi se aplecă să ridice obiectul argintiu.

— Cercelul cuiva.

Cu ochii strălucitori, Lexy duse mâna la spate să-şi frece absentă locul dureros. O ridicase de parcă ar fi fost uşoară că fulgul, îşi spuse ea visătoare. Şi stătuse astfel, ţinând-o în braţe, ca şi cum ar fi apărat-o de un dragon care sufla foc pe nări.

Prin minte îi plutiră imagini cu Lancelot şi Guinevere, cu castele pierdute în ceaţă, înainte de a reuşi să se concentreze asupra cercelului din mâna lui Giff. Avea forma unei dâre de steluţe argintii.

— E al lui Ginny, se încruntă ea uşor, luându-i-l din mână. Face parte din perechea ei favorită. Mă întreb cum a ajuns aici.

Giff îşi înălţă sprâncenele, mişcându-şi-le ironic:

— Cred că nu suntem primii care folosim pădurea asta şi pentru altceva decât o plimbare prin sânul naturii.

Râzând, Lexy se aşeză la loc pe pătură, punând cu grijă cercelul lângă ea, înainte de a-şi lua sutienul.

— Cred că ai dreptate. Totuşi, e un ocol cam lung de la drumul dintre camping şi cabana ei. Aseară îi purta în urechi?

— N-am fost prea atent la loburile vară-mii, replică sec Giff.

— Sunt aproape sigură ...

Lăsă fraza în aer, încercând să-şi reamintească imaginea. Ginny purtase o bluză de culoare roşu-aprins, cu ţinte argintii, şi jeanşi albi, strâmţi, închişi cu o centură poncho. Şi da, îşi spuse Lexy, aproape cu siguranţă, steluţele ei favorite agăţate la urechi. Lui Ginny îi plăcea cum se legănau şi reflectau lumina.

— Ei, nu contează. I-l duc eu înapoi. Dacă o găsesc.

Giff se aşeză să-şi tragă pantalonii de jockey.

— Ce vrei să spui?

— Probabil şi-a tras o şustă tare azi-noapte la foc. Azi-dimineaţă n-a apărut la lucru.

— Cum adică n-a apărut? Ginny nu lipseşte niciodată.

— Ei bine, azi n-a venit. Am auzit discuţia când am venit la micul dejun.

Îşi scoase din geantă o perie de păr şi începu complicatul proces de a-şi descalci buclele.

— Au, fir-ar să fie. Am avut câteva cazări şi eliberări la camping, şi nici urmă de Ginny. Kate i-a trimis pe tati şi Jo să le rezolve.

Giff îmbracă pantalonii şi se ridică să şi-i încheie.

— Au căutat în cabana ei?

— Au terminat înainte de a se fi întors, dar cred că da. Îţi spun eu, Kate se urcă pe pereţi.

— Nu-i deloc în stilul lui Ginny. E ea nebunatică, dar n-ar lăsa-o niciodată pe Kate baltă.

— O fi bolnavă, frecă Lexy cercelul între degete, înainte de a-l vârî în buzunăraşul şortului pe care şi-l luase ca să-l scoată pe Giff din minţi. Îşi turnă tequila pe gât aproape fără pauză.

Giff dădu din cap a încuviinţare, ştiind însă că Ginny, fie şi mahmură, şi-ar fi făcut datoria sau ar fi luat măsuri să fie înlocuită. Îşi aminti cum arătase, clătinându-se pe plajă în întuneric, făcându-le cu mâna lui şi lui Lexy şi suflându-le bezele.

— Mă duc să văd ce-i cu ea.

— Neapărat, se ridică Lexy, observând cu plăcere cum îi privea Giff picioarele desfăşurându-se. Şi mai târziu, poate ...

Îl cuprinse cu braţele.

— ... vii să vezi ce mai e şi cu mine.

— Mă gândeam eu şi la asta. Plănuisem să iau cina la han. Să te las să ... mă serveşti.

— Aha, se arcuiră buzele ei într-o curbă felină, în timp ce se retrăgea, trăgându-şi încet pieptenele prin şuviţele lungi de păr, răsucite ca tirbuşoanele. Aşa plănuiseşi?

— Mda. Pe urmă, plănuiam să văd cum ar fi dacă în continuare m-aş rătăci pe la etaj, eventual nimerind chiar în camera ta. Am putea încerca figura asta şi în pat, ca să mai schimbăm.

— Ei, îşi trecu Lexy limba peste buza de sus. S-ar putea ca diseară să fiu liberă, în funcţie de bacşişul pe care mi-l dai ...

Zâmbind, Giff îi captură buzele recent umezite într-o sărutare care o clătină pe călcâie.

Când putu respira din nou, Lexy expiră încet.

— E un început cu-adevărat reuşit.

Se aplecă să strângă pătura, răsucindu-se intenţionat pentru a-l sâcâi cu fesele strânse în pantalonii scurţi, după care întoarse capul.

— Am să-ţi acord ... un serviciu de excelenţă.

Când reveni în camionetă, pornind spre camping, bătăile inimii lui Giff aproape că reveniseră la normal. Era o femeie puternică, îşi spuse, iar viaţa cu ea avea să fie o aventură continuă. Nu o considera complet pregătită să-şi adapteze ideile la a-şi petrece toată viaţa cu el, dar avea să se ocupe şi de asta.

Zâmbi în sinea lui, deschizând radioul, iar Clint Black începu să se văicărească din boxe. Planificase totul, medită Giff. Curtea pe care i-o făcea — cu progrese considerabile, după părerea lui. Cererea în căsătorie, nunta, viaţa. De îndată ce o convingea că era exact bărbatul de care avea nevoie, aşa avea să se întâmple. Între timp, urmau să se distreze teribil împreună.

Intră în camping, încruntându-se puţin când văzu în gheretă un adolescent, în locul lui Ginny.

— Hei, Collin, lătră Giff, aplecându-se pe fereastră. Tu stai la post pe ziua de azi?

— Aşa se pare.

— Ai văzut-o pe Ginny?

— Nici urmă de ea, încercă băiatul să-i facă lasciv cu ochiul. Se pare c-a prins o partidă ţeapănă.

— Mda.

Simţi însă în pântec un gol incomod.

— Mă duc s-arunc o privire la ea acasă. Să văd ce descopăr.

— Cum vrei.

Giff conduse încet, conştient de posibilitatea ca vreun copil să se repeadă în faţa maşinii. În prag de

vară, ştia că aveau să vină tot mai mulţi, adunându-se în camping şi-n vile, întinzându-şi prosoapele pe plajă. Cei din vile urmau să se frigă la soare câte o jumătate de zi, revenind apoi în casă pentru a da drumul instalaţiilor de aer condiţionat la putere maximă. Ceea ce, de obicei, însemna că Giff era ocupat toată vara cu inlocuitul bobinelor.

Nu că l-ar fi deranjat. Era o muncă cinstită şi onorabilă. Şi, cu toate că visa uneori să se apuce de ceva mai interesant, bănuia că avea să-i vină şi lui vremea.

Trase maşina pe scurta alee a lui Ginny şi coborî. Spera s-o găsească în pat, gemând, cu capul într-un lighean. Asta ar fi explicat tăcerea. Când era acasă, Ginny îşi punea întotdeauna radioul să urle la maxim, deschidea televizorul şi-şi adauga şi vocea ei, cântând sau certându-se, la convorbirile în direct care o pasionau. Toate zgomotele se ciocneau vesel. Susţinea că astfel se simţea mai puţin singură. Dar Giff nu auzea nimic altceva decât foşnetul frunzelor de palmier în vânt şi plescăiturile slabe ale broaştelor în apă. Merse la uşă şi, întrucât circula în cabana ei la fel de liber ca şi acasă, nu se osteni să bată.

Tresări mai-mai să cadă pe spate, când deschise uşa şi apăru silueta unui bărbat.

— Iisuse Christoase atotputernice, Bri, ai putea la fel de bine să mă împuşti, de rău ce m-ai speriat.

— Scuză-mă, zâmbi vag, Brian. Am auzit maşina şi m-am gândit că putea fi Ginny.

Privi pe lângă Giff, spre camionetă.

— Nu e cu tine, nu-i aşa?

— Nu, tocmai am aflat că nu e la lucru şi am venit s-o caut.

— Nu-i aici. Şi nu pare să fi trecut, pe ziua de azi, deşi e greu de spus.

Se uită înapoi, peste umăr.

— Femeia asta e dezordonată ca trei puştoaice în călduri.

— O fi la vreunul din locurile campingului.

Brian scrută copacii înghesuiţi în jurul smocurilor de iarbă aurie din mlaştină. Două raţe codate poposiseră pe baltă, din lungul drum de-a lungul litoralului Atlantic. Un erete dădea încet târcoale pe deasupra. Lângă cărarea îngustă, unde se încurcau pânze de pajanjen, trei fluturi coada-rândunicii zburdau veseli.

Dar nu se vedea nici o urmă a fiinţei omeneşti care locuia acel colţişor al insulei.

— Am parcat lângă nr.1 şi am ocolit până aici. Am întrebat de ea, însă nimeni din cei pe care i-am întâlnit, n-a văzut-o de ieri încoace.

— Nu e-n regulă ...

Jena din stomacul lui Giff devenise o durere surdă.

— Bri, ceva nu-i în regulă.

— Sunt de acord cu tine. E trecut de două. Chiar dacă şi-a petrecut noaptea altundeva, trebuia să iasă la suprafaţă până acum.

Îngrijorarea îl strângea de ceafă ca un pumn încleştat. Şi-o frecă absent, privind înapoi, spre dezordinea din cabana lui Ginny.

— E timpul să ne-apucăm de dat telefoane.

— Eu mă duc să-i spun maică-mii. O să dea o duzină de telefoane, până să apucăm să dăm noi unul singur. Haide, te las la maşină.

— Îţi mulţumesc.

— Se cam cherchelise aseară, adaugă Giff, în timp ce se aşează la volan. Am văzut-o — Lexy şi cu mine am văzut-o. Eram în apă ... la o partidă de înot, adăugă el, cu o privire scurtă în jur.

— De înot — exact.

Giff aşteptă un moment, trăgându-se de cozorocul şepcii.

— Şi cum ai vrea să-ţi spun că mă culc cu sora-ta?

Brian îşi apăsă degetele pe ochi.

— Cred că asta a fost un mod. Mie mi-e puţin cam greu să-mi aduc pe limbă cuvântul „felicitări”, în situaţia de fată.

— Vrei să-mi cunoşti intenţiile?

— Nu, ridică Brian o mână. Serios, nu mă interesează.

— Am să mă însor cu ea.

— Acum, chiar că nu mai pot spune „felicitări”.

Răsucindu-se pe scaun, Brian îl privi pe Giff drept în ochi:

— Ai înnebunit?

— O iubesc, zise Giff băgând camioneta în marşarier. Dintotdeauna am iubit-o.

Lui Brian îi reveni în minte o imagine clară a lui Lexy, dând un şut vesel inimii însângerate a lui Giff, într-o prăpastie.

— Eşti băiat mare, Giff. Ştii în ce te bagi.

— Întocmai, cum ştiu şi că tu şi toţi ceilalţi din familia voastră nu i-aţi acordat niciodată lui Lexy destul credit.

Glasul de obicei blajin al lui Giff dobândi un accent defensiv, care-l făcu pe Brian să ridice din sprâncene.

E isteaţă, e puternică, are o inimă cât oceanul şi, când o scuturi de toate prostiile, e loială cât cuprinde.

Brian expiră prelung. Mai era şi necugetată, impulsivă şi egocentristă. Dar cuvintele lui Giff îi atinseseră o coardă care-l făcea să se ruşineze.

— Ai dreptate. Şi dacă cineva îi poate şlefui

calităţile, aş spune că tu eşti ăla.

— Are nevoie de mine, bătu Giff cu degetele în volan. Ţi-aş fi recunoscător dacă nu i-ai pomeni nimic din ceea ce-am vorbit. La partea asta încă n-am ajuns.

— Crede-mă, ultimul lucru pe care vreau să-l discut cu Alexa e viaţa ei amoroasă.

— Bine. Ei, dar ne-am abătut de la ce vorbeam. Am văzut-o pe Ginny azi-noapte. Trebuie să fi fost cam pe la miezul nopţii. Nu eram prea atent la ceas. Mergea spre sud, pe plajă — s-a oprit şi ne-a făcut cu mâna.

— Era singură?

— Mda. A spus că avea nevoie să-şi limpezească minţile. N-am observat să se fi întors, dar un timp am fost cam ... ocupat.

— Ei, dacă a leşinat pe plajă, trebuia s-o fi găsit cineva până acum, ceea ce înseamnă că s-a întors, sau a tăiat-o peste dune.

— I-am găsit un cercel în poiana de pe malul dinspre Sanctuar al râului.

— Când?

— Mai adineauri, răspunse Giff, oprind lângă maşina lui Brian. Lexy şi cu mine tocmai ...

— A, te rog, nu-mi băga imaginea asta în creier. Ce sunteţi, iepuri? clătină el din cap. Eşti sigur că era cercelul lui Ginny?

— Lexy da — şi era destul de sigură că Ginny îl purtase aseară.

— Ăsta-i genul de lucru pe care Lexy l-ar observa oricând. Dar e un traseu anormal pentru Ginny, dacă se îndrepta spre casă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Totuşi, poate că între timp să se fi întâlnit cu cineva. Lui Ginny nu-i stă în fire să plece de la o petrecere înainte de a se termina

— doar dacă nu cumva plănuieşte o altfel de petrecere.

— Nimic din toate astea nu sunt în firea lui Ginny.

— Exact. Încep să mă îngrijorez, Brian.

— Mda.

Coborî din camionetă, apoi se întoarse, rezemându-se de fereastră.

— Pune-o pe maică-ta să-nceapă cu telefoanele alea. Eu mă duc la ferry. Cine ştie, poate l-a întâlnit pe bărbatul visurilor ei şi a şters-o la Savannah.

Pe la ora 6, se declanşase o căutare pe scara completă. Pe toate cărările din pădure, pe drumurile accidentate de excursie spre nord, pe arcul prelung al plajei şi pe potecile întortocheate ce şerpuiau printre bălţi. Unii dintre cei ce scotoceau insula îşi aminteau de o altă căutare, a unei alte femei.

Cei 20 de ani trecuţi, nu şterseseră amintirea. Şi, în timp ce o căutau pe Ginny, mulţi murmurau despre Anabelle. Probabil că fugise la fel ca Belle. Aşa credeau unii. O apucase mâncărimea de talpă şi se hotărâse să şi-o scarpine. Tânăra Pendleton fusese întotdeauna o nebunatică. Nu, Anabelle nu, spuneau unii, dar Ginny, da. Anabelle fusese o apă curgătoare care rodea adânc, pe când Ginny nu era decât suprafaţa cu valuri furtunoase. Şi, totuşi, ambele dispăruseră.

Nathan nimeri în mijlocul unei conversaţii, în timp ce zăbovea la debarcader, băgându-şi servieta în cabina maşinii şi încărcând proviziile în spate.

Inima începu să-i bată mai repede, mai tare. Simţea un nod în stomac. Auzise numele lui Anabelle aruncat încoace şi-ncolo şi-i suna în urechi. Venise să privească adevărul în faţă, îşi reaminti el, apoi

încercase să-l ignore.

Nu era sigur cât timp mai avea s-o mai poată face pe oricare din două. Sau dacă era capabil să suporte calea pe care o alegea. Porni spre Sanctuar.

O văzu pe Jo aşezată pe grandioasele trepte de la intrare, cu capul rezemat pe genunchii îndoiţi. Când îi auzi jeep-ul, şi-l ridică, iar Nathan îi văzu toate fantomele din ochi.

— N-o găsim, spuse ea, cu buzele strânse. Pe Ginny.

— Am auzit.

Neştiind ce altceva să facă, se aşează lângă Jo, cuprinzând-o cu un braţ de umeri ca să se sprijine de el.

— Tocmai am venit, cu bacul.

— Am căutat-o peste tot. Ore-ntregi. A dispărut Nathan, a dispărut pur şi simplu, la fel ca ...

Nu putu spune mai mult. Nu voia s-o spună. Şi, trăgând aer în piept, trânti uşa chiar şi peste simplul gând.

— Dacă era pe insulă, ar fi fost văzută, ar fi găsit-o cineva.

— E o suprafaţă întinsă de căutat.

— Ba nu, clătină ea din cap. Dacă încercă să se ascundă, sigur, ar fi avut un avantaj. Ginny cunoaşte insula la fel de bine că toată lumea, fiecare cărare şi vâlcea. Dar nu avea nici un motiv. A dispărut şi atât.

— N-am văzut-o pe bacul de dimineaţă. Am tras pe dreapta şi am dormit aproape tot drumul, dar e greu să n-o observi.

— Am verificat deja. N-a luat bacul.

— Ok, îşi plimbă el mâna în sus şi-n jos pe braţul ei, încercând să judece. Bărci private. Există vreo câteva — ale insularilor şi ale străinilor.

— Ştie să piloteze o barcă, dar nici un localnic n-a raportat vreuna lipsă. Nimeni n-a anunţat vreo dispariţie, nici n-a venit să spună că ar fi dus-o pe Ginny.

— Un vizitator de-o zi?

— Mda, dădu Jo din cap, încercând să accepte ideea. Asta încep să creadă cei mai mulţi. I s-au urcat gărgăunii la cap şi a tulit-o cu cineva. A mai făcut-o ea şi-nainte, dar niciodată când avea program de lucru şi fără să lase o vorbă.

Nathan îşi aminti cum îi zâmbise. Salut, frumosule.

— Azi-noapte, a tras tequila aproape fără pauză.

— Da, şi asta se spune, se smulse Jo de lângă el. Ginny nu e o beţivă iresponsabilă, de două parale.

— N-am spus asta, Jo. Şi nici n-am gândit-o.

— E atât de uşor să zici că nu-i pasă, c-o durea în cot. Pur şi simplu a plecat fără să spună o vorbă nimănui, fără un gând pentru nimeni.

Sări în picioare, cu cuvintele rostogolindu-i-se pe gură.

— Să-şi părăsească familia şi pe toţi cei ce-o iubeau, fără să-i pese cât aveau să sufere de îngrijorare şi de durere.

Ochii îi scânteiau de furie şi vorbea tot mai tare. N-o mai interesa că acum se referea la mama ei. Nu-i mai pasă că expresia gravă şi compătimitoare de pe faţa lui Nathan îi dădea de înţeles că o ştia şi el.

— Nu cred, îşi trase ea respiraţia, răsuflând apoi încet. Şi n-am crezut-o niciodată.

— Îmi pare rău, se ridică Nathan în picioare, cuprinzând-o cu braţele; deşi îl împinse şi se zbătu, el o ţinu ferm. Îmi pare rău, Jo.

— N-am nevoie de mila ta. Nu vreau nimic de la tine, nici de la altcineva. Dă-mi drumul.

— Nu.

I se dăduse drumul de prea multe ori şi de către prea mulţi oameni. Îşi lipi obrazul de părul ei, aşteptând să se liniştească. Jo se opri brusc, înlănţuindu-l strâns cu braţele.

— O, Nathan, mi-e atât de frică. Parcă aş retrăi iarăşi totul şi nu ştiu de ce.

Nathan privi peste capul ei, spre grădina plină de gura-leului şi clopoţei de Canterburry.

— Ar conta cu ceva? Ţi-ar fi de folos să ştii de ce?

— Poate că nu. Uneori am impresia că n-ar fi decât şi mai rău. Pentru noi toţi.

Se întoarse cu faţa spre gâtul lui, jalnic de recunoscătoare că îl avea alături, că era adevărat.

— Nu suport să-l văd pe tatăl meu amintindu-şi, şi pe Brian, şi pe Lexy. Nu vorbim despre asta, nu părem capabili să ne îndurăm să vorbim. Dar amintirea există. Ne împinge, şi cred că aproape toată viaţa ne-a împins tot mai departe unii de alţii.

Oftă prelung, legănată de ritmul statornic al inimii lui lipite de a ei.

— Mă pomenesc gândindu-mă mai mult la mama decât la Ginny şi mă urăsc pentru asta.

— Nu, îi atinse el cu buzele tâmpla, pometul obrazului, apoi gura. Nu ai de ce, repetă, lunecând în sărut mai uşor şi mai profund decât intenţionase.

Jo nu se retrase, ci i se deschise. Simpla consolare pe care dorise să i-o ofere se transformă într-o stare cu ritmul subtil al urgenţei. Mâinile lui se ridicară, îi încadrară fata, apoi lunecară în jos, cu o mângâiere prelungă şi înceată, care-i făcu stomacul să-i cadă la genunchi. Nevoia care se ridică în ea era negrăit de dulce, de coaptă, de enormă. Nu-şi dorea

nimic mai mult decât să se lase în voia ei. De unde provenea? se întrebă Jo, ameţită. Şi încotro o putea duce? Deodată, îşi dori din toată inima să poată fi doar doi oameni care se înecau unul pe celălalt în acel nesfârşit şi lent sărut, în timp ce soarele cobora pe cer şi umbrele se alungeau, tot mai întunecate.

— Nu pot face asta, murmură Jo.

Schimbă unghiul sărutului, şi o cotropi din nou.

— Ţine-te de mine iarăşi, doar o clipă, spuse el, când braţele ei căzură fără vlagă. Mai ai nevoie de mine, numai un moment.

Nu mai putea rezista, nu i-o putea refuza nici unuia dintre ei, aşa că se agăţă strâns de el, lăsând momentul să se depene în jurul lor. Ca prin ceaţă, auzi cauciucurile unei maşini trecând pe drumul de jos. Realitatea reveni la locul ei, făcând-o să se desprindă.

— Trebuie să plec.

Nathan întinse mâinile, prinzând-o de vârfurile degetelor.

— Vino cu mine înapoi. Vino cu mine acasă. Lăsă în urmă toate astea, pentru un timp.

În ochi îi năvăliră un noian de emoţii, umplându-i, făcându-i de un albastru intens.

— Nu pot.

Se retrase de-a-ndărătelea, apoi o luă la fugă pe trepte, închizând uşa după ea, repede şi fără să privească în urmă.

CAPITOLUL 14

La 36 de ore după ce Ginny nu se prezentase la lucru, Brian intră greoi în salonul familiei şi se întinse pe canapeaua veche. Era extenuat şi nu mai exista

nimic de făcut. Insula fusese cercetată în toate direcţiile, se dăduseră zeci de telefoane. În cele din urmă, anunţaseră poliţia.

Poliţiştii nu păruseră extrem de preocupaţi, îşi aminti Brian, studiind rozetele de ipsos ce mărgineau tavanul adâncit. În fond, aveau de-a face cu o femeie de 26 de ani — femeie cu o anumită reputaţie. O femeie care era liberă să vină şi să plece cum o tăia capul, nu i se cunoştea nici un duşman şi avea predilecţia să facă incursiuni în zona micilor nebunii.

Ştia deja că autorităţile aveau să învrednicească problema cu o singură privire, să efectueze formalităţile de bază, apoi s-o claseze. Îşi aminti că făcuseră ceva mai mult în urmă cu 20 de ani, când dispăruse altă femeie. Pentru a o găsi pe Anabelle, se străduiseră mai tare şi mai mult timp. Poliţiştii umblaseră pe insulă, punând întrebări, arătându-se gravi şi preocupaţi. Dar acolo fuseseră bani la mijloc — conturi în bancă, proprietăţi, moşteniri. Avusese nevoie de câtva timp ca să-şi dea seama că poliţia urmărise varianta unei infracţiuni. Şi că, pentru un scurt răstimp, tatăl lui fusese principalul suspect. Îl speriase îngrozitor.

Dar nu se găsise nici o dovadă de intrigă, iar interesul se risipise în cele din urmă. Brian bănuia că, în cazul lui Ginny Pendleton, interesul avea să piară mult mai curând. Şi pur şi simplu nu mai avea ce face.

Se gândi în treacăt să întindă mâna după telecomandă, să deschidă televizorul sau magnetofonul stereo şi să uite de toate, pentru o oră. Salonul — sau „camera de familie” cum insista Kate să-i spună — era folosit rareori.

Kate era aceea care alesese mobila nepretenţioasă şi comodă, combinând fotoliile late şi

adânci, mesele vechi, masive, canapeaua pe care te puteai întinde şi dormi. Aruncase ici colo pe podea perne colorate, în ideea, presupunea Brian, că era efectiv posibil ca uneori camera să se aglomereze atât de mult, încât nu le mai rămâneau tututor locuri tradiţionale unde să se aşeze.

Dar, cel mai des, camera era ocupată doar de o singură persoană la un moment dat.

Hathaway-ii nu erau genul de familie care se adună să se uite la actualităţile de seară. Erau nişte singuratici, meditä el, fiecare găsind mai multe scuze ca să stea despărţiţi, decât să se reunească. Aşa, viaţa era mai puţin ... complicată.

Se ridică în capul oaselor, dar nu avea energia necesară să se distragă cu ştirile altora. În schimb, se ridică şi merse la micul frigider din spatele barului de mahon. Era alta din fanteziile încăpăţânate ale lui Kate, să ţină mereu pline barul şi frigiderul. De parcă familia ar fi putut poposi după o zi grea, să bea un păhărel împreună, să converseze şi să se distreze puţin. Brian râse cu jumătate de gură, în timp ce destupa o bere. Nici o şansă.

Cu acest gând amar în minte, îşi ridică privirea şi-şi văzu tatăl în uşă. Ar fi trebuit să tragă la sorţi ca să afle cine era mai surprins că se pomenea faţă în faţă cu celălalt.

Tăcerea plutea în aer, densă şi cleioasă, cum numai în sânul unei familii se poate coace. După un timp, Brian îşi lăsă capul pe spate, bând îndelung din berea rece. Sam îşi foi picioarele pe loc, agăţându-şi degetele mari în buzunarele din faţă.

— Ai terminat pe ziua de azi? îl întrebă el pe Brian.

— Aşa se pare. Altceva n-am mai avut de făcut.

Întrucât stând acolo pasiv se simţea prost, Brian ridică din umeri, adăugând:

— Vrei o bere?

— Nu m-ar deranja.

Luă încă o sticlă din frigider, scoţându-i capacul, în timp ce tatăl său se apropia. Sam luă o înghiţitură, rămânând iarăşi tăcut. Avusese intenţia să se destindă cu câteva reprize de baseball, poate să dea pe gât puţin bourbon ca să adoarmă mai uşor. N-avea idee cum să bea o bere cu fiul lui.

— A-nceput ploaia, spuse el la nimereală.

Brian o auzea bătând în ferestre.

— A fost o zi frumoasă de primăvară.

Sam dădu din cap, foindu-se iarăşi.

— Nivelul apei a scăzut teribil, în unele din iazurile mai mici. Asta o să le fie de folos.

— Străinilor n-o să le convină.

— Nu, se încruntă reflex, Sam. Dar avem nevoie de ploaie.

Şi iarăşi se lăsă tăcerea, prelungindu-se până când Brian îşi înclină capul.

— Ei, se pare că am cam epuizat subiectul vremii. Ce urmează? întrebă el rece. Politică sau sport?

Lui Sam nu-i scapă sarcasmul, dar prefera să nu-l ia în seamă.

— Nu cred că te-ar interesa nici una dintre ele.

— Exact. Ce să ştiu eu despre asemenea subiecte bărbăteşti? Eu îmi câştig existenţa din gătit.

— Nu asta am vrut să spun, replică simplu Sam.

Avea nervii întinşi la limită, mai sensibili decât ar fi preferat. Se concentră să nu-şi piardă calmul.

— Doar că nu ştiam să te intereseze.

— Habar n-ai ce mă interesează pe mine. Nu ştii ce gândesc, ce vreau, ce simt. Fiindcă aşa ceva nu

te-a interesat niciodată.

— Brian Hathaway, se răsti Kate, intrând în cameră, însoţită de Lexy. Nu-i vorbi tatălui tău pe tonul ăsta.

— Lasă băiatul să spună ce are de spus, rămase Sam cu ochii spre fiul lui, în timp ce-şi punea berea deoparte. Are tot dreptul.

— N-are dreptul să fie nerespectuos.

— Kate, îi aruncă Sam o privire, potolind-o, după care dădu din cap spre Brian. Dacă ai ceva în căpuşă, da pe faţă.

— Mi-ar trebui ani de zile şi n-ar schimba naibii nimic.

Sam trecu în spatele barului. La urma urmei era mai bine să bea acreala aia.

— De ce nu începi totuşi? îl provocă el, turnându-şi 3 degete de Jim Beam într-un pahar scurt, apoi după o mică ezitare, mai umplu unul şi-l împinse peste bar către Brian.

— Nu beau bourbon. Ceea ce probabil mă face, de asemenea, să fiu mai puţin bărbat.

Simţind o durere surdă adunându-i-se în pântec, Sam ridică paharul.

— Orice bărbat îşi alege singur băutura. Şi eşti om în toată firea de-o bună bucată de vreme. De ce-ar conta pentru tine ce cred eu?

— Mi-au trebuit 30 de ani ca să ajung aici, replică Brian. Unde naiba ai fost tu în ultimii 20?

Expresia cu care rostise întrebarea şi nefericirea din ton făcură loc frustrării, cedând, de parcă ar fi ruginit complet, aşteptând doar ultimul impuls.

— Ai plecat, la fel ca ea. Numai că, în cazul tău, a fost şi mai rău, fiindcă ne-ai arătat, în fiecare zi împuţită a vieţilor noastre, că nu contăm pentru ţine. Nu eram decât nişte belele secundare, pe care i le-ai

trântit în braţe lui Kate.

Cu o sclipire bătăioasa în ochi, Kate se repezi înainte:

— Ia ascultă, Brian Hathaway.

— Lasă-l în pace, ordona Sam, rece, pentru a-şi ascunde acele fierbinţi care-l înţepau în gâtlej. Zi până la capăt, îi spuse el lui Brian. Mai ai şi altele de spus?

— Ce mai contează? O să te facă să revii şi să ne fii alături, când eu aveam 12 ani şi doi puşti străini m-au snopit în bătaie ca să se distreze? Sau când aveam 15, şi mi s-a făcut rău de la prima mea bere? Când aveam 17 şi m-am căcat pe mine de frică să n-o fi lăsat pe Molly Brodie gravidă, după ce ne-am pierdut împreună fecioria? Pumnii i se stanseră lângă trup, cu o furie pe care nu şi-o cunoştea.

— Parcă nici n-ai fi existat. Numai Kate. Ea e cea care m-a ţinut de frunte şi mi-a spălat borâtura. Ea mă pedepsea când meritam şi m-a învăţat să conduc, ea mi-a ţinut predici şi m-a lăudat. Tu, niciodată. Nici măcar o dată. Şi-acum, nici unul dintre noi nu mai are nevoie de tine. Iar dacă şi pe mama ai tratat-o cu aceeaşi desconsideraţie egoistă, nu-i de mirare că şi-a luat lumea-n cap.

La aceste cuvinte, Sam tresări, manifestându-şi pentru prima oară emoţia, în timpul torentului lung şi amar. Clătină uşor din cap, întinzând iarăşi mâna după pahar, dar, înainte de a apuca să vorbească, Lexy începu să strige din uşă:

— De ce faci asta? De ce-o faci tocmai acum? Lui Ginny i s-a întâmplat ceva.

Vocea i se frânse, într-un suspin, în timp ce năvălea înăuntru.

— I s-a întâmplat ceva îngrozitor, o ştiu, şi tu

nu eşti în stare decât să stai aici şi să spui lucrurile astea oribile.

Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, îşi trânti mâinile peste urechi, ca şi cum ar fi putut opri totul.

— De ce n-o laşi baltă, de ce nu laşi totul în pace şi nu te porţi ca şi cum n-ar avea nici o importanţă?

— Fiindcă are, se răsuci Brian spre ea, furios că nici măcar sora lui nu-i mai ţinea partea. Fiindcă are importanţă că suntem un surogat jalnic de familie, ca tu fugi la New York şi încerci să umpli cu bărbaţi golul din viaţa ta. Ca Jo s-a îmbolnăvit şi că eu nu mai pot avea relaţii cu o femeie fără să mă gândesc că voi ajunge s-o alung, la fel cum a făcut el cu mama. Are importanţă, fir-ar a dracului să fie, fiindcă nici unul dintre noi nu ştie cum să fie fericit.

— Eu ştiu să fiu fericită, ridică Lexy vocea, în timp ce făcea un pas spre el, împleticindu-se; îi venea să urle că nu era adevărat, ca totul era o minciună. Eu voi fi fericită. Voi avea tot ce-mi doresc.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? îşi rezemă Jo o mână de uşă, privindu-i cu ochii mari. Glasurile ridicate o aduseseră din camera ei, unde încercase să aţipească pentru a recupera somnul pierdut cu grijile pentru Ginny.

— Brian e plin de ură. Ură curată.

Cu încă un suspin înnebunit, Lexy se întoarse şi alergă în braţele lui Jo. Şocul acestei atitudini şi imaginea fratelui şi a tatălui ei înfruntându-se peste bar ca doi boxeri în aşteptarea gongului, o făcură să rămână cu gura căscată. Kate stătea la mijloc, plângând în tăcere.

— Ce-i aici? izbuti Jo să întrebe, cu capul începând să-i vâjâie. De Ginny e vorba?

— Nu le pasă de Ginny, sughiţă Lexy în umărul ei, sfârşită de durere. Nu le pasă.

— Nu era vorba de Ginny, se îndepărta Brian de bar, turbat de furie şi de vinovăţie. Nu-i decât o seară tipică în familia Hathaway, iar eu m-am săturat.

Şi ieşi, oprindu-se un moment lângă Lexy. Ridică o mână ca pentru a-i mângâia părul, apoi o lasă să cadă, fără s-o atingă. Jo inspiră încet, subţire.

— Kate?

Kate îşi şterse repede lacrimile de pe obraji.

— Iubito, vrei s-o duci pe Lexy în camera ta puţin? Vin şi eu imediat.

— Bine, răspunse Jo cu o privire scurtă spre tatăl ei — chip împietrit, ochi enigmatici — şi înţelese că era mai bine să-şi păstreze întrebările pentru altă dată. Haide Lexy, murmură ea. Hai cu mine acum.

După ce ieşiră, Kate scoase o batistă din buzunar şi-şi suflă nasul.

— Nu vreau să-i scuz comportamentul, începu ea, dar Brian e îngrozitor de îngrijorat şi frânt de oboseală. Cu toţii suntem, însă el a vorbit cu poliţia şi, pe deasupra, mai conduce şi hanul. E epuizat, Sam.

— Şi are dreptate.

Sam sorbi din bourbon, întrebându-se dacă alcoolul avea să-i spele din gură gustul amar al ruşinii.

— Nu le-am mai fost ca un tată de când ne-a părăsit Belle. Am lăsat totul în seama ta.

— Sam ...

Bătrânul o privi fix.

— Vrei să spui că nu-i adevărat?

Kate oftă încet şi, pentru că picioarele îi erau prea obosite ca s-o mai susţină un moment măcar, se aşeză pe un taburet al barului.

— Nu, n-are nici un rost să ne minţim.

Sam pufni, încercând să râdă.

— Întotdeauna ai fost cinstită până la capăt. Este o calitate admirabilă — şi iritantă.

— Nu mă aşteptam să-mi dai prea multă atenţie. Ani de zile, am aplicat o variantă mai politicoasă a ceea ce-a dat Brian afară din el adineaori.

Îşi înclină capul şi, cu toate că avea ochii roşii, îl privi cu fermitate.

— N-a avut nici un efect asupra ta.

— A avut cândva, puse Sam paharul jos, pentru a-şi masa faţa cu mâinile. Poate că era obosit, cu inima frântă şi-şi amintea prea clar ce lăsase să se şteargă, dar avea de spus un lucru de care nu se crezuse niciodată capabil. N-am vrut să aibă nevoie de mine. N-am vrut să aibă nimeni nevoie. Şi, mai mult ca sigur, n-am vrut să am nici eu nevoie de ei. S-ar fi oprit aici. Spusese mai mult ca oricând, chiar şi faţă de el însuşi. Dar Kate îl privea cu atâta răbdare şi compasiune calmă, încât se pomeni continuând:

— Realitatea, Kate, este ca Belle mi-a zdrobit inima. Până am reuşit eu să trec peste asta, ai apărut tu aici, iar situaţia părea să-şi fi revenit la normal.

— Dacă n-aş fi rămas ...

— N-ar fi fost nimeni. Ai făcut treabă bună cu ei, Kate. Nu ştiam că mi-am dat seama de asta până adineaori, când băiatul m-a lovit drept între ochi. A avut nevoie de curaj.

Kate închise ochii.

— Nu-i voi înţelege niciodată pe bărbaţi, nici dacă mai trăiesc încă o jumătate de secol. Eşti mândru de el că a strigat la tine, că te-a insultat?

— Îl respect. Îmi trece prin minte că nu i-am arătat respectul cuvenit pe care îl merită un om în toată firea.

— Ei bine, aleluia, murmură Kate şi, luând bourbon-ul neatins al lui Brian, bău. Şi se înecă.

Buzele lui Sam se arcuiră. Era atât de frumoasă, îşi spuse, cum stătea acolo bătându-se cu un pumn peste piept, roşie la faţă şi cu ochii mari.

— N-ai rezistat niciodată la tărie.

Kate inspiră convulsiv, răsuflând apoi şuierător, căci alcoolul o ardea ca flăcările iadului.

— Astă seară fac o excepţie. Sunt dărâmată până-n măduva oaselor.

Sam îi luă paharul din mână.

— Nu vei reuşi decât să ţi se facă rău.

Caută în frigider şi scoase sticla destupată de Chardonnay, băutura ei favorită.

Îi timp ce Sam îi turnă în pahar, îl privi lung.

— Nu ştiam că ai observat ce anume îmi place să beau.

— E imposibil să trăieşti cu o femeie 20 de ani şi să nu-i remarci unele obiceiuri.

Auzind cum îi sunau cuvintele, Sam simţi o roşeaţă mată furisându-i-se în sus pe gât.

— Să locuieşti în aceeaşi casă, vreau să spun.

— Hmm. Ei, şi cu Brian ce vei face?

— Ce să fac?

— Sam, sorbi Kate nervoasă, pentru a-şi alunga gustul de bourbon din gură. Ai de gând să dai cu piciorul la şansa asta?

Iat-o din nou, fu singurul lucru pe care şi-l putu spune Sam, zgândărindu-l când el nu dorea decât puţină linişte.

— E morcovit şi l-am lăsat să se descarce. Cu asta am terminat.

— Ba n-ai terminat, se aplecă peste bar Kate, apucându-l de braţ, înainte de a reuşi s-o evite. Brian tocmai a deschis uşa, Sam. Fii şi tu îndeajuns de părinte, de bărbat, ca să intri prin ea.

— N-are nici o nevoie de mine.

— Ei, asta-i cea mai gogonată neghiobie pe care-am auzit-o în viaţa mea, se enervă Kate, destul de mult ca să nu observe că tusea lui ascundea un chicotit. Toţi sunteţi aşa de încăpăţânaţi. Fiecare fir de păr alb al meu se datorează căpoşeniei de catâri a Hathaway-ilor.

Sam aruncă o privire spre tunsoarea ei îngrijită, rubiniu-intensă.

— N-ai nici un fir alb.

— Şi am plătit bani graşi ca să nu mi se vadă, pufni ea. Acum ascultă la mine, Sam, şi ţine-ţi urechile căscate, măcar o dată în viaţă. Nu-mi pasă la ce vârste au ajuns copiii ăştia, fapt e că încă mai eu nevoie de tine. Şi era demult timpul să le dăruieşti ceea ce ai încetat să le dai, lor şi ţie însuţi, cu atâţia ani în urmă. Compasiune, atenţie şi afecţiune. Dacă extravaganţa asta îngrozitoare a lui Ginny v-a pus faţă-n faţă, atunci aproape că mă bucur. Şi n-am să stau cu mâinile-n sân, uitandu-mă cum iarăşi vă îndepărtaţi unii de alţii.

Se ridică de pe scaun, smulgându-i paharul.

— Acum, voi încerca s-o calmez pe Lexy, ceea ce ar trebui să-mi ocupe o jumătate din noapte. Ai timp destul să-ţi găseşti fiul şi să-ncepi să aduni cioburile împreună cu el.

— Kate ...

Când femeia se opri în uşă, întorcându-se spre el cu ochii aceia scânteietori, nervozitatea îl făcu să ia sticla de Jim Beam, după care o puse la loc.

— Nu ştiu cum să încep.

— Idiotule, răspunse ea cu o afecţiune atât de blândă încât Sam se înroşi pentru a doua oară. Ai şi început.

Brian ştia exact încotro se îndrepta. Nu se

amăgea cu gândul că făcea doar o lungă plimbare, ca să se răcorească. Ar fi putut da ocol întregii insule, pe jos, şi sângele tot i-ar fi rămas înfierbântat. Era furios pe el însuşi pentru că-şi pierduse calmul, pentru că spusese lucruri care nu ajutau la nimic. Îl sfâşia faptul că le făcuse pe Lexy şi pe Kate să plângă. Viaţa era mai simplă când păstrai totul în tine, decise el, când le ţineai în suflet şi-ţi vedeai de treburi. Nu asta făcuse tatăl lui atâţia ani?

Brian îşi cocoşă umerii în ploaie, nemulţumit că ieşise fără haină, fiind acum ud leoarcă. Auzea marea vuind, în timp ce se trudea pe nisipul ud dintre dune. La ferestrele căsuţelor ardeau lumini, pe care le folosea ca pe o busolă în întuneric.

Auzi un fragment de muzică clasică, în timp ce urca treptele casei lui Kirby. O văzu prin geamul stropit de ploaie al uşii. Purta un trening albastru, larg şi moale, şi era desculţă. Părul îi cădea în faţă, ascunzându-i obrajii, în timp ce cauta prin frigider, aplecată, bătând tactul muzicii cu un picior cu unghiile lăcuite roz, cochet. Fiorul rapid de patimă îl mulţumi pe deplin. Deschise uşa fără să bată. Kirby se ridică imediat, cu un mic ţipăt sonor.

— O, Brian. Nu te-am auzit.

Luată pe nepregătite, îşi rezemă o mână pe uşa deschisă a frigiderului.

— S-a aflat ceva de Ginny?

— Nu.

— A, crezusem ...

Îşi împinse degetele nervoase prin păr, de la frunte până-n creştet. Ochii lui erau înceţoşaţi şi direcţi, mocnind de o primejdie neîndoielnică. Inima lui Kirby sări în gât, speriată ca un iepure.

— Eşti ud.

— Plouă, răspunse Brian, pornind spre ea.

— Ştii, aa ...

Nu conta cât de ridicol îşi spunea că era, dar genunchii începeau să îi tremure.

— Mă pregăteam să beau un pahar de vin. Ce-ar fi să-ţi torn şi ţie unul şi să-ţi aduc un prosop?

— N-am nevoie de prosop.

— OK.

Simţea pe el mirosul ploii şi al fierbinţelii.

— Aduc vinul.

— Mai târziu.

Brian întinse mâna şi trânti uşa frigiderului, după care o imobiliză pe Kirby în faţa ei, cu propriu-i trup, strivindu-i gura într-un sărut pârjolitor, lacom.

Chiar în timp ce geamătul îi era sugrumat în gât, mâinile lui i se strecurară pe sub bluză, cuprinzându-i posesiv sânii. O muşcă uşor de limbă, expediindu-i prin tot trupul mici fiori de durere şi teamă. Apoi mâinile îi lunecară în jos, împrejurul ei, prinzând-o de fese şi ridicând-o până la câţiva centimetri deasupra podelei, docul ud, întins, al pantalonilor lui apăsându-i durerea lascivă dintre coapse. Kirby reuşi să expire cutremurat, când buzele lui îi pecetluiră gâtul.

— Atâta despre vorbele introductive ...

Flămândă, îi atacă urechea. Rapida muşcătură a cărnii stârni pofta de mai mult.

— Dormitorul e în capătul holului.

— N-am nevoie de pat.

Cu un zâmbet tăios şi feroce, saltă capul, privind-o.

— Cum vreau eu, ai uitat? Iar cel mai bine lucrez în bucătărie.

Picioarele ei atinseră din nou podeaua, înainte de a fi apucat să clipească. Brian îi întinse braţele peste cap, prinzând-o de încheieturi cu o mână, în

timp ce o împingea peste uşa frigiderului.

— Uită-te la mine, îi ceru, după care îşi strecură mâna liberă pe sub elasticul pantalonilor de trening, afundându-şi degetele în ea.

Kirby scoase un ţipăt înfundat — şocul şi voluptatea ciocnindu-se într-un violent asalt asupra organismului care-o făcu să-şi arcuiască şoldurile spre el, răspunzându-i ritmului sau nemilos printr-o reacţie primordială. Vederea i se îngustă, respiraţia i se scurtă şi juisa într-o izbucnire explozivă.

Fusese umedă deja. O găsise fragedă şi pregătită, acest singur fapt fiind brutal de excitant. Dar când ochii ei orbiră, pe Brian începură să-l lovească în tot trupul pumni de dorinţă neînfrânată. Cu răsuflarea ca un mârâit, îi smulse bluza peste cap, lipindu-şi gura de sânul ei. Era mic, tare, şi cu gust de piersică. Brian voia s-o devoreze, să se ospăteze până se satura sau murea. Murmurele lui de încuviinţare se amestecau cu ameninţări pe care nici unul dintre ei nu le putea înţelege. Mâinile lui Kirby îi răvăşeau părul, îl trăgeau de cămaşa udă, cu degetele lor întotdeauna abile acum încurcându-se de-atâta grabă. Însăşi lipsa ei de control însemna pentru Brian încă un strat al excitaţiei.

— Mai mult, mormăi el, trăgându-i pantalonii peste şolduri. Vreau mai mult.

Când gura i se repezi în jos, Kirby îl apucă strâns de umeri, suspinând.

— Nu poţi ... nu pot. O, Doamne. Ce-mi faci?

— Te am.

Gura lui o cuprinse, împingând-o neînduplecat cu dinţii şi limba dincolo de normalitate. Capul ei căzu pe spate, peste frigiderul ce zumzăia, în timp ce o potopea căldura, o absorbea, îi îmbrobona pielea de

sudoare. Forţa orgasmului o izbi ca un tren scăpat de sub control, gonind prin tunelul unde Brian o ţinea imobilizată şi neputincioasă. Kirby se înmuie din tot trupul, cu capul prăbuşindu-i-se pe spate când Brian o ridică în braţe. Acum nimic n-o mai şoca, nici măcar momentul când el o pusese pe masa din bucătărie ca pe o specialitate preparată cu mult talent pentru a-şi potoli pofta.

Îşi scoase cămaşa, fără a-şi desprinde un moment ochii dintr-ai ei. Proptindu-şi pe rând picioarele de marginea mesei, se descalţă de tenişi, aruncându-i în lături. Îşi descheie blugii şi deschise fermoarul. Ochii lui Kirby se limpezeau. Perfect, îşi spuse el. Voia să-i vadă orbind din nou. În timp ce-şi scotea blugii, îşi lăsă privirea s-o cutreiere. Piele trandafirie umedă, curbe delicate, părul revărsat peste lemnul închis la culoare. Era frumoasă de-i tăia respiraţia. Când fu sigur că putea articula din nou cuvintele, avea să i-o spună. Acum o încălecă şi, când o simţi tremurând sub el, zâmbi:

— Spune: ia-mă, Brian.

Kirby trebui să se concentreze pentru a inspira destul aer ca să rămână în viaţă, după care îl expiră cu un geamăt, în timp ce degetele lui mari îi mângâiau sfârcurile.

— Spune.

Fără să judece, se arcui spre el.

— Ia-mă, Brian. Pentru numele lui Dumnezeu.

O penetră dintr-o mişcare rapidă şi puternică, în continuare menţinându-i pe amândoi la limită, în timp ce privea cu ochii aceia de sirenă devenind sticloşi.

— Acum, ia-mă şi tu, Kirby.

— Da, ridică ea o mână spre faţa lui, îl înfăşură cu picioarele şi începu să se desfete în goană rapidă prin tenebre.

Brian nu mai avea suflare când se prăbuşi peste ea, cu trupul şi mintea relaxate pentru prima oară după zile în şir. O simţea continuând să vibreze uşor sub el, în şocurile intense rămase după partida de sex împlinit. Îşi frecă faţa în părul ei, degustându-i mirosul.

— Asta n-a fost decât un aperitiv.

— O, Dumnezeule.

Brian chicoti şi, ridicându-se în braţe, avu încântarea de a o vedea surâzându-i.

— Ai gust de piersici.

— Tocmai făcusem o baie cu spumant, înainte de a fi venit tu la pradă.

— Am ales perfect momentul.

Kirby întinse mâna să-i dea la o parte părul de pe faţă — un gest afectuos şi dezinvolt, care-i intrigă pe amândoi.

— După cum reiese, se pare că aşa a fost. Arătai foarte periculos şi excitant când ai intrat aici.

— Mă simţeam periculos. Am avut o scenă de familie la Sanctuar.

— Îmi pare rău.

— Nu e problema ta. Acum mi-ar prinde bine vinul ăla. Se retrase, lunecând de pe masă, şi merse la frigider.

Kirby îşi îngădui să savureze priveliştea. Ca doctoriţă, îi putea da notă maximă pentru cum se menţinea în formă. Ca amantă, îi era recunoscătoare pentru acel trup longilin şi pietros.

— Paharele de vin sunt în al doilea dulap pe stânga, spuse ea. Merg să aduc un halat.

— Nu te deranja, replică Brian, în timp ce Kirby sarea jos de pe masă.

— N-am de gând să stau în bucătărie goală.

— Ba o să stai.

Turnă cu generozitate două pahare, înainte ca privirea să-i lunece spre ea, observându-i trupul.

— Şi oricum, nu vei sta prea mult.

Amuzată, Kirby îşi arcui o sprânceană.

— Nu?

— Nu, se întoarse el, dându-i un pahar, după care ciocni. Cred că pe bufetul de acolo vei fi cam la înălţimea potrivită.

Fu recunoscătoare că încă nu apucase să soarbă din vin.

— Bufetul din bucătărie?

— Mhm. Şi apoi, mai e şi podeaua.

Kirby privi linoleumul alb, lucios, pe care bunica ei îl instalase în urmă cu 3 ani, cu atâta mândrie.

— Podeaua.

— Cred că am fi în stare să ajungem până la pat — dacă ţii cu tot dinadinsul să fim tradiţionali — peste vreo două, trei ore.

Privi ceasul de pe aragaz.

— E timp destul. Nu servim micul dejun până la 8. Kirby nu ştia dacă să râdă sau să rămână mută.

— Eşti cumplit de încrezător în puterea ta de rezistenţă, nu?

— Destul de încrezător. Tu cum stai?

Fiorul provocării o făcu să zâmbească.

— Am să-ţi fac faţă, Brian — şi, chiar mai mult, voi lua măsuri să rămânem vii.

Îi râse din ochi peste buza paharului.

— În fond, sunt medic.

— Atunci e bine.

Puse paharul deoparte. Kirby ţipă uşor când o înhăţă de talie — apoi ţipă de-a binelea, când fundul ei se lovi de masa Formica.

— Stai aşa, e rece.

— Şi ăsta la fel, îşi înmuie Brian un deget în vin, după care îl lăsă să picure pe sfârcul ei; se aplecă, lingându-l delicat. Nu trebuie decât să ne încălzim.

CAPITOLUL 15

Sam bănuia că era semn rău atunci când un om trebuia să-şi adune curajul numai pentru a vorbi cu propriul lui fiu. Şi era şi mai rău când, după ce se chinuia să se pregătească, nu-şi mai găsea băiatul. Bucătăria era goală, fără urmă de cafea pusă la fiert sau biscuiţi lăsaţi să crească. Stătu un moment pe loc, simţindu-se uriaş şi stângaci, ca întotdeauna când intra în acea zonă pe care stăruia s-o considere potrivită pentru femei.

Ştia că Brian obişnuia să facă o plimbare dimineaţa, dar mai ştia şi că obişnuia la fel de regulat să pregătească mai întâi cafeaua sau aluaturile lui fanteziste pentru biscuiţi. În orice caz, Brian se întorcea întotdeauna până la ora aceea. Peste 30, 40 de minute oamenii aveau să intre în sala de mese, aşteptându-şi mâncarea. Simplul fapt că Sam nu petrecea prea mult timp prin casă, şi stătea cât mai puţin posibil în preajma clienţilor, nu însemna că nu ştia ce se întâmpla.

Îşi învârti şapca în mâini, înfuriat că începea să i se încleştеze abdomenul de îngrijorare. I se mai întâmplase să se trezească într-o dimineaţă descoperind că un membru al familiei dispăruse. Şi tot pe nepregătite. Pe neanunţate. Atâta doar că nu mai găsise cafeaua fierbinte şi coca de biscuiţi crescând în castronul mare şi albastru, sub o pânză

albă, groasă.

Oare el îl alungase pe băiat? Iar acum îl aşteptau alţi ani în care să se întrebe dacă era vinovat pentru a fi alungat pe încă cineva din Sanctuar şi de lângă el?

Închise un moment ochii, până când îşi putu alunga acel gând hidos. Al dracului să fie dacă avea să se spânzure pentru asta. Brian era un bărbat în toată firea, la fel cum şi Anabelle fusese o femeie matură. Erau stăpâni pe hotărârile lor. Îşi trase şapca pe cap şi porni spre uşă. Şi simţi un dublu fior de uşurare şi nelinişte, când auzi fluieratul apropiindu-se pe cărarea din grădină.

Brian se opri din fluierat — şi din mers — când îşi văzu tatăl ieşind pe veranda cu geamlâc. Îl nemulţumea că starea de spirit i se schimbă atât de repede din nepăsare în descumpănire, că îi erau întrerupte ultimele câteva momente de singurătate.

Brian dădu scurt din cap, apoi trecu pe lângă Sam, în bucătărie. Sam stătu un moment pe loc, nehotărât. Nu era greu ca un bărbat să observe când altul îşi petrecuse noaptea tăvălindu-se cu o femeie prin aşternutul fierbinte şi răvăşit. Faptul de a vedea pe chipul fiului său acea expresie relaxată şi mulţumită îl făcea să se simtă prost — şi invidios. Şi se gândi cu cât ar fi fost mai simplu pentru toată lumea să-şi continue drumul, lăsând lucrurile aşa cum erau. Cu un mormăit, îşi scoase din nou şapca şi reveni în casă.

— Am o vorbă cu tine.

Brian îi aruncă o privire. Îşi pusese deja sorţul de bucătărie şi turna boabele de cafea în râşniţa.

— Sunt ocupat.

Sam îşi propti picioarele în pământ.

— Chiar şi-aşa am de vorbit cu tine.

— Atunci, nu-ţi rămâne decât de vorbit în timp

ce eu lucrez, apăsă Brian butonul râşnitei, umplând bucătăria cu zgomot şi miros. În dimineaţa asta, am cam rămas în urmă.

— M-hm, îşi răsuci iarăşi Sam şapca în mâini, hotărându-se să aştepte până se oprea râşniţa, în loc de a încerca să vorbească peste zgomotul ei; îl privi pe Brian măsurând cafeaua, apa, apoi dând drumul marelui filtru electric Bunn Omatic. Am fost ... surprins că nu te-am găsit deja aici.

Brian lua un castron mare şi începu să adune ingredientele de bază pentru biscuiţi.

— Eu nu ţin nimănui socoteala timpului, numai mie.

— Nu, da, aşa e ...

Nu asta îşi dorise şi-şi dorea pe toţi sfinţii să ştie cum să discute cu un bărbat încins cu un şorţ, care amestecă făină şi untură.

— Ce vroiam să spun era în legătură cu cele de ieri — de aseară ...

Brian turnă laptele, apreciind din ochi cantitatea.

— Am spus tot ce-aveam de spus şi nu văd ce rost are s-o luăm de la capăt.

— Deci, eşti de părere că tu îţi poţi spune cuvântul, dar eu n-am dreptul să mi-l spun pe al meu.

Înhaţând o lingură de lemn, Brian îşi propti vasul în îndoitura cotului şi începu să bată amestecul. Aura visătoare a nopţii întregi de sex, se îngreunase ca plumbul.

— Sunt de părere că ai avut la dispoziţie o viaţă întreagă ca să-ţi spui cuvântul şi am treabă.

— Eşti un om dur, Brian.

— Am avut de la cine învaţa.

Era o ripostă precisă, bine ţintită. Sam o

înţelese şi o acceptă. Apoi, sătul să fie rugător, îşi aruncă şapca în lături.

— Vei asculta ce am de spus, după care terminăm.

— Atunci zi, trânti Brian aluatul pe o planşetă presărată cu făină, înfigându-şi mâinile în el, pentru a începe să-l frământe violent. Şi să terminăm.

— Ai avut dreptate.

Sam îşi simţi nodul din gât şi-l înghiţi.

— Tot ce ai spus a fost drept şi adevărat.

Cu mâinile îndesate până la coate în aluat, Brian întoarse capul, privindu-l lung:

— Ce?

— Şi te respect pentru că ai avut curajul s-o spui.

— Cum?

— Ţi-a intrat făină-n urechi? se enervă Sam. Am spus că ai avut dreptate şi e bine că ai spus-o. Cât îi trebuie drăcoveniei ăleia ca să facă o ceaşcă nenorocită de cafea? bombăni el, privind acuzator spre aparat.

Încet, Brian reîncepu să frământe coca, rămânând însă cu ochii spre Sam.

— Ai putea stoarce o ceaşcă, dacă ai nevoie.

— Ei bine, am.

Deschise uşa unui dulap, încruntându-se apoi spre paharele şi tacâmurile dinăuntru.

— Ceştile şi cănile de cafea nu se mai ţin acolo de 8 ani, spuse moale Brian. Cu două dulapuri mai la stânga — deasupra zonei unde se face cafeaua.

— Zona unde se face cafeaua, murmură Sam. Denumiri aiurite, pentru băuturi aiurite, când tot ce vrea omul e o ceaşcă cu cafea neagră.

— Cappuccino şi latte-ul nostru au mare succes.

Sam ştia ce înseamnă cappuccino, destul de

bine — sau cel puţin bănuia. Dar latte-ul îl nedumerea complet. Mormăi, apoi scoase cu grijă carafa de sticlă, pentru a-şi turna cafea în cană. Luă o înghiţitură, se simţi puţin mai bine şi sorbi din nou.

— Bună cafea.

— Boabele sunt totul.

— Cred că e important să fie râşniţe proaspăt.

— E cel mai important lucru.

Brian trânti aluatul în castron, îl acoperi şi merse la chiuvetă să se spele.

— Acum cred că putem purta o conversaţie adevărată pentru prima oară în ... aproape de când mă ştiu.

— Am fost nedrept cu tine, spuse Sam, cu privirea în lichidul negru şi savuros din cană. Îmi pare rău.

Brian se întrerupse din ştersul mâinilor, privindu-l cu gura căscată.

— Cum?

— Al naibii să fiu dacă am de gând să mă repet încontinuu, îşi smuci Sam capul în sus, cu ochii strălucind de nervi. Îţi prezint scuzele mele şi ar trebui să ai destulă minte ca să le accepţi.

Brian ridică mâna, înainte ca totul să degenereze într-o altă ceartă.

— M-ai luat pe nepregătite. Ce zic eu, m-ai doborât, se corectă el, ducându-se la frigider să ia cărnurile şi ouăle pentru micul dejun. Poate aş reuşi să le accept, dacă aş şti pentru ce anume îţi prezinţi scuzele.

— Pentru că nu ţi-am fost alături când aveai 12 ani şi ai mâncat bătaie. Când ai avut 15 şi ţi s-a făcut rău de la prima bere. Când aveai 17 şi erai prea nătâng ca să ştii cum să faci dragoste cu o fată fără să

devii tata.

Destul de zguduit, Brian luă o tigaie.

— Kate m-a dus la Savannah şi mi-a cumpărat prezervative.

— Nu mai spune!

Dacă tânărul l-ar fi pocnit în cap cu carnea de cârnaţi, Sam n-ar fi fost atât de şocat.

— Kate ţi-a cumpărat cauciucuri?

— Exact, se pomeni Brian zâmbind de acea amintire, în timp ce încălzea tigaia. Mi-a ţinut o predică de toată frumuseţea despre responsabilitate, reţinere, abstinenţă. Şi pe urmă mi-a cumpărat un pacheţel de Trojans şi mi-a spus că, dacă nu-mi pot stăpâni instinctele, aş face bine să mă protejez.

— Doamne sfinte, îi scapă lui Sam un chicotit, în timp ce se rezemă de tejghea ca să nu cadă. Mi-e imposibil să-mi imaginez.

Apoi se îndreptă şi-şi drese glasul.

— Eu ar fi trebuit să fiu cel care ţi-o spunea.

— Da, tu ar fi trebuit să fii.

Ca şi cum ar fi fost de-o importanţă vitală în ce fel îi aranjă, Brian începu să pună atent cârnaţii în tigaie.

— Şi de ce n-ai fost?

— N-o mai aveam pe mama ta, care să-mi spună că era cazul să discut cu băiatul, că îl frământă ceva. Sau că Lexy primise nişte pantofi de gală noi şi voia să şi-i arate în lume. Le vedeam şi singur, dar mă obişnuisem să-mi atragă ea atenţia. Iar apoi, când n-am mai avut-o, am lăsat totul să meargă de la sine.

Puse cafeaua jos, înfundându-şi mâinile în buzunare.

— Nu sunt obişnuit să mă explic. Nu-mi face plăcere.

Brian luă un alt vas, spărgând în el primul ou pentru aluatul de clătite.

— Cum preferi.

— Am iubit-o.

Îl ardea pe gâtlej, iar Sam fu recunoscător că Brian continua să se concentreze asupra muncii lui.

— Nu mi-e uşor s-o spun. Poate că nu i-am spus destul — sentimentele îmi veneau mult mai la îndemână decât cuvintele. Aveam nevoie de ea. Sam cel Serios, aşa îmi spunea, şi nu mă lăsa să rămân mult timp astfel. Îi plăcea să circule printre oameni, să vorbească despre orice se întâmplă sub soare. Iubea casa şi insula asta. Şi, un timp, m-a iubit şi pe mine.

Brian nu credea să fi auzit vreodată un discurs mai lung de la Sam Hathaway. Nedorind să-l întrerupă, turnă în vas untul topit, fără o vorbă.

— Am avut şi noi problemele noastre. N-am să susţin că nu le-am avut. Dar întotdeauna o scoteam la capăt. În noaptea când te-ai născut tu ... Iisuse, ce frică mi-a fost! Făceam pe mine de frică, dar Belle nu se temea. Pentru ea, totul nu era decât o mare aventură. Iar când s-a sfârşit şi ea te-a luat în braţe, la sân, s-a rezemat de perne, zâmbind. „Uite ce copil frumos avem, Sam. Va trebui să mai facem, încă mulţi”. N-ai cum să nu iubeşti o asemenea femeie, murmură el. N-ai de ales.

— Nu ştiam. Că ai iubit-o.

— Am iubit-o.

Sam îşi luă din nou cafeaua. Lungul discurs îi uscase gâtlejul.

— A trebuit să stau mulţi ani fără ea, ca să încetez s-o mai iubesc. Poate că eu am alungat-o, dar nu ştiu în ce fel. Faptul de a nu şti, m-a ros adânc, ani de zile.

— Îmi pare rău.

Văzu licărul de surprindere în ochii tatălui său.

— N-am crezut că avea importanţă pentru ţine. Credeam că nimic nu avea cu adevărat importantă.

— Avea importanţă. Dar, după un timp, înveţi să trăieşti cu ceea ce ai.

— Iar tu aveai insula.

— Ea era aceea pe care puteam să mă bazez, pe care puteam s-o îngrijesc. Şi m-a ferit de a-mi pierde minţile.

Trase adânc aer în piept.

— Dacă un om mai bun ar fi fost prezent să ţină fruntea fiului său când bora de prea mult Budweiser ...

— Lowenbrau.

— Christoase, de import? Nu-i de mirare că nu te înţeleg.

Sam oftă, privindu-l lung pe bărbatul în care se transformase fiul lui.

Un bărbat care purta sorţ la lucru şi cocea plăcinte. Un bărbat, se corectă el, cu ochi reci şi fermi, şi umeri destul de puternici şi de laţi ca să suporte mai mult decât îi revenea lui.

— Amândoi ne-am spus cuvântul şi nu ştiu dacă va conta cu ceva. Dar mă bucur că am vorbit.

Îi întinse mâna, sperând că proceda bine. Jo nimeri exact peste surprinzătorul tablou cu tatăl şi fratele ei strângându-şi mâna în faţa aragazului. O priviră amândoi, cu expresii identice de jenă pe chipuri. În acel moment, era prea obosită şi prea iritată că să le analizeze.

— Lex nu se simte bine. O înlocuiesc eu la micul dejun.

Brian apucă o furculiţă de bucătărie şi învârti repede cârnaţii să nu se ardă.

— Vei servi la mese?

— Exact aşa am spus, luă Jo un şorţ din cui şi

se încinse cu el.

— Când ai servit ultima oară la masă? întrebă autoritar Brian.

— Ultima dată când am fost aici şi erai în criză de personal.

— Eşti o chelneriţă mizerabilă.

— Ei bine, sunt singura pe care o ai, băiete. Lui Lexy îi crapă capul de durere, iar Kate se duce la camping să rezolve încurcăturile de acolo. Aşa că taci şi-nghite.

Sam îşi luă şapca şi se retrase spre uşă. Să se confrunte cu fiul lui era una, şi-i fusese destul de greu. Nu avea de gând s-o suporte şi pe fiică-sa în aceeaşi zi.

— Am treburi de făcut, bombăni el şi aproape se strâmbă când Jo îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ei bine, şi eu, dar servesc la mese fiindcă voi doi v-aţi hotărât să vă luaţi unul de altul, iar Kate şi cu mine a trebuit să ne petrecem o jumătate din noapte ascultând-o pe Lexy cum plângea şi îndruga verzi şi uscate. Iar acum văd că v-aţi dat mâna ca doi bărbaţi adevăraţi, aşa că totul e perfect. Unde naiba-s carnetele de comenzi?

— În sertarul de sus, sub casierie.

Cu coada ochiului Brian îşi văzu tatăl strecurându-se pe uşă afară. Tipic pentru el, îşi spuse cu amărăciune, scurgând cârnaţii de untură.

— Computerul e nou, o informă el pe Jo. Ai lucrat vreodată cu un computer de încasat?

— Unde naiba să fi lucrat? Nu-s vânzătoare, nu-s chelneriţă, nu-s decât o fotografă nenorocită.

Brian îşi masă ceafa. Se anunţa o dimineaţă grea.

— Du-te şi toarnă-i lui Lexy nişte aspirină pe

gât, şi ad-o aici.

— Dacă ai chef de ea, du-te şi adu-ţi-o singur. Eu m-am săturat până peste cap de Lexy şi de numărul ei de regină a dramoletelor. Se bălăceşte în el.

Trânti carnetul pe tejghea şi se duse la cafetieră.

— E în centrul atenţiei, ca de obicei.

— Era tulburată.

— O fi fost, până a-nceput să-i placă rolul, dar nu din vina mea. Iar eu sunt aia care-a rămas cu ea pe cap. Era trecut de două când eu şi Kate am calmat-o şi-am scos-o din camera mea. Iar acum, tot ea se plânge că o doare capul, îşi frecă Jo apăsat centrul frunţii. Aici e vreo aspirină?

Brian luă o sticlă dintr-un dulap şi o puse pe bufet.

— Înghite-o şi serveşte la primele mese. Specialitatea zilei sunt clătitele cu afine. Dacă e obligatoriu să te încrunţi, încruntă-te aici. Acolo, zâmbeşte. Spune-le clienţilor cum te cheamă, şi prefă-te sociabilă. Aşa, poate compensezi încetineala servitului.

— Pupă-mă-n cur, mârâi Jo, dar luă carnetul de comenzi şi ieşi pe uşă. Situaţia nu se ameliora deloc.

Brian tocmai tăia un grepfruit, scrâşnind din dinţi la adresa celor două comenzi care stăteau la încălzit de 5 minute încheiate. Încă două, şi trebuia să le arunce şi s-o ia de la început. Unde naiba era Jo?

— Sunteţi ocupaţi în dimineaţa asta, intră vesel Nathan pe uşa din dos. Am aruncat o privire în sala de mese, pe fereastră. Se pare că e plină.

— Duminică dimineaţa, întoarse Brian a milioana clătită a zilei, oamenilor le place să ia micul dejun în stil mare.

— Şi mie, zâmbi Nathan spre grătar. Clătitele

cu afine par perfecte.

— Treci la coadă. La dracu, ce face aia acolo, construieşte piramidele? Te pricepi la computere?

— Sunt mândrul proprietar a trei. De ce ?

— Din clipa asta te ocupi de casierie, arătă Brian cu degetul mare în spatele lui. Du-te acolo şi organizează-te. Mă tot întrerup din orice fac ca s-o corectez de fiecare dată când cacariseşte câte o notă.

— Vrei să lucrez eu la casierie?

— Vrei să mănânci?

— De ce n-aş lucra la casierie? se hotărî Nathan şi merse să studieze computerul.

Jo năvăli pe uşă, cu faţa roşie şi hărţuită şi braţele pline de vase.

— Nu se putea să nu ştie. Nu se putea să nu ştie cum avea să fie azi. O omor dacă scap cu viaţă din nenorocirea asta. Tu ce naiba cauţi aici? se răsti ea la Nathan.

— Se pare că am fost trecut pe statul de plată, o privi el în timp ce deşerta vasele în chiuvetă şi luă comenzile care aşteptau. Arăţi foarte drăgălaşă azi, Jo Ellen.

— Muşc-o, bombăni ea, împingând usa cu umărul.

— Presupun că la fel de amabilă este şi cu clienţii, comentă Brian.

— Nu-mi strica fantezia. Prefer să cred că păstrează pentru mine toate şuturile-n fund.

— Iarăşi ai s-o-mpingi în râu?

— A alunecat. Şi am în minte ... altceva, pentru mine şi Jo.

Brian îşi frecă faţa cu o mână.

— Nu vreau să aud. Nici imaginea asta anume nu vreau s-o am în cap.

— M-am gândit doar că ar trebui să ştii în ce direcţie plănuiesc s-o apuc.

Pentru a-şi ilustra spusele, Nathan o înhăţă pe Jo de talie când reveni pe uşă. Strângând-o lângă el, o sărută drept pe gura căscată de furie şi surpriză.

— Ai înnebunit? îi dădu ea un cot în burtă ca să se elibereze, după care îi împinse în mâini un teanc de bani, cartele de credit şi note de plată. Poftim, calculează.

Şi se repezi să ia o carafă cu cafea proaspătă, aruncând pe tejghea comenzile mâzgălite în grabă.

— Două specialităţi, ouă, jumări, costiţă, pâine albă prăjită. Una pe care n-o mai ţin minte, dar e scrisă aici, iar biscuiţii şi frişca ni se cam termină. Şi dacă monstrul ăla de copil de la masa 3 îşi mai varsă o singură dată sucul, îl sugrum şi pe el şi pe idioţii de părinţi ai lui.

Nathan zâmbi, în timp ce Jo ieşea din nou.

— Bri, cred că s-ar putea să fie dragoste.

— Mai degrabă dementă. Şi-acum, ţine-ţi mâinile departe de soră-mea şi facturează notele alea, ca de nu, nu-ţi dau de mâncare.

La 10 şi jumătate, Jo intră împleticită în camera ei şi se prăbuşi pe pat cu faţa în jos. Toate o dureau. Picioarele, spatele, capul, umerii. Nimeni, îşi spuse ea, nimeni care nu fusese acolo, nu avea cum să ştie cât de greu era să serveşti la mese. Cutreierase munţii, trecuse prin vaduri de râuri, petrecuse zile caniculare în deşert — şi avea s-o facă din nou, pentru a obţine câte o fotografie dorită. Însă era gata să-şi taie venele cu zâmbetul pe buze, dacă mai trebuia o singură dată să servească la o masă.

Şi detesta obligaţia de a recunoaşte că Lexy nu numai că nu era o leneşă şi o bolnavă închipuită, ci şi făcea ca treaba să pară foarte uşoară.

Totuşi, dacă nu era Lexy, Jo n-ar fi pierdut

lumina strălucitoare, apoasă, de după ploaie, din dimineaţa aceasta. N-ar fi usturat-o ochii după 3 ore de somn. Şi n-ar fi omorât-o picioarele. Scrâşni din dinţi, când simţi salteaua apăsată de greutatea cuiva.

— Ieşi afară, Lexy, sau s-ar putea să mai am atâta energie cât să te omor.

— Nu te deranja. Nu-i aici.

Întoarse capul, privindu-l pe Nathan cu ochii îngustaţi.

— Ce cauţi aici?

— Mă întrebi mereu, întinse el mâna să-i potrivească părul după ureche, pentru a-i vedea mai bine faţa. În momentul ăsta, am venit să văd ce faci. O dimineaţă cam grea, hmm?

Jo gemu, închizând ochii.

— Ieşi afară.

— 10 secunde de masaj la talpă şi-ai să mă rogi în genunchi să rămân.

— Masaj la talpa?

Îşi retrase piciorul, dar Nathan o apucă de o gleznă, ţinându-i-l fix, în timp ce îi scotea pantoful.

— 10, 9, 8 ...

Iar când îşi trecu apăsat podul palmei prin adâncitura tălpii ei, plăcerea pură care-i înfioră tot organismul o făcu să geamă.

— Vezi, ţi-am spus eu. Relaxează-te doar. Picioarele fericite sunt cheia universului.

— Galileo?

— Carl Sagan, răspunse el, cu un zâmbet. Ai apucat să mănânci ceva, jos?

— Dacă mai văd măcar o clătită în faţa mea, am să vărs.

— Bănuiam eu. Ţi-am adus altceva.

Jo deschise un ochi:

— Ce?

— Hmm. Ai picioare foarte atrăgătoare. Lungi, înguste, o adâncitură elegantă a labei. Zilele-astea, voi începe să ţi le ronţăi, urcând treptat. A, mă întrebaseşi ce ţi-am adus de mâncare.

Îşi apăsă degetele pe umflătura tălpii ei, coborându-le spre călcâi.

— Fragi cu frişcă, unul dintre miraculoşii biscuiţi ai lui Brian cu gem de casă şi puţin bacon, pentru proteine.

— De ce?

— Fiindcă ai nevoie să mănânci, îi aruncă el o privire. Sau de fapt mă întrebi de ce-am să-ţi ronţăi picioarele?

— Nu contează.

— Ok. Ce-ar fi să te întorci, să te ridici, şi să mănânci? Atunci, am s-o pot face cum trebuie.

Jo dădu să spună că nu-i era foame — un răspuns instinctiv. Dar îşi aminti ordinul lui Kirby de a mânca. Iar gândul la fragi o atrăgea cât de cât. Se ridică în capul oaselor, încercând să nu se simtă prost când Nathan se aşează turceşte, cu mâncarea ei rezemata în poală. Luă castronul cu fragi şi culese una între degete.

Îl studie un moment în tăcere. Nu se ostenise să se bărbierească în dimineaţa aceea, iar părul lui avea mare nevoie de un pieptene. Dar stilul semi-neîngrijit îi venea bine, la fel ca sclipirile aurii pe care i le aducea în părul castaniu des o rază izolată de soare.

— Nu trebuia să te deranjezi, îi spuse ea. Mă gândeam să mă culc cu tine.

— Ei, mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Muşcă dintr-o fragă, iar gustul fu atât de dulce şi de neaşteptat de înviorător, încât zâmbi.

— Cred că mi-am cam ieşit din fire în

dimineaţa asta.

— Zău? o apucă el de degetele piciorului, îndoindu-le încet, înainte si-napoi. Nu observasem.

— Adică spui, cu viclenia ta de yankeu, că sunt întotdeauna arţăgoasă.

— Nu întotdeauna. Şi cred că termenul pe care l-aş folosi eu e „tulburată”.

— O moştenire a familiei Hathaway.

Întrucât fragii îi treziră pofta de mâncare, luă o felie de jambon şi muşcă din ea.

— Aseară am avut o ceartă în familie, motivul pentru care Lexy era în pat cu capul sub pătură, iar eu serveam la mese.

— Întotdeauna te alegi cu rolul de înlocuitor?

Surprinsă, Jo clătină din cap:

— Nu, n-aş spune că mă aleg cu mare lucru. Rareori sunt aici.

— Iar când eşti, serveşti la mese, schimbi aşternuturile şi freci toalete.

— Pe-asta de unde-ai auzit-o? întrebă ea tăios, spre nedumerirea lui.

— Tu mi-ai spus. Erai însărcinată cu curăţenia aici la han.

— A, aia, întinse Jo mâna spre biscuit, simţindu-se penibil, şi îl rupse în două.

— Şi altceva?

— Nimic, ridică ea din umeri. Doar o farsă pe care mi-au făcut-o nişte copii, acum vreo două zile. M-au încuiat în duşul bărbaţilor de la camping. M-am cam speriat.

— Nu mi se pare de râs.

— Nu, în momentul ăla nici mie nu mi s-a părut amuzant.

— I-ai prins?

— Nu, plecaseră de mult când a venit tatăl meu şi mi-a dat drumul. N-a fost mare lucru, dar m-a nemulţumit.

— Deci, putem adăuga şi curăţenia de la duş pe lista de înlocuiri cu care te alegi. Şi, printre toate astea, alcătuieşti un album de artă fotografică şi-ţi găseşti timp să faci fotografii noi. Dar cu distracţia cum stai?

— Distracţia mea e fotografia.

Când Nathan se mulţumi să înalte o sprânceană, Jo mai gustă o fragă.

— M-am dus la focul de tabără.

— Şi-ai stat până aproape de miezul nopţii. Nebunatico.

Vestita cută i se adânci între sprâncene.

— Nu prea le am pe-astea cu petrecerile.

— Şi pe care le ai în afară de fotografie? Cărţi, filme, arte plastice, muzică? Asta se numeşte ştiinţa de a ajunge să ne cunoaştem, îi explică el, când Jo nu spuse nimic. E foarte utilă, mai ales când cineva se gândeşte să se culce cu altcineva.

Se aplecă înainte, amuzat când Jo se retrase.

— Nu-mi dai şi mie o fragă din alea?

Jo îşi ordonă să-şi calmeze pulsul şi, întrucât Nathan încă îi mai masa picioarele, îi băgă în gură o fragă.

El îi prinse vârfurile degetelor cu dinţii, sugându-le şi pe ele. Apoi, zâmbind, i le eliberă.

— Asta e stimularea senzorială subliminală. Sau, cu limbaj mai comun, mă dau la tine.

— Cred că m-am prins şi singură.

— Bine. Şi-acum, filmele?

Jo încercă să se gândească dacă mai există şi un alt bărbat care s-o fi deconcertat vreodată atât de uşor şi atât de des. Răspunsul era un „nu” hotărât.

— Îmi plac mai mult cele alb-negru, în special

genul film noir. Imaginea, luminile şi umbrele sunt incredibile.

— Şoimul maltez?

— Cel mai bun dintre cele bune.

— I-auzi, o bătu el peste talpă. Un teren comun. Dar cele contemporane?

— Aici, prefer acţiunea. Rareori mă cuceresc filmele de artă. Prefer să-l văd pe Schwarzenegger secerând 50 de băieţi răi, decât să ascult o mână de oameni exprimându-şi angoasele într-o limbă străină.

— Mare uşurare pentru mine. N-am ajunge niciodată să creştem 5 copii şi o pereche de setteri aurii, dacă ar trebui să înghit filme de artă.

O făcu să râdă, cu un timbru scăzut, senzual, pe care-l găsi ridicol de excitant.

— Dacă astea sunt preferinţele mele, s-ar putea să mă mai gândesc la subtitluri.

— Oraşul tău favorit, de oriunde.

— Florenţa, răspunse Jo, înainte de a şti că era adevărat. Acea baie luminoasă de soare, culorile.

— Clădirile. Vechimea şi grandoarea lor. Palatul Pitti, Palazzo Vecchio.

— Am o fotografie superbă cu Pitti, chiar înainte de apusul soarelui.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— N-am adus-o cu mine, replică ea absentă, amintindu-şi momentul, unghiul oblic al luminii, freamătul slab de aer şi zgomotul unui stol de porumbei care-şi luau zborul toţi odată. E la Charlotte.

— Pot aştepta.

Înainte ca Jo să aibă ocazia de a reacţiona, o strânse de picior.

— Deci, când termini micul dejun, ce-ar fi să

mă iei într-un mic tur al insulei?

— E duminică.

— Mda, am auzit şi eu un zvon în sensul ăsta.

— Nu, vreau să spun că e ziua schimbării. Majoritatea vilelor se eliberează sâmbăta. Trebuie să fie măturate şi reaprovizionate pentru clienţii care vin, până la ora 3.

— Iarăşi gospodărie. Ce naiba fac ăştia când tu nu eşti aici?

— În săptămâna de dinaintea venirii mele, Kate a pierdut două fete pe care le avea la cabane. S-au angajat pe continent. Şi din moment ce sunt aici, şi Lexy la fel, încă nu s-a ostenit să le înlocuiască.

— Câte case ai pe listă?

— 6.

Nathan cugetă, dădu din cap şi se ridică.

— Atunci ar fi cazul să începem.

— Să începem?

— Sigur. Ştiu şi eu să manevrez un aspirator de praf şi o cârpă. Iar aşa vei termina mai repede, ca apoi să găsim cel mai neaglomerat loc de pe plajă, ca să ne giugiulim un pic.

Jo se întoarse, strecurându-şi picioarele — picioarele ei incredibil de fericite, fu nevoită să recunoască — în pantofi.

— Poate că ştiu câteva locuri — dacă eşti la fel de dibaci cu aspiratorul ca şi cu reflexoterapia.

— Jo Ellen, îi puse el mâinile pe şolduri, într-un gest pe care Jo îl găsi şocant de intim. Trebuie să ştii un lucru.

Încă mai era căsătorit. Era sub acuzaţie federală. Prefera sado-masochismul în locul sexului simplu. Jo expiră slab, uimită de ea însăşi. Nu fusese conştientă că avea atâta imaginaţie.

— Ce anume?

— Şi eu mă gândesc să mă culc cu tine.

Pufni în râs, retrăgându-se:

— Nathan, asta a fost o piatră pe inima mea de când te-ai întors pe Desire.

Era atât de fericit că se întorsese, că era aşa de aproape de ea. Simplul fapt de a o urmări îi stârnea acel fior scurt de anticipare a ceea ce urma să se întâmple. La momentul potrivit.

Bănuia că ar fi putut să-l prelungească. În fond, plănuise totul cu grijă, iar banii nu erau o problemă. Avea tot timpul. Ar fi fost chiar satisfăcător dacă o ademenea spre a deveni delăsătoare, dacă o privea relaxându-se pas cu pas. Şi-apoi, avea s-o smucească înapoi, trăgând scurt de laţul despre care ea nu era conştientă că îi lega. Avea să se teamă. Avea să fie nedumerită. Avea să devină cu atât mai vulnerabilă, din cauza calmului pe care i-l acorda el înainte de a rearanja compoziţia.

Da, putea să aştepte. Se putea bucura de soare şi valuri şi, nu peste mult timp, avea să-i cunoască fiecare minut din programul zilnic. La fel cum îi cunoscuse şi obiceiurile din Charlotte.

Avea s-o lase să plutească în derivă, poate chiar să se îndrăgostească puţin. Şi ce delicioasă ironie mai era şi asta. Tot timpul, nici n-avea să-i treacă prin minte că el se afla acolo, pentru a-i controla soarta, pentru a-şi stăpâni propriul destin.

Şi pentru a-i lua viaţa.

CAPITOLUL 16

— Nu înţeleg de ce nu poţi să-ţi iei liber o zi, numai una, ca să stai puţin cu mine.

Giff puse jos pistolul de împuşcat cuie şi studie

faţa bosumflată a lui Lexy. Printr-unul din acele capricii răutăcioase ale naturii, socoti el, expresia ei îmbufnată arăta cu atât mai atrăgătoare pentru un bărbat.

— Iubito, ţi-am zis că săptămâna asta sunt ocupat. Şi e abia marţi.

— Ce contează în ce zi suntem? îşi aruncă ea mâinile în sus. Aici, toate zilele seamănă între ele.

— Ei, am să-ţi spun de ce contează pentru mine, îşi trecu el o mână peste marginea pe care o terminase a terasei. I-am promis domnişoarei Kate că până sâmbătă adaosul ăsta la verandă va fi terminat şi închis.

— Şi-ai să i-l termini duminică.

— Am spus sâmbătă.

Pentru Giff, asta însemna totul. Dar, întrucât cea cu care vorbea era Lexy, îşi găsi răbdarea de a-i explica şi restul.

— Casa e rezervată pentru săptămâna viitoare. Întrucât domnişoara Kate are acum nevoie de Collin la camping tot timpul, iar Jed mai are o săptămână de şcoală până la vacanţa de vară, trebuie să mă ocup singur de ea.

Lui Lexy puţin îi păsa de nenorocita aia de verandă. Podeaua era oricum aproape gata. Cât îi trebuia ca să construiască o aiureală de acoperiş şi s-o închidă cu plase pentru ţânţari?

— Doar o zi, Giff, se lăsă ea pe vine lângă el, strecurându-şi tot farmecul în voce, în timp ce-l săruta pe obraz. Doar câteva ore. Putem merge cu barca ta până pe continent. Să luăm un prânz plăcut în Savannah.

— Lex, pur şi simplu nu-mi pot sacrifica timpul. Dacă rezolv cu asta, putem merge sâmbăta viitoare. Am să jonglez eu cumva, şi dacă vrei, ne luăm tot weekend-ul.

— Nu vreau să merg sâmbătă, începu vocea ei să-şi piardă răsfăţul, trăgând spre încăpăţânare. Vreau acum.

Giff avea o verişoară de 5 ani care era la fel de insistentă în a i se face toate hatârurile, neîntârziat. Dar nu credea că Lexy ar fi apreciat o asemenea comparaţie.

— Acum nu pot, spuse el cu răbdare. Dacă ai mâncărici să mergi, ia barca şi du-te să faci nişte cumpărături.

— Singură?

— Ia-o şi pe soră-ta, ia-ţi o prietenă.

— Nici nu există o fiinţă cu care să vreau mai puţin să-mi petrec timpul decât cu Jo. Iar prietene n-am. Ginny a plecat.

Nu era nevoie să-i vadă lacrimile care-i umpleau ochii, pentru a şti că aceasta era rădăcina problemei şi principala sursă a recentelor ei nemulţumiri. Nu putea face nimic, la fel cum n-avea ce face nici cu durerea lăsată în propriul lui suflet de dispariţia lui Ginny.

— Dacă vrei să vin, va trebui să aştepţi până sâmbătă. Îmi voi lua liber în weekend. Putem rezerva o cameră de hotel şi te scot la o cină distinsă în oraş.

— Nu înţelegi nimic! îl lovi Lexy cu pumnul în umăr, sărind în picioare. Sâmbătă nu e azi, aşa c-am să înnebunesc dacă nu plec de-aici. De ce nu-mi acorzi şi mie puţin timp? De ce, măcar puţin?

— Fac tot ce pot.

Chiar şi el ajungea la capătul răbdării. Luă pistolul de împuşcat şi trase un cui.

— Nu poţi nici măcar să te-ntrerupi din lucru şi să fii atent la mine 5 minute. Nu faci decât să mă înghesui printre treburile tale. Iar acum, o tâmpită de

verandă e mai importantă decât să stai cu mine.

— Mi-am dat cuvântul în legătură cu veranda asta, se ridică Giff şi, trăgând o nouă scândură, o rezemă pe capra de tăiat ca s-o măsoare. Iar eu îmi ţin cuvântul, Lexy. Dacă mai vrei să mergem la Savannah în weekend, te duc. Mai mult nu pot face.

— Nu mi-e de-ajuns, îşi smuci ea bărbia în sus. Şi sunt sigură că nu-mi va fi deloc greu să găsesc pe cineva care va fi încântat să mă ducă azi.

Giff făcu un semn cu creionul pe scândură, după care îşi ridică privirea spre ea, cu ochii reci, îngustaţi. Înţelegea ameninţarea şi posibilitatea foarte reală de a şi-o pune în aplicare.

— Ba n-ai să găseşti, spuse el calm, măsurat. Sau, răspunzi de ce-o să se întâmple.

Fu ca o palmă în obraz. Lexy se aşteptase ca Giff să turbeze, să facă o criză de gelozie şi să-i spună ce-avea să păţească dacă se uita după alţi bărbaţi. Ar fi urmat un scandal zgomotos şi mulţumitor, înainte de a-l lăsa s-o târască în casa pustie pentru o partidă de sex improvizat. Iar apoi, l-ar fi convins s-o ducă la Savannah. Scena pe care o imaginase deja se risipi. Venindu-i să plângă, îşi aruncă pe spate capul şi se întoarse.

— Bine, atunci n-ai decât să-ţi construieşti verandă, iar eu voi face ce trebuie.

Giff nu spuse nimic, în timp ce Lexy cobora treptele provizorii. Fu nevoit să aştepte până când vederea înceţoşată de furie i se limpezi din nou, înainte de a lua fierăstrăul electric. Nervii puteau costa scump, ştia, şi nu voia să-l coste cumva un deget. Avea nevoie de toate, dacă Lexy mergea până la capăt.

Erau necesare 5 degete pentru a strânge pumnul pe care să-l trântească în mutra vreunuia.

Lexy auzi bâzâitul fierăstrăului şi scrâşni din

dinţi. Un ticălos egoist, asta era. Se vedea clar că nu ţinea la ea. Porni repede pe nisip, cu ochii usturând-o şi cu respiraţia sacadată. Nimănui nu-i pasă de ea. Nimeni n-o înţelegea. Până şi Ginny.

Fu nevoită să se oprească un moment, când muşchii abdomenului i se crispară. Ginny plecase. Plecase şi gata. Toţi cei la care îşi îngăduia să ţină o părăseau, într-un fel sau altul. Niciodată nu era destul de importantă pentru a-i face să rămână cu ea. La început, fusese convinsă că lui Ginny i se întâmplase ceva îngrozitor. O răpise cineva, sau căzuse beată într-un eleşteu şi o mâncase un aligator.

Era ridicol, desigur. Trecuseră câteva zile, dar Lexy se resemnase cu faptul că iarăşi fusese lăsată de izbelişte. Fiindcă nimeni nu rămânea pe loc, oricâtă nevoie avea ea.

Dar de data asta. Aruncă o privire sfidătoare peste umăr, spre casa unde lucra Giff. De data asta, ea avea să plece cea dintâi. Se îndreptă spre şirul de copaci. Soarele îi ardea pielea, nisipul îi scrâşnea în sandale. În acel moment, ura insula Desire şi pe toate cele de pe ea cu patimă sălbatică şi feroce. Îi ura pe oamenii care veneau şi o puneau să-i servească şi să strângă după ei. Îşi ura familia, care o credea o visătoare iresponsabilă. Ura plaja, cu soarele ei alb, orbitor, şi nesfârşitele valuri blânde. Şi pădurea, cu ungherele ei de penumbră şi tăcerea care ţipa.

Şi mai presus de orice îl ura pe Giff, pentru că-i venise ideea să se îndrăgostească de el.

Acum n-avea s-o mai facă. N-avea să-i dea satisfacţie. În schimb, îşi spuse ea, intrând în umbră, urma să ia în colimator pe altcineva, făcându-l pe Giff să sufere.

Când zări vila Little Desire şi omul aşezat pe

veranda împrejmuită, zâmbi uşor. Nu ştia de ce nu se gândise dinainte la asta. La el. Nathan Delaney. Era ideal. Un om de succes, sofisticat, cultivat. Ajunsese cineva şi realizase multe. Era un tip trăsnet la înfăţişare — destul de trăsnet pentru că până şi Jo să-l fi băgat în seamă. Paria că Nathan Delaney ştia cum să trateze o femeie. Lexy deschise mica borsetă roşie pe care o purta legată în talie. După ce-şi vârî în gură un Lifesaver cu aromă de cireşe pentru a-şi parfuma respiraţia, scoase pudriera, retuşându-şi atentă nasul şi fruntea. Fusese enervată aşa că obrajii n-aveau nevoie de roşeaţă în plus, dar îşi rujă metodic gura cu un roşu tineresc, ispititor. Pulveriza puţin Joy şi îşi înfoie părul, în timp ce calcula cum să joace exact scena. Apoi, se apropie agale de vilă, ridicându-şi privirea cu un surâs prietenesc.

— Ei, salut, Nathan.

Nathan îşi scosese computerul pe masa de picnic de pe verandă, pentru a lucra în adierea brizei. Proiectul pe care-l finisa, era aproape terminat. Întrerupt din lucru, îşi ridică distrat ochii. Şi-şi dădu seama că iarăşi îi înţepenise ceafa.

— Bună, Lexy, răspunse el, frecându-şi locul anchilozat.

— Să nu-mi spui că lucrezi într-o dimineaţă atât de minunată.

— Moşmondeam la nişte detalii finale.

— A, ăsta-i un computer din alea mici? Cum Dumnezeu poţi proiecta clădiri întregi pe aşa ceva?

— Cu multă caznă.

Lexy râse şi, înclinându-şi cochet capul, îşi trecu un deget în lungul gâtului.

— Of, şi eu te-am întrerupt, aşa că probabil vrei s-o-ntind.

— Câtuşi de puţin. Am un pretext ca să iau o pauză.

— Serios? Te-ai supăra foarte tare dacă ţi-aş cere să vin şi să arunc o privire? Sau eşti orgolios şi nu-ţi place să ţi se vadă opera în lucru?

— Munca mea e doar începutul lucrului, aşa că ar fi cam greu să fiu orgolios în privinţa ei. Sigur, vino.

Se uită la ceas, în timp ce Lexy cotea spre trepte. De fapt, avea nevoie de încă 2 ore, ca să rafineze planurile. Iar la 1, avea o întâlnire. O plimbare cu maşina până în capătul de nord al insulei şi un picnic. Şi câtva timp pentru a ajunge s-o cunoască pe Jo Ellen Hathaway. Totuşi, îi zâmbi lui Lexy — i-ar fi fost imposibil să n-o facă. Era drăgălaşă ca un tablou şi mirosea mai proaspăt decât briza de primăvara care răzbătea prin plase. Iar fusta albă şi scurtă de pe ea, sugera că picioarele îi începeau cam din umeri.

— Vrei ceva rece?

— Mmm, iau doar o înghiţitură de la tine, Ok? ridică ea paharul mare, izolat, de pe masă, sorbind încet. Cafea de la gheaţă. Perfect.

Nu putuse suferi cafeaua de la gheaţă şi niciodată nu înţelesese de ce ţineau oamenii la frigider nişte băuturi care erau absolut delicioase fierbinţi.

Îşi trecu limba peste buza de sus, aşezându-se amical lângă el. Nu prea aproape. Nu se cădea ca o femeie să-şi arate prea evident intenţiile. Aruncă o privire spre display şi fu atât de surprinsă de planul complex şi detaliat al unui nivel, încât aproape că uită scopul vizitei.

— Ei, dar e fantastic! Cum de eşti în stare să faci toate astea cu un computer? Credeam că arhitecţii folosesc creioane, rigle cu cursor şi

calculatoare.

— Nu la fel de mult ca înainte. P.A.C.-ul ne uşurează viaţa. Proiectare asistată de computer, îi explică el. Poţi scoate pereţi, poţi să schimbi unghiuri şi pante, să lărgeşti uşi, să prelungeşti încăperi, apoi să te răzgândeşti şi să refaci totul aşa cum era. Şi nici nu toceşti radierele.

— E de-a dreptul uluitor. Asta va fi casa cuiva?

— În cele din urmă. O reşedinţă de vacanţă pe coasta de vest a Mexicului.

— O vilă ... îi răsăriră lui Lexy în minte imagini cu flori exotice, servitori în alb şi muzică fierbinte. Bri a fost în Mexic. Eu n-am călătorit nicăieri.

Îi aruncă o privire piezişă pe sub gene.

— Ai umblat prin toată lumea, nu-i aşa?

— N-aş spune că prin toată lumea, pe ici pe colo.

În creier începu să-i sune un mic semnal de alarmă, dar Nathan nu-l luă în seamă, considerându-l necugetat şi egocentric.

— Pe coasta de vest sunt nişte faleze splendide şi vederi fantastice. Locuinţa asta va avea vedere spre Pacific.

— N-am văzut niciodată Oceanul Pacific.

— Zona asta poate fi mai sălbatică. Aici — bătu el cu degetul în display — va fi sera. Geamuri arcuite, lateral şi sus — acoperiş motorizat. O vor putea deschide pentru petreceri şi ori de câte ori e vremea potrivită. Piscina vine aici. O facem de formă neregulată, iar pe latura de vest punem roci şi floră locală. O cascadă mică, revărsându-se pe aici. Va arăta ca o lagună.

— O piscină, chiar în casă, oftă nostalgic Lexy. Mare minune. Probabil sunt milionari.

— Cam aşa ceva.

Ochii lui Lexy se umplură de admiraţie

visătoare, privind adânc în ai lui.

— Înseamnă că eşti foarte bun. Atât de important. Cu atâta succes. Să proiectezi vile în Mexic, pentru milionari, îşi lăsă ea mâna pe coapsa lui Nathan. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi să poţi să construieşti asemenea frumuseţi.

— A-auu. Al doilea semnal de alarmă era mai puternic şi imposibil de ignorat. Nathan se considera un om destul de inteligent. Un om inteligent ştia când îi făcea o femeie avansuri.

— La un asemenea proiect lucrează mulţi oameni. Ingineri, decoratori, antreprenori.

„Nu-i aşa că-i dulce?” reflectă Lexy, trăgându-se puţin mai aproape.

— Dar fără tine, n-ar avea ce să lucreze. Tu eşti cel care o face să se întâmple, Nathan.

Retragerea era adesea cea mai inteligentă tactică, hotărî Nathan. Îşi schimbă poziţia, reuşind să se îndepărteze la aproape o palmă.

— N-o să se întâmple nimic, dacă nu termin planurile astea.

Îi adresă un zâmbet scurt, sperând să nu se vadă cât de nervos era.

— Şi am cam rămas în urmă cu timpul, aşa că ...

— Sunt minunate.

Mâna ei i se furişa puţin mai sus pe coapsă. Inteligent sau nu, mai era şi om. Trupul îi reacţiona aşa cum dicta natura.

— Ascultă, Lexy.

— Sunt atât de impresionată, se aplecă Lexy spre el, ispititoare. Mor de curiozitate să văd mai mult.

Respiraţia îi adie pe buzele lui.

— Mult mai mult.

Trăgând concluzia că era fie prea gentleman — fie prea capsoman — pentru a face el următoarea mişcare, îşi lipi gura de a lui şi îl cuprinse cu braţele pe după gât.

Nathan avu nevoie de câteva momente ca să-şi revină. Era caldă şi gustoasă, iar sângele i se scursese aproape complet din cap, împiedicându-l să judece raţional. Reuşi totuşi s-o apuce de încheieturile mâinilor, s-o desprindă de el şi s-o îndepărteze.

— Ştii ...

Găsi necesar să-şi dreagă glasul.

— Ştii, Lexy, eşti o femeie foarte atrăgătoare. Sunt măgulit.

— Bine.

Bătăile inimii i se accelerară puţin. În minte îi apăru imaginea chipului lui Giff, turbat de gelozie, făcându-i pulsul să se grăbească şi mai tare.

— Atunci, de ce n-am intra puţin în casă?

— Mai e ceva, îi coborî el braţele, ţinându-şi ferm mâinile peste ale ei. Îmi prefer mutra aşa cum e. M-am obişnuit cu ea. Aproape că nici la bărbierit nu mă mai tai.

— Şi mie îmi place. E o faţă minunată.

— Îţi mulţumesc. Şi nu vreau ca Giff să se simtă dator să mi-o remodeleze.

— A, ce-mi pasă mie de Giff? aruncă ea din cap, nepăsătoare. Nu sunt proprietatea lui.

Tonul tăios din voce şi dogoarea înăbuşită a ochilor îl amuzau, indicându-i că la originea acelei tentative de seducţie se găsea cu siguranţă o gâlceavă între îndrăgostiţi.

— V-aţi certat, este?

— Nu vreau să vorbesc despre Giff. De ce nu mă mai săruţi, Nathan? Doar ştii că vreau.

O parte din el dorea acelaşi lucru, o parte

absolut primitivă, care în acel moment se afla puţin cam prea aproape de suprafaţă.

— Ok, nu vom vorbi despre Giff. Despre Jo vom vorbi.

— Nici proprietatea ei nu sunt.

— Nu. Dar eu ...

Nu era tocmai sigur cum să spună.

— Sunt interesat de ea, declară scurt Nathan.

— Ba cred că de mine eşti interesat.

Şi, ca s-o dovedească, îşi duse mâna direct între picioarele lui. Reuşind să nu schelălăie, Nathan o prinse strâns.

— Termină.

Glasul sau dobândi un ton dăscălitor, cu care s-ar fi mândrit orice mamă.

— Valorezi mai mult de-atât, Lexy. Mult mai mult.

— De ce-ai dori-o mai mult pe Jo, decât pe mine? E rece şi autoritară şi...

— Încetează, îi strânse el scurt, cu putere, mâinile captive. Nu vreau să te aud vorbind aşa despre ea. Ţin la Jo. Şi tu la fel.

— Habar n-ai la ce ţin eu. Nimănui nu-i pasă.

La sfârşit, vocea i se frânsese, iar Nathan simţi deodată că-i era milă de ea. Îi ridică mâinile cu blândeţe şi i le sărută, făcând-o să clipească din ochi surprinsă.

— Poate pentru că încă nu te-ai hotărât nici tu cu adevărat.

Sperând că nu mai riscă nimic, îi eliberă o mână pentru a-i da la o parte părul din faţă.

— Îmi placi, Lexy. Foarte mult. Iar asta e încă un motiv pentru care nu-ţi primesc oferta atât de tentantă.

O cuprinse ruşinea, înroşindu-i obrajii.

— M-am făcut de râs.

— Nu. Totuşi, din partea mea n-a lipsit mult.

Mai calm în sfârşit, Nathan se retrase, luându-şi cafeaua pentru a-şi răcori gâtlejul.

— Sunt toate şansele să te fi răzgândit, undeva pe parcurs. Şi atunci, cu mine cum rămânea?

Lexy îşi trase nasul.

— Poate că nu m-aş fi răzgândit. Sexul e simplu. Celelalte încurcă totul.

— Explică-mi.

Când îi oferi cafeaua, Lexy reuşi să surâdă, clătinând din cap:

— Nu pot să sufăr cafeaua rece. Am băut numai ca să te seduc.

— Un detaliu drăguţ. Vrei să-mi povesteşti despre cearta ta cu Giff?

— Nu contează.

Nefericirea o apăsa atât de greu, încât se ridică şi începu să se plimbe, sperând să şi-o risipească.

— Nu ţine la mine, nu-i pasă ce fac sau cu cine sunt. Azi n-a putut nici măcar să-şi sacrifice pentru mine o oră din preţiosul lui timp.

— Scumpo, e nebun după tine.

Lexy râse scurt.

— E uşor să fii nebun după cineva.

— Nu întotdeauna. Nu şi când încerci să faci totul să iasă bine.

Fata îl privi lung.

— Chiar ai anumite sentimente pentru Jo?

— Aşa se pare.

— Nu e deloc comodă.

— Tocmai constat.

— Te-ai culcat cu ea?

— Lexy .

— Nu încă, conchise ea, cu buzele arcuindu-se. Ceea ce te irită.

Reveni şi se aşeză pe marginea mesei.

— Vrei să-ţi vând nişte ponturi?

— Nu cred că se cuvine să discutăm ...

Nathan lasă fraza în aer, după care renunţă la orice urmă de demnitate.

— Ce ponturi?

— Îi place să fie şefa, să controleze totul, înţelegi? Cum lucrează, cum trăieşte. Şi menţine întotdeauna un mic spaţiu, puţin loc de manevră, între ea şi altcineva.

Nathan se pomeni zâmbind din nou şi plăcând-o şi mai mult pe Alexa Hathaway.

— Nici n-ar bănui vreodată cât de bine o cunoşti.

— Majoritatea oamenilor mă subestimează, ridică Lexy din umeri. Şi, de cele mai multe ori, îi las în pace. Dar, bănuiesc că azi mi-ai făcut un bine, aşa că-ţi fac şi eu unul în schimb. N-o lăsa să manevreze prea mult. La momentul potrivit, ai s-o cucereşti Nathan. Cred că nimeni n-a mai cucerit-o vreodată pe Jo şi exact de asta are nevoie.

Îi aruncă o privire lungă, cercetătoare şi foarte feminină, după care râse afectat.

— Cred că partea asta o poţi rezolva de minune. Şi mai cred şi că ai destulă minte ca să nu-i spui ce s-a întâmplat aici.

— Nu în actuala viaţă.

Apoi, expresia cochetă i se şterse.

— Află ce-i în neregulă cu ea, Nathan.

— În neregulă?

— O roade ceva, şi orice-ar fi, a venit aici ca să scape. Dar nu reuşeşte. În prima săptămână plângea

în somn, sau se învârtea prin cameră jumătate din noapte. Iar din când în când, îi apare o anumită expresie în ochi, ca şi cum i-ar fi frică. Lui Jo nu-i e niciodată frică.

— Ai vorbit cu ea?

— Eu? râse iarăşi Lexy. Jo n-ar discuta cu mine nimic important. Eu sunt surioara cea mică şi proastă.

— Numai proastă nu eşti, Lexy. Iar eu, unul, nu te subestimez.

Mişcată, Lexy se apropie şi-l sărută.

— Cu asta, cred, am devenit prieteni.

— Aş dori s-o cred. Giff e un bărbat foarte norocos.

— Numai dacă mă hotărăsc eu să-i mai acord o şansă, îşi aruncă ea capul înapoi, ridicându-se. Poate o voi face — după ce se târăşte puţin şi mă roagă mult.

— Ca prieten, ţi-aş fi recunoscător, dacă nici lui Giff nu i-ai povesti cele întâmplate. S-ar simţi foarte prost, după ce m-ar stâlci în bătaie.

— A, n-am să spun nici un nume, porni ea cu pas sprinten spre uşă, aruncând apoi încă o privire în urmă. Dar cred c-ai să te descurci, Nathan. Cred într-adevăr că te descurci perfect. Pa.

Rămas singur, Nathan îşi frecă ochii, inima, apoi abdomenul. Era o provocare serioasă, să se descurce cu aşa ceva. Şi-i dori lui Giff cât mai mult noroc.

Jo tocmai punea lucrurile în coşul de picnic, când Lexy intră agale în bucătărie. Aparatul foto stătea pe tejghea, închis cu grijă în toc. Alături era rezemat trepiedul.

— Mergi la un picnic? întrebă nepăsătoare Lexy.

— Vreau să fac câteva fotografii în nord, dar

voi sta toată după-amiaza.

— Singură-singurică?

— Nu, zise Jo punând în coş vinul pe care-l alesese. Vine şi Nathan.

— Nathan? se cocoţă Lexy pe bufet, unde alesese un măr verde şi lucios din fructiera de piatră. I-auzi ce coincidenţă.

Zâmbind, îşi lustrui mărul de bluză, chiar între sâni.

— Aşa?

— Tocmai vin de la el.

— Zău? reuşi Jo să rămână indiferentă, deşi îi cam înţepenise spatele.

— Mmm-hmm.

Încântată să danseze pe muchie de cuţit şi atrăgând-o şi pe sora ei s-o facă, Lexy muscă din măr.

— Treceam prin dreptul casei, iar el stătea pe verandă cu o cafea cu gheaţă. M-a invitat sus.

— Ţie nu-ţi place cafeaua rece.

Lexy îşi înfipse vârful limbii în obraz.

— Gusturile se mai şi schimba. Mi-a arătat planurile unei case la care lucra. O vilă mexicană.

— Nu m-aş aştepta să te intereseze nişte planuri de casă.

— A, mă interesează tot felul de lucruri, mai muşcă Lexy cu poftă din măr, în timp ce în ochi îi licărea o luminiţă drăcească. Şi-n primul rând, bărbaţii arătoşi. Ăsta-i categoria-ntâi.

— Sunt convinsă că l-ar măguli părerea ta, replică Jo, trântind capacul coşului. Credeam că te-ai dus la Giff.

— L-am văzut şi pe el.

— Ocupată ai mai fost, zise Jo ridicând coşul şi agăţându-şi aparatul pe umăr. Acum trebuie să plec,

altfel pierd lumina.

— Atunci, drum bun şi picnic plăcut. A, şi Jo? Transmite-i lui Nathan complimentele mele, bine?

Când uşa se trânti, Lexy îşi cuprinse burta cu mâinile şi izbucni în hohote de râs. „Încă un pont, Nathan, zise ea în sinea ei, provoacă un pic monstrul ăla cu ochii verzi şi pe urma culege roadele”. N-avea să i-o spună. Categoric, n-avea să se înjosească până la a aborda un asemenea subiect, nici chiar în cel mai indiferent mod.

Jo îşi potrivi mai bine trepiedul, apoi se aplecă să privească prin ocular pentru a-şi perfecţiona unghiul dorit.

Valurile mării erau mai violente aici, spărgându-se şi biciuind plaja neamenajată, chiar sub faleză proeminentă. Pescăruşii dădeau târcoale ţipând, cu aripile lor albe plesnind cerul. Căldura şi umezeala creşteau, făcând aerul să se unduiască. Zidul dinspre sud al vechii mănăstiri era încă în picioare. Buiandrugul de deasupra uşii înguste rezistase. Lumina şi umbra se încurcau dincolo de uşă, unde înfloreau viţe sălbatice. Jo dorea să prindă acea atmosferă de abandon — smocurile de iarbă înaltă, dâmburile de nisip adunate şi apoi spulberate de vânt.

Dorea să nu existe nici o mişcare şi era nevoită să aştepte momentele de încremenire dintre rafalele vântului. O fâşie lată şi adâncă, îşi spuse ea, totul în sharff perfect — textura pietrei, frunzele de viţă, nisipul, toate nuanţele diverse de cenuşiu. Pentru a o realiza, fu nevoită să se aplece, să închidă diafragma şi să mărească timpul de expunere. Înclinând obiectivul puţin mai spre orizont, cadră atentă, să nu includă părţile ruinate ale zidurilor rămase. Dorea să pară o construcţie întreagă, dar totuşi pustie şi

părăsită. Singură.

Făcu fotografiile, apoi îşi puse trepiedul şi aparatul în colţul dinspre est. Acolo textura era excelentă, cu o mulţime de zgârieturi şi găuri pe care vântul, nisipul şi timpul le scobiseră în piatră. De astă dată, folosi şi dărâmăturile, prinzând starea de degradare şi abandon. Când auzi un ţăcănit scăzut, se ridică. Nathan stătea chiar în stânga ei, coborând aparatul.

— Ce faci?

— Te fotografiez.

Mai reuşi să ia trei instantanee, înainte ca Jo să ajungă la el.

— Aveai o înfăţişare interesantă, concentrată.

Stomacul i se cutremură. Fotografii ale ei, fără a-şi da seama. Dar îşi sili buzele să nu se arcuiască.

— Hai, dă-mi aparatul. Să te fotografiez şi eu pe tine.

— Am o idee mai bună — pune-l pe-al tău pe automat, şi ne fotografiem împreună. În fata ruinelor.

— Genul ăsta de aparat, obiectivul, nu merge la portrete.

— Ei şi, n-o s-o includem în următoarea ta expoziţie. Nu e nevoie să fie perfectă, Jo, zise el lăsând aparatul jos. Ajunge doar să fim noi înşine.

— Dacă aveam un filtru de difuzie ...

Întorcând capul, privi cu ochi mijiţi spre soare, apoi bombănind, schimbă unghiul aparatului pentru a reduce umbrele, calculă diafragma şi reglă timpul de expunere. Ridică din umeri:

— Jo, făcu Nathan un efort să nu izbucnească în râs. Gândeşte-te că va fi un instantaneu.

— Nici vorbă. Du-te şi stai în stânga deschizăturii peretelui din faţă. Cam la 2 paşi.

Aşteptă până când Nathan se postă în locul indicat. Îl văzu prin vizor zâmbindu-i. Putea ieşi o imagine mai reuşită, îşi spuse ea, dacă ar fi avut mai multe mijloace, echipamentele necesare pentru a manipula lumina şi umbrele. Ar fi putut chiar să-i contureze în contre-jour părul suflat de vânt, să scoată în evidenţă toate acele nuanţe diferite de întuneric şi lumina.

Era o lumină dură, conchise Jo. Dacă ar fi fost mai difuză, doar o idee mai romantică, pentru a accentua ochii aceia minunaţi, structura osoasă robustă. Cu o blendă, puţină lumină de fundal şi un filtru de difuzie, ar fi făcut poza aia să cânte.

Dumnezeule, atrăgător mai era. Stând în dreptul acelor pietre tocite şi zgâriate, arata atât de puternic şi de viu. Atât de masculin şi de capabil. Atât de sexy, cu tricoul gri simplu peste pieptul lat şi blugii decoloraţi şi roşi, strânşi pe şoldurile înguste.

— Încep să-mi dau seama de ce nu faci portrete în mod pragmatic.

Jo clipi din ochi, ridicându-se.

— Poftim?

— Modelul ar cădea în comă, aşteptând până pui tu cadrul.

Zâmbind, îşi întinse braţul, chemând-o cu degetul încârligat:

— Nu e nevoie să fie o operă de artă.

— Întotdeauna trebuie să fie operă de artă, îl contrazise ea.

Mai moşmondi un moment, apoi privi automatul şi trecu pe lângă el.

— 10 secunde ... Ce faci!?

Nathan îşi schimbase locul, trăgând-o în faţa lui, cu braţele pe după mijloc.

— Îmi place poziţia asta. Destinde-te şi zâmbeşte.

Jo se supuse, rezemându-se de el, iar obturatorul ţăcăni. Când dădu să se mişte, Nathan îşi frecă nasul în părul ei.

— Continuă să-mi placă poziţia, o răsuci el, cu braţele lunecându-i şi încercuind-o mai departe, în timp ce-şi cobora gura peste a ei. Iar asta, şi mai mult.

— Trebuie să-mi strâng echipamentele.

— OK.

Nu făcu decât să-şi desprindă buzele de ale lui Jo, pornindu-i în jos pe gât.

Nervozitatea şi dorinţa făcură un salt, rostogolindu-se pe dinăuntrul ei.

— N-am ... S-a schimbat lumina. Nu mai e cum trebuie.

Întrucât genunchii ameninţau să-i tremure, se retrase.

— N-am vrut s-o lungesc atât de mult.

— Nu-i nimic. Mi-a plăcut să te privesc lucrând. Te ajut să le strângi.

— Nu, le strâng eu. Sunt neliniştită când umblă cineva cu materialele mele.

— Atunci, eu destup vinul.

— Mda, ar fi drăguţ din partea ta.

Jo reveni la trepied, expirând prelung, fără zgomot. Trebuia să se hotărască, şi încă repede, dacă să avanseze sau să se retragă. Desprinse aparatul de pe stativ, împachetându-l cu grijă.

— Lexy spunea că a fost pe la tine azi-dimineaţă.

— Cum?

Nathan putu doar să spere că pocnetul dopului îi ascunsese parţial şocul din glas.

— A spus că a trecut pe la vila ta.

Jo se blestema deja că adusese vorba şi rămase cu ochii aţintiţi la ceea ce lucra.

Nathan îşi drese glasul, deodată având mare nevoie de un pahar cu vin.

— A, mda, a trecut. Pentru câteva minute. De ce?

— Din nici un motiv.

Jo strânse picioarele telescopice ale trepiedului.

— A zis că i-ai arătat nişte planuri la care lucrai.

Poate că totuşi o subestimase pe Lexy, reflectă Nathan, turnând doua porţii generoase de vin.

— Construcţia din Mexic. Făceam nişte ajustări când ... a picat ea.

Jo îşi duse echipamentele lângă pătura întinsă de Nathan pe jos, depunându-le în ordine lângă marginea îndepărtată.

— Pari puţin cam nervos, Nathan.

— Nu, sunt doar lihnit, îi întinse el vinul, după care bău cu sete dintr-al lui şi se aşeză, repezindu-se la coş. Deci, ce-ai adus de mâncare?

Muşchii lui Jo se încordară.

— S-a întâmplat ceva cu Lexy?

— Ceva? Dacă s-a întâmplat?

Nathan scoase o cutie de plastic cu pui fript rece.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Ochii ei se îngustară la vederea expresiei mult prea nevinovate de pe chipul său.

— A, nu ştii?

— Ce-ţi trece prin cap?

„Cea mai bună apărare e atacul”, hotărî Nathan.

— Crezi că m-am ... cu sora ta?

Glasul îi era înfăşurat în indignare, cu atât mai

eficientă, cu cât era provocată de deznădejde.

— E o femeie frumoasă, comentă Jo, trântind pe pătură un vas acoperit, cu fructe tăiate.

— Este fără-ndoială, aşa că, evident, asta-nseamnă că m-am aruncat asupra ei cu prima ocazie. Drept cine naiba mă iei?

Nervii îi cedară, în parte reali, şi simţea Nathan, în întregime justificaţi.

— Crezi că mă ţin după o soră dimineaţa, şi o schimb cu cealaltă dupa-amiaza? Poate că până la căderea nopţii îi trag o trânteală şi vară-tii Kate, ca să-mi trec pe răboj toată familia.

— N-am vrut să ... întrebam doar.

— Şi cam ce întrebai?

— Am...

Ochii lui erau întunecaţi şi arzători, azvârlind săgeţi de furie. Cel dintâi se făcu simţit fiorul de alarmă, spre marea ei uimire, imediat înăbuşindu-l dezgustul de sine.

— Nimic. Iartă-mă. Mi-a aruncat o momeală.

Nemulţumită de ea însăşi, Jo îşi trecu o mână prin păr.

— Şi ştiam că mă ademenea. Aflase că urma să vin cu tine aici, că ne întâlneam, mai mult sau mai puţin, şi a vrut să mă întărâte.

Sufla scurt, reproşându-şi iarăşi că nu-şi ţinuse gura.

— Nu aveam de gând să aduc vorba, continuă ea, când Nathan nu spuse nimic. Nu ştiu de ce am făcut-o. Mi-a scăpat.

Nathan îşi înclină capul.

— Geloasă?

Ar fi trebuit să se bucure că focul din ochi i se stinsese, dar întrebarea o făcu să se crispeze iarăşi.

— Nu. Eram doar. Nu ştiu. Îmi pare rău.

Întinse mâna spre a lui, acoperind distanţa ce-i despărţea.

— Sincer.

— Hai să uităm totul.

Întrucât o ţinea de mână, i-o ridică la buze.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Când Jo zâmbi, se aplecă şi-l sărută uşor pe gură, iar Nathan îşi rostogoli ochii spre cer, întrebându-se dacă să-i mulţumească lui Lexy sau s-o strângă de gât.

CAPITOLUL 17

Kirby îl lua lui Yancy Brodie temperatura, sub privirea neliniştită a maică-sii.

— N-a dormit aproape deloc azi-noapte, domnişoară doctor. I-am dat tylenol, dar azi dimineaţă i-a revenit febra. Jerry a trebuit să plece înainte de crăpatul zorilor, ca să se îmbarce pe pescuitorul de creveţi, şi i se făcuse rău de îngrijorare.

— Nu mă simt bine, spuse nervos Yancy, privind-o pe Kirby în ochi. Mami a zis c-o să mă faceţi bine.

— Vom vedea ce putem face, îşi trecu Kirby o mână prin claia de păr blond a băieţelului de 4 ani. Ai fost acum 2 săptămâni la ziua lui Betsy Pendlleton, Yancy?

— Ne-a dat îngheţată şi tort, şi am pus coadă la măgăroi.

— La măgăruş, îl corectă mama lui.

— Tata îi zice măgăroi, zâmbi Yancy, după care îşi rezemă capul pe braţul lui Kirby. Nu mi-e bine.

— Ştiu dulceaţo. Şi mai ştii ceva, nici Betsy nu se simte bine azi, şi nici Brandon, nici Peggy Lee. Ne-

am ales cu o epidemie de varicelă.

— Varicelă? Dar nu are pete.

— O să aibă.

Observase deja începuturile de erupţie de la subsuori.

— Şi trebuie să-ţi dai toată silinţa să nu te scarpini, când va începe să te mănânce, iubitule. Îi voi da mamei tale o loţiune cu care să te ungă, şi-ţi va fi mai uşor. Annie, ştii cumva dacă tu sau Jerry aţi avut vărsat?

— Am avut amândoi, oftă prelung Annie. De fapt, eu de la Jerry l-am luat, în copilărie.

— Atunci, aveţi toate şansele să nu vă mai molipsiţi. Yancy este în perioada de incubaţie, aşa că evită-i contactele cu alţi copii şi adulţi care n-au avut boala la o vârstă fragedă. Eşti în carantină, amice, declară ea, bătându-l pe Yancy cu degetul pe nas. Băi călduţe, cu puţină scrobeală de porumb, după ce se declanşează, şi-ţi voi da medicamente locale şi pe cale bucală. Aici am numai eşantioane, aşa că Jerry va trebui să meargă cu reţeta pe continent. Tylenolul e foarte bun pentru febră, adăugă ea, punându-i lui Yancy pe obraz o mână rece. Trec pe la voi peste câteva zile, ca să văd cum se prezintă.

Observând deznădejdea de pe faţa lui Annie, Kirby zâmbi şi o atinse pe braţ.

— Se va face bine, Annie. Vă aşteaptă pe toţi trei 2 săptămâni grele, dar nu prevăd nici o complicaţie. Vom discuta totul în amănunt, înainte de a-l duce acasă.

— Am putea ... vorbi un minut între patru ochi?

— Sigur. Auzi, Yancy, îşi scoase Kirby stetoscopul de la gât, punându-i-l copilului. Vrei să-ţi auzi inima bătând?

Îi potrivi capetele în urechi, conducându-i mâna. Ochii lui obosiţi se dilatară, strălucitori.

— Ascult-o un minut, până vorbesc eu cu mama ta.

O conduse pe Annie în hol, lăsând uşa deschisă.

— Yancy e un băiat de 4 ani normal, sănătos şi puternic, începu ea. Nu ai nici un motiv de îngrijorare. Vărsatul de vânt e incomod, iritant, dar rareori face complicaţii. Am nişte literatura de specialitate, dacă vrei.

— Nu asta era ... îşi muşcă Annie buzele. Acum două zile mi-am făcut un test de sarcina la domiciliu. A ieşit pozitiv.

— Înţeleg. Şi eşti mulţumită, Annie?

— Mda. Jerry şi cu mine încercăm să mai facem un copil, de aproape un an. Dar.. va fi bine? N-o să se îmbolnăvească?

Expunerea la virus în primele săptămâni de sarcina prezenta unele riscuri.

— Mi-ai spus că ai avut varicelă în copilărie, nu?

— Da, şi mama mi-a pus mănuşi de bumbac, ca să nu mă scarpin şi să-mi rămână urme.

— E foarte puţin probabil s-o mai contractezi.

În caz contrar, îşi spuse Kirby, cu puţină îngrijorare, aveau să rezolve problema din mers.

— Chiar dacă iei virusul, sunt toate şansele ca fătul să nu păţească nimic. Ce-ar fi să-ţi fac eu chiar acum un test de siguranţă, ca să confirmăm? Şi un examen rapid. Vom vedea în ce lună eşti. Şi procedăm în consecinţă.

— M-aş simţi mult mai uşurată.

— Atunci, aşa vom face. Cine e obstetricianul tău curant?

— Pentru naşterea lui Yancy am fost la o

clinică de pe continent. Dar speram că de data asta, să te poţi ocupa tu de toate.

— Ei, mai vorbim noi. Irene Verdon este în sala de aşteptare. Să vedem dacă-l poate supraveghea ea pe Yancy câteva minute. Apoi, mergeţi amândoi acasă şi vă odihniţi. Vei avea nevoie.

— Mă simt mai bine ştiind că ai grijă de noi, doctore Kirby, îşi puse Annie o mână pe abdomen. De noi toţi.

Până pe la ora 1, Kirby mai diagnosticase două cazuri de varicelă, pusese în atele un deget fracturat şi tratase o infecţie de vezică. Aceasta, îşi spuse ea în timp ce lua un borcan cu unt de arahide, era viaţa unui medic generalist.

Mai avea 30 de minute până la următoarea consultaţie şi spera să petreacă stând liniştită şi îndopându-se. Nu gemu când se deschise uşa, dar nici nu lipsi mult.

Era un străin. Cunoştea toate chipurile de pe insulă, iar pe acesta nu-l mai văzuse. Îl etichetă imediat ca turist de plajă, genul care venea pe insulă din când în când, dornic de soare şi de valuri. Avea părul blond cu şuviţe decolorate, până la umeri, şi faţa bronzată intens. Purta blugii tăiaţi cu franjuri, un tricou care îi propunea să-şi bronzeze formele în Cozumel şi ochelari de soare Wayfarer. Spre 30 de ani, judecă ea, curat şi atrăgător. Puse sandwich-ul deoparte şi-i răspunse la zâmbetul ezitant.

— Scuzaţi, am nimerit bine? Mi s-a spus că e un medic aici.

— Sunt dr. Fitzsimmons. Cu ce vă pot ajuta?

— N-am programare, nici fisă, aruncă noul-sosit o privire spre sandwich-ul ei. Ar trebui să-mi fac.

— De ce aveţi nevoie?

— Am păţit o, aa...

Ridică din umeri, apoi întinse mâna. Avea palmă grav arsă, străbătută de o dâră laterală, plină de băşici.

— Arată cam urât, se apropie ea automat, luându-i uşor mâna ca s-o examineze.

— O prostie. Cafeaua dăduse în clocot şi am apucat coada ibricului fără să mă gândesc. Stau la camping. Când l-am întrebat pe puştiul de la recepţie dacă pot găsi undeva o alifie sau ceva, m-a trimis încoace.

— Haideţi în spate. V-o spăl şi v-o pansez.

— V-am deranjat de la masă.

— Riscurile meseriei. Deci, sunteţi în camping, continuă ea, în timp ce-l conducea în cabinetul de consultaţii.

— Da, plănuiam s-o iau spre Keys, să lucrez. Sunt pictor.

— Aşa?

Omul se aşeză pe scaunul indicat de Kirby, după care îşi privi încruntat palma.

— Cred că mi-am pus munca-n cui pentru vreo 2 săptămâni.

— Doar dacă nu vreţi să pictaţi cu mâna stângă, răspunse ea zâmbind, în timp ce se spala pe mâini şi-şi trăgea mănuşile.

— Ei, oricum mă gândeam să stau mai mult pe-aici. E un loc minunat. Trase aer printre dinţi, când Kirby începu să-i cureţe arsura.

— Doare îngrozitor.

— Vă cred. Aş recomanda aspirină. Şi-o mănuşă de bucătărie.

Pacientul chicoti, strângând apoi din dinţi de durere.

— Cred că am noroc că există un medic aici. Aşa ceva se poate infecta, nu?

— Mmm. Dar vom avea grijă să nu se infecteze. Ce fel de tablouri pictaţi?

— Tot ce-mi trece prin minte, îi zâmbi el, încântat de mirosul ei, de felul cum îi cădea părul auriu pe obraz. Poate v-ar face plăcere să-mi pozaţi.

Kirby râse, apoi îşi împinse scaunul spre sertar, ca să scoată un balsam.

— N-aş crede, dar vă mulţumesc.

— Aveţi o faţă extraordinară. Lucrez bine cu femeile frumoase.

Îl privi. Ochii îi erau ascunşi sub ochelari. Deşi avea zâmbetul larg şi prietenos, pe dedesubt se simţea ceva care o făcu deodată să se simtă neliniştită. Medic sau nu, era femeie, şi se găsea singură în compania unui necunoscut. Un străin care o privea puţin cam prea atent.

— Nu mă îndoiesc. Însă, fiind singura doctoriţă de pe insulă, sunt destul de ocupată.

Şi se aplecă din nou, să-i ungă arsura cu alifie.

Ce prostie, îşi spuse ea. Se purta ridicol. Omul avea o arsură de gradul 2 la mână şi lăsa o necunoscută să i-o trateze. Şi era artist. Nimic mai firesc decât s-o studieze.

— Dacă vă răzgândiţi, cred că mai stau pe-aici un timp. Iisuse, ce bine-mi face asta, oftă el prelung, iar Kirby îi simţi mâna relaxându-se într-a ei.

Simţindu-se şi mai prost, îi adresă un zâmbet înţelegător.

— Pentru asta existăm. Vă rog să nu vă udaţi arsura. Când faceţi duş, acoperiţi-o cu o pungă de plastic. În locul dumneavoastră, n-aş încerca să intru în mare, timp de o săptămână. Pansamentul trebuie schimbat zilnic. Dacă nu are cine să vă ajute, veniţi aici şi vi-l fac eu.

— Vă mulţumesc. Aveţi nişte mâini minunate, domnişoară doctor, adăugă el, în timp ce Kirby îi bandaja mâna cu tifon.

— Mi s-a mai spus.

— Nu, vorbesc serios — nu numai ca mâini de medic. Sunt mâini artistice. Mâini de înger, continuă el, cu un nou surâs. Mi-ar face mare plăcere să le desenez cândva.

— Mai vedem, când veţi putea ţine din nou un creion, se ridică ea. Am să vă dau un tub cu balsam. Vă aştept să treceţi pe la mine peste 2 zile, dacă nu plecaţi de pe insulă. În acel caz, va trebui să consultaţi pe altcineva.

— Ok, cât vă datorez?

— Sunteţi asigurat?

— Nu.

— 25 consultaţia, şi 10 partea materială.

— Mai mult decât onorabil.

Se ridică, scoţându-şi cu mâna stângă portofelul din buzunarul de la spate. Atent, extrase bancnotele cu degetele mâinii bandajate.

— Se pare că voi fi cam stângaci, o vreme.

— Dacă aveţi nevoie, vă vor ajuta cei din camping. E o insulă prietenoasă.

— Am observat.

— Vă dau o chitanţă.

— Nu, e bine aşa, se foi el în loc, iar Kirby simţi din nou acel mic fior de nervozitate. Ascultaţi, dacă veniţi într-acolo, poate îmi faceţi o vizită. Mi-aţi vedea unele lucrări, sau am putea să ...

— Kirby! Eşti în spate?

Simţi un val cald de uşurare, atât de rapid şi de plin, încât aproape o ameţi.

— Brian. Tocmai terminam cu un pacient. Aveţi grijă ca tifonul să rămână uscat, spuse ea vioaie, scoţându-şi mănuşile. Şi nu vă zgârciţi cu alifia.

— Dvs. sunteţi doctorul.

Porni cu pas sprinten înaintea ei, apoi ridică din sprâncene la vederea bărbatului care stătea în bucătărie, cu mâna stângă înfăşurată într-o cârpă plină de sânge.

— Se pare că aveţi o problemă.

— Aveţi spirit de observaţie, replică scurt Brian, privindu-i mâna bandajată cu tifon. Văd că nu sunt singurul.

— O zi plină, pentru doctoriţa noastră.

— Doctoriţa, interveni Kirby intrând, n-a avut nici 5 minunte pentru ... Brian ce naiba ai păţit?

Cu inima sărindu-i în gât, se repezi spre el, îl apucă de încheietura mâinii şi desfăcu repede cârpa.

— A alunecat afurisitul de cuţit. Eu doar ... Uite că-ţi fac numai sânge pe jos.

— Of, mai taci.

Se mai linişti când îi studie tăietura prelungă de pe dosul mâinii. Era adâncă şi sângera abundent, dar nu fusese retezat nici un ligament.

— Ai nevoie de copci.

— Ba n-am.

— Ba ai, de vreo 10.

— Ascultă, tu bandajează-mi-o acolo şi mă întorc la lucru.

— Am zis să taci, se răsti Kirby. Vă rog să mă scuzaţi, am...

Privi în jur, încruntată.

— Hmm, cred că a plecat. Hai în spate.

— Nu vreau să mă coşi. Am venit numai fiindcă m-au bătut la cap Lexy şi Kate, ca nebunele. Iar dacă Lexy nu mă pisa, nu m-aş fi tăiat, aşa că toarnă acolo nişte antiseptic, bandajează-mă şi lasă-mă să plec.

— Nu mai fi copil, îl luă Kirby strâns de braţ,

trăgându-l în spate. Stai jos şi fii cuminte. Când ţi-ai făcut ultima oară antitetanos?

— Injecţie?

— Of, ascultă ...

Se spălă repede, îşi puse intrumentele necesare pe o tavă de oţel inoxidabil şi se aşeză în faţa lui, cu o sticlă de antiseptic.

— De asta ne ocupăm pe urmă. Am să te spăl, te dezinfectez, apoi îţi fac o locală.

Brian simţea rana pulsând, în ritmul bătăilor inimii. Şi una şi alta se accelerară.

— Ce locală?

— Anestezie. Îţi amorţesc zona, să te cos.

— Ce-o fi cu obsesia asta a ta, cu acele?

— Arată-mi cum mişti degetele, ordonă ea. Bine, bine. Nici nu mă aşteptasem să-ţi tai vreun tendon. Ţi-e frică de ace, Brian?

— Nu, normal că nu.

Când Kirby luă seringa, Brian simţi că i se scurge tot sângele din faţă.

— Ba da. La naiba, Kirby, nu te apropia cu chestia aia de mine.

Kirby nu râse, cum se aşteptase Brian cu deplină convingere. În schimb, îl privi serioasă în ochi:

— Trage adânc aer în piept, expiră, apoi mai inspiră o dată şi uită-te peste umărul meu drept, la tablou. Uită-te doar la tablou şi numără-ţi respiraţiile. Una, doua, trei. Asta e. O nimica toată de ac, murmură ea, înfigându-i-l sub piele. Continuă să numeri.

— Ok, e-n regulă.

Brian simţea sudoarea prelingându-i-se pe spate şi se concentra asupra acuarelei cu crini sălbatici.

— Este momentul ideal ca să vii cu-n

comentariu obraznic.

— Am lucrat la urgenţă. În anul ăla, am văzut mai mult sânge decât vede un civil în 3 vieţi de om. Plăgi împuşcate, înjunghiate, accidente de maşină. Niciodată n-am intrat în panică. Cel mai aproape de panică am ajuns adineaori, când ţi-am văzut ţie sângele picurându-mi podeaua bucătăriei.

Brian abandonă tabloul, privind-o în ochi.

— Am să-l şterg.

— Nu fi idiot, luă Kirby un sul de hârtie chirurgicală pentru a face o zonă sterilă, apoi se opri, când mâinile li se atinseră.

— Şi nu sunt indiferent.

Brian aşteptă până când îl privi din nou.

— Nu sunt deloc indiferent.

— Cum naiba s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Ce crezi că ar trebui să facem?

— Probabil n-o să meargă, să ştii. Cu noi doi.

— Nu, luă ea catgutul. Probabil că nu. Nu-ţi mişca mâna, Brian.

Privindu-l în jos, Brian o văzu înfigându-i acul de suturat pe sub piele. I se întoarse stomacul pe dos. Inspirând iarăşi adânc, reveni cu privirea în pictură.

— Nu te preocupa să fie şi frumos. Doar termină cât mai repede.

— Sunt vestită pentru cusăturile mele elegante. Relaxează-te şi respiră încontinuu.

Bănuind că un leşin în braţele ei ar fi fost mai umilitor decât suporta el, încercă să se conformeze.

— Nu mă tem de ace. Pur şi simplu nu-mi plac.

— E o fobie comună.

— N-am nici o fobie. Doar că nu-mi place ca oamenii să înfigă ace în mine.

Kirby îşi ţinu capul aplecat, ca să n-o vadă că

zâmbea.

— Absolut de înţeles. Cu ce te bătea Lexy la cap?

— Ca de obicei. Cu de toate.

Încercă să nu ia în seama uşoară tracţiune, când Kirby îmbina marginile rănii.

— Că sunt insensibil, că nu ţin la ea — şi nici la altcineva, dacă-i pe aşa. Că n-o înţeleg. Că nimeni n-o înţelege. Că dacă aş fi un frate adevărat i-aş împrumuta 5000 de dolari ca să se ducă la New York şi să ajungă vedetă.

— Crezusem că s-a hotărât să rămână aici peste vară.

— A avut nu ştiu ce conflict cu Giff. Şi, de vreme ce el n-a venit să i se târască la picioare, a trecut de la faza îmbufnată — care a fost specialitatea zilei de ieri — la faza pisăloagă. Ai terminat odată?

— Pe jumătate, adăugă ea cu răbdare.

— Jumătate. Excelent. Minunat.

Stomacul îi mai făcu o tumbă. „Ok, gândeşte-te la altceva”.

— Cine era plajistul?

— Hmm? A, arsul. S-a încăierat cu un ibric. Zice că e artist, în drum spre Keys. S-ar putea să mai stea un timp în camping. Nu i-am reţinut numele.

— Ce fel de artist?

— Pictor, cred. Voia să-i pozez. La naiba, nu te mai fâţâi, spuse ea, când mâna lui Brian tresări.

— Ce i-ai spus?

— Că sunt flatată, mulţumesc foarte mult, dar nu am timp. Mă neliniştea.

Mâna liberă a lui Brian se repezi s-o apuce de umăr, smulgându-i o înjurătură.

— Doar două mai am ... începu ea.

— S-a atins de tine?

— Ce?

Nu, în ochii lui nu se citea nici frică, nici durere, observă Kirby. Ci furie. Ceea ce era minunat de satisfăcător.

— Păi sigur că da, Brian. Cu o singură mână, m-a trântit la podea într-o dezlănţuire de patimă sălbatică şi mi-a sfâşiat toate hainele.

Degetele lui Brian se înfipseră în carne.

— Vreau un răspuns clar. A pus mâinile pe tine?

— Nu dragă, sigur că nu le-a pus. M-am neliniştit doar o clipă, fiindcă nu mai era nimeni în cabinet şi părea să manifeste un interes exagerat pentru mine. Apoi, a reieşit că nu voia decât să-mi deseneze mâinile.

Îşi mişcă degetele mâinii stângi.

— Mâini de înger. Şi-acum stai locului, până nu-mi distrugi tot ce-am lucrat, ca să rămâi c-o cicatrice de toată frumuseţea . Nu că gelozia ta nu m-ar flata.

— Nu sunt gelos, îşi retrase el mâna, impunându-şi ca pâcla verde care-i înceţoşa vederea să se risipească. Doar că nu vreau să te hărţuiască toţi plajistii.

— Nu m-a hărţuit, şi dacă o făcea, puteam să mă descurc. Mai am doar una.

Trase, înnodă, tăie, apoi examină cu atenţie linia ordonată de cusături.

— Minunată opera, dacă spun chiar eu.

Şi se ridică să-i pregătească vaccinul antitetanos.

— Cum te-ai fi descurcat?

— Cu ce să mă descurc? A, tot la aia am rămas? Cu un refuz politicos.

— Şi dacă nu mergea?

— Îl strângeam doar o dată bine de arsura aia şi se prăvălea pe jos urlând de durere.

Când se întoarse, atentă să ţină seringa la spate, văzu că Brian zâmbea.

— Ai fi fost în stare.

— Categoric. Odată, am răcorit un pacient în călduri, apăsându-l uşor de tot pe laringe. S-a hotărât brusc să nu-mi mai facă sugestii obscene, mie şi surorilor. Acum ar fi bine să te mai uiţi puţin la crinii ăia, Brian.

Brian păli.

— Ce-ascunzi la spate?

— Taci şi uită-te la crini.

— Of, Christoase, întoarse el capul, pentru ca peste un moment să se smucească, ţipând.

— Brian, ăsta era tamponul cu spirt. Termin în 10 secunde. Vei simţi o înţepătură.

— Halal înţepătură, sâsâi Brian. Ce mi-ai băgat, un ac de tapiţerie?

— Gata, am terminat.

Îi lipi un leucoplast peste injecţie, apoi se aşeză să-i bandajeze mâna.

— Ai grijă să n-o uzi. Îţi schimb pansamentul ori de câte ori este nevoie. Peste 10 zile, maximum 2 săptămâni, ne ocupăm de scoaterea firelor.

— Ce-o să ne mai distrăm!

— Poftim, scoase ea din buzunarul halatului o Tootsie Pop. Pentru c-ai fost băiat cuminte.

— Ştiu şi eu să recunosc un sarcasm când îl aud, da' bomboana tot o iau.

Kirby îi scoase ambalajul, apoi îi vârî acadeaua în gură.

— Ia două aspirine, îl sfătui ea. Anestezia va trece repede şi-o să te cam doară. E mai bine să previi durerea, decât s-o alungi.

— Nu mă pupi?

— Ba cred că da.

Îi ridică mâna, atingând uşor cu buzele bandajul.

— Să fii mai atent cu ustensilele de bucătărie, îi recomandă. Îmi plac mâinile tale aşa cum sunt.

— Atunci nu cred c-ai avea ceva împotrivă să mă strecor aici diseară, să te prăvălesc cu o singură mână la podea şi să-ţi rup hainele de pe tine.

— Nici eu nu cred, se aplecă ea, până când buzele li se întâlniră şi, cu un mic oftat, rămaseră unite. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Brian privi pe lângă ea spre masa de examen medical, iar zâmbetul i se lărgi încet.

— Ei, dacă tot sunt aici, poate-ar fi cazul să-mi faci un examen fizic complet. Nu mi-am mai făcut unul de 2, 3 ani. Ai putea să porţi stetoscopul. Şi numai stetoscopul.

Ideea o făcu pe Kirby să simtă un şerpişor plăcut de patimă descolăcindu-i-se în pântec.

— Medicul îţi stă la dispoziţie, începu ea, după care reveni cu picioarele pe pământ, când auzi uşa de la intrare deschizându-se. Dar va trebui să te programez pentru diseară.

Se retrase, apoi se ridică să ia tava.

— Am avut o dimineaţă plină de varicelă, şi tocmai a sosit următorul pacient.

Brian îşi dădu seama că nu voia să plece. Voia să rămână acolo, privind-o. Dorea s-o observe, să urmărească modul competent în care mânuia instrumentele, cu mişcările ei sprintene şi graţioase. Aşa că zăbovi, făcând exact ceea ce-şi dorea.

— Cine are varicelă?

— Cine sub 10 ani n-are, mai bine zis. Am ajuns la 7 şi mai urmează. Aruncă o privire spre el:

— Tu ai avut?

— A, da, toţi trei am făcut-o în acelaşi timp. Cred că aveam vreo 9 ani, ceea ce înseamnă că Jo avea 6 şi Lexy încă nu împlinise 3. Am impresia că maică-mea a consumat vreo două galoane de codamină.

— Trebuie să fi avut mult haz, pentru toţi.

— N-a fost chiar atât de rău, după primele două zile. Tata s-a dus pe continent şi ne-a adus o cutie enormă de Lincoln Logs, cel puţin o duzină de cărţi de colorat şi o ditamai lada de Crayolas, păpuşi Barbie şi maşinuţe Matchbox.

Întrucât amintirea îl făcea să fie sentimental, Brian ridică din umeri.

— Cred că voia cu disperare să avem cu toţii o ocupaţie.

„Şi ca mama voastră să aibă puţină linişte”, medită Kirby.

— Cred că 3 copii bolnavi sunt cam greu de stăpânit. Se pare că a avut ideea cea mai potrivită.

— Mda, şi cred c-au scos-o la capăt împreună. Credeam că se înţelegeau bine. Până când ea a fugit.

Spunându-şi că nu conta, Brian se ridică.

— Nu te mai deranjez. Îţi mulţumesc pentru depanare.

Ochii săi se întristaseră deodată, aşa că Kirby îi cuprinse faţa în mâini şi-l sărută uşor.

— Am să-ţi trimit nota. Dar examenul pe care l-am programat... ăla-i pe gratis.

Îl făcu să zâmbească.

— Ne-am înţeles.

Brian se întoarse spre uşă. Nu privi înapoi, iar cuvintele părură să-i iasă pe gură înainte de a le fi gândit sau a fi ştiut măcar de existenţa lor.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, Kirby. Şi nici cu asta nu ştiu ce vom face.

Şi ieşi repede, lăsând-o cu ochii holbaţi. Kirby se aşeză pe taburet, hotărând că următorul pacient mai avea de aşteptat vreo câteva momente. Până când doctoriţa îşi recapătă respiraţia.

Chiar înainte de apusul soarelui, Kirby făcu o plimbare pe plajă. Avea nevoie de puţină linişte, îşi spuse, doar de un scurt răgaz de gândire, înainte ca Brian să se întoarcă. O iubea. Nu, credea că o iubea, se corectă ea. Asta era cu totul la alt nivel. Totuşi, nu se aşteptase din partea lui să facă acest pas. Şi se temea să nu se împiedice. Merse până la marginea apei, lăsând valurile să-i spumege în jurul gleznelor. Iată, îşi spuse ea, când valul se retrase, absorbindu-i nisipul de sub tălpi, exact aceeaşi senzaţie pe care i-o provoca şi el. Acel uşor şi incitant dezechilibru, sentimentul că îţi fugea pământul de sub picioare, oricât de bine căutai să ţi le propteşti în loc. Îl dorise, şi-i fărâmiţase zidurile până când câştigase acea bătălie. Acum miza se ridicase, mult mai sus decât pariase ea înainte. Avusese grijă cum îşi alegea relaţiile personale. Şi îl alesese pe Brian Hathaway. Dar, undeva pe parcurs, perspectiva se schimbase. Nu vorbea uşor de dragoste, nu Brian. Ea, da. Dar nu şi cu Brian, constată ea. Dacă rostise acele cuvinte, trebuia să le şi simtă. Iar dacă le simţea, îi revenea datoria de a clădi pe temelia lor. Cuvintele nu erau decât baza. Cămin, familie. Permanenţă. Trebuia să se hotărască dacă dorea acele lucruri, şi dacă le dorea cu el. Iar apoi, urma să-l convingă, că şi el le dorea cu ea.

N-avea să fie simplu. Pentru Brian, loviturile şi cicatricele din copilărie împiedicau orice să fie simplu.

Îşi ridică faţa în vânt. Nu se hotărâse deja? Nu ştiuse, în acea fracţiune de secundă când îl văzuse sângerând, când frica îi alungase calmul profesional, că sentimentele ei pentru el ajunseseră dincolo de patima fizică?

O speria. Se temea că avea să se împiedice într-adevăr la acel pas. Şi, mai mult, se temea să se angajeze a-l face. Mai bine s-o ia încet, se hotărî ea. Să fie sigură unde punea piciorul. Se descurca mai bine dacă era calmă şi cu vederea limpede. Cu siguranţă, un lucru atât de important, trebuia să fie abordat cu prudenţă şi cu cumpătare. Nu luă în seama micul glas care îi râdea răutăcios în cap şi se întoarse să pornească spre casă. Lucirea din depărtarea dunelor o făcu să se încrunte. A doua oară când fulgeră, îşi dădu seama că era soarele la apus, reflectat în sticlă. Un binoclu, îşi spuse ea, cu un fior. Punând mâna streaşină la ochi, reuşi să distingă o siluetă. Se alfa prea departe pentru a-şi putea da seama dacă era bărbat sau femeie. Îşi reluă drumul repede, dornică să ajungă acasă, în spatele uşilor închise. Era o prostie. Cineva privea plaja la apusul soarelui, iar ea se aflase întâmplător pe plajă. Dar senzaţia de a fi spionată, studiată, o urmări, grăbindu-i paşii spre casă.

Îl zărise, ceea ce făcea totul cu atât mai captivant. O speriase, doar prin simpla lui prezenţă. Chicotind încet, continua s-o ţină pe Kirby încadrată în teleobiectiv, fotografiind metodic, în timp ce străbătea grăbită plaja.

Avea un trup foarte frumos. Fusese o plăcere să privească vântul lipindu-i de el bluza şi pantalonii, conturându-i curbele. Razele soarelui îi sclipiseră în păr, aurindu-l intens, arzător. În timp ce soarele cobora tot mai mult în spatele lui, toate nuanţele şi

tonurile deveniseră mai închise, mai blânde. Era mulţumit că de astă dată folosise film color. O, şi expresia aceea din ochii ei, când îşi dăduse seama că era cineva acolo. Teleobiectivul o adusese atât de aproape, încât îi putea distinge papilele dilatându-se. Ce frumoşi ochi verzi, îşi spuse el. I se potriveau. La fel cum i se potrivea şi părul blond, ondulat, şi vocea aceea înceată, liniştitoare.

Se întrebă ce gust aveau sânii ei.

Fără îndoială că era bună la pat, conchise, declanşând rapid, înainte ca femeia să dispară după dune. Aşa erau de obicei cele scunde şi delicate, după ce le activai. Probabil credea că ştia tot ceea ce era de ştiut despre anatomie. Bănuia însă că avea să-i arate şi el câteva trucuri. O, da, îi putea arăta domnişoarei doctor câteva figuri. Îşi aminti un citat din jurnal care părea potrivit cu momentul şi starea lui de spirit. Violul lui Anabelle.

Am experimentat, îngăduindu-mi cu ea o gamă completă a lucrurilor pe care nu i le-am făcut niciodată unei alte femei. A plâns, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi umezind călusul. Am avut-o iar şi iar. Nu mă mai puteam opri. Nu era sex, nu mai era viol. Era o putere insuportabilă.

Da, puterea era aceea pe care o dorea, în toată anvergura, aşa cum nu reuşise cu Ginny. Fiindcă Ginny fusese imperfectă, îşi reaminti el. Fusese o târfă, nu un înger, o alegere foarte proastă. Dacă se hotăra — dacă hotăra că mai avea nevoie de puţină practică înainte de marele eveniment — Kirby, cu ochii ei frumoşi şi mâinile de înger, ar fi fost un subiect ideal. Avea să iasă perfect. O temă de meditaţie, reflectă el. O variantă de analizat. Deocamdată, însă, se gândea să se abată spre

Sanctuar şi să vadă dacă Jo era afară şi ce făcea.

Aproape se făcuse vremea să-i aducă aminte că se gândea la ea.

CAPITOLUL 18

Mergând cu maşina spre Sanctuar, Giff o văzu pe Lexy. Stătea pe terasa de la etajul 1, cu picioarele ei lungi expuse atrăgător într-un şort de bumbac cu manşete şi părul strâns la nimereală în creştetul capului. Spala geamurile, ceea ce Giff nu se îndoia că îi crea o stare de spirit nu tocmai ospitalieră.

Oricât de atrăgătoare era priveliştea, trebuia să mai aştepte. Avea de vorbit cu Brian.

Lexy îl văzu pe Giff parcându-şi camioneta, dar nici nu-l învrednici cu mai mult de-o privire. Cu un zâmbet fudul, continua să frece geamul cu ziarul înmuiat în amestecul de oţet şi apă, până când străluci. Ştiuse că avea să vină, deşi întârziase mai mult decât se aşteptase ea. Dar se hotărî să-l ierte — după ce se târa puţin la picioarele ei. Se aplecă să-şi înmoaie din nou ziarul în apă cu oţet, întorcând uşor capul, pentru a privi în jos. Apoi se îndreptă brusc, când văzu că Giff nu venea spre casă şi spre ea, ci pornise către vechea afumătoare, unde Brian vopsea mobila pentru verandă.

Ia te uita, şarpele, îşi spuse Lexy, trântind soluţia de spălat pe următoarea fereastră. Dacă se aştepta să vină ea după el, îl pândea o amarnică dezamăgire. De-acum, nici în ruptul capului nu mai avea să-l ierte. Nici o mie de ani de-ar fi trăit. Putea să se târască şi peste tăciuni aprinşi, jură Lexy, frecând cu furie geamul. Putea s-o roage şi s-o implore şi să-i strige numele pe patul de moarte, iar ea avea să râdă voioasă şi să-şi vadă de drum.

Din acel moment, Giff Verdon însemna pentru ea mai puţin decât nimic. Luă găleata şi se mută cu 3 ferestre mai încolo, ca să nu-l scape din ochi.

În acel moment, Lexy şi toanele ei, nu mai erau principalul gând al lui Giff. Simţi mirosul dulceag de vopsea proaspătă, auzi fâşâitul pulverizatorului. Îi înflori pe buze un zâmbet, în timp ce ocolea colţul de piatră al afumătorii, şi îl văzu pe Brian.

Avea braţele presărate cu punctişoare de vopsea albastră ca marea, iar blugii vechi îi erau plini de buline. Întinsese pe jos o prelată verde-cazonă, pe care stăteau şezlonguri şi scaune. Brian îi aplica un al doilea strat vechiului balansoar.

— Frumoasă culoare, strigă Giff.

Brian mişca încet duza încoace şi-ncolo, pentru a mai trage o dungă, înainte de a se întrerupe.

— O ştii pe verişoara Kate. La fiecare câţiva ani, vrea ceva nou — şi mereu alege tot albastrul.

— Totuşi, arată bine împrospătate.

— Într-adevăr, opri Brian motorul şi lasa duza jos. A comandat umbrele noi pentru mese şi perne pentru scaune. Ar trebui să sosească peste o zi, două, cu bacul. Şi vrea să fie revopsite şi mesele de picnic din camping.

— Mă pot ocupa eu de ele, dacă n-ai timp.

— Probabil c-am să le fac tot eu, îşi rulă Brian umerii, dezmorţindu-şi-i. Am ocazia să stau la aer. Visez cu ochii deschişi.

Tocmai avusese un asemenea vis, reluând în minte noaptea petrecută cu Kirby.

— Cum iese veranda aia?

— Am plasele în camionetă. Vremea pare s-o ţină tot aşa, deci ar trebui s-o termin până la sfârşitul săptămânii, cum vrea domnişoara Kate.

— Bine. Voi încerca să trec ca să-i arunc o privire.

— Ce-ţi mai face mâna? întrebă Giff, arătând cu capul spre bandaj.

— A, îşi flexă Brian degetele, încruntat. Puţin cam ţeapănă, atâta tot. Nu-l întrebă pe Giff de unde aflase. Pe insulă ştirile pluteau prin aer — şi mai ales crâmpeiele cele mai suculente. De fapt, i se părea o adevărată minune ca nimeni nu ştia de noaptea pe care o petrecuse aproape în întregime pe masa de examen a bunei doctoriţe.

— Tu şi doctoriţa Kirby, hai?

— Ce?

— Tu şi doctoriţa Kirby, îşi potrivi Giff şapca. Văru' meu Ned era azi în zori pe plajă. Ştii că adună scoici, le lăcuieşte şi le vinde excursioniştilor cu ziua, la debarcader. Zice că te-a văzut plecând azi de la doctoriţă, cu noaptea-n cap. Ştii ce gură desferecată are Ned.

„Halal minune”, medită Brian.

— Mda, aşa e. Cât i-a trebuit ca să bată toba?

— Păi ... îşi frecă bărbia Giff, amuzat. Eu mergeam la ferry să văd dacă au venit paravanele, m-am întâlnit cu Ned pe Drumul Scoicilor şi l-am luat cu maşina. Asta ar însemna cam vreo cinşpe minute, plus-minus.

— Văd ca Ned încetineşte.

— Păi, are şi el o vârstă, ştii doar. Dr. Kirby e o femeie minunată, adaugă Giff. Nu cunosc pe nimeni pe insulă care să nu aibă o părere bună despre ea. Sau despre tine, Bri.

— Am petrecut câteva seri împreună, bodogăni Brian, ghemuindu-se să şteargă duza pulverizatorului cu o cârpă. N-au de ce să-nceapă să-şi scoată de la naftalină hainele de nuntă.

Giff îşi arcui o sprânceană.

— N-am spus asta.

— Ne vedem şi noi, atâta tot.

— Nimeni nu se gândeşte s-o ia ca pe o relaţie permanentă sau cu obligaţii.

Giff aşteptă un moment.

— Încerci să mă convingi, Bri, sau este altcineva la mijloc?

— Nu spun decât că ...

Brian se întrerupse, ridicând mâinile ca pentru a-şi face semn sieşi să se oprească. Se îndreptă din nou, încercând să nu fie iritat de zâmbetul mat şi inocent al lui Giff.

— Ai venit aici doar ca să mă feliciţi că mă culc cu Kirby, dar altceva te frământă?

Zâmbetul lui Giff se şterse.

— Ginny.

Brian oftă, descoperind că tensiunea adunată ghem în mijlocul cefei nu se risipea.

— Au trecut poliţiştii pe-aici, azi-dimineaţă. Cred că au vorbit şi cu tine.

— N-am avut ce să le spun. Cred că nici nu s-ar fi deranjat cu mine, dacă nu-i băteam la cap. Ce naiba, Brian, ştii bine ca de fapt n-o căută. Abia dacă încearcă să se prefacă.

— Aş vrea să te pot contrazice.

— Au spus că am putea tipări foi volante ca să le împărţim în Savannah. La ce naiba ar folosi asta?

— La mai nimic. Giff, aş vrea să ştiu ce să-ţi spun. Dar înţelegi, Ginny are 26 de ani şi e liberă să vină şi să plece când şi unde vrea. Aşa văd poliţiştii situaţia.

— Atunci o văd prost. Ginny are aici familia, un cămin, prieteni. N-avea cum să plece fără să spună o vorbă nimănui.

— Uneori, spuse încet Brian, oamenii fac lucruri la care nu te-ai fi aşteptat niciodată din partea lor. Şi totuşi le fac.

— Ginny nu e mama ta, Brian. Îmi pare rău că toată povestea asta aminteşte de o perioadă tristă pentru tine şi familia ta. Dar trăim în prezent. E vorba de Ginny. Nu-i acelaşi lucru.

— Nu, nu e, îşi impuse Brian să rămână calm. Ginny nu avea un soţ şi 3 copii. Dacă s-a hotărât s-o ia la picior, n-a lăsat în urma ei nişte vieţi distruse. Voi continua să vorbesc cu poliţiştii, voi lua măsuri să li se telefoneze de cel puţin o dată pe săptămână, ca să nu le iasă din cap. Îţi vom face şi foile volante, la birou. Dar mai mult de atât nu pot face, Giff. Nu voi lăsa să-mi fie întoarsă viaţa pe dos a doua oară.

— Perfect, dădu Giff din cap, ţeapăn. Atunci, e perfect. Acum nu te mai deranjez, ca să-ţi vezi de treabă.

Furia îi lungea paşii, când se întoarse la camionetă. Urcă şi trânti portiera după el. Apoi îşi rezemă capul pe volan. Greşise. Greşise complet. Să se repeadă aşa la Brian, să fie băţos şi obraznic cu el. Nu era vina lui Brian, nici responsabilitatea lui. Şi nu era just, adaugă Giff, rezemându-se de spătar cu ochii închişi, ca un prieten să-l atace pe altul astfel. Avea să-şi acorde doar un moment pentru a se calma, după care să se întoarcă la el şi să-i prezinte scuzele.

Lexy ieşi ţanţoşă din casă. Năvălise în jos pe scară, aproape rupându-şi gâtul, grăbită să se asigure că Giff nu pleca înainte de-a apuca ea să-l sâcâie cu ceea ce nu putea să aibă. Iar inima continua să-i bată cu putere. Acum, însă, se mişca mai încet, trăgându-şi o mână pe balustradă, cu un zâmbet distant pe faţă.

Se strecură spre camionetă, şi, uitând că mâinile îi miroseau a oţet, şi le rezemă pe marginea ferestrei deschise.

— Ei, salut, Giff. Voiam să fac o plimbărică în pădure, ca să mă răcoresc şi ţi-am văzut maşina.

Giff deschise ochii, privind într-ai ei.

— Atunci, du-te, Lexy, murmură, şi se aplecă să pornească motorul.

— Ce este?

Nefericirea din ochii săi era balsam pe sufletul lui Lexy.

— Te simţi prost, Giff? Poate eşti cam deprimat, îşi plimbă ea un deget pe braţul lui. Poate ţi-ai dori să ştii cum să-ţi ceri iertare, ca să nu te mai simţi aşa de singur.

Ochii lui rămăseseră întunecaţi, dar umbrele din ei se schimbară, din nefericire, în enervare. Îi împinse mâna la o parte.

— Ştii ceva, Alexa? Nici chiar mică mea lume limitată nu se învârteşte numai în jurul tău.

— Ai tupeu, de crezi că-ţi permit să vorbeşti aşa cu mine. Dacă-ţi închipui că-mi pasă în jurul cui se învârteşte lumea ta, Giff, te înşeli amarnic. Mă doare-n cot.

— În momentul de faţă, suntem de aceeaşi părere. Pleacă de lângă maşină.

— Ba nu plec. Nu înainte de a spune ce am de spus.

— Puţin îmi pasă ce ai de spus şi pleacă până nu te loveşti.

Lexy făcu exact pe dos, întinzându-se prin fereastra deschisă, pentru a răsuci cheia, oprind motorul.

— Să nu-mi dai tu mie ordine, îşi înfipse ea faţa într-a lui. Nici o clipă să nu crezi că-mi poţi spune ce să fac, sau să mă obligi prin ameninţări. Trase aer printre dinţi, pregătită să-i tragă o muştruluială în

toată regula. Dar în ochii lui apăruse iarăşi nefericirea, mai adâncă decât văzuse ea sau se aşteptase vreodată. Enervarea îi slăbi şi-i puse o mână pe obraz.

— Ce e, iubitule? Ce te doare?

Giff dădu să-şi smulgă capul, dar Lexy îşi ţinu mâna neclintită.

— Ne putem înfuria unul pe altul şi mai târziu. Acum, vorbeşte-mi. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Ginny, spuse el cu o răsuflare explozivă, care-i arse gâtlejul. Nici o vorbă de la ea, Lexy. Nici măcar un singur cuvânt. Nu ştiu ce să mai fac. Ce să mai spun familiei. Nici măcar nu ştiu ce să simt.

— Înţeleg, se retrase ea, deschizând portiera. Haide.

— Am de lucru.

— Fă măcar o dată în viaţa ta şi ce zic eu. Acum, vino cu mine.

Îl luă de mână, trăgând, până când Giff coborî. Fără o vorbă, îl conduse pe lângă casă, la umbră.

— Stai jos aici.

Îl trase pe marginea hamacului de frânghie, şi cuprinzându-l cu un braţ, îi rezemă cu de-a sila capul pe umărul ei.

— Odihneşte-ţi mintea un minut.

— Nu mă gândesc tot timpul la asta, murmură Giff. Aş înnebuni.

— Ştiu. Te ia prin surprindere din când în când, şi te doare atât de mult, încât crezi că n-ai să mai suporţi. Şi, totuşi, rezişti, până data viitoare.

— Ştiu ce vorbeşte lumea. Că i s-au urcat gărgăunii la cap şi şi-a luat tălpăşiţa. Mi-ar fi mai uşor dacă aş putea crede şi eu asta.

— Ba nu ţi-ar fi, de fapt. Te doare oricum. Când a plecat mama, am plâns şi am tot plâns după ea. Credeam că, dacă plângeam destul de tare, avea

să mă audă şi să se întoarcă. Când am mai crescut, mi-am spus că, mă rog, nu ţinuse destul la mine, aşa că nici eu n-aveam să mai ţin la ea. M-am oprit din plâns, dar a continuat să mă doară.

— Mă tot gândesc că va trimite o ilustrată prostească din Disney World sau de nu ştiu unde. Atunci, aş putea doar să mă înfurii pe ea, în loc să mai fiu aşa de-al dracului de îngrijorat.

Lexy încercă să-şi imagineze situaţia, s-o vizualizeze. Reuşi perfect. Ginny, într-un carusel aiurit şi multicolor, hohotind de râs.

— Ar fi tipic pentru ea s-o facă.

— Cred că da, îşi coborî Giff ochii înspre mâinile lor împreunate, privind cum li se înlănţuiau degetele. Tocmai am luat o piele de pe Brian, în legătură cu asta. O prostie.

— Nu-ţi face griji. Pielea lui Brian e destul de groasă ca să ai de unde lua.

— Dar a ta cum e? se retrase el, împingându-i absent o agrafă slăbită în cocul dezordonat.

— Toţi Hathaway-ii sunt mai duri decât par.

— Oricum, îmi pare rău.

Ridică mâinile înlănţuite şi-i sărută degetele.

— Mai trebuie să ne înfuriem unul pe altul, mai târziu?

— Cred că nu, îl sărută Lexy uşor, apoi zâmbi; deasupra ei, păsările cântau în copaci, iar în aer se simţea mirosul dulce şi delicat al florilor.

— Pentru că mi-a fost dor de tine, un pic.

Respiraţia i se opri când Giff o trase spre el, apăsându-şi cu putere faţa pe gâtul ei.

— Am nevoie de tine, Lexy. Am nevoie de tine.

Când îşi reveni, respiraţia îi era nesigură, vibrând din plămâni, prin gât şi printre buze. Îşi

depuse mâinile pe umerii lui, apăsând o dată cu degetele în muşchii aceia tari. Apoi se ridică, străduindu-se să-şi ţină în frâu la fel de strâns şi emoţiile.

Îi întoarse spatele. Giff îşi frecă faţa cu mâinile, apoi le lăsă să cadă, neputincios.

— Acum ce-am mai zis? Ce fac, de te îndepărtezi întotdeauna aşa de mine?

— Nu mă îndepărtez.

Fu nevoită să-şi apese degetele peste buze, ca să nu-i tremure, înainte de a reveni cu faţa spre el. Când o făcu, inima îi înota în ochi.

— În viaţa mea, în toată viaţa mea, Giff, nici un bărbat nu mi-a mai spus vreodată asta. Decât referindu-se la sex.

Giff sări în picioare.

— Nu la sex mă gândeam. Lexy ...

— Ştiu, îşi înghiţi ea lacrimile, nervoasă. Voia să-l vadă limpede. Ştiu că nu de sex era vorba. Şi nu mă îndepărtez, încerc doar să mă stăpânesc, înainte de a face o prostie.

— Te iubesc, Lexy.

O spuse calm, ca să-l creadă.

— Dintotdeauna te-am iubit, şi întotdeauna te voi iubi.

Lexy închise strâns ochii. Dorea ca totul să i se întipărească în memorie. Momentul — fiecare sunet, fiecare miros, fiecare senzaţie. Apoi se aruncă în braţele lui, cuprinzându-l cu toată fiinţa, respirând întretăiat, mărunt, de-i venea ameţeala.

— Îmbrăţişează-mă strâns, Giff, strâns de tot. Orice-aş spune, orice-aş face, să nu-mi dai drumul niciodată.

— Alexa.

Înecat de ea, îşi apăsă buzele în părul ei.

— Niciodată nu ţi-am dat drumul. Doar ca tu n-

ai ştiut.

— Şi eu te iubesc, Giff. Nici nu ţin minte să nu te fi iubit vreodată. Şi întotdeauna mă înfuria aşa de rău.

— E-n regulă iubito, îi zâmbi el, trăgând-o mai aproape. Nu mă deranjează dacă te înfurie. Cu condiţia să nu se oprească.

În dormitorul ei, Jo închidea cu grijă telefonul. Bobby Banes o sunase în sfârşit. Şi-i dăduse cel puţin un răspuns. Nu luase fotografia din apartamentul ei.

Dar ai văzut-o, nu-i aşa? Era un nud, amestecat printre celelalte imagini cu mine. Semăna cu mine, dar nu eram eu. O ţineam în mână. O ridicasem de jos. Trebuie s-o fi văzut.

Îşi auzea propria voce, crescând în panică şi îngrijorarea ezitantă din glasul lui Bobby când răspunse.

Regret, Jo. N-am văzut o asemenea fotografie. Numai pe cele cu tine. Aaa ... nu exista nici un studiu de nud. Eu, cel puţin, n-am observat.

Era acolo. Am scăpat-o. A căzut cu faţa-n jos peste celelalte pozitive. Era acolo, Bobby, gândeşte-te doar un moment. Trebuie să fi fost acolo. Vreau să zic, dacă tu spui că ai văzut-o.

Tonul lui fusese categoric, medită ea. Înţelegător. Dar nu fusese convins.

Îngreţoşată, tremurând, se întoarse dinspre telefon, spunându-şi că nu avea nici un rost să-şi dorească să n-o fi sunat, să nu-i fi spus. Era mai bine, mult mai bine, că aflase adevărul. Acum, nu-i mai rămânea decât să-l accepte.

De la fereastra dormitorului Jo privi spre sora ei şi Giff. Alcătuiau o imagine frumoasă. Doi tineri

sănătoşi, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, cu flori sălbatice crescând din belşug în jurul lor. Un bărbat şi o femeie sclipind de dragoste şi anticipare sexuală, într-o după-amiază de vară.

Totul părea atât de simplu, de firesc. De ce nu putea lăsa să fie totul simplu şi firesc şi pentru ea?

Nathan o dorea. Nu insista, nu părea furios că Jo păstrase acea ultimă mică distanţă dintre ei. Şi de ce o făcea? se întrebă ea, privind cum Giff ridica faţa lui Lexy în sus spre el. De ce nu se lăsă în voia sentimentelor?

O aţâţa. Îi dăruia plăcere şi făcea să fiarbă în ea ceva ce sugera că plăcerea avea să se întindă şi să se adâncească, dacă Jo îi dădea voie. De ce se temea s-o permită?

Dezgustată, se întoarse de la fereastră. Fiindcă în ultima vreme punea totul sub semnul întrebării. Îşi urmărea propriile mişcări, analizându-le cu ochi critic. A, pe plan fizic se simţea mult mai bine. Iar coşmarurile şi crizele de panică în care o trezeau sudori reci erau tot mai puţine şi mai rare. Dar...

Rămânea mereu acea îndoială, teamă că nu era cu adevărat stabilă. Altfel, de ce continua să vadă în minte fotografia femeii moarte? La un moment dat mama ei, la următorul ea însăşi. Cu ochii holbaţi, cu pielea albă precum ceara. Încă mai distingea textura pielii, netedă şi palidă. Umbrele şi revărsarea părului, răsfirat în unduirile acelea cu atâta artă. Modul cum fusese potrivită mâna, cu cotul îndoit şi antebraţul trecând printre sâni. Şi capul întors, înclinat ca într-o somnolenţă sfioasă. Cum de o putea vedea atât de clar, dacă ea nu existase niciodată? Şi, fiindcă putea, trebuia să creadă că încă era departe de a-şi fi revenit. Nu avea voie să se gândească măcar, la o relaţie cu Nathan — cu oricine — până nu se punea din nou zdravăn pe picioare. Iar asta, recunoştea ea,

nu era decât o scuză.

Se temea de el — punct. Se temea că putea ajunge să însemne pentru ea mai mult decât era în stare să suporte. Şi că ar fi aşteptat de la ea mai mult decât îi putea ea da.

Îi provoca deja sentimente pe care nimeni altul nu i le mai trezise. Prin urmare, se apăra cu ajutorul unei laşităţi ce purta masca logicii. Se săturase să mai fie logică şi speriată. Ar fi greşit atât de rău dacă, măcar o dată în viaţă, aplica o regulă din codul surorii ei? Dacă se lăsă în voia impulsului, să ia atât cât putea primi?

Dumnezeule, avea nevoie de cineva cu care să vorbească, de cineva care să-i fie alături. Cineva care, fie şi pentru un scurt timp, să-i alunge toate acele griji şi îndoieli de sine. De ce n-ar fi fost acest cineva, Nathan?

Ieşi grăbită din cameră, înainte de a apuca să se răzgândească şi, în mod excepţional, nu stătu să-şi ia aparatul. Se opri nerăbdătoare, când Kate o strigă pe nume.

— Tocmai ieşeam, veni Jo în uşa biroului.

Kate stătea la o masă plină cu hârtii şi broşuri.

— Încerc să pun în ordine rezervările pentru toamnă, scoase Kate un creion de după ureche. Am primit o cerere de a organiza o nuntă la han, în octombrie. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Vor ca Brian să se ocupe de aprovizionare, iar ceremonia şi masa să aibă loc aici. Ar fi minunat, dacă am găsi o soluţie cum să procedăm.

— Ar fi într-adevăr frumos, Kate. Acum, zău, că ieşeam.

— Scuză-mă, îşi potrivi Kate la loc creionul după ureche. Iarăşi am pierdut firul. Toată dimineaţa

numai asta am făcut. Am aici şi corespondenţa ta. Voiam să ţi-o aduc în cameră, apoi a sunat telefonul şi de două ore nu m-am mai clintit din locul ăsta.

Parcă pentru a-i puncta declaraţia, telefonul sună din nou, iar becul liniei a doua începu să clipească, semnalizând sosirea unui fax.

— Dacă nu e una, sunt două, jur. Uite, iubito, ai aici un pachet.

Ridică receptorul.

— Sanctuary Inn, ce doriţi, vă rog?

Jo nu auzea nimic, în afară de zumzetul din urechi, ca al unui roi de albine. Păşi încet înainte, simţind cum aerul din jurul ei devenea dens ca apa. Luă plicul de manila şi îl simţi rigid între degete. Numele ei fusese scris cu carioca negru gros:

JO ELLEN HATHAWAY SANCTUARY

LOST DESIRE ISLAND, GEORGIA.

Într-un colţ se anunţa clar : FOTOGRAFII. NU ÎNDOIŢI.

„Nu-l deschide”, îşi spuse. „Aruncă-l la gunoi. Nu te uita înăuntru”. Dar degetele trăgeau deja de sigiliu, rupând clapeta. Nu auzi exclamaţia de surpriză a lui Kate, când întoarse plicul, scuturând fotografiile pe jos.

Cu un mic scâncet, Jo căzu în genunchi, răsfirându-le, împingându-le în lături una după alta, în căutarea disperată a uneia. A aceleia.

Fără şovăire, Kate închise telefonul în plină discuţie despre o rezervare şi ieşi în fugă de după birou.

— Jo, ce este? Jo Ellen ce s-a întâmplat? Ce-s toate astea? întrebă ea autoritară, apucând-o de sub braţ, în timp ce privea zecile de fotografii ale verişoarei ei mai tinere.

— A fost aici. A fost aici. Aici!

Jo răscoli din nou fotografiile. Iat-o pe ea,

mergând pe plajă. Adormită în hamac, pe marginea dunelor, sau potrivindu-şi trepiedul la balta sărată.

Dar unde era aceea? Unde era aceea?

— Trebuie să fie aici. Trebuie.

Alarmată, Kate o ridică în genunchi şi o zgâlţâi.

— Încetează. Acum. Vreau să termini în clipa asta.

Recunoscând semnele, o trase pe Jo spre fotoliu, o împinse în el şi îi apăsă capul între genunchi.

— Respiră. Altceva nu faci. Să nu-mi leşini mie aicia. Stai pe loc, m-auzi? Stai acolo şi nu te mişca.

Alergă în baie să aducă un pahar cu apă şi un prosop umed. Când reveni, o găsi pe Jo la fel cum o lăsase. Uşurată, Kate îngenunche şi îi depuse prosopul rece pe ceafă.

— Aşa, ia-o uşurel.

— N-am să leşin, îi spuse Jo cu voce surdă.

— Excelentă veste pentru mine, dă-mi voie să-ţi spun. Acum rezeamă-te pe spate, încet, şi bea puţină apă.

Îi aduse chiar ea paharul la buze, ţinându-l acolo, mulţumită când le reveni culoarea.

— Acum poţi să-mi spui despre ce e vorba?

— Fotografiile, se rezemă Jo de spătar, cu ochii închişi. N-am scăpat. De fapt, n-am reuşit să scap.

— De ce anume iubito? De cine?

— Nu ştiu. Cred că-mi pierd minţile.

— Prostii, se strădui Kate să vorbească tăios şi cu iritare.

— Nu ştiu ce e. Mi s-a mai întâmplat o dată.

— Ce vrei să spui?

Jo rămase cu ochii închişi. Aşa avea să-i fie mai

uşor s-o spună.

— Acum câteva luni, am avut un colaps nervos.

— Vai de mine, Jo Ellen, se aşează Kate pe braţul fotoliului, începând s-o mângâie pe păr. De ce nu mi-ai spus că ai fost bolnavă, iubito?

— N-am putut, atâta tot. Se adunsera prea multe, şi n-am mai rezistat. Începuseră să sosească fotografiile.

— Fotografii ca astea?

— Fotografii cu mine. La început doar imagini ale ochilor. Ochii mei. „Sau ai ei, îşi mai aminti ea cu un fior. Ochii noştri”.

— E îngrozitor. Cât trebuie să te fi speriat.

— M-au speriat, da. Apoi, mi-am spus că cineva încerca doar să-mi atragă atenţia, pentru a-l ajuta să se realizeze în domeniul fotografic.

— Şi asta trebuie să fi fost, dar a ales un mod îngrozitor de a o face. Trebuia să anunţi poliţia.

— Şi să le spun că îmi trimitea cineva, un fotograf, fotografii? deschise Jo iarăşi ochii. Am crezut că mă puteam descurca singură. Apoi am primit la cutia poştală un plic ca asta. Plin cu fotografii în care eram eu, şi una, una în care am crezut că era altcineva.

Dar nu era, insistă Jo cu tărie; avea să accepte acest lucru. Dacă altele nu, măcar acest unic lucru trebuia să-l accepte.

— Mi-am imaginat-o. Nici n-a existat. Numai acele fotografii cu mine. Zeci şi zeci. Şi m-am prăbuşit.

— Apoi, te-ai întors aici.

— A trebuit să scap. Crezusem că puteam scăpa. Dar nu pot. Astea sunt făcute aici, chiar pe insulă. A fost în apropiere, urmărindu-mă.

— Şi vor merge direct la poliţie.

Fierbând de furie, Kate se ridică să înhaţe

plicul.

— Ştampila poştei din Savannah. Acum trei zile.

— La ce bun, Kate?

— Pe-asta n-o vom şti, până n-o vom face.

— S-ar putea ca încă să mai fie în Savannah, sau altundeva. S-ar putea să fi revenit pe insulă.

Îşi trecu mâinile prin păr, lăsându-le apoi să-i cadă în poală.

— Vom cere poliţiei să-i interogheze pe toţi cei care au aparat foto?

— La nevoie, da. Ce fel de aparat? întrebă Kate. Unde şi cum au fost developate? Când au fost făcute? Ar trebui ca măcar o parte din toate astea să se poată afla. E mai bine decât să stai aici speriată, cu mâinile-n sân, nu? Fruntea sus, genunchii tari, Jo Ellen.

— Nu vreau decât să-mi treacă.

— Atunci FĂ TU să-ţi treacă, replică aprig Kate. Mă apuca ruşinea la gândul că ai lăsat pe cineva să-ţi facă una ca asta şi n-ai luptat. Smulse o fotografie şi i-o întinse:

— Asta când a fost făcută? Uită-te la ea, şi aminteşte-ţi.

Cu un nod în stomac, Jo privi imaginea. Cu mâinile umezite, o luă. Era puţin unsharff, observă ea. Lumina cădea sub un unghi prost, aruncându-i peste trup o umbră stângace. Individul era capabil de rezultate mult mai bune, îşi spuse, apoi expiră prelung. Îi era de ajutor să gândească practic, să critice.

— Cred că la asta s-a cam grăbit. În locul ăsta al mlaştinilor, e aproape câmp deschis. Se vede clar că nu voia să ştiu că mă fotografiază, aşa că a rasolit-

o.

— Bine, bravo fetiţo. Şi când ai fost acolo ultima dată?

— Acum vreo 2 zile, dar nu mi-am luat trepiedul. Fruntea i se încreţi a concentrare.

— Asta trebuie să fi fost acum vreo 2 săptămâni. Ba nu, trei. Acum 3 săptămâni, m-am dus la reflux să fac nişte studii ale băltoacelor rămase. Mai arată-mi una.

— Ştiu că ţi-e cam greu, dar îmi place asta.

Kate încercă un zâmbet încurajator, în timp ce-i oferea lui Jo o fotografie ce o înfăţişa stând pe genunchii lui Sam. Umbrele şi luminile aruncau peste ei pete neregulate, făcând studiul să arate aproape visător.

— Camping-ul, murmură Jo. Ziua când am rămas încuiată la duşuri şi tati mi-a deschis. N-au fost nişte copii. Ticălosul. Nu copii erau, ci el. M-a încuiat acolo, apoi a aşteptat în apropiere şi a făcut fotografia asta.

— Asta a fost ziua când a fost răpită Ginny, nu? Acum aproape 2 săptămâni.

Jo îngenunche iarăşi pe jos, dar panica n-o mai cuprinse. Avea mâinile sigure, gândurile concentrate. Parcurse fotografiile una câte una, cu calm.

— Nu pot fi sigură chiar de fiecare, dar cele pe care le pot localiza, au fost făcute cu cel puţin atâta timp în urmă. Deci, să presupunem că toate sunt de-aici. Nimic din ultimele două săptămâni. S-a rezumat la atât. De ce?

— A avut timp să le developeze, să le selecteze. Să se hotărască pe care să ţi le trimită. Probabil că are şi obligaţii. O slujbă. Ceva.

— Nu, cred că în sensul ăsta e foarte flexibil. A avut fotografii cu mine în deplasare la Hatteras, iar altele din Charlotte. Materiale cotidiene. Nu-şi bate

capul cu alte obligaţii.

— În regulă. Ia-ţi poşeta. Mergem să luăm barca până pe continent. Iar pe astea le ducem, pe toate, la poliţie.

— Ai dreptate. E mai bine aşa, decât să stau tremurând de frică.

Foarte sigură, puse pe rând fotografiile în plic.

— Îmi pare rău, Kate.

— Pentru ce?

— Pentru că nu ţi-am spus. Pentru că n-am avut destulă încredere în tine ca să-ţi povestesc ce s-a întâmplat.

— Ai şi de ce să-ţi pară rău. Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice în picioare. Dar a trecut şi a rămas în urma noastră. De-acum încolo, noi două şi toţi ceilalţi din casa asta nu vom mai uita că suntem o familie.

— Nu ştiu de ce te-ai înhămat alături de noi.

— Dulceaţă mică, zâmbi Kate, bătând-o uşor pe obraz, sunt momente când şi eu mă întreb, unul şi acelaşi lucru.

CAPITOLUL 19

— Hey, unde vă duceţi? întrebă Lexy, când Kate şi Jo ieşiră pe uşa laterală. Avea ochii strălucitori şi un zâmbet luminos pe buze. Numai că nu dansa.

— Jo şi cu mine trebuie să alergăm pe continent, cu o treabă, începu Kate. Ne întoarcem pe la ...

— Vin şi eu cu voi, se repezi Lexy pe uşă, zbughind-o pe alături, înainte ca verişoara ei mai vârstnică s-o apuce de braţ.

— Lexy, nu e o excursie de plăcere.

— 5 minute, mai strigă Lexy. În 5 minute sunt gata.

— Fata asta, oftă Kate. Mereu vrea să fie într-un loc unde nu e. Merg să-i spun că trebuie să rămână aici.

— Nu, strânse Jo şi mai tare, perechea de plicuri pe care le ţinea în mâini. În situaţia de-acum, s-ar putea să fie mai bine dacă ştie ce se întâmplă. Cred că, până aflăm mai mult, e cazul să fie atentă.

Inima lui Kate se opri un moment, dar femeia dădu din cap.

— Cred că ai dreptate. Îi spun lui Brian că plecăm. Nu-ţi face griji, dulceaţă, îi ciufuli ea părul. Avem noi grijă de toate astea.

Fiindu-i teamă să nu rămână de căruţă, Lexy se ţinu de cuvânt. Ştia că verişoara Kate ar fi strâmbat din nas la adresa micului şort de pe ea, aşa că se schimbă în timp record cu nişte pantaloni subţiri de bumbac. Se pieptăna şi-şi legă părul la spate cu o eşarfă verde ca menta, în vederea călătoriei pe apă. De la Sanctuar şi până la debarcaderul privat de la nord de ferry, îşi împrospătă machiajul, sporovăind continuu.

Când se îmbarcară pe vechiul şi trainicul vaporaş cu cabină, lui Jo îi ţiuiau urechile.

Cândva, aceea fusese o ambarcaţiune albă şi strălucitoare, cu un brâu roşu, viu. Island Belle fusese mândria şi bucuria tatălui ei, îşi aminti Jo. De câte ori se înghesuise pe ea toată familia, ca să navigheze în jurul insulei, să alerge peste valuri, să facă o goană improvizată pe continent, după îngheţată sau la un film?

Îşi amintea cum ţinuse cârma, stând cocoţată pe picioarele tatălui ei ca să fie puţin mai înaltă, cu mâinile lui depuse peste ale ei, pe timonă. Puţin mai

la tribord, Jo Ellen. Aşa, vezi? Ai talent din naştere. Dar Sam vânduse vasul în anul de după plecarea lui Anabelle. De-atunci, toate înlocuirile rămăseseră fără nume. Familia nu mai făcea croaziere ameţitoare, toţi laolaltă.

Totuşi, Jo cunoştea procedurile. Controlă carburantul, în timp ce Lexy şi Kate desfăceau parâmele. Automat, îşi potrivi poziţia pentru a se adapta la uşorul tangaj din port. Mâinile ei prinseră cu uşurinţă timona şi zâmbi când motorul porni cu un şoc, începând să toarcă.

— Tati o ţine în bunăstrare, văd.

— A făcut revizia motorului astă-iarnă.

Kate se aşeză, începând să răsucească în degetele agitate lanţul de aur care-i cădea peste bluza apretată de bumbac.

Avea s-o lase pe Jo să piloteze, îşi spuse. O ajută să-şi păstreze calmul.

— M-am gândit că la anul ar trebui să investească într-o navă nouă. Ceva mai şic la înfăţişare. Am putea organiza tururi în jurul insulei, cu escale la Wild Horse Cove, la Egret Inlet, cam aşa ceva. Sigur, asta-nseamnă că ar trebui să angajăm un pilot.

— Tati cunoaşte insula şi apa din jurul ei mai bine ca oricine, sublinie Jo.

— Ştiu, ridică din umeri Kate. Dar ori de câte ori aduc vorba, bombăne printre dinţi şi descoperă că are altceva de făcut. Sam Hathaway Cel-Înfipt-Într-Ale-Lui nu e un om uşor de urnit.

— I-ai putea spune cum ar putea ţine totul mai uşor sub ochi dacă ar prelua conducerea.

Jo consultă busola, fixă capul şi porni spre strâmtoare.

— S-ar asigura că oamenii nu călca în picioare vegetaţia şi nu perturbă ecosistemul. Dacă dai treaba pe mâna altcuiva, nu ţine la fel de mult, e mai puţin vigilent.

— E un punct de vedere valabil.

— Cumpără-i un vas nou, şi-i va fi greu să mai reziste, interveni şi Lexy, aranjându-şi nodul eşarfei. Pe urmă, baţi un apropo că ţi-e greu să găseşti pilotul cel mai potrivit — nu numai unul competent şi cu excelenţă, ci şi unul care să înţeleagă fragilitatea mediului ambiant şi necesitatea de a le explica turiştilor astfel încât să înţeleagă de ce Desire a rămas pură atâţia ani.

Jo şi Kate se întoarseră spre Lexy, privind-o cu uimire. Fata desfăcu mâinile.

— Trebuie să ştii cum să iei omul, asta-i tot. Îi vorbeşti despre educarea turiştilor ca să respecte insula şi s-o lase aşa cum au găsit-o, şi-aşa mai departe, şi nu numai c-o să-ţi dea dreptate, dar va ajunge să creadă că din capul locului el a fost cu ideea.

— Şireată puştoaică mai eşti, Alexa, comentă Kate. Întotdeauna te-am admirat pentru asta.

— Ceea ce contează pentru tati e insula, se rezemă Lexy de copastie, lăsând vântul să-i biciuiască fata. Dacă te foloseşti de ea ca să-l convingi, nu eşti şiret, doar raţional. Nu poţi merge mai repede, Jo? Cu viteza asta, pot ajunge la Savannah şi înot.

Jo dădu să-i propună să facă exact acel lucru, apoi ridică din umeri. De ce nu? De ce să nu bage viteză şi să nu se elibereze pentru scurt timp? Întoarse capul spre ţărmul insulei Desire, cu casa albă pe colină, apoi apăsă pe regulator.

— Ţineţi-vă bine.

În momentul accelerării, Lexy scoase un chiuit, îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în râs. O, Doamne,

dar tare îi mai plăcea să umble prin lume. Oriunde.

— Mai repede, Jo. Întotdeauna ai mânuit găleţile astea mai bine ca oricare dintre noi.

— Şi n-a mai manevrat un vas de 2 ani, începu Kate, apoi ţipă ascuţit, când Jo trase de timonă, înscriind nava într-un cerc larg, cu viteză. Cu inima bătându-i, se agaţă de parapet, în timp ce Lexy strigă că mai voia.

— Uitaţi-vă acolo, barca de pescuit a lui Jed Pendleton. Hai să-i bâzâim, Jo. Să guste puţin din siajul nostru şi să se legene zdravăn.

— Jo Ellen, nu care cumva să faci una ca asta, îşi învinse Kate râsul care-i izbucnea din piept. Fii cuminte!

Jo îi dărui lui Lexy raritatea unui zâmbet, înainte de a-şi da ochii peste cap.

— Da, să trăiţi, murmură ea ironică şi încetini; lansă un semnal scurt de salut spre barca de pescari. Îi testam doar maşinile şi reacţiile.

— Ei, acum i le-ai veridficat, replică înţepată Kate. Şi sper ca în continuare să mergem lin.

— Vreau să ajungem odată, se întoarse Lexy, rezemându-se de parapet. Mor să văd oameni umblând prin jurul meu. Şi tocmai trebuie să fac nişte cumpărături. Ce-ar fi să ne cumpărăm toate trei nişte noutăţi drăguţe? Rochii de petrecere. Şi pe urmă, dăm un bairam. Ne gătim frumos, punem muzică, şi bem şampanie. De luni de zile n-am mai primit o rochie nouă.

— Fiindcă debaraua ta plesneşte deja de plină ce e, spuse Jo.

— A, alea-s nişte vechituri. Tu nu simţi niciodată nevoia să ai ceva nou — că altfel mori? Ceva minunat?

— Mă rog, îmi doresc de mult un blitz perfecţionat, răspunse sec Jo.

— Fiindcă te interesează mai mult să-ţi împopoţonezi aparatul decât pe tine însăţi, îşi înclină Lexy capul. Ceva îndrăzneţ şi albastru, ca să mai schimbi şi tu. Mătase. Şi cu desuuri tot de mătase. Asta, dacă-l vei lăsa vreodată pe Nathan să ajungă la ele, o să aibă o surpriză plăcută. Şi pun pariu că şi tu.

— Alexa, ridică o mână Kate, numărând rar până la 10. Viaţa privată a surorii tale exact aşa e: privată.

— Care viaţa privată? Păi omul moare să se bage în blugii ăia lăbărţaţi pe care-i poartă, de când a pus ochii pe ea.

— Şi de unde ştii că nu s-a băgat? ripostă Jo.

— Fiindcă, zâmbi încet, felin, Lexy, după ce-o s-o facă, vei fi de o mie de ori mai relaxată.

— Dacă nu-i nevoie decât de-o trânteală scurtă ca să relaxezi o femeie, tu până acum erai demult în comă.

Lexy se mulţumi să râdă, întorcând capul în vânt.

— Ei, da' eu zău că mă simt mai senină în ultima vreme, scumpete. Ceea ce nu prea pot spune şi despre tine.

— Lexy, de-ajuns, vorbi calmă Kate, apoi se ridică. Şi nu mergem pe continent ca să facem târguieli. Mergem fiindcă sora ta are necazuri. A vrut să vii şi tu pentru a-ţi explica despre ele, că aceste necazuri să nu te atingă şi pe tine.

— Ce vorbeşti? se îndreptă Lexy. Ce s-a întâmplat?

— Stai jos, îi ordonă Kate, luând plicurile pe care le adusese Jo. Şi-ţi spunem tot.

Peste 10 minute, Lexy parcurgea fotografiile. Avea un junghi în stomac, dar mâinile îi erau sigure şi

mintea îi intrase în viteză.

— Te hărţuieşte.

— Nu ştiu dacă aş spune chiar aşa.

Jo rămase cu ochii peste apă, spre ceaţa uşoară unde se ascundea continentul.

— Ba chiar aşa e, şi aşa vei spune şi la poliţie. Există legi împotriva hărţuirii. Am cunoscut o femeie la New York. Fostul ei iubit n-o lasa în pace, tot apărea, îi dădea telefoane, o urmărea peste tot. A trăit cu spaima în suflet 6 luni, până s-au luat unele măsuri. Nu e normal să tremuri tot timpul de frică.

— Ea ştia cine era, îi atrase Jo atenţia.

— Ei bine, trebuie să deduci şi tu cine e ăsta.

Întrucât fotografiile o nelinişteau, Lexy le lasă deoparte.

— Te-ai despărţit de careva la scurt timp înainte de-a începe?

— Nu, nu avusesem relaţii deosebite cu nimeni.

— Nu tu trebuie să te gândeşti la ceva deosebit, îi aminti Lexy. El le consideră aşa. Cu cine ai avut întâlniri — fie şi una singură?

— Cu nimeni.

— Jo, ai luat cina cu cineva, v-aţi dus la un spectacol, la un prânz rapid

— Nici o întâlnire.

— Nu le mai lua aşa la propriu. Cu tine, problema e că le vezi pe toate în alb şi negru. La fel ca fotografiile tale. Până şi astea au nuanţe de cenuşiu, nu?

Nu prea sigură dacă să se simtă insultată sau impresionată de analogia surorii ei, Jo se încruntă.

— Pur şi simplu nu văd ...

— Exact, o întrerupse Lexy. Te gândeşti la o

listă, apoi la alta, cu bărbaţi pe care i-ai refuzat când te-au invitat în lume. Poate vreunul te-a chemat de două, trei ori, şi pe urmă ai presupus că renunţase.

— În ultimul an am fost ocupată. Nu prea are cine să fie.

— Perfect. Aşa, cresc şansele de a găsi autorul, îşi încrucişă Lexy picioarele, începând să depene intriga. Poate că e un vecin de-al tău din Charlotte, care a încercat să te atragă, să lege o conversaţie, când v-aţi întâlnit în holul blocului. Gândeşte cu mintea deschisă, continuă ea nerăbdătoare. O femeie ştie când un bărbat îşi manifestă interesul faţă de ea, chiar dacă el nu i-l inspiră deloc.

— N-am fost prea atentă.

— Ei bine, acum fii atentă şi judecă. Tu eşti cea care trebuie să rămână stăpână pe situaţie. Nu-l vei lăsa să descopere că te-ai speriat. Nu-i vei da satisfacţia de a crede că te poate băga din nou în spital.

Întinse mâna, scuturând-o pe Jo cu putere de umăr.

— Deci, gândeşte. Întotdeauna ai fost cea mai deşteaptă dintre noi. Foloseşte-ţi capul.

— Lasă-mă să iau eu timona, Jo, îi desprinse Kate cu blândeţe, mâinile încordate. Stai jos şi răsuflă puţin.

— Poate răsufla mai târziu. În clipa asta, o să gândească.

— Lexy, las-o mai moale.

— Nu, clătină Jo din cap. Nu, are dreptate. Ai dreptate, îi spuse ea şi lui Lexy, privindu-şi lung sora pe care îşi îngăduise s-o considere o superficială; ceea ce vedea de data asta era profunzime. Şi pui întrebările potrivite — cele care mie nu mi-au trecut prin minte niciodată. Când voi merge la poliţie, şi ei mă vor întreba aceleaşi lucruri.

— Nici nu mă aştept la altceva.

— Ok, expiră nesigur Jo. Ajută-mă.

— Asta şi fac. Hai să stăm jos, o luă ea de braţ, aşezându-se amândouă. Şi acum, gândeşte-te mai întâi la bărbaţi.

— Nu sunt mulţi. Nu-i atrag ca mierea albinele.

— Ai face-o, dacă ai vrea, dar asta-i altă poveste, expedie Lexy ideea cu un gest; o problemă de rezolvat mai târziu. Poate că există unul cu care ai intrat regulat în legătură. Nu eşti prea atentă, dar îl vezi, şi te vede şi el.

— Singurul bărbat pe care-l văd cu regularitate este asistentul meu. Bobby a fost cel care m-a dus la spital. Era la mine când am primit ultimul pachet prin poştă.

— Ei, şi ţi se pare foarte comod?

Jo făcu ochii mari.

— Bobby? Dar e ridicol.

— De ce? Ai zis că e asistentul tău. Înseamnă că şi el este fotograf. Ştie cum să folosească un aparat, să developeze filme. Pariez că ştie unde te afli şi ce program ai, ori de câte ori eşti în câte o deplasare.

— Sigur, dar.

— Uneori te-a însoţit, nu?

— În cadrul practicii, sigur.

— Şi poate îl interesezi.

— Doar o mică aiureală. Avea o slăbiciune pentru mine, la început.

— Serios? îşi înălţă Lexy o sprânceană. Şi l-ai servit?

— Are 20 de ani.

— Şi? ridică Lexy din umeri. OK, nu te-ai culcat cu el. Făcea parte cu regularitate din viaţa ta, era

atras de tine, ştia unde erai, îţi cunoştea programul şi se pricepea să folosească aparatul. Poate trece în capul scurtei liste, aş zice.

Era copleşitor, chiar mai copleşitor decât toate posibilităţile fără chip şi nume.

— A avut grijă de mine. M-a dus la spital.

Spunea că nu văzuse fotografia, îşi aminti Jo, în timp ce muşchii stomacului i se încleştau dureros. Nu fuseseră decât ei doi acolo, iar Bobby susţinea că n-o văzuse.

— Ştie că te-ai întors la Sanctuar?

— Da, am ...

Se întrerupse, închizând ochii.

— Da, ştie unde sunt. O, Doamne, ştie unde sunt. Azi-dimineaţă am vorbit cu el la telefon. Tocmai m-a sunat.

— De ce te-a sunat? întrebă Lexy. Ce ţi-a spus?

— Îi lăsasem eu un mesaj să mă caute. Ceva ce ... Trebuia să-l întreb ceva. Şi mi-a telefonat astăzi.

— De unde vorbea?

Kate aruncă o privire scurtă peste umăr.

— Nu l-am întrebat... n-a spus.

Cu un suprem efort, Jo îşi înfrână teama violentă.

— N-are nici un sens ca Bobby să fi trimis pozitivele. Lucrez cu el de luni de zile.

— Ăsta-i exact genul de relaţie care va trezi interesul poliţiei, insistă Lexy. Cine mai ştie unde eşti — cineva de care să fii sigură?

— Editorul meu, ridică Jo o mână ca să-şi frece tâmplă. Poşta, administratorul blocului, medicul care m-a tratat la spital.

— Ceea ce înseamnă că oricine dorea să ştie, putea să afle. Dar Bobby rămâne cap de listă.

— Mi se face rău, mă simt rău şi infidelă. Şi e logic.

Oprindu-se, îşi strânse între degetul mare şi cel arătător şaua nasului.

— E destul de priceput ca să fi făcut fotografiile — dacă a lucrat la ele, dacă şi-a sacrificat timpul. Are multe posibilităţi. Încă mai face greşeli, totuşi — se pripeşte, sau nu alege bine în camera obscură. Asta ar putea explica de ce unele dintre fotografii nu sunt de aceeaşi calitate cu altele.

— Ce-i în neregulă cu ele? scoase iarăşi Lexy câteva pozitive, curioasă.

— Unele au umbre prea tari sau sunt decadrate. Vezi aici? îi arată ea umbră care îi cădea pe umăr, într-o imagine. Sau asta. Nu e clară, tonurile nu sunt bine definite. Unele au o granulaţie care arată că a folosit film cu expunere rapidă, apoi le-a mărit prea mult. Iar altele sunt slabe — subexpunere a negativului, explică ea. Şi unora le lipseşte pur şi simplu creativitatea.

— Îmi pari cam cusurgioaică. În majoritatea arăţi foarte bine.

— Nu sunt la fel de atent compuse şi cu siguranţă nu la fel de artistic, precum celelalte făcute la Charlotte sau în Hatteras. De fapt ... începu ea să se încrunte, în timp ce le revedea din nou, cadru cu cadru, dacă-mi amintesc bine, am impresia că pe măsură ce lucrează, devine tot mai puţin profesional, mai puţin creativ. Ca şi cum s-ar plictisi — sau l-ar învinge neglijenţa. Uite aici, imaginea asta cu mine-n hamac, ar fi putut-o face orice student în anul 1, cu puţin talent şi echipamente civilizate. Subiectul e relaxat, inconştient, lumina e bună, fiindcă se filtrează printre copaci. E un cadru simplu. Totul e gata pregătit. Dar la asta, imaginea de pe plajă, ar fi trebuit să folosească un filtru ca să reducă lumina, să

îndulcească umbrele, să definească norii. Sunt factori elementari. Însă nu s-a deranjat. Se pierde textura, dramatismul. E o greşeală neglijentă. Niciodată n-a mai făcut aşa ceva.

Scoase repede fotografiile din celălalt plic.

— Asta e altă imagine de plajă, din Hatteras de astă dată. Unghi similar, dar a folosit un filtru, nu s-a grăbit. Textura nisipului, fluturarea părului meu în vânt, poziţia pescăruşului care tocmai îşi ia zborul peste valuri, definiţie bună a norilor. E o imagine fermecătoare, serios, candidată cu mari şanse la o expoziţie sau galerie, câtă vreme cea de-acasă e ştearsă.

— Bobby fusese cu tine în deplasare? Pe Hatteras?

— Nu. Am lucrat singură.

— Dar pe Hatteras sunt mulţi oameni în comparaţie cu Desire. Poate nu l-ai observat. Mai ales dacă era travestit.

— Travestit. Haide, Lexy. Doar nu crezi că nu mă prindeam dacă aş fi văzut învârtindu-se prin jurul meu un tip cu ochelari de soare ca ai lui Groucho şi nas comic?

— Cu machiajul potrivit, o perucă, un alt limbaj al trupului, aş putea trece şi eu pe lângă tine pe stradă, şi nici nu m-ai recunoaşte. Nu e greu să te transformi în altcineva, zâmbi Lexy. Eu o fac tot timpul. Putea să fi fost asistentul ăla al tău, sau jumătate de duzină din oamenii pe care-i cunoşti. O vopsea de păr, o pălărie, ochelari de soare. Plus-minus pilozităţi faciale. Tot ce ştim sigur e că a fost acolo, şi a trecut şi pe-aici.

Jo dădu încet din cap.

— Şi s-ar putea întoarce.

— Mda, puse Lexy o mână peste a ei. Dar acum vom fi toţi cu ochii după el.

Jo privi mâna care i-o acoperea pe a sa. N-ar fi trebuit să se mire, îşi dădu ea seama, ca o găsea acolo, simţind-o calmă şi fermă.

— Trebuia să va fi spus la amândouă, dinainte. Tuturor ar fi trebuit să vă spun. Dar am vrut să mă descurc singură.

— Vai, ce noutate, replică Lexy cu nepăsare. Verişoară Kate, Jo zice că a vrut să rezolve ceva singură. Îţi dai seama, originală fată „Dă-te la o parte că mă descurc singură" a vrut să rezolve personal ceva.

— Ce deşteaptă eşti, mormăi Jo. Şi nici ţie nu ţi-am acordat destul credit, că voiai să-mi fii alături.

— Alte veşti, Kate, rămase Lexy cu ochii într-ai lui Jo. Ie-te-te curge cu buletine de ştiri. Jo nu mi-a acordat destul credit că sunt o fiinţă omenească inteligentă, înzestrată şi cu un dram de compasiune. Nu că ar fi crezut-o vreodată, ea sau altcineva, dar ăsta-i ultimul anunţ care-a venit pe fir.

— Uitasem ce talentată eşti la sarcasme şi, întrucât probabil merit ambele remarci usturătoare, n-am să-ţi stric cheful dovedindu-ţi că pot fi mai sarcastică decât ai spera tu să ajungi vreodată.

Înainte ca Lexy să răspundă ceva, Jo îşi întoarse mână şi-şi înlănţui degetele printre ale ei.

— Mi-a fost ruşine. Aproape la fel de mult pe cât mi-era de teamă, mi-era ruşine că avusesem un colaps. Ultimii oameni care voiam să afle erau familia mea.

Pe Lexy o potopi compătimirea. Totuşi, îşi păstra zâmbetul şi tonul afectat.

— Ei, dar asta-i o prostie, Jo Ellen. Suntem sudişti. Nimic nu admirăm mai mult decât pe proprii noştri smintiţi din familie. Ascunderea rudelor nebune

în pod e o apucătură de-a yankeilor. Nu-i aşa, verişoară Kate?

Amuzată şi umflându-se în pene de mândrie pentru puiul ei cel mic, Kate aruncă o privire peste umăr:

— Ba bine că nu, Lexy. Orice familie sudistă serioasă îşi pune ţicniţii pe proptele şi-i afişează în salonul din faţă, lângă porţelanurile cele mai fine.

Propriul ei hohot de râs o făcu pe Jo Ellen să clipească din ochi surprinsă.

— Nu sunt ţicnită.

— Nu încă, o strânse amical Lexy de mână. Dar, dacă o s-o mai ţii mult aşa, poţi ajunge drept în vârf, alături de străbunica Lida. Ea e aia, din câte-mi amintesc, care purta zi şi noapte o rochie de seară cu paiete şi susţinea că Fred Astaire venea s-o invite la dans. Cu puţin efort, ai putea şi tu aspira la aşa ceva.

Jo râse din nou, de astă dată îndelung şi cu poftă.

— Poate că tot vom merge la cumpărături, în fond, să vedem dacă găsesc o rochie de seară cu paiete, pentru orice eventualitate.

— Albastrul îţi vine cel mai bine.

Şi, fiindcă ştia că ei îi venea mai uşor decât lui Jo, Lexy îşi cuprinse sora în braţe, strângând-o cu putere.

— Am uitat să-ţi spun ceva, Jo Ellen.

— Ce anume?

— Bine-ai venit acasă.

Era trecut de 6 când au ajuns înapoi la Sanctuar. Făcuseră totuşi cumpărături şi erau încărcate cu sacose şi cutii, ca s-o dovedească. Kate încă se mai întreba cum se lăsase convinsă de Lexy să dezlănţuie acel frenetic dezmăţ de o oră şi jumătate prin magazine. Dar ştia deja răspunsul.

După ora petrecută la secţia de poliţie, toate trei simţiseră nevoia să facă o nebunie.

Când intrară în bucătărie, erau deja pregătite pentru tirada lui Brian. Acesta le aruncă o privire, văzându-le braţele pline cu dovezile trădării, şi-şi dezveli colţii.

— Ei, dar e de-a dreptul grozav, nu? Ce minune. Am deja 6 mese ocupate în sală, sunt vârât până la coate în gătit, iar voi 3 vă zbenguiţi la cumpărături. A trebui s-o târăsc aici pe Sissie Brodie ca să servească la mese şi n-are decât o fărâmă de minte. Tata prepară băuturile — cu care facem cinste într-o veselie ca să compensăm slăbiciunile serviciului — iar eu tocmai am ars două comenzi de pui, fiindcă a trebuit să mă duc acolo şi să şterg după ce proasta aia de Sissy a răsturnat un platou cu fettucine Alfredo şi creveţi, drept în poala lui Becky Fitzsimmons.

— E aici Becky Fitzsimmons şi tu ai pus-o pe Sissy s-o servească? lasă Lexy pungile jos, gâdilată până-n vârful degetelor. Ţi-a luat Dumnezeu minţile, Brian Hathaway? Sissy şi Becky se duşmănesc de moarte, de când s-au luat de păr pentru Jesse Pendlleton, care s-a culcat cu amândouă în acelaşi timp, aproape 6 luni. Apoi Sissy a aflat şi s-a dus drept la Becky, în faţa bisericii, după liturghia de Paşti, şi-a făcut-o târfă bună de nimic şi cu faţă de broască. A fost nevoie de 3 bărbaţi voinici ca să le despartă.

Retrăind cu savoare scena, Lexy îşi scoase eşarfa, scuturându-şi părul.

— A, păi un platou cu fettucine nu-i nimic. Ai noroc că Sissy n-a luat unul din cuţitele tale de măcelărie de-aici, să se ia de-a binelea după Becky.

Brian trase aer în piept, căutând să nu-şi

piardă răbdarea.

— În momentul ăsta, le număr pe toate cu câte m-a binecuvântat, Dumnezeu. Ia-ţi carnetul şi pune fundul la treabă. Ai întârziat deja o oră la program.

— Eu sunt de vină, Brian, interveni Jo, pregătindu-se să înfrunte atacul când fratele ei se răsuci spre ea. Am avut nevoie de Lexy şi cred că am pierdut noţiunea timpului.

— Eu n-am parte de luxul să pierd nici o noţiune şi n-am nevoie să-mi stai în bucătărie ţinându-i partea când e prea iresponsabilă ca să-şi facă datoria, zise Brian, ridicând capacul la piepţii de pui pe care-i prepara saute şi întorcând carnea în tigaie. Şi să nu te prind că-ncerci să fii împăciuitoare, se răsti el la Kate. N-am timp să ascult scuze.

— Nici n-aş visa să ţi le prezint, replică ţeapănă Kate. De fapt, n-aş visa nici să-mi consum energia cu cineva care-mi vorbeşte aşa.

Îşi repezi bărbia în sus, şi pluti în sala de mese, pentru a-l ajuta pe Sam la îndatoririle de barman.

— A fost vina mea, Brian, repeta Jo. Kate şi Lexy ...

— Nu te deranja, o întrerupse Lexy cu un gest nepăsător, pentru a-şi ascunde propria-i enervare. N-o să te-asculte — oricum, ştie deja tot ce e de ştiut.

Înhaţă un carnet şi ieşi cu pas apăsat pe uşă.

— Capsomană aiurită şi iresponsabilă, bodogăni Brian.

— Nu vorbi aşa despre ea. Nu e deloc cum spui.

— Şi-atunci cum e? Ce, v-aţi aliat deodată printre gondolele de la magazinul universal? Îşi cumpără două femei pantofi împreună şi dintr-o dată ajung surori de suflet?

— N-ai o părere prea bună despre specia noastră, nu? Ei bine, eu de nişte femei aveam nevoie,

şi de nişte femei care să-mi fie alături. Dacă am întârziat puţin mai mult decât îţi convine ţie...

— Decât îmi convine mie? mută el puiul pe o farfurie, strângând din dinţi, în timp ce se concentra să adauge garniturile; al dracului să fie dacă lăsa ca nişte femei să-i distrugă prezentarea mâncării. Nu-i vorba de ce-mi convine mie şi de ce nu. E vorba despre ţinerea unei firme, de păstrarea reputaţiei pe care ne-am clădit-o în aproape 45 de ani. E vorba de un om lăsat în găleată cu aproape 20 de clienţi aşteptând o masă bună, servită într-un stil plăcut şi eficient. E vorba despre a te ţine de cuvânt.

— Bine, ai tot dreptul să fii supărat, dar supără-te pe mine. Eu sunt cea care le-am tras după mine pe ziua de azi.

— Nici o grijă, umplu el un coş cu chifle proaspăt scoase din cuptor, aburinde. Sunt supărat şi pe tine cât încape.

Jo privi oalele care clocoteau pe aragaz, legumele deja tocate pe fundul de lemn. În chiuvetă se îngrămădeau vase, iar Brian lucra stângaci, incomodat de rana de la mână.

Partea cu lăsatul în găleată era perfect reală, conchise Jo. Şi toate trei se purtaseră mizerabil.

— Cum să te ajut? Aş putea spăla vasele ...

— Ai putea să nu-mi stai în drum, o întrerupse el, fără s-o privească. La asta te pricepi cel mai bine, nu?

Jo înghiţi lovitura, acceptându-şi vină.

— Da, aşa cred.

Se strecură în tăcere pe uşa din spate. Sanctuarul nu-i era ferecat, îşi spuse, aşa cum îl găsise în vise. Dar drumul de sosire şi de plecare din el rămăsese pentru totdeauna plin de bolovani şi

gropi. Iar Brian avea dreptate. Mereu fusese expertă în a se ţine la distanţă, în a lăsa plăcerile şi problemele care se coceau în casa aceea în seama altora.

Şi nici măcar nu era sigură dacă voia ca lucrurile să stea altfel. Porni prin pădure. Dacă o pândea cineva, n-avea decât s-o pândească, n-avea decât să facă afurisitele alea de fotografii până-i amorţeau degetele. N-avea să-şi trăiască viaţa în ghearele spaimei. Ba chiar spera că individul se afla acolo. Spera că era aproape, ca să-i arate ea lui. Atunci. În clipa aia.

Se opri, răsucindu-se încet, cu faţa înverşunată, scrutând umbrele verzi şi adânci. O confruntare s-ar fi potrivit perfect cu starea ei de spirit.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât o încăierare sănătoasă, plină de transpiraţie.

— Sunt mai puternică decât crezi, spuse ea cu voce tare, ascultând ecourile propriei ei voci furioase. De ce nu ieşi să ne vedem la faţă şi să aflăm? Ticălosule, apuca ea un ciomag, bătându-se cu el în palmă. Canalie ce eşti. Crezi că mă poţi speria cu-n teanc de fotografii de mâna a doua?

Lovi cu băţul într-un copac, încântată de vibraţiile undei de şoc prin braţ. O ciocănitoare îşi luă zborul de pe trunchi, pe deasupra ei, zbughind-o ca din puşcă.

— Compoziţia e jalnică, lumina infectă. Tot ce ştii tu despre capturarea stării şi texturii n-ar umple nici un degetar. Am văzut poze mai bune făcute de puşti de 10 ani, cu un Kodak de unică folosinţă.

Cu fălcile strânse, aştepta, dornică să vadă pe cineva, pe oricine, ieşind pe cărare. Voia ca necunoscutul să atace. Voia să-l facă să plătească. Dar nu se auzea decât foşnetul vântului printre

frunze, freamătul coroanelor palmierilor pitici. Lumina se schimbă, scăzând pas cu pas.

— Acum am ajuns să vorbesc şi singură, murmură ea. În ritmul ăsta, până să-mplinesc 30 de ani, voi fi la fel de sonată ca străbunica Lida. Aruncă băţul, privindu-l cum zbura dându-se peste cap în aer, cu boltă, pentru a cădea cu un zgomot înfundat într-un desiş.

Nu văzu tenişii roşi de la câţiva centimetri distanţă de locul unde nimerise, nici manşetele destrămate ale jeanşilor decoloraţi. Când se afundă şi mai adânc în pădure, nu auzi sunetul încordat al respiraţiei ce se chinuia să se calmeze, nici şoapta răguşită tremurând de emoţie crudă.

— Nu încă, Jo Ellen. Nu încă. Să fiu mai întâi gata. Dar acum va trebui să te lovesc. Acum va trebui să te fac să-ţi pară rău.

Se îndreptă încet, considerând că-şi regăsise complet controlul. Nici nu observa sângele care-i curgea din palme, unde i se înfipseră unghiile în carne.

Bănuia că ştia încotro mergea şi, familiarizat cu pădurea, porni printre copaci să i-o ia înain

PARTEA A TREIA

Iubirea e puternică precum moartea;
Gelozia este crudă ca mormântul.
CÂNTAREA LUI SOLOMON

CAPITOLUL 20

Jo nu şi-a dat seama că se hotărâse să meargă la Nathan decât când aproape ajunsese acolo. În momentul în care se opri, gândindu-se să schimbe direcţia, auzi paşii. Sub impulsul unui val de adrenalină, strânse pumnii, cu muşchii încordaţi. Se răsuci, complet pregătită să atace.

Crepusculul se lăsa în jur, lumina scăzând şi aerul îndesindu-se. Deasupra, un con de lună strălucea pe cer, prins între întuneric şi lumina. Apa legăna încet ierburile înalte de lângă malurile râului. Odată cu o rafală de vânt, un cocostârc îşi luă zborul, îndepărtându-se de ea şi de postul său. Iar din umbre apăru Nathan.

Când o văzu încetini, apoi se opri, la un pas distanţă. Avea pantofii şi tivurile destrămate ale jeanşilor umezite de iarbă, şi părul ciufulit de briza tot mai puternică. Observându-i poziţia de luptă, proptită pe vârfurile picioarelor, îşi înălţă o sprânceană.

— Ai chef de bătaie?

Jo făcu un efort să-şi descleşteze degetele, unul câte unul.

— S-ar putea.

Făcând un pas înainte, Nathan se bătu uşor cu pumnul în bărbie.

— Te-aş putea doborî în 2 runde. Vrei să încercăm?

— Poate altă dată.

Sângele care-i ţiuia în urechi începu să se liniştească. Avea umeri laţi, medită ea. Un reazem plăcut pentru cap — dacă era genul care să se reazeme.

— Brian m-a dat afară, spuse ea, vârându-şi mâinile în buzunare. Mă plimbam doar.

— Şi eu. Am terminat cu plimbatul, pentru un timp.

Mâna pe care o strânsese pumn i se destinse, atingându-i părul cu degetele.

— Dar tu?

— Nu m-am hotărât.

— De ce nu vii în casă? o luă el de mână, începând să se joace cu degetele ei. Ca să te gândeşti.

Privirea lui Jo se ridică de la mâinile lor la ochii lui, rămânând aţintită ferm acolo.

— Nu vrei să vin în casă şi să mă gândesc, Nathan.

— Intră oricum. Ai mâncat de cină?

— Nu.

— Încă mai am biftecurile alea, o strânse el mai tare de mână, conducând-o spre casă. De ce te-a dat afară Brian?

— Criză la bucătărie. Din cauza mea.

— Ei, cred că nu-ţi voi cere să mă ajuţi la pregătitul fripturilor.

Intră, aprinzând luminile pentru a risipi penumbra.

— N-am alături de ele altceva decât cartofi pai congelaţi şi un Bordeaux alb.

— Pare perfect. Pot da un telefon de la tine? Ar trebui să-i sun, să-i anunţ că nu mă întorc ... prea curând.

— Te rog.

Nathan se duse la frigider şi scoase fripturile din congelator. Era încordată ca un arc, îşi spuse el, ducând carnea la cuptorul cu microunde ca s-o dezgheţe. Furioasă la suprafaţă, nefericită pe dinăuntru.

Se întrebă de ce simţea o asemenea nevoie neînduplecată de a găsi motivele tuturor celor 3 stări. Îi ascultă murmurul vocii, în timp ce încerca să descifreze butoanele cuptorului. Era gata să ia o decizie îndrăzneaţă, sperând că avea să iasă bine, când Jo închise telefonul şi veni spre el.

— Partea asta o ştiu, spuse ea, apăsând o serie de butoane. Sunt expertă cu bombele atomice.

— Eu mă descurc mai bine când pachetul se livrează cu instrucţiuni. Pun grătarul pe foc. Am nişte CD-uri acolo, dacă vrei să asculţi puţină muzică.

Jo merse spre suportul de CD-uri, lângă micul stereo perfecţionat aflat pe gheridonul de lângă canapea. Reieşea că Nathan prefera muzică rock simplă, fără complicaţii, cu o doză din acei rebeli timpurii Mozart şi Beethoven.

Nu se putea hotărî, nu era capabilă să se concentreze asupra unei simple alegeri între Sonata lunii şi Mila pentru diavol. „Romantism sau duritate? se întrebă ea nervoasă. Ce vrei? Hotărăşte-te naibii odată ce vrei şi alege.”

— Focul va fi gata imediat, începu Nathan, în timp ce revenea, ştergându-şi mâinile pe pantaloni.

Dacă ...

— Am avut un colaps, izbucni ea.

Îşi coborî încet mâinile.

— OK.

— Cred că ar fi cazul s-o ştii, înainte să mergem mai departe decât am ajuns deja. Am fost internată în spital, la Charlotte. Am avut o prăbuşire nervoasă, un colaps mintal, înainte de a mă întoarce aici. S-ar putea să fiu nebună.

Ochii lui erau grăitori, buzele strânse. Nathan înţelese că avea cam 5 secunde ca să se decidă cum avea să reacţioneze.

— În ce sens nebună? Genul care aleargă pe străzi goală şi avertizează oamenii să se pocăiască? Sau genul am-fost-răpită-de-extratereştri? Fiindcă nu sunt cu totul convins că toţi acei răpiţi de extratereştri sunt cu adevărat nebuni.

Gura ei nu se prea relaxă, dar nici nu rămase căscată.

— Ai auzit ce-am spus?

— Mda, te-am auzit. Cer doar nişte clarificări. Vrei să bei ceva?

Jo închise ochii. Poate că nebunii se atrăgeau între ei.

— Încă n-am fugit goală pe străzi.

— Mă bucur. Dacă ai fi făcut-o, trebuia să mă mai gândesc.

Întrucât Jo începuse să se plimbe prin cameră, Nathan deduse că n-ar fi fost foarte inspirat s-o atingă. Se duse la frigider să scoată vinul şi să-l destupe.

— Deci, ai fost răpită de extratereştri şi, dacă da, e adevărat că seamănă cu Ross Perot?

— Nu te înţeleg, murmură ea. Nu te înţeleg

deloc. Am stat 2 săptămâni sub expertize psihiatrice. Nu funcţionam.

Nathan umplu 2 pahare.

— Acum pari să funcţionezi perfect, spuse el blajin, dându-i vinul.

— Multe mai ştii tu, gesticulă Jo cu paharul, înainte de a bea. Azi am fost la un pas de a mai face încă un colaps.

— Te lauzi sau te plângi?

— Şi pe urmă, m-am dus la cumpărături.

Se răsuci în loc, pornind iarăşi prin cameră.

— Nu e un semn de stabilitate să te clatini în pragul unei crize emoţionale, iar apoi să mergi să-ţi cumperi lenjerie.

— Ce fel de lenjerie?

Jo îl privi încruntată, cu ochii îngustaţi.

— Încerc să-ţi explic.

— Ascult.

Nathan riscă să ridice mâna pentru a-i mângâia obrazul cu degetele.

— Jo, chiar crezi că aş reacţiona la ceea ce-mi spui bătând în retragere şi cerându-ţi să pleci?

— Poate ...

Eliberă aerul care-i înfunda plămânii.

— Da.

Nathan îşi apăsă buzele pe fruntea ei, făcând-o s-o usture ochii.

— Atunci eşti într-adevăr nebună. Stai jos şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am. au fost ... mai multe. Stres legat de meserie. Dar nu asta m-a deranjat de fapt. Stresul poate fi folositor. Îţi menţine motivaţia, concentrarea. Presiuni, termene scadente, toate mi-au folosit întotdeauna. Îmi place să am timpul organizat, să-mi stabilesc şi să-mi respect programul. Vreau să ştiu dimineaţa când mă scol, ce voi face mai întâi, şi pe

urmă, şi la sfârşit.

— Atunci, hai să zicem că spontaneitatea nu e punctul tău forte.

— Un singur act spontan, şi tot restul se dereglează. Cum le poţi stăpâni?

— Un singur act spontan, şi viaţa devine o surpriză, mai complicată dar, adeseori, mai interesantă.

— S-ar putea să ai dreptate, dar eu n-am căutat să am o viaţă interesantă, se întoarse Jo să-şi reia plimbarea. Nu mi-am dorit decât una normală. Lumea mea a explodat odată şi nicicând n-am mai putut aduna cioburile. Deci, mi-am clădit altă lume. Am fost nevoită.

Nathan se îndreptă, încordat, iar gustul vinului rămas pe limbă se acri.

— Din cauza mamei tale?

— Nu ştiu. Parţial, cu siguranţă. Medicii precis au considerat că da. Avea cam vârsta mea de-acum când ne-a părăsit. Medicilor li s-a părut un lucru interesant. M-a abandonat. Nu cumva repetam ciclul, abandonându-mă şi eu pe mine însămi?

Clătinând din cap, reveni spre el.

— Dar nu era numai atât. Am suportat asta aproape toată viaţa. I-am făcut faţă, fir-ar să fie. Singură mi-am ales drumul şi l-am urmat, drept, fără ocolişuri. Îmi plăcea ceea ce făceam, încotro mă îndreptam. Mă satisfăcea.

Ştiind că mâna nu-i mai putea sta nemişcată, Nathan puse paharul deoparte.

— Jo Ellen, ceea ce s-a întâmplat înainte, ce-au făcut alţii, indiferent cine erau pentru noi, nu poate distruge ceea ce suntem. Ceea ce avem. Nu putem lăsa să se întâmple asta.

Jo închise ochii, uşurată şi alinată de cuvintele lui.

— Acelaşi lucru mi-l spun şi eu. În fiecare zi. Am început să visez. Dintotdeauna am avut vise foarte vii, dar astea deja mă iritau. Nu dormeam bine, nu mâncam. Nici nu mai ţin minte dacă a început înainte sau după ce au sosit primele fotografii.

— Care fotografii?

— Cineva a început să-mi trimită fotografii, cu mine. Numai ochii mei, la început. Doar ochii.

Îşi frecă braţul cu o mână, pentru a-şi alunga înfrigurarea.

— A fost înfiorător. Am încercat să nu le iau în seamă, dar n-au încetat. Apoi, am primit un pachet întreg, zeci de fotografii cu mine. Acasă, pe teren, la piaţă. Oriunde mă duceam. Fusese acolo, urmărindu-mă.

Mâna i se mişca încet, constant, peste inima care-i bătea tot mai repede.

— Şi mi s-a părut că vedeam ... mai mult. Aveam halucinaţii şi am intrat în panică. Şi atunci m-am prăbuşit.

În sufletul lui Nathan se dezlănţui mânia, cu o şfichiuire furioasă ca de bici.

— Un ticălos te urmărea, te hărţuia, te chinuia, şi te învinuieşti singură că ai cedat?

Întinse spre ea mâinile, de astă dată sigure, şi o trase spre el.

— Nu i-am putut face faţă.

— Termină. Cât de mult e obligat un om să suporte? Canalia, să te facă să treci prin aşa ceva.

Privi peste umărul ei, dorindu-şi cu ferocitate să aibă pe cineva pe care să se descarce, să-l ia la pumni.

— Ce măsuri a luat poliţia din Charlotte?

— N-am reclamat cazul la Charlotte.

Jo făcu ochii mari când Nathan o smuci îndărăt. Şi i se dilatară şi mai mult, la vederea furiei sălbatice dintr-ai lui.

— Ce naiba vrei să spui, că n-ai reclamat? L-ai lăsat să scape nepedepsit? N-ai făcut nimic?

— Trebuia să plec. Nu voiam decât să scap. N-am rezistat. Abia mai eram în toate minţile.

Când deveni conştient că degetele i se înfigeau în umerii ei, Nathan îi dădu drumul. Smulgând paharul de pe masă, se îndepărtă. Şi-şi aminti cum arătase Jo când o văzuse pentru prima oară pe insulă. Palidă, epuizată, cu ochii încercănaţi şi nefericiţi.

— Aveai nevoie de un sanctuar.

Jo expiră în 3 spasme convulsive.

— Da, aşa cred. Azi, am descoperit că nu-l găsisem. A venit şi aici.

Hotărâtă, îşi înghiţi noul nod de panică din gât.

— Mi-a expediat fotografii din Savannah. Fotografii pe care le făcuse aici, pe insulă.

Alt val de furie îl sfâşie pe Nathan, cu gheare înroşite în foc. Adunându-şi toată stăpânirea de sine, se întoarse încet.

— Atunci, îl vom găsi. Şi-l vom opri.

— Nici măcar nu ştiu dacă mai e pe insulă. Dacă se mai întoarce, dacă... Nu ştiu de ce, şi asta e partea cea mai rea. Dar acum o privesc în faţă şi o voi înfrunta.

— Nu e nevoie s-o înfrunţi singură. Eşti importantă pentru mine, Jo Ellen. Nu te voi lăsa s-o înfrunţi singură. Şi va trebui să accepţi şi acest lucru.

— Poate că pentru asta am venit aici. Poate că de asta a trebuit să vin aici.

Nathan puse din nou vinul jos, ca să-i poată cuprinde faţa în ambele mâini.

— Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Să crezi asta.

Jo o crezu, puţin prea uşor, puţin prea mult, şi încercă să bată în retragere.

— E bine să ştiu că eşti de partea mea, dar trebuie să-i pot face faţă singură.

— Ba nu, îşi coborî el încet gura peste a ei. Nu trebuie deloc.

Inima lui Jo începu să palpite într-o panică de alt fel.

— Poliţiştii au spus...

— Ai fost la poliţie?

— Azi. Am...

Un moment, îşi pierdu şirul gândurilor, când gura lui i-o atinse iarăşi pe a ei.

— Au spus că vor cerceta, dar nu prea au ce să cerceteze. N-am fost ameninţată.

— Te simţi ameninţată, îşi trecu Nathan mâinile în josul umerilor ei şi peste aceştia. Este mai mult decât de-ajuns. Îi vom pune capăt.

O mângâie cu buzele pe obraz, peste tâmplă şi prin păr.

— Voi avea grijă de tine, murmură el.

Cuvintele începură să se învârtească prin mintea ei ameţită, refuzând să se aşeze.

— Ce?

Nathan se îndoia că vreunul dintre ei era gata să primească adevărul pe care tocmai îl descoperise. Simţea nevoia să aibă grijă de ea, să-i risipească tulburarea, să-i însenineze inima. Şi trebuia să fie sigur că, orice-ar fi făcut, n-avea să rupă firele subţiri ale relaţiei pe care tocmai începeau s-o ţească între ei.

— Lasă totul deoparte pentru câtva timp. Ia-ţi o seară de relaxare.

Îşi plimbă degetele în susul şi-n josul spatelui ei, înainte de-a se retrage ca s-o studieze.

— N-am văzut în viaţa mea pe cineva care să aibă mai mare nevoie de-o friptură în sânge şi de un pahar de vin.

Jo îşi dădu seama că îi acorda timp. Era bine aşa. Era cel mai bine. Reuşi să surâdă.

— Sună într-adevăr tentant. Ar fi frumos să nu mă gândesc nici un moment la toate astea, pentru o oră măcar.

— Atunci, punem fripturile pe grătar, şi poţi scoate cartofii prăjiţi. Iar eu te voi face să plângi de plictiseală, vorbindu-ţi de noul proiect pe care-l am în minte.

— Poţi să-ncerci, dar nu plâng prea uşor.

Se întoarse spre congelator, îl deschise, apoi îl închise la loc.

— Nu-mi place sexul.

Nathan făcu un pas de lângă cuptorul cu microunde. Îi fu necesar să-şi dreagă glasul înainte de-a o putea privi din nou în faţă.

— Mă scuzi?

— E clar că şi asta face parte din pachetul pe care-l pregătim aici.

Jo îşi înlănţui mâinile. Cel mai bine era să fie deschisă, îşi spuse ea. Practică. Mai ales din moment ce cuvintele fuseseră rostite şi nu mai putea da înapoi.

Trebuia să înceteze odată să tot lase vinul jos, hotărî Nathan şi, luând din nou paharul, sorbi încet, prelung.

— Nu-ţi place sexul.

— Nu-l detest, îşi desparţi Jo degetele pentru a putea gesticula cu o mână. Nu ca pe nucile de cocos.

— Nuci de cocos.

— Nucile de cocos nu le pot suferi — până şi

mirosul mă îngreţoşează. Sexul e ca, nu ştiu, tarta cu brânză.

— Tarta cu brânză.

— Am o părere ambivalentă despre el.

— M-hm. Adică îl iei sau îl laşi în pace. Dacă se găseşte bine, dar de ce să te abaţi din drum?

Umerii ei se relaxară.

— Cam asta ar fi. M-am gândit că ar trebui să-ţi spun, ca să nu-ţi faci prea mari speranţe dacă ne culcăm împreună.

Nathan îşi trecu limba peste dinţi.

— Poate n-ai avut parte de nici o tartă bine preparată ... în experienţa ta.

Jo râse:

— E cam acelaşi lucru.

— N-aş prea crede.

Îşi termină vinul, apoi puse jos paharul gol. Ochii săi amuzaţi deveniră prudenţi, când se apropie de ea.

— Şi mă simt obligat să dezbat subiectul. Chiar acum.

— Nathan, n-am vrut să te provoc, a fost doar o ...

Cuvintele i se opriră în gât, când Nathan o culese de pe picioare.

— Stai o clipă!

— În colegiu, am făcut parte din echipa de dezbateri.

Era o minciună, dar i se părea o replică prea bună, ca să n-o folosească.

— N-am spus c-am să mă culc cu tine.

— Ce-ţi pasă? porni el pe scurtul culoar. Eşti ambivalentă, mai ştii? O culcă pe pat, lăsându-se deasupra ei.

— O mică tartă, n-a făcut rău nimănui.

— Nu vreau să...

— Ba vrei să...

Îşi coborî gura spre a lui Jo, lăsând doar o distanţă infimă.

— Şi eu vreau, şi am vrut-o tot timpul. Astă seară eşti într-o dispoziţie sinceră, nu, Jo? Vrei să spui că nu te întrebi, că nu doreşti?

Trupul îi era cald şi solid, ochii limpezi, direcţi.

— Mă întreb, răspunse Jo.

— Merge şi aşa.

Şi-şi prăvăli gura peste a ei.

Gustul lui, nevoia bruscă şi tăioasă îi risipiră din cap toate grijile. Recunoscătoare, ştiind că Nathan nu aştepta de la ea mai mult decât atâta cât avea, ridică braţele să-l cuprindă.

— Gura ta, îi zgârie el cu dinţii buza de sus, minunat de plină. Christoase, cât de mult am dorit gura asta. Mă scoate din minţi.

Lui Jo i-ar fi venit să râdă şi aproape o făcu. Apoi, limba lui se încurcă fierbinte cu a ei şi o neaşteptată arsură o sfredeli în jos, pentru a-i învăpăia locul dintre coapse. Fu necesar doar un geamăt pentru ca să-l facă să se afunde şi mai adânc.

Năucită, îşi strânse pumnii în părul lui. Înainte, n-o mai sărutase niciodată astfel. Jo nu ştiuse că acea plăcere între o gură şi alta putea provoca o mie de dureri dezlănţuite într-o mie de locuri. Mâinile lui rămaseră strânse caus în jurul feţei sale, ca şi cum tot ce-şi dorea s-ar fi adunat numai acolo.

Jo se mişca dedesubt, tremurând, apoi arcuindu-şi şoldurile. Nathan fu nevoit să-şi smulgă gura de pe a ei şi să i-o apese pe gât, pentru a nu se grăbi amândoi prea tare. Mirosul pielii ei, acel iz de aromă a primăverii timpurii, fu încă un şoc binevenit pentru organismul lui. Zăbovi pe loc, chinuindu-i pe

amândoi până când pulsul de sub limba lui o luă la goană.

O desfăcea nod cu nod. Moment cu moment, trupul ei se destinse, cu mutările şi cutremurele dinăuntru-i întinzându-se, crescând. O surescita faptul că nu-şi prea putea trage respiraţia, nu era sigură unde avea să se deplaseze în continuare gura lui. Fermecată, îşi trecu mâinile peste umerii săi, pe spate, mulţumită de relieful şi fluiditatea muşchilor bărbăteşti sub degete.

Când gura lui Nathan reveni lacomă la a ei, Jo i-o întâmpină cu recunoştinţă, desfătându-se în fiorii ascuţiţi ce-i zvâcneau prin tot sistemul. Se arcui din nou, puţin cam frustrată de barierele care o împiedicau să-l absoarbă în ea. Nevoia de descărcare fizică era mult mai mare decât îşi imaginase.

Nathan îi prinse lobul urechii între dinţi, muşcând uşor.

— De data asta, nu mai alegem ambivalenţa.

Se retrase, încălecând-o. Ultimele raze de soare şiroiau pe fereastra de la apus, incendiind aerul. Părul lui Jo strălucea în jurul feţei că o aureolă, roşu profund, fumuriu, ca frunzele de toamnă. Ochii ei erau albaştri precum cerul în toiul verii, iar pielea avea trandafiriul delicat de primăvară.

Nathan îi ridică mâna, sărutându-i rând pe rând degetele.

— Ce faci?

— Te savurez. Îţi tremură mâna, iar ochii ţi-s plini de nervi. Îmi place, îi frecă el o falangă cu dinţii. E excitant.

— Nu mi-e frică.

— Nu, eşti doar derutată.

Îi lăsă mâna jos, descheindu-i primul nasture al bluzei.

— Aşa e şi mai bine. Nu ştii ce-am să te fac să

simţi în continuare.

După ce îi descheie bluza, o deschisese şi-şi lăsă încet privirea să-i alunece în jos. Pe dedesubt, Jo purta un sutien albastru-electric, satinul lucios coborând decoltat peste movilele palid-lăptoase ale sânilor.

— Ei, ei, reveni el cu privirea spre a ei, deşi stomacul i se crispă de poftă s-o devoreze. Cine-ar fi crezut?

— Nu-i al meu.

Jo se blestemă în sinea ei, când Nathan zâmbi.

— Vreau să zic, l-am cumpărat şi îl port, numai ca să scap de gura lui Lexy.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Lexy.

Cu blândeţe, privindu-i faţa, îşi trecu degetele mari pe deasupra marginii cupelor. Genele lui Jo tresăriră şi coborâră.

— Ai reţineri faţă de mine, o mângâie el cu un centimetru mai jos. N-am să te las. Vreau să te aud oftând, Jo Ellen. Vreau să te aud gemând. Şi pe urmă, să te aud ţipând.

Jo deschise ochii, dar respiraţia i se opri în piept, când Nathan îi frecă sfârcul cu un deget.

— O, Doamne.

— Ascunzi prea mult din tine, şi nu numai trupul ăsta remarcabil. Ascunzi prea mult din Jo Ellen. Iar eu voi vedea totul şi voi avea totul, până să terminăm.

Îi deschise catarama din faţă a sutienului, privindu-i sânii cum se revărsau eliberaţi. Apoi, coborându-şi capul, începu să-i devoreze. Jo gemu într-adevăr, după care sunetele scoase de ea deveniră scâncete repezi, nestăpânite. Durerea era insuportabilă, iraţională. Se mişca agitată sub el,

pentru a şi-o potoli, nereuşind decât să-şi accelereze şi mai mult palpitaţiile.

Îl trase de cămaşa, smulgându-i-o peste cap şi aruncând-o violent în lături, pentru a-i simţi carnea înfierbântată. Înăuntrul ei se dezlănţuia furtuna, azvârlind-o tot mai aproape de piscul acela înalt şi ascuţit, trăgând-o apoi înapoi, doar cu câţiva paşi, înainte de a o lua pe aripile ei.

Gura lui, mâinile, o cutreierau toată, sfidând-o să păstreze ritmul, făcând să-i fie imposibil altceva decât să se poticnească orbeşte. Se zvârcoli, încercând să se elibereze. Oriunde exista aer, avea un punct de care să se agaţe.

Dar Nathan o ţinea captivă, întemniţată în voluptatea aceea cumplită. Şi nu-i dădea de ales decât să îndure violentul război al senzaţiilor în lupta cu alte senzaţii. Îi trase pantalonii de pe şolduri, dezvăluind fâşia albastră de satin. Gura îi coborî pe abdomen, tot mai jos, cu respiraţia trudită îngroşând aerul, laolaltă cu a ei. Jo nu-şi auzi propria voce cerând, dar Nathan, da. Nu trebui decât să strecoare un deget sub satinul acela, decât s-o atingă, pentru a o face să explodeze.

Trupul i se încordă convulsiv sub el, legănat de valuri-valuri de plăcere topită. Nathan îşi lipi faţa de pântecul ei care trepida, în timp ce propriu-i trup răspundea cutremurându-se.

Slavă Domnului, slavă Domnului, atâta doar îşi putu spune Jo, când tensiunea se scurse din ea. Muşchii i se înmuiară şi trase cu sete aer în piept. Numai pentru a-l expira iarăşi, cu un ţipăt înfundat, când degetele acelea iscusite şi neiertătoare o aţâţară din nou. Crezuse că asta era tot? Sângele lui Nathan vâjâia dureros prin cap, prin inimă, prin şale, când îi smulse opreliştea subţire. Crezuse că avea să-l lase pe vreunul din ei să se oprească înainte de nebunia

totală? Îi smuci şoldurile în sus şi, cu limba, începu s-o distrugă. Iar Jo ţipă.

Braţele i se repeziră înapoi, cu degetele lovindu-se de stâlpii metalici, lucioşi, ai tăbliei patului, după care se agăţară cu disperare, parcă pentru a-i împiedica trupul să fie dus de curent. În spatele pleoapelor ei închise pulsau lumini de un roşu violent, iar pe sub piele sângele îi curgea primejdios de repede. Se sfărâmă iarăşi, în mii de cioburi zburând care-ncotro.

Apoi mâinile lui le apucară pe ale ei peste stâlpii patului. Se afundă în ea, umplând-o, o posedă nemilos, pentru a o urca din nou spre culme, cu mişcări prelungi, lente, deliberate. Chiar în timp ce vederea i se înceţoşă, Jo îi putu distinge ochii, de o intensitate sfredelitoare, cenuşiul pur închizându-se spre negru.

Neputincioasă, îi preluă ritmul, cu respiraţia întretăiată şi sfâşiată când Nathan accelera. Odată cu împingerile lui, repezi şi puternice, începu şi ea să pompeze din şolduri.

Când gura i-o cuprinse pe a sa, nu mai putu decât să capituleze. Când trupul i se rostogoli în sfârşit, complet în afara oricărui control, nu mai putu decât să-şi dea drumul. Iar Nathan nu mai putu decât s-o urmeze.

Nu ştia dacă adormise. Aproape se întrebă dacă nu cumva căzuse pur şi simplu în comă. Dar, când deschise ochii, afară se întunecase complet. Sau asta, îşi spuse ea ca prin ceaţă, sau orbise. Nathan zăcea deasupra, cu capul rezemat între sânii ei. Îi simţea bătăile repezi ale inimii, auzea foşnetul scăzut al vântului prin plasele de la ferestre. O simţi mişcându-se infim.

— Încă o clipă, şi nu te mai strivesc.

— Nu-i nimic. Aproape pot să respir.

Buzele lui se arcuiră când şi le trecu peste latura sânului ei, dar se rostogoli la o parte. Înainte ca Jo să se poată mişca, o cuprinse cu un braţ şi o trase spre el.

— Tartă cu brânză, vezi să nu.

Jo deschise gura, convinsă că avea să-i vină un comentariu spiritual. Dar nu ieşi decât un hohot de râs.

— Poate că m-am lipsit de deserturi, un timp.

— Atunci, ai nevoie de porţii duble.

Se cuibări lângă el, pe negândite.

— Dacă încercăm un supliment, o să ne omorâm.

— Ba n-o să ne omorâm. Ne ocupăm mai întâi de biftecurile alea şi-am să te cherchelesc puţin. Cum, că tot veni vorba, plănuiserăm iniţial. Apoi, luăm şi suplimentul.

— Plănuiseşi să mă îmbeţi?

— Era una din ideile mele. Apoi, mai aveam una cu o căţărare pe panouri până în balconul tău. Un fel de scenariu de răpire.

— Ţi-ai fi rupt gâtul.

— Nu, Brian şi cu mine ne zbenguiam ca maimuţele pe panourile alea, tot timpul.

— Sigur, când aveaţi 10 ani.

Jo se sălta în cot, scuturându-şi părul înapoi.

— Acum eşti cu vreo sută de livre mai greu şi mă îndoiesc că ţi-ai păstrat agilitatea.

— Nu e momentul să aduci în discuţie agilitatea mea.

Zâmbind, îşi rezemă fruntea de a lui.

— Ai perfectă dreptate. Poate o să-mi faci o surpriză, într-o noapte.

— Poate. Dar acum... o trase el încet de păr,

înainte de a se ridica în capul oaselor. Mă duc să-ţi pregătesc cina.

— Nathan.

Jo îşi ridică o mână peste cuvertura mototolită, în timp ce el îşi cauta pantalonii.

— De ce-ţi dai atâta osteneală pentru mine?

Un moment, nu-i răspunse. Nu putea fi sigur de mişcările lui, nici de cuvinte. După ce îşi trase pe el blugii, îi studie silueta în întuneric:

— N-a fost necesar decât să te văd, Jo Ellen. Atâta tot. Mi s-a tăiat respiraţia şi încă nu mi-am regăsit-o.

— Sunt încurcată complet, Nathan, înghiţi ea cu greu, recunoscătoare că întunericul îl împiedica să-i distingă fata. Nu se putea ca jinduirea care se adunase în ea să nu se vadă. Nu ştiu ce cred, ce simt, despre nimic. Despre nimeni. Ţi-ar fi mai bine dacă te-ai desprinde.

— Am ales şi calea cea uşoară, de câteva ori. De obicei, duce la plictiseală. Până acum, numai plicticoasă n-ai fost.

— Nathan...

— Crede-mă că-ţi pierzi vremea discutând cu mine în timp ce stai goală în patul meu.

Jo îşi trecu o mână prin păr.

— Bine zis. Ne certăm mai târziu.

— Perfect. Eu mă duc să mai pun nişte tăciuni sub grătar.

Şi, întrucât plănuia s-o mai aibă o dată goală în patul lui înainte ca seara să se sfârşească, nu credea că urmau să aibă prea mult timp de discuţii.

CAPITOLUL 21

— Rămâi, o cuprinse Nathan pe Jo de talie cu braţele, frecându-şi nasul în ceafa ei; avea părul încă umed de la duşul pare care-l făcuseră împreună; mirosul de săpun pe pielea ei îl excită din nou. Am să-ţi fac micul dejun, mâine dimineaţă.

Jo îl cuprinse cu braţul pe după gât. O uimea să vadă cât de uşor le era să fie atât de apropiaţi.

— N-ai din ce să mi-l faci.

— Pâine. Am pâine, o răsuci el în loc, pentru a se putea delecta cu arcuirea superbă a gâtului şi a umărului ei. Sunt un geniu la prăjitul pâinii. Mi s-a dus vestea pentru pâinea mea prăjită.

— Oricât de apetisant sună, Nathan, încercă ea să se smulgă din mâinile lui prădalnice, cu un sunet aflat undeva între râs şi geamăt, o să ne omorâm şi trebuie să merg acasă.

— Abia e miezul nopţii.

— E trecut de 1.

— Ei, atunci, fiind practic dimineaţă, poţi foarte bine să rămâi,

O dorea şi ea. Când gura lui i-o apasa pe-a ei, convingător, o dori şi mai mult.

— Am de rezolvat unele lucruri acasă. Şi trebuie să-l împac pe Brian, pentru încurcătura în care l-am lăsat aseară.

Îşi ridică mâinile pe faţa lui, placându-i senzaţia acesteia sub degete. Obraji, barbie, ţepii bărbii. Explorase vreodată chipul unui bărbat în acest fel? O dorise măcar?

— Şi trebuie să mă gândesc, se retrase ea cu fermitate. Sunt o gânditoare, Nathan. O planificatoare. Ăsta-i un teritoriu nou pentru mine.

Nathan îi masă cu un deget cuta care îi apăruse între sprâncene.

— Nu mă convingi decât să schimb încontinuu

direcţia cu tine. Un nou val de nervozitate îi străbătu pielea.

— Atunci, va trebui să rămân cu un pas mai înainte. Dar acum trebuie să mă duc acasă.

Dându-şi seama că era hotărâtă, Nathan îşi impuse să revină asupra imaginii plăcute a deşteptării lângă ea, dimineaţa.

— Te duc cu maşina.

— Nu e nevoie să…

— Jo, îi puse el mâinile pe umeri, vorbind încet şi categoric. Nu vei ieşi singură pe întuneric.

— Nu mi-e frică. Nu-mi va mai fi frică niciodată.

— Bravo ţie. Dar tot te conduc. Sau putem să ne luăm la ceartă pe tema asta, te manevrez din nou spre dormitor şi te duc acasă mâine dimineaţă. Tatăl tău are armă?

Jo râse, suflându-şi bretonul din ochi.

— E foarte puţin probabil să te împuşte fiindcă te-ai culcat cu mine.

— Dacă trage, contez pe tine să mă oblojeşti până mă vindec.

Îşi luă cheile de pe bufet.

— Sunt sudistă, îi aminti Jo, în timp ce porneau spre uşă. Voi găsi chiar şi un jupon din care să rup bandaje.

— Pentru aşa ceva, aproape că ar merita să fiu împuşcat.

În timp ce urca în jeep, Jo întrebă:

— Ai fost vreodată împuşcat?

— Nu, se aşeză el alături pornind motorul. Dar mi-am scos amigdalele. Ce poate fi mai rău de-atât?

— Multe, cred.

Îşi întinse picioarele, se rezemă de spătar, şi

închise ochii. Era frântă, cuprinsă de o oboseală delicioasă. Avea muşchii destinşi şi mintea înceţoşată plăcut. Simţea aerul că o mătase pe piele.

— Pe insula asta, murmură ea, nopţile cele mai plăcute sunt atunci când îţi sună liniştea în urechi şi nu mai e treaz nimeni. Poţi simţi mirosul copacilor şi al apei. Marea e o şoaptă în fundal, ca bătaia unei inimi.

— Poţi fi singură, fără a te simţi singură.

— Mmm. Când eram mică, îmi imaginam cum ar fi dacă aş fi complet singură, dacă pentru câteva zile aş avea doar pentru mine toată insula. Ar fi fost numai a mea, oriunde mergeam, oriunde mă uitam. Mă gândeam că aşa ar fi. Dar apoi am visat-o şi mi s-a făcut teamă. În vis, alergam mereu prin casă, în pădure, pe plajă. Voiam să găsesc pe cineva, pe oricine, care să-mi fie alături. Însă eram singură de tot. Şi mă trezeam plângând după tata.

— Iar acum, faci fotografii ale singurătăţii.

— Cred că da.

Oftă şi deschise ochii. Iar afară, prin întuneric, văzu un licăr de lumină.

— Kate mi-a lăsat o lampă aprinsă.

Era liniştitoare acea lumină de acasă. O privi dansând printre copaci, învingând umbrele. Cândva, fugise de acea lumină, iar odată alergase spre ea. Spera că avea că vină vremea când va putea merge în oricare direcţie, fără teamă.

În timp ce se apropiau de capătul aleii, văzu o siluetă ridicându-se din balansoarul de pe verandă. Stomacul îi făcu o tumbă dizgraţioasă, înainte că Nathan să-i acopere mâna cu a lui.

— Stai aici. Încuie portierele.

— Nu, eu... expiră ea tremurător. E Brian, adăugă ea simţindu-se prost din cauza valului de uşurare care o cuprinsese.

Nathan dădu din cap, recunoscându-l şi el pe Brian, când acesta ieşi la lumină.

— OK, să mergem.

— Nu, îi strânse ea scurt mâna cu care i-o acoperea pe a sa. Să nu complicăm lucrurile. Dacă are nevoie să mai urle puţin la mine, o merit, şi nu vreau să vă măsuraţi din ochi şi să-ncercaţi să descoperiţi cum să rezolvaţi faptul că sunteţi prieteni, iar tu te culci cu sora lui.

— Nu pare să fie înarmat.

Aceste cuvinte o făcură să râdă, aşa cum dorise Nathan.

— Du-te acasă, îşi schimbă Jo poziţia, găsind că era foarte simplu să se aplece spre el, atingându-i buzele cu ale sale. Brian şi cu mine ne vom descurca singuri cu bagajele de familie. Suntem prea politicoşi ca să putem face o treabă bună sub ochii tăi.

— Vreau să te văd mâine.

Jo deschise portiera.

— Vino la micul dejun — dacă nu cumva eşti hotărât să te răsfeţi cu pâinea prăjită faimoasă în lumea întreagă.

— Voi fi aici.

Porni spre verandă, aşteptând până auzi jeep-ul pornind în marşarier, înainte de a urca scara.

— Bună seara, îl salută ea rece pe Brian. E o noapte plăcută de stat pe verandă.

O privi lung un moment, după care se mişcă atât de repede, încât Jo aproape că ţipă. Braţele lui o cuprinseră strâns.

— Iartă-mă. Îmi pare atât de rău.

Amuţită de uimire, începu să-l bată uşor pe spate, apoi exclamă uşor când Brian o smulse de lângă el, zgâlţâind-o.

— Numai tu eşti de vină. Atât de tipic, atât de-al naibii de tipic pentru Jo Ellen.

— Cum? se prăvăli indignarea peste surpriză, făcând-o să-l împingă. Ce naiba vrei să spui? Şi nu mă mai maltrata.

— Maltrata? Ar trebui să-ţi trag un şut în fund de să-ţi iasă pe urechi. De ce naiba n-ai spus nimănui ce se întâmplă? De ce nu mi-ai spus că aveai necazuri?

— Dacă nu-mi dai drumul în clipa asta.

— Nu, continui la fel ca întotdeauna, împingând oamenii la o parte din drum pentru ca tu să poţi...

Se întrerupse, cu un mormăit, în momentul când pumnul ei îl lovi în stomac. Lovitura fu rapidă şi destul de puternică pentru a-l lua pe nepregătite. Coborându-şi mâinile, o privi cu ochii îngustaţi.

— Nici asta nu s-a schimbat. Întotdeauna ai ştiut să dai pumni.

— Ai noroc că nu ţi-am ochit mutra asta drăgălaşă.

Trăgându-şi nasul, Jo îşi frecă braţele, în locurile unde o strânseseră degetele lui. A dracului să fie dacă avea chef să rămână cu vânătăi.

— Se vede clar că nu ai dispoziţie ca să porţi o discuţie rezonabilă, civilizată. Aşa că mă duc la culcare.

— Un singur pas să faci spre uşa aia, şi te iau la bătaie pe genunchi.

Jo se ridică pe vârfuri, înfigându-şi faţa într-a lui.

— Să nu mă ameninţi, Brian Hathaway.

— Să nu mă pui tu la încercare, Jo Ellen. Stau aici de peste 2 ore, mort de îngrijorare, aşa că am toate motivele să mă achit.

— Am fost cu Nathan, cum ştii foarte bine. Şi

nu ai nici un motiv să te îngrijorezi pentru viaţa mea sexuală.

Brian scrâşni din dinţi.

— Nu vreau s-aud de ea. Nici măcar să mă gândesc nu vreau. Nu discut despre faptul că tu şi Nathan vă... Nu vorbesc despre asta.

Jo îşi muşcă partea interioară a obrazului, pentru a nu zâmbi. Dacă ar fi ştiut că-i era atât de uşor să-şi domine fratele, ar fi folosit acel procedeu de ani de zile.

— Bine.

Mulţumită de punctul câştigat, porni agale spre balansoarul de pe verandă şi se aşează. Îşi înclină capul, scoţându-şi o ţigară.

— Şi cam despre ce ai vrea să auzi, să te gândeşti, să vorbim, Brian?

— Nu-mi veni cu figura asta de mare frumoasă sudista, Jo. Nu te prinde.

Jo aprinse bricheta.

— E târziu şi sunt obosită. Dacă ai ceva de spus, spune odată, ca să mă duc la culcare.

— Nu trebuia să fii singură.

Glasul lui devenise mai calm, atrăgându-i privirea.

— Nu trebuia să treci prin toate acele lucruri singură, să stai singură în spitalul ăla. Şi vreau să ştii că tu ai ales aşa.

Trase încet din ţigară.

— Da, eu am ales. Era problema mea.

— Aşa e, Jo, făcu Brian un pas înainte, agăţându-şi degetele mari în buzunarele din faţă, pentru a nu strânge pumnii. Problemele tale, victoriile tale, viaţa ta. Niciodată nu ai găsit de cuviinţă să împărtăşeşti altcuiva din toate astea. De ce ar fi acum

altfel?

Stomacul ei se crispă nervos.

— Ce-ai fi făcut?

— Aş fi putut să fiu alături de tine. Ţi-aş fi fost alături. Mda, te şochează ca toţi dracii, nu? continuă el, înainte ca Jo să-şi coboare privirea. Nu mă interesează cât de încurcată e familia asta, nu trebuia să înfrunţi totul singură. Şi nu vei rămâne singură şi de-acum încolo.

— Am fost la poliţie.

— Nu vorbesc numai de poliţie, deşi orice nătărău s-ar fi dus să reclame când a început totul, în Charlotte.

Jo scuturǎ scrumul şi mai trase un fum.

— Ar fi bine să te hotărăşti dacă vrei să mă ridiculizezi sau să mă jigneşti.

— Le pot face pe amândouă.

Nemulţumită, aruncă ţigara, privind jarul roşu rostogolindu-se prin întuneric şi dispărând.

— Am venit acasă, nu?

— Asta, cel puţin, a fost cât de cât logic. Ai venit acasă arătând de parcă ai fi fost târâtă pe 5 mile de drum cu hârtoape, şi pe urma n-ai spus nimănui ce ţi se întâmplase. Decât lui Kirby. I-ai spus lui Kirby, nu-i aşa, după ce te-am dus eu pe sus până acolo? o fulgeră el din ochi. Rezolv eu şi cu ea, mai târziu.

— Las-o-n pace. I-am spus despre colaps şi atâta tot. E o chestiune medicală şi nu e obligată să-i povestească amantului ei despre problemele medicale ale pacienţilor.

— I-ai spus şi lui Nathan.

— Abia astă seară. Astă seară i-am povestit totul, fiindcă mi s-a părut normal şi corect.

Obosită, îşi frecă fruntea. O bufniţă uguia monoton, undeva în întunecimea răcoroasă. Jo şi-ar fi dorit să-i găsească pomul, să se caţere pe crengi şi să

se cuibărească acolo în linişte.

— Vrei să o iau de la început cu tine, Brian? Vrei să reiau totul, cuvânt cu cuvânt, până-n cele mai mici amănunte?

— Nu, oftă el, aşezându-se alături. Nu, nu e nevoie să iei totul de la capăt. Cred că, dacă mi-ai fi spus, dacă nu eram toţi atât de suciţi... M-am gândit la asta în timp ce stăteam aici, întărâtându-mă să mă reped la tine.

— Nu era nevoie de prea mult. Deja te înfuriaseşi pe mine. Mă dăduseşi afară din casă.

Brian râse scurt, aspru.

— Tu eşti de vină că m-ai lăsat. E şi casa ta.

— E casa ta, Brian. Întotdeauna a fost a ta, mai mult decât a oricui altcuiva, spuse ea încet, pe un ton de încuviinţare calmă. Tu eşti cel care ţine cel mai mult la ea şi o îngrijeşte cel mai mult.

— Şi te deranjează cu ceva?

— Nu. În fine, poate puţin, dar mai mult mă uşurează. Nu am de ce să-mi fac griji că intră apa prin acoperiş, fiindcă ţi le faci tu.

Îşi înclină capul pe spate, privind zugrăveala albă, lucioasă a verandei, apoi grădinile luminate de lună. Clopoţeii de vânt zăngăneau, fântână arteziană era închisă pe timpul nopţii, iar mirosul trandafirilor moscaţi plutea pătrunzător pe adierile vântului.

— Nu vreau să trăiesc aici. Mult timp, am crezut că nici măcar să mă întorc aici nu doream. Dar m-am înşelat. Vreau să revin. Toate cele de-aici înseamnă pentru mine mai mult decât mi-am îngăduit să cred. Vreau să ştiu că pot să mă întorc din când în când. Că mă pot aşeza aici într-o noapte caldă şi senină ca şi asta, mirosind măzărichea şi iasomia şi trandafirii mamei. Lexy şi cu mine nu putem locui aici

la fel ca tine. Dar cred că amândouă avem nevoie să ştim că Sanctuarul stă pe colina lui ca întotdeauna şi nimeni nu ne va încuia uşa în nas.

— Nimeni n-ar face aşa ceva.

— Am visat că uşile erau încuiate şi nu puteam intra în casă. Nimeni nu venea când strigam şi toate ferestrele erau întunecate şi pustii.

Închise ochii, dorind să reia totul în minte, dorind să ştie că acum se putea împotrivi.

— Mă rătăcisem în pădure. Eram singură şi speriată şi nu mai găseam drumul. Apoi m-am văzut pe mine însămi stând pe celălalt mal al răului. Doar că nu mai eram eu. Era mama.

— Întotdeauna ai avut vise ciudate.

— Poate că dintotdeauna am fost nebună, zâmbi ea uşor, apoi privi în noapte. Semăn cu ea, Brian. Uneori, când îmi văd faţa în oglindă, am un adevărat şoc. În ultimă instanţă, ea m-a împins peste margine. Când am primit fotografiile acelea, toate acele fotografii cu mine... Mi s-a părut că în una dintre ele era mama. Numai că era moartă. Era goală, cu ochii deschişi, goi şi fără viaţă, ca ai unei păpuşi. Arătam exact ca ea.

— Jo...

— Dar fotografia n-a existat, continuă ea grăbită. Nici măcar nu fusese adevărată. Mi-o imaginasem. Întotdeauna am detestat să văd fotografii cu mine însămi, fiindcă în ele o revăd pe ea.

— S-ar putea să semeni cu ea, dar nu eşti ca ea, Jo. Tu te ţii de ceea ce începi şi mergi până la capăt.

— Am fugit de aici.

— Ai scăpat de aici, o corectă el. Te-ai dus să-ţi făureşti o viaţă proprie. Asta e cu totul altceva decât a părăsi o viaţă pe care ţi-o începuseşi deja, şi pe toţi oamenii care aveau nevoie de tine. Tu nu eşti

Anabelle.

O cuprinse cu un braţ pe după umeri, punând încet balansoarul în mişcare.

— Şi nu eşti mai nebună decât toţi ceilalţi de pe aici.

Jo râse.

— Ei, asta mă nelinişteşte, nu?

Era târziu, când Susan Peters ieşi din vila închiriată şi porni spre golf. Se certase urât cu soţul ei — şi trebuise să vorbească încet, ca să nu-i deranjeze pe prietenii împreună cu care ocupaseră casa pentru o săptămână.

Individul era un idiot, decise ea. Nici nu era în stare să înţeleagă de ce-l luase de bărbat, necum de ce rămăsese căsătorită cu el timp de 3 ani — ca să nu mai pomenească perioada în care trăiseră împreună fără a-şi legaliza relaţia cu acte.

De fiecare dată, absolut de fiecare dată când măcar făcuse aluzie la cumpărarea unei case, îi apărea pe chip expresia aceea închisă. Şi începea să turuie despre rate şi taxe, întreţinere şi bani, bani, bani. Pentru ce naiba se speteau amândoi cu munca? De ce, era condamnată să trăiască toată viaţa într-un apartament din Atlanta? „Dracu' să le ia de convenienţe”, îşi spuse ea, aruncându-şi pe spate coama cârlionţată de păr negru. Îşi dorise o curte, o grădiniţă, o bucătărie unde să-şi poată practica specialităţile culinare pentru care urmase diverse cursuri.

Dar, nu putuse obţine de la Tom altceva decât „odată”. Odată. Ei bine, când avea să vină şi asta?

Dezgustată, se trânti pe plajă, scoţându-şi pantofii pentru a-şi îngropa degetele în nisip, cu

privirea spre apele liniştite care lingeau bordajul bărcii pe care o închiriaseră.

Nu se zgârcea să-şi cheltuiască banii pe o aiurită de bărcuţa, ca să se ducă la pescuit în fiecare zi nesuferită cât stăteau pe Desire. Avuseseră destui bani pentru un aconto. Îşi rezemă cotul pe genunchi, privind posomorâtă luna care plutea deasupra. Făcuse toate cercetările posibile despre finanţarea unei case, plata în rate şi creşterea dobânzilor. Îşi dorea nespus căsuţa aceea dulce de pe Aleea Florilor de Piersic.

Sigur, ar fi trăit cam strâmtoraţi în primii doi ani, dar se puteau descurca. Fusese atât de convinsă că atunci când îi vorbea despre economii şi ieşirea din nesfârşitul ciclu al lunilor de chirie avea să se răzgândească.

Şi, da, murea de ciudă când vedea că Mary Alice şi Jim se pregăteau să se instaleze în căsuţa aceea drăgălaşă din noul cartier. Un arbust de magnolia în curtea din faţă şi o grădină interioară lângă bucătărie. Oftă, dorindu-şi să fi aşteptat până se întorceau acasă, până începea iarăşi să-l prelucreze pe Tom. Ar fi fost mai bine. Ştia cât de importantă era alegerea momentului, când avea de-a face cu soţul ei. Dar se supărase aşa de tare, încât nu se mai putuse stăpâni. La întoarcerea în Atlanta, Tom avea să se uite la casa aia de pe Florile de Piersic, chiar şi dacă trebuia să-l târască de ureche până acolo. Auzind paşi în spatele ei, rămase cu privirea drept înainte.

— Degeaba vii aici ca să ne-mpăcăm, Tom Peters. Nici pe departe nu mi-a trecut supărarea pe tine. Şi s-ar putea nici să nu-mi mai treacă vreodată.

Furioasă că nu încerca s-o convingă cu vorbă bună, îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Du-te înapoi şi vezi-ţi de socotelile tale din carneţelul de cheltuieli, dacă numai la bani îţi stă

gândul. Eu nu mai am nimic de spus.

Cum tăcerea se prelungea, Susan scrâşni din dinţi şi întoarse capul:

— Ascultă aici, Tom ... Oh ...

Cu obrajii înroşiţi de jenă, privi spre chipul străinului.

— Scuzaţi-mă, vă luasem drept altcineva.

Omul zâmbi fermecător, cu un licăr amuzat în ochi.

— Nu face nimic. Şi eu am să te iau drept altcineva.

Chiar în momentul în care primul semnal de alarmă îi declanşă un ţipăt din piept, necunoscutul o lovi.

N-avea să fie perfect, înţelese el, studiind-o în timp ce zăcea prăbuşită la picioarele lui. Nu plănuise acea şedinţă de antrenament improvizată, dar nu putuse dormi. Avea mintea atât de plină, iar nevoia sexuală era neaşteptat de intensă în seara aceea.

Era foarte, foarte nemulţumit de ea. Ceea ce nu avea alt efect decât să-l facă s-o dorească şi mai mult.

Şi apoi o găsise pe bruneta aceea drăgălaşă, ca un cadou, stând singură lângă apă, în lumina schimbătoare a lunii. „Calul de dar, nu se caută la dinţi”, îşi spuse el, cu un chicotit, pe când o ridica în braţe. Aveau să se mute puţin mai încolo. În caz că moş Tom — cine-o mai fi fost şi ăla? — se abătea prin golf.

Era uşoară şi nu-l deranja efortul. Fluierând afon, o duse peste nisip şi printr-o despărţitură îngustă dintre dune. Avea nevoie de lumina lunii, aşa că se opri la marginea dunelor. Era un loc pitoresc, cu tufişurile argintate de lună, îşi spuse el, depunând-o

pe pământ. Şi era pustiu.

Îi legă mâinile cu cureaua şi puse drept căluş una dintre eşarfele de mătase pe care le purta întotdeauna la el. Mai întâi o dezbrăcă, încântat să constate că avea trupul zvelt şi atletic. Când îi scoase blugii, femeia gemu slab.

— Nici o grijă, iubito, eşti foarte drăguţă şi foarte sexy. Iar lumina lunii te avantajează.

Îşi scoase aparatul — Pentax-ul cu un singur obiectiv şi vizare prin reflex cu care-i plăcea să facă portrete — mulţumit că îl încărcase cu film cu expunere lentă. Dorea detalii fine şi o claritate maximă. Probabil trebuia să-l supradevelopeze şi să lucreze cu filtrele, în camera obscură, pentru a obţine contrastele şi texturile dorite. Abia aştepta să perfecţioneze pozitivele. Fluieră în surdină, îşi fixă blitzul şi făcu 3 fotografii, înainte că pleoapele ei să tresară.

— Exact, exact, cam acum vroiam să te trezeşti. Încet. Câteva prim-planuri frumuşele ale feţei ăsteia drăguţe. Ochii sunt cei mai reuşiţi. Întotdeauna.

În timp ce se deschideau, tulburi de durere şi de nedumerire, începu să i se întărească erecţia.

— Superb, absolut superb. Uită-te aici, uită-te aici, în clipa asta. Încoace, puişor. Limpezeşte-te.

Satisfăcut, îi imortaliza revelaţia şi spaima. Puse aparatul jos, în timp ce femeia începea să se agite. Mişcările ei ar fi înceţoşat imaginea, şi nu avea film de rezervă, cu viteză de expunere mai mare. Continuând să zâmbească, luă pistolul pe care şi-l pusese peste pantalonii împăturiţi cu grijă. Şi i-l arătă.

— Acum, aş vrea să nu te mişti. Vreau să stai nemişcată, complet nemişcată, şi să faci tot ce-ţi spun. Ultimul lucru pe care-l doresc e să-l folosesc pe

ăsta. Înţelegi, da?

Ochii începură să-i înoate în lacrimi, care i se prelinseră pe obraji. Dar dădu din cap. Teroarea îi clocotea în creier şi, cu toate că încerca să rămână nemişcată, începură s-o zguduie fiorii.

— Am să te fotografiez. Avem o sesiune fotografică. Doar nu te temi să fii fotografiată, o femeie drăguţă ca tine.

Înlocui pistolul cu aparatul, zâmbind triumfal.

— Ascultă ce vreau să faci. Îndoaie genunchii. Haide, aşa, şi întoarce-i spre stânga. Ai un trup fermecător. De ce nu l-am reprezenta cât mai avantajos?

Femeia se supuse, cu ochii rostogolindu-i-se în orbite pentru a privi spre pistol. Cromul lucea şi sclipea mat. Nu dorea decât nişte fotografii, îşi spuse ea, în timp ce respiraţia i se întretăia tremurător. Apoi, urma s-o lase în pace. Să plece. N-avea să-i facă nici un rău. Groaza îi bulbuca ochii, îi albea pielea ca laptele, şi-l făcea să palpite dureros. Mâinile începură să-i tremure, semnalându-i că nu mai putea aştepta etapa următoare.

Cu inima bubuindu-i în ţeastă, puse încet camera jos, pe cămaşă. Foarte blând, îi puse o mână pe gât, privind-o în adâncul ochilor.

— Eşti frumoasă, murmură el. Şi neajutorată. Ştii, nu? Nu poţi face nimic. Eu sunt stăpânul. Eu am toată puterea. Nu-i aşa?

Femeia smuci din cap, în sus şi-n jos, cu mici suspine înăbuşite de mătase. Când mâna lui i se lasă peste sân, strigând, gemu rugător, dând nebuneşte din cap. Călcâiele i se înfipseră în nisip, încercând să scape.

O încălecă.

— Nu-ţi va folosi la nimic.

Se cutremură, când femeia se arcui, zbătându-se sub el.

— Cu cât te zvârcoleşti, cu atât îmi place mai mult. Ia încearcă să urli. Îi strânse iarăşi sânii, apoi se aplecă să-i muşte.

— Urlă, fir-ai a dracului. Urlă.

Un scâncet răguşit i se smulse din piept, arzându-i gâtlejul. Disperată, se zbătu sub căluş, încercând să-l tragă în lături cu dinţii, cu buzele. Îi despărţi coapsele, vătămându-i în mod intenţionat pielea. Şi, în timp ce o viola, se gândi la Jo. Se gândi la picioarele lungi ale lui Jo. La gura senzuală a lui Jo Ellen. La ochii albaştri şi cu pleoape grele ai lui Jo Ellen, în timp ce se înfunda cu violenţă năduşită în înlocuitoarea ei. Orgasmul fu cutremurător, aducându-i în ochi lacrimi de surpriză şi triumf. Cu mult mai reuşit decât ultimul, îşi dădu seama, coborând absent o mână peste gâtul femeii şi începând s-o apese, până înceta să se mai zbată.

Alsese bine momentul, îşi spuse, pe când extazul se risipea într-o relaxare dulceagă. Îşi găsise îngerul de antrenament. Briza îi răcori pielea umedă, când se ridică să ia aparatul.

Îşi aminti cum fusese conturat procesul în jurnalul lui şi-şi impuse să nu se mulţumească doar cu o reproducere, ci să progreseze.

— Poate că te voi viola din nou, poate că nu.

Zâmbi, cu mici riduri formându-i-se în jurul ochilor şi a gurii.

— Poate că te voi lovi, poate că nu. Totul depinde de cum te porţi. Stai cuminte îngeraşule, şi gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Mulţumit că pentru un timp avea să stea liniştită, schimbă obiectivele. Pupilele ei erau erau două luni enorme, înconjurate doar de două subţiri

cercuri căprui, şi respira sacadat, subţire. Fluierând vesel, încărcă un nou film în aparat. Fotografie până îl termină, apoi o violă a doua oară.

Şi se hotărâse s-o lovească. În fond, variantele, dispoziţia, puterea, se aflau complet în mâinile lui.

Susan nu se mai împotrivi. Din toate punctele de vedere în afara celui fizic, încetase să mai fie acolo. Trupul îi era amorţit, îi aparţinea altcuiva. În mintea ei, era în siguranţă, cu Tom, aşezaţi amândoi în curtea casei lor noi şi frumoase de pe Aleea Florilor de Piersic. Abia simţi când îi scoase calusul. Reuşi să suspine slab, făcând un efort jalnic de a trage în piept suficient aer pentru a urla.

— Ştii bine că e prea târziu pentru aşa ceva, spuse el cu blândeţe, aproape drăgăstos, în timp ce-i lega eşarfa împrejurul gâtului. Acum vei fi îngerul meu.

Strânse eşarfa încet, dornit să prelungească momentul. Îi privi gura deschizându-se, chinuindu-se să absoarbă aer. Călcâiele ei tropăiră pe nisip, trupul începu să zvâcnească. Respiraţia lui devenea chinuită, puterea îl inunda, îi urla în cap, îi gonea prin sânge. Nici nu mai număra de câte ori se oprise, lăsând-o să-şi recapete cunoştinţa, înainte de a o duce din nou la limită. Se ridica de fiecare dată, luând-o iarăşi în obiectiv. Nu doar un singur moment decisiv. Cât mai multe. Frica de moarte, acceptarea, licărul de speranţă când revenea la viaţă. Capitularea, când se îndepărta din nou.

Of, cât de mult regreta lipsa trepiedului şi a declanşatorului de la distanţă.

În sfârşit, organismul i se rostogoli dincolo de stăpânirea de sine, şi termină.

Gâfâind, murmură vorbe de alint, sărutând-o

cu recunoştinţă. Îi arătase un nou nivel, acest neaşteptat înger pe care soarta i-l aruncase la picioare. Aşa fusese sortit să fie, fireşte. Acum înţelegea. Mai avea multe de învăţat, până să-şi împlinească destinul alături de Jo. Atât de multe de învăţat.

Scoase eşarfa, o împături şi o puse reverenţios peste pistol. O poziţionă fără grabă, potrivindu-i mâinile, după ce i le eliberă. Umflăturile de pe încheieturi îl cam tulburau, aşa că îi ascunse mâinile sub cap, în chip de pernă.

Se gândea să intituleze fotografia „Darul unui înger”. Se îmbracă, apoi îi strânse hainele într-o boccea. Mlaştina se afla prea departe. Ceea ce mai lăsaseră din Ginny aligatorii şi celelalte animale era îngropat acolo, adânc. Nu avea timp să facă atâta drum, nici energie pentru efortul necesar.

Râul, însă, avea destule locuri potrivit de adânci şi avea să-i satisfacă destul de bine scopul. Urma s-o ducă la locul de odihnă veşnică, legându-i o greutate de trup pentru a rămâne pe fundul alunecos al apei. Şi atunci, hotărî el, căscând larg, putea spune că avusese o noapte reuşită.

CAPITOLUL 22

Când Giff se strecură afară din camera lui Lexy, coborând scara din spate, cerul era perlat de lumina zorilor. Intenţionase să iasă din casă şi să pornească la drum înainte de răsăritul soarelui. Dar, în fond, îşi spuse el zâmbind alene, Lexy avea un mod al ei de-a convinge un bărbat să mai rămână.

Avusese nevoie de el. Mai întâi ca să-şi potolească furia împotriva lui Brian, apoi pentru a-i vorbi despre necazurile surorii ei. Puteau vorbi

despre asemenea lucruri, şi despre multe altele, cuibăriţi în camera ei, şuşotindu-şi secretele.

Uşurinţa de a sta de vorbă, medită Giff, nu era decât unul din avantajele de a fi îndrăgostit de o persoană pe care o cunoşteai din copilărie.

Apoi, mai era şi şocul electric, sfârâitul neaşteptat al surprizei, când ajungeai să cunoşti acea persoană pe alte niveluri, mai intime. Giff expira zgomotos, întinzând mâna spre uşă. Cu siguranţă nu-i era deloc greu s-o studieze pe Lexy Hathaway la acele alte niveluri. Felul cum arătase în cămăşuţa de noapte de mătase pe care şi-o cumpărase din Savannah fusese suficient pentru a-l face pe oricare bărbat în putere să îngenuncheze, mulţumindu-i lui Dumnezeu că avusese strălucită idee de a o creea pe Eva.

Şi nu fusese o muncă prea problematică nici aceea de a o scoate din drăcovenia aia mică şi subţire. Ba chiar, conchise el, când o ducea la Savannah, duminică, avea să-i mai cumpere una, numai pentru a putea să...

Imaginea lui Lexy în mătase de culoarea laptelui bătut i se risipi din minte, când se pomeni faţă în faţă cu tatăl ei. Ar fi trebuit să tragă la sorţi ca să decidă care dintre ei era mai descumpănit. Amantul lui Lexy, cu părul încă răvăşit de sex şi somn, sau tatăl ei, cu un castron cu cornflakes în mână. Amândoi îşi dreseră glasurile.

— Dle. Hathaway.

— Giff.

— Eu. Eu tocmai...

— Iar a avut nevoie de reparaţii instalaţia aia de sus?

Era o mână întinsă, oferită cu atâta disperare, încât Giff aproape o primi. Dar tânărul îşi îndreptă

umerii, spunându-şi să nu fie las, şi-l privi pe Sam direct în ochi:

— Nu, domnule.

Jalnic de stingherit, Sam puse vasul jos şi turnă lapte peste fulgii de porumb.

— Bine, fu singurul răspuns care-i trecu prin minte.

— Dle. Hathaway nu vreau să credeţi că ies pe furiş din casa dvs. Ceea ce, recunoscu Giff, era exact lucrul pe care-l făcea.

— Alergi liber prin Sanctuar, de când ai învăţat să umbli. „Las-o baltă, băiete”, se ruga Sam. „Las-o încurcată şi du-te”.

— Eşti binevenit să vii şi să pleci cum pofteşti, ca întotdeauna.

— Am învăţat să umblu de mulţi ani, dle. Hathaway. Şi aproape tot de atâta timp... Presupun că ştiţi ce simt pentru Lexy. Ce am simţit întotdeauna.

Blestemaţii ăia de fulgi aveau să se flescăie complet, îşi spuse Sam cu părere de rău.

— Cred că n-ai lăsat-o în urmă, aşa cum credeam cei mai mulţi dintre noi.

— Nu, dle. Aş spune chiar că mai degrabă mi-a luat-o înainte. O iubesc, dle. Hathaway. Sentimentele mele pentru ea sunt stabile şi de durată. M-aţi cunoscut pe mine şi familia mea, toată viaţa. Nu sunt nici necugetat, nici prost. Am pus ceva bani deoparte. Îmi pot câştiga decent existenţa cu mâinile astea două şi spinarea.

— Nu mă îndoiesc.

Dar Sam se încruntă. N-o fi trecut mult de când băuse prima cafea a zilei, însă avea mintea destul de limpede pentru a pricepe aluziile.

— Giff, dacă îmi ceri permisiunea să îi faci curte fiicei mele, pare-mi-se ca uşa asta anume ai deschis-o deja, ai intrat şi te-ai simţit ca acasă.

Giff roşi, sperând să nu i se audă înghiţitul în sec.

— Da, dle. Nu pot nega acest adevăr. Dar nu de acea uşă vorbesc, dle. Hathaway.

— Aha.

Sam deschise sertarul să ia o lingură, sperând ca Giff să înţeleagă şi s-o şteargă înainte ca treaba să se încurce şi mai rău. Apoi lăsă lingura jos cu un zăngănit, şi îl privi lung.

— Sfinte Sisoe, băiete, doar nu te gândeşti la însurătoare?

Giff strânse fălcile cu o lucire în ochi.

— O voi lua de soţie, dle. Hathaway. Aş dori să am binecuvântarea dvs. dar oricum, mă voi însura cu Lexy.

Sam clătină din cap, ştergându-se la ochi. Viaţa refuza să fie simplă, scurt, reflectă ea. Trăia omul, îşi vedea de treburile lui, nu voia nimic mai mult decât ca şi ceilalţi să-şi vadă de ale lor în schimb, dar viaţa continua să-i arunce pioneze sub tălpile goale.

— Băiete, dacă vrei s-o iei, nu-ţi voi sta în cale. Oricum, n-aş putea, chiar dacă mi-aş zidi cizmele în ciment. Voi doi sunteţi majori, şi ar trebui să aveţi destulă minte pentru a şti ce vreţi.

Îşi coborî mâinile.

— Dar trebuie să-ţi spun Giff, întrucât am ţinut la tine întotdeauna, că după părerea mea îţi iei o mare belea pe cap. Vei avea noroc să ai parte de un singur moment de linişte, de când vei rosti cuvântul „da” şi până-ţi vei da ultima suflare.

— Nu liniştea e pe primul plan pentru mine.

— Îţi va toca până la ultimul bănuţ toate economiile şi nu vei avea habar pe ce i-a cheltuit.

— Nu e atât de nesocotită pe cât credeţi. Şi pot câştiga oricând mai mulţi bani.

— N-am să-mi pierd vremea vorbindu-ţi despre un lucru asupra căruia te-ai hotărât deja.

— Sunt un bărbat pe măsura ei.

— Nu mă îndoiesc. De fapt, s-ar putea să fii singurul.

Resemnat, Sam îi întinse mâna:

— Îţi doresc noroc.

Îl privi pe Giff plecând, cu pasul mai vioi. Nu se îndoia că băiatul era îndrăgostit, şi dacă-şi îngăduia, şi-ar fi putut aminti cum era să simtă acea uşurare a capului, acea crispare în pântec. Acea fierbinţeală din sânge.

Sam se aşeză în alcovul pentru micul dejun, cu a doua ceaşcă de cafea şi fulgii înecaţi în lapte, privind cum cerul se lumină spre un albastru viu de vară. Şi el fusese la fel de ameţit şi de orbit de Anabelle cum era acum Giff de Lexy. Nu fusese nevoie decât s-o privească o singură dată, pentru că inima să-i sară din piept, căzându-i la picioarele ei. Christoase, tineri mai fuseseră! El avea abia 18 ani în vara acea, când venise pe insulă să lucreze pe pescuitorul de creveţi al unchiului său. Aruncând năvoade şi transpirând sub soarele necruţător până când mâinile îi ajungeau carne vie şi spinarea o nenorocire. Îi plăcuse fiecare clipă.

Se îndrăgostise de insulă de la prima vedere. Zonele verzi ceţoase, enclavele de singurătate, surprizele de la fiecare cotitură a râului sau a drumului.

Apoi o văzuse pe Belle Pandleton mergând pe plajă, adunând scoici, la apusul soarelui. Picioare lungi aurii, trup mlădios, acea cascadă generoasă a părului auriu ondulat. Ochii limpezi ca apa şi albaştri că vara.

Imaginea ei îi împăienjenise vederea şi-i comprimase gâtlejul. Sam mirosea a creveţi, a sudoare şi a ulei de motor. Dorea să înoate cu iuţeală prin valuri, pentru a-şi destinde muşchii îndureraţi după o zi de muncă. Dar ea îi zâmbise şi, ţinând în mână o cochilie cu interiorul trandafiriu, începuse să-i vorbească.

Rămăsese înfricoşat, cu limba ferecată. Întotdeauna îl intimidaseră femeile, dar acea viziune care deja îi cucerise inima cu un singur surâs îl făcea să răspundă cu mormăieli de maimuţă prost-crescută. Niciodată n-avea să ştie cum reuşise să bâlbâie o invitaţie la plimbare, pentru următoarea seară.

Şi, peste ani şi ani, când o întrebase pe Anabelle de ce acceptase, ea nu făcuse decât să râdă.

Erai aşa de chipeş, Sam. Atât de serios, de grav şi de dulce. Şi erai primul băiat — şi ultimul bărbat — care-mi făcuse inima să se oprească un moment în loc.

Vorbise serios. Atunci, îşi zise Sam. După ce muncise destul, după ce economisise destui bani ca să-i ajungă, se dusese la tatăl ei să-i ceară mâna. Fusese o întâlnire mult mai solemnă, reflectă el, sorbindu-şi cafeaua, decât cea de adineauri cu Giff. Şi nu existaseră nici ieşiri pe furiş din dormitorul lui Anabelle, în zorii zilei. Deşi avuseseră după-amiezi furate, în pădure.

Chiar şi când sângele unui bărbat se răcise de ani de zile, îşi amintea cum era să-i alerge fierbinte prin vene. În primii câţiva ani după plecarea lui Anabelle, i se mai aprinsese sângele din când în când. Rezolvase problema în Savannah.

Nu-i fusese ruşine să plătească pentru sex. Profesionistele nu aveau nevoie nici de conversaţii,

nici de a li se face curte. Nu făceau decât să-şi vândă serviciile. Trecuse ceva timp de când nu mai avusese nevoie de acel serviciu anume, însă. Şi de când începuseră să-l sperie SIDA şi celelalte posibile orori ale sexului impersonal, Sam era uşurat că renunţase şi la acesta.

Tot ceea ce-i trebuia lui se găsea pe insulă. Găsise liniştea pe care tânărul Giff susţinea că n-o voia.

Se rezemă de spătar, pentru a-şi savura în linişte restul de cafea. Fu nevoit să se lupte cu un junghi puternic de iritare, când uşa se deschise şi intră Jo. Faptul că ezita la vederea lui, cu o uşoară undă de nemulţumire pe faţă, îl făcu să fie atât ruşinat, cât şi amuzat. Boabe într-o păstaie, fără prea mult chef s-o împartă între ele, conchise Sam.

— Bună dimineaţa.

La naiba, nu dorise decât o duşcă rapidă de cafea înainte de a ieşi la lucru. Nu doar să hoinărească melancolică, ci să lucreze. Pentru prima oară după atâtea săptămâni, se trezise înviorată şi cu mintea limpede şi nu voia să piardă ocazia.

— E senin, spuse Sam. Totuşi, spre seară va bate vântul şi va fi furtună.

— Probabil, deschise Jo un dulap.

Se lăsă tăcerea, prelungă şi totală. Clipocitul cafelei turnate de Jo din vas în ceaşcă răsuna puternic ca o cascadă. Sam se foi în loc, cu pantalonii kaki foşnindu-i pe lemnul lustruit al banchetei.

— Kate mi-a spus ... mi-a spus.

— Mă aşteptam.

— Hmm. Acum te simţi puţin mai bine.

— Mă simt mult mai bine.

— Iar poliţia face tot ce poate.

— Da, tot ce poate.

— Mă gândeam şi eu. Am impresia că ar trebui

să mai stai aici un timp. Până se lămureşte totul, n-ar trebui să te întorci la Charlotte şi să faci călătorii, cum obişnuiai.

— Oricum mai plănuisem să rămân să mai lucrez aici câteva săptămâni.

— Ar trebui să stai aici, Jo Ellen până se clarifică totul definitiv.

Surprinsă de tonul lui ferm, poruncitor cum şi-l amintea din copilărie, Jo se întoarse, cu sprâncenele ridicate:

— Eu nu locuiesc aici. Locuiesc la Charlotte.

— N-ai să mai locuieşti la Charlotte, răspunse încet Sam, până nu se rezolvă toată problema.

Spatele ei se îndreptă, într-o reacţie instinctivă.

— Nu las pe nimeni să-mi dicteze cum să-mi trăiesc viaţa. Când voi fi gata să merg înapoi, am să plec.

— Nu pleci de la Sanctuar până nu-ţi dau eu voie.

La asta, Jo rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine, Jo Ellen. Întotdeauna ai avut auzul fin şi mintea ascuţită. Vei rămâne aici până te vei fi însănătoşit destul şi vei putea pleca în siguranţă, ca să-ţi vezi de ale tale.

— Dacă eu vreau să plec mâine...

— Nu pleci, o întrerupse Sam. Am hotărât.

— Ai hotărât? se apropie ea de masă, uimită, încruntându-se la el. Crezi că poţi hotărî asupra unui lucru care are de-a face cu mine, după atâta timp, iar eu să tac şi să mă supun?

— Nu, socot că va trebui să fii pusă în rând şi ţinută acolo, ca întotdeauna. Asta-i tot ce am avut de

spus.

Voia să scape, voia linişte, dar când dădu să se tragă pe banchetă pentru a se ridica, Jo trânti o palmă pe masă, tăindu-i calea.

— Nu e tot ce am avut eu de spus. Se pare că ai cam pierdut noţiunea timpului pe-aici. Am 27 de ani.

— Vei avea 28 în noiembrie, completă el moale. Cunosc vârstele copiilor mei.

— Şi asta te face un exemplu de tată desăvârşit?

— Nu rămase el cu ochii într-ai ei. Dar nu schimbă cu nimic faptul că sunt totuşi tatăl tău. Te-ai descurcat destul de bine, de una singură, până acum. Dar situaţia a luat o întorsătură neaşteptată. Deci, vei rămâne aici, unde sunt oameni care-ţi pot purta de grijă, încă un timp.

— Zău? se îngustară ochii ei ca două fante. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun doar că voi continua să mă descurc de una singură.

— Bună dimineaţa, apăru Kate, numai zâmbete.

De 2 minute stătea cu urechea lipită de uşă, calculând momentul în care să-şi facă intrarea. Îi plăcea să intre într-o încăpere a casei fără a găsi apatie sau înverşunare. Starea de spirit, cel puţin, era curată.

— Cafeaua miroase delicios. Mor să beau puţină.

Cu o mişcare calculată, aduse la masă cafetiera şi o ceaşcă, asezându-se lângă Sam înainte ca acesta să se poată feri.

— Dă-mi voie să-ţi torn şi ţie, Sam. Jo, adu-ţi şi tu ceaşca aici. Jur că nu mai ştiu când am stat ultima oară în linişte la o cafea, dimineaţa. Dumnezeu mi-e martor câtă nevoie avem de aşa ceva, după haosul de

aseară din sala de mese.

— Eu tocmai plecam, răspunse Jo înţepată.

— Ei, haide iubito, stai jos şi termină-ţi cafeaua mai întâi. Va veni Brian cât de curând ca să ne spună tuturor s-o întindem de aici. Se pare că ai dormit bine azi-noapte, zâmbi ea veselă. Tatăl tău şi cu mine era îngrijoraţi că vei fi agitată.

— N-aveţi nici un motiv de îngrijorare. Jo îşi luă cafeaua, fără chef, şi veni la masă. Tot ce se poate face, s-a făcut. De fapt, mă simt mult mai liniştită şi mă gândesc să mă întorc la Charlotte.

Îi aruncă lui Sam o privire provocatoare.

— Curând.

— Perfect, Jo, dacă vrei să ne bagi pe toţi prematur în mormând, de teamă, replică blajină Kate, în timp ce-şi punea zahăr în cafea.

— Nu înţeleg...

— Ba cum să nu înţelegi, i-o reteză Kate. Eşti doar furioasă şi ai tot dreptul să fii. Dar nu ai dreptul să-ţi descarci furia pe cei ce te iubesc. E firesc s-o faci, adăugă ea cu un zâmbet, dar nu e just.

— Nu asta fac.

— Bine, o bătu Kate pe dosul mâinii, ca şi cum s-ar fi înţeles. Azi plănuieşti să faci nişte fotografii, după cum văd, aruncă ea o privire spre tocul aparatului, pus de Jo pe masă. Am albumul acela despre insulă pe care l-a publicat tatăl lui Nathan. L-am pus în salonul public, după ce l-am mai răsfoit iarăşi. Doamne, ce fotografii frumoase sunt acolo!

— A lucrat bine, murmură Jo, străduindu-se să nu se îmbufneze.

— Sigur că da. Am găsit înăuntru şi una cu Nathan, Brian şi cred, fratele mai mic al lui Nathan. Ce băieţaşi frumoşi! Ţineau în undite doi păstrăvi şi

zâmbeau cu gura până la urechi. Ar trebui să arunci şi tu o privire.

— Am să mă uit, se pomeni Jo zâmbind, cu gândul la Nathan în vârstă de 10 ani, cu un păstrăv în cârlig.

— Şi-ai putea să te gândeşti şi tu să faci un album fotografic despre insulă, urma Kate. Ar fi minunat pentru reclamă. Sam, s-o duci pe Jo la mlaştină, în locul unde a înflorit levănţica de mare. A, şi dacă mergeţi amândoi prin pădure, prin marginea de sud-vest, poteca de-acolo e plină cu zorele. Ar ieşi o poză atât de frumoasă, Jo Ellen. Cărăruia aceea îngustă şi liniştită, presărată cu boboci scuturaţi.

Şi continuă tot aşa, sporovăind cu propuneri, fără a le lăsa tatălui sau fiicei un moment ca să o întrerupă. Când Brian năvăli prin uşa din dos şi căscă ochii uimit la vederea tabloului de familie, Kate zâmbi radioasă:

— Plecăm de-aici cât ai bate din palme, scumpule. Jo şi Sam tocmai discutau pe ce drum s-o ia azi prin insulă, pentru fotografiile lui Jo. Ar fi timpul să porniţi.

Şi se ridică repede, luând tocul aparatului.

— Ştiu ce nervoasă eşti cu lumina şi altele asemenea. Spune-i doar tatălui tău când ţi se pare potrivită. De-abia aştept să văd ce fel de poze scoţi. Şi-acum, grăbiţi-vă, până nu începe Brian să se enerveze. Sam, dacă apuci, du-o pe Jo acolo unde au ieşit nu demult din ouă puii de rândunică de mare. Dumnezeule, ia uite cât e ceasul! Haideţi, fuga-marş!

Aproape că-l ridică pe Sam în picioare cu forţa, continuând să-l imboldesca şi să turuie până îi împinse pe amândoi afară pe uşă.

— Ce naiba a fost asta, Kate? o întrebă Brian.

— Asta, cu un dram de noroc, a fost începutul a ceva.

— Au s-o ia fiecare pe drumul lui, de cum au ajuns la 5 paşi de casă.

— Ba n-au s-o ia, îl contrazise Kate, pornind spre telefonul de pe perete care suna. Bună dimineaţa, zise ea în receptor. Hanul Sanctuarului. Zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Mă scuzaţi, cum aţi spus? Da, desigur.

Automat, lua un creion şi începu să noteze pe carnetul de lângă telefon.

— Sigur, dau imediat câteva telefoane. Nu vă faceţi griji. E o insulă foarte mică. Vă vom ajuta în toate felurile posibile, dle. Peters. Vin personal la vilă, chiar acum. Nu, e perfect. Ajung imediat.

— Iar au intrat ţânţarii prin plasă? întrebă Brian, deşi ştia că era mai mult de-atât, mult mai mult.

— Soţii Peters au luat vila din Golful Calului Sălbatic, cu nişte prieteni, pentru o săptămână. În dimineaţa asta, se pare că dl. Peters nu-şi mai găseşte soţia.

Brian simţi un junghi scurt de teamă la baza şirei spinării. Nu putea să nu-l ia în seamă, dar îşi spuse că nu era decât o reacţie exagerată.

— Kate, încă nici nu-i 7 dimineaţa. S-o fi sculat mai devreme şi a ieşit la plimbare.

— O caută de aproape o oră. I-au găsit pantofii lângă apă. Distrasă, îşi trecu o mână prin păr.

— Ei, probabil o fi aşa cum spui tu, dar e îngrozitor de îngrijorat. Trag o fugă până acolo să-l liniştesc şi să-l ajut s-o caute până vine ea singură acasă.

Reuşi să surâdă vag:

— Regret, scumpule, dar asta înseamnă că trebuie s-o scol pe Lexy ca să-mi ia locul la micul

dejun. E foarte posibil să-i vină dracii din pricina asta.

— Nu de Lexy îmi fac griji, Kate, adauga Brian, în timp ce se îndrepta spre uşă. Dă-mi un telefon, bine, când vine acasă dna. Peters?

— Sigur că da, iubitule. Nu mă îndoiesc că va apărea încă înainte ca eu să ajung acolo.

Dar n-a fost aşa. La amiază, Tom Peters nu mai era singurul om îngrijorat de pe Desire. Localnicii şi locuitorii altor vile se alăturaseră căutării, iar Nathan era printre ei. Îi văzuse pe Tom şi pe Susan Peters o dată sau de două ori în timpul şederii şi îşi amintea vag o brunetă drăguţă de înălţime şi constituţie medie. Îi lasă pe ceilalţi să scotocească plaja şi golful, în timp ce el se concentra asupra fâşiei de teren dintre casa lui şi Golful Calului Sălbatic. Între ele erau abia vreo 200 de metri. Apoi, partea împădurită dinspre el se sfârşea, lăsând loc dunelor şi bălţilor. Parcurgând încet teritoriul, când ajunse la întinderea de nisip văzu urmele încrucişate ale celorlalţi care căutaseră pe-acolo. Deşi ştia că nu avea nici un rost, trecu peste dune. Golful din spatele lor era izolat, dar oricine s-ar fi aflat acolo ar fi fost văzut de 10 ori, de către ceilalţi căutători.

Acum nu mai văzut decât un singur om, un bărbat care mergea încoace şi-ncolo.

— Nathan?

Se întoarse, şi când o văzu pe Jo urcând panta dintre dune, îi întinse o mâna s-o ajute.

— Am trecut pe la tine, începu ea. Văd că ai aflat.

— Ăla de-acolo trebuie să fie soţul. L-am mai văzut de vreo 2 ori până acum.

— Tom Peters. Am umblat prin toată insula. Azi-dimineaţă am lucrat, începând de la 7. Unul dintre copiii familie Pendleton ne-au dat de urmă acum vreo oră şi ne-a spus. A spus că pantofii ei erau aici, lângă

apă.

— Aşa am auzit şi eu.

— Oamenii se gândesc că poate s-a dus să înoate şi... Curentul e destul de slab pe-aici, dar dacă a avut un cârcel sau s-a îndepărtat prea mult

Era un scenariu macabru, care îi trecuse deja lui Nathan prin minte.

— Dacă asta s-a întâmplat, n-ar fi trebuit ca până acum s-o aducă fluxul?

— Încă s-ar mai putea. Dacă a dus-o un timp curentul, s-ar putea s-o găsească în josul insulei, la următoarea maree. Aşa s-a înecat şi Barry Fitzsimmons. Avea vreo 17 ani. Era un înotător puternic, dar a plecat singur într-o noapte, în timpul unei petreceri pe plajă. Băuse. L-au găsit a doua zi dimineaţă, la reflux, cu o jumătate de mila mai jos.

Nathan întoarse capul spre sud, unde valurile erau mai puţin liniştite. Se gândea la Kyle, scufundându-se în apele albastre ale Mediteranei.

— Atunci, unde-i sunt hainele?

— Cum?

— Aş zice că dacă se hotăra să facă o baie, s-ar fi dezbrăcat.

— Cred că ai dreptate. Dar e posibil să fi ieşit direct în costum de baie.

— Fără prosop?

Nu se prea potrivea, conchise el.

— Mă întreb dacă pe soţul ei l-a întrebat cineva cu ce era îmbrăcată când a ieşit din casă. Cobor să vorbesc cu el.

— Cred că n-ar trebui să-l deranjăm.

— E singur şi e îngrijorat, porni Nathan în jos, continuând s-o ţină de mână. Sau s-a certat cu nevastă-sa, a omorât-o şi s-a debarasat de cadavru.

— Este oribil şi ridicol ce spui. Este un om absolut normal şi civilizat.

— Uneori, oamenii absolut normali şi civilizaţi fac lucruri de neconceput.

În timp ce se apropiau, Nathan îl studie pe Tom Peters. Spre 30 de ani, calculă el, înalt cam de 1,70 m. Părea în formă, îmbrăcat cu un şort şifonat de camping şi un tricou alb simplu. Probabil că lucra în sala de gimnastică de 3, 4 ori pe săptămână. Îşi începuse bine bronzul de vacanţă şi, cu toate că bărbia nerasă îi dădea o înfăţişare neglijentă, avea părul blond-închis tuns recent şi cu grijă.

Când îşi înălţă capul, Nathan îi văzu în ochi, numai o spaimă bolnăvicioasă.

— Dle. Peters. Tom.

— Nu ştiu unde s-o mai caut. Nu ştiu ce să fac.

Faptul de a fi rostit cu glas tare acele cuvinte îi umplu ochii de lacrimi. Şi le înghiţi, clipind şi respirând cu repeziciune.

— Prietenii mei s-au dus s-o caute în cealaltă parte a insulei. Eu a trebuit să mă întorc aici. Să fiu aici, pentru orice eventualitate.

— Trebuie să staţi jos, îl luă Jo de braţ, cu blândeţe. Ce-ar fi să mergem înapoi în vilă, ca să vă odihniţi puţin? Vă fac o cafea.

— Nu, nu pot pleca de aici. Aici a venit. A coborât azi-noapte. Ne certaserăm. Ne certaserăm, o, Doamne, ce prostie! De ce ne-am certat?

Îşi acoperi faţa cu mâinile, apăsându-şi degetele peste ochii înfierbântaţi.

— Vrea să ne cumpărăm o casă. Încă nu ne-o putem permite. Am încercat să-i demonstrez cât de nepractic ar fi, dar nu voia să mă asculte. Când a ieşit ca o furtună pe uşă, am fost uşurat. Am fost efectiv uşurat şi mi-am spus: ei, acum măcar pot să dorm şi eu puţin, până se plimbă ea pe-afară bosumflată.

— Poate că a făcut o baie, ca să se răcorească, sugeră Nathan.

— Susan? râse scurt Tom. Să facă baie singură în mare, noaptea? Nici o şansă. Oricum, n-ar fi intrat în apă până mai sus de genunchi. Nu-i place să înoate în ocean. Zice mereu că aude muzică de violoncel în clipa când apa îi ajunge la genunchi. Ţineţi minte, adăugă el, cu un uşor surâs, ca în Fălci.

Apoi se întoarse, privind spre apă.

— Ştiu că oamenii se gândesc că s-o fi dus să înoate, că poate s-a înecat. Pur şi simplu nu e posibil. Îi place să se aşeze şi să privească oceanul. Îi place să-l asculte, să-i simtă mirosul, dar nu intră. Unde dracu' e? La naiba, Susan, al dracului stil ai de a mă speria, ca să-ţi cumpăr o casă. Trebuie să mă duc undeva, să caut. Nu pot sta aşa aici. Şi o luă la fugă spre dune, declanşând o avalanşă de nisip, în timp ce urca grăbit şi trecea peste culme.

— Crezi că asta a vrut, Nathan? Să-l sperie fiindcă s-a supărat pe el?

— Putem spera. Haide, o luă el cu un braţ de talie. Mergem pe ocolite până acasă, umblând cu ochii-n patru. Apoi, putem lăsa totul în urmă.

— Mi-ar prinde bine. Chiar totul să las în urmă.

Vântul se înteţea, când ajunseră în vâlceaua dintre dunele joase dinspre plajă şi cele mai înalte unde socii şi dafinii stabilizau pământul. Nisipul era brăzdat de paşi, urme ale crabilor, urme cu 3 degete ale curcanilor sălbatici, locuri în care se abătuseră cerbii ca să mănânce seminţe şi fructe.

Urmele omeneşti răscoliseră şi ele nisipul, dar vântul avea să le şteargă pe toate.

În ciuda păscutului, mii de flori albe şi roz îşi răspândeau culorile pretutindeni.

Oare ar fi trecut pe acolo, singură, noaptea? se întrebă Jo. Fusese o seară senină, cu lună, iar plăjile pustii atrăgeau inimile tulburate, la fel ca şi pe cele mulţumite. Vântul va fi bătut vioi şi răcoros. Şi chiar şi după ce fluxul se retrăgea, lăsând în urma lui nisipul ud, vântul continua să-l spulbere în vârtejuri care zgâriau gleznele.

— Putea să-şi fi lăsat pantofii acolo, cugetă Jo. Dacă voia să se plimbe. Era furioasă, tulburată, dorea să fie singură. Era o noapte caldă. Poate s-o fi luat pe mal, urmărind marginile apei. Aşa e cel mai probabil.

Se întoarse, privind spre mare peste movilele scunde. Vântul ridica nisipul şi spuma sărată, unduind spicele de ovăz, cernind un strat proaspăt peste lujerii încurcaţi de buricul-apei.

— Poate-au găsit-o de-atunci, îi puse Nathan o mână pe umăr. Dăm telefon ca să ne interesăm, când ajungem acasă.

— Unde să se fi dus? se întoarse Jo să privească spre interiorul insulei, unde dunele se înălţau încet şi necontenit printre copaci, cu curbele lor netede. Ar fi fost o prostie să intre în pădure. Nu mai avea lumina lunii

— Şi ar fi avut nevoie de pantofi. Să se fi supărat atât de tare pe soţul ei încât să lipsească până acum, să-l sperie aşa numai pentru o casă?

— Nu ştiu, oamenii îşi fac lucruri inexplicabile unii altora, când sunt căsătoriţi. Lucruri care celor din afară li se par crude, indiferente sau necugetate.

— Aşa ai făcut şi tu? îşi întoarse ea capul să-i studieze fata. Ai fost crud, indiferent şi necugetat în timpul căsătoriei?

— Probabil îi potrivi Nathan după ureche părul care-i flutura peste faţă. Sunt convins că fosta mea soţie a adunat o listă întreagă.

— De cele mai multe ori, căsnicia e o greşeală.

Când depinzi de cineva, inevitabil te bazezi prea mult pe el sau îl iei drept garantat sau îl găseşti iritant fiindcă e mereu în apropierea ta.

— Eşti remarcabil de cinică, pentru o femeie care n-a fost măritată în viaţa ei.

— Am observat căsniciile. Munca mea constă în observaţie.

— Fiindcă e mai puţin riscantă decât participarea.

Jo întoarse capul înapoi.

— Fiindcă asta fac. Dacă ea e pe-acolo pe undeva, plimbându-se, evitând să se întoarcă, lăsându-şi soţul să sufere aşa, cum ar mai putea-o ierta vreodată?

Dintr-o dată simţi o furie profundă, amarnică.

— Dar o va ierta, nu? întrebă, răsucindu-se iarăşi spre Nathan. O va ierta, îi va cădea la picioare suspinând uşurat şi-i va cumpăra împuţita aia de casă pe care şi-o doreşte. Tot ce-a avut de făcut, ca să-şi atingă scopul, a fost să-l oblige să trăiască vreo câteva ore de iad.

Nathan îi studie ochii sclipitori, roşeaţa pe care enervarea i-o adusese în obraji.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse el moale, fascinat că putea trece de la îngrijorare la condamnare cât ai clipi din ochi. Dar atribui multă vinovăţie şi premeditare unei femei pe care nici măcar n-o cunoşti.

— Am cunoscut altele ca ea. Mama mea, Ginny, persoane care fac exact ce le taie capul, fără să le pese de consecinţe sau de efectele asupra altora. M-am săturat pân' aici de oameni. De programele lor egoiste, de neînduplecata lor preocupare numai faţă de ei înşişi.

Vocea îi era plină de durere. Ecoul acesteia se rostogoli peste Nathan, lăsându-i pântecul sfâşiat şi sensibil. Trebuia să-i spună, îşi zise el. Nu mai putea s-o refuze, s-o împingă mereu în lături, oricât de tare se străduise să se convingă că era cel mai bine pentru amândoi. Poate că dispariţia lui Susan Peters era un semn, o prevestire. Dacă o fi crezut în aşa ceva. Indiferent ce credea şi ce voia, în cele din urmă trebuia să-i spună ceea ce ştia.

Era destul de puternică pentru a-i face faţă? Sau avea s-o doboare?

— Jo Ellen, hai să mergem în casă.

— Mda, îşi încrucişă Jo braţele pe piept, în timp ce norii acopereau soarele şi vântul începu să urle. De ce naiba ne-nvârtim pe aici, făcându-ne griji pentru o străină care e atât de ticăloasă încât să-şi pună soţul şi prietenii să treacă prin aşa ceva?

— Fiindcă e pierdută, Jo. Într-un fel sau altul.

— Cine nu e? murmură ea.

Avea să aştepte o altă zi, îşi spuse Nathan. Avea să aştepte până când era găsită Susan Peters. Dacă sfida zeii amânând cu încă o zi, furând alte câteva ore înainte de a distruge vieţile amândurora, atunci avea să plătească preţul.

Cu cât putea fi mai scump decât cel pe care-l plătise deja?

Când avea să fie sigur că-şi regăsise puterile, că putea să suporte, avea să-i spună hidosul secret pe care-l ştia numai el. Anabelle nu plecase de pe Desire. Fusese asasinata în pădure, la vest de Sanctuar, într-o noapte din toiul verii, sub lună plină. David Delaney, tatăl pe care crescuse iubindu-l, admirându-l şi respectându-l, fusese ucigaşul ei.

Jo văzu fulgerele şi perdelele scânteietoare ale ploii, în largul oceanului.

— Vine furtuna, spuse ea.

— Ştiu.

CAPITOLUL 23

Primele picături loviră pământul cu plesnete grase, iar Kirby grăbi pasul. Grupul de căutători căruia i se alăturase se depărţise în două la bifurcaţia cărării. Ea alesese drumul spre Sanctuar, iar acum cam tremura, în timp ce ploaia cădea printre ramurile şi viţele de deasupra-i, udându-i cămaşa. Când ajunse la marginea pădurii, ploua torenţial, cu rafale de vânt şi un frig surprinzător. Îl văzu pe Brian cu capul gol, şi adus de umeri, alergând pe drumul din dreapta ei. Se întâlniră la marginea terasei dinspre apus. Fără o vorbă, Brian o luă de mână şi o trase pe veranda cu geamlâc. Un moment, nu făcură decât să stea pe loc uzi leoarcă, în timp ce fulgerele brăzdau cerul ca nişte furci şi tunetele le răspundeau cu bubuituri.

— Nici o veste? îşi mută Kirby trusa medicală dintr-o mână în alta.

— Nimic. Chiar acum vin dinspre vest. Giff e cu un grup care a luat-o spre nord.

Obosit, Brian îşi frecă faţa cu mâinile.

— Asta o s-ajungă un obicei.

— Sunt peste 12 ore de când a fost văzută ultima oară, privi Kirby afară, în aversă. E prea mult timp. Va trebui să întrerupă căutarea până trece furtuna. Dumnezeule, Brian, după asta, o vom găsi adusă de curent. E singura explicaţie care a mai rămas. Sărmanul om!

— Acum nu mai avem ce face decât să aşteptăm. Ai nevoie de o cămaşă uscată şi de o cafea.

— Mda, îşi împinse ea părul ud din faţă. Dacă

tot suntem aici, o să-i arunc o privire şi mâinii tale şi-ţi schimb pansamentul.

— N-are nimic.

— Asta eu hotărăsc, răspunse Kirby, urmându-l înăuntru, după ce o văd.

— N-ai decât. Du-te sus şi ia ceva din debaraua lui Jo.

Casa părea atât de liniştită, izolată în ploaia violentă.

— E aici?

— Din câte ştiu, a ieşit şi ea.

Brian se duse la congelator şi scoase o supă de fasole pestriţă pe care o făcuse cu câteva săptămâni în urmă.

— S-o fi adăpostit undeva, ca toată lumea.

Peste 15 minute, când Kirby reveni la parter, bucătăria miroasea a cafea şi a supă, fierbând la foc scăzut. Căldura îi risipi ultimele resturi ale tensiunii din umeri. Rezemându-se un moment de tocul uşii, îşi permise plăcerea de a-l privi lucrând.

În pofida mâinii bandajate, Brian tăia cu grijă felii groase dintr-o pâine neagră pe care o copsese fără îndoială el însuşi. Cămaşa udă i se lipea de trup, lăsând să se vadă contururile atrăgătoare ale muşchilor şi coastelor. Când îşi întoarse capul spre ea, ochii îi erau de un albastru rece, ceţos, care-i făcu stomacul să palpite plăcut.

— Miroase minunat.

— Bănuiam că n-ai mâncat.

— Nu, n-am pus nimic în gură — decât o gogoaşă veche, azi dimineaţă. Îi întinse o cămaşă pe care o luase din debaraua lui.

— Poftim, pune-ţi-o pe asta. Nu trebuie să stai cu hainele ude pe tine.

— Mulţumesc.

Brian observase că îmbrăcase un trening gri

de-al lui Jo. Îi stătea larg pe trup, făcând-o să arate şi mai delicată.

— Te pierzi în hainele alea.

— Ei, Jo e mai înaltă cu un cap decât mine.

Arcui o sprânceană, în timp ce Brian îşi scotea cămaşa udă peste cap. Avea pielea bronzată, netedă şi umedă.

— Doamne, atractiv mai eşti, Brian!

Kirby râse când îl văzu încruntându-se cu o stinghereală vizibil derutată.

— Ajung să-ţi apreciez superba constituţie pe două niveluri, ca medic şi ca femeie. Mai bine ia cămaşa aia pe tine, sau s-ar putea să-mi pierd controlul — pe ambele niveluri.

— Cred că ar fi interesant, făcu el un pas spre ea, cu cămaşa agăţată în vârfurile degetelor. Care să fie primul?

— Nu las niciodată tendinţele personale să mi se amestece cu obligaţiile profesionale, îşi plimbă Kirby un deget pe braţul lui, coborând apoi până la încheietură. Motiv pentru care voi examina mai întâi rana.

— Şi pe urmă?

Înainte de a apuca să-i răspundă, o apucă pe sub coate cu mâinile, ridicând-o. Când gurile le ajunseră la acelaşi nivel, se aplecă să se joace cu buzele ei.

— Excelentă forţă în jumătatea superioară a trupului, comentă Kirby cu vocea o idee cam sufocată, în timp ce-l cuprindea cu picioarele pe după talie. Pulsul, puţin cam accelerat, murmură, luându-i-l cu gura, în vena de la gât. Doar puţin.

— Am o problemă cu tine, Doc Kirby, se întoarse Brian cu faţa în părul ei; mirosea a ploaie şi a

lămâi. Şi se pare că nu-mi mai trece. De fapt, încep să cred că e incurabilă.

Când Kirby rămase absolut nemişcată, o potrivi astfel încât să-i vadă ochii.

— Ce vrei de la mine, Kirby?

— Credeam că ştiam, răspunse ea, mângâindu-i faţa cu degetele străbătute de furnicături. Acum, nu mai sunt sigură. Poate că boala ta e contagioasă. Te doare în jurul inimii?

— Mă cam strânge.

— Şi ai o senzaţie de cădere, de gol în stomac?

— În ultima vreme, tot timpul. Deci, ce-i cu noi, domnişoară doctor?

— Nu sunt sigură, dar...

Se întrerupse, când uşa cu plasă se trânti. Glasuri ridicate invadară bucătăria. Oftând, Kirby îşi rezemă fruntea de-a lui Brian, până când acesta îi desprinse şoldurile de el, lăsând-o jos.

— Se pare că s-au întors Lexy şi cu Giff.

Rămase cu ochii spre ea.

— S-ar zice că sunt şi alţii cu ei, şi toţi vor o mâncare caldă.

— Atunci, te ajut să pui supă în farfurii.

— Ţi-aş fi recunoscător.

Luă capacul de pe oală, lăsând să se reverse aburii şi mirosul.

— Va trebui să terminăm conversaţia asta, la un moment dat.

— Aşa e, deschise ea un dulap ca să scoată farfuriile. La un moment dat.

De pe veranda lui Nathan, Jo privea ploaia, fumând încontinuu. Când intraseră, Nathan deschisese televizorul, sperând să prindă un buletin meteorologic. Cablul ieşise deja din funcţiune, aşa că se mulţumiseră cu radioul. Auziseră paraziţi

acompaniind vocea crainicului care înşira sfaturi meşteşugăreşti şi avertismente contra inundaţiilor. Dacă o mai ţineau mult aşa, aveau să rămână fără curent electric, îşi spuse Jo. Iar râurile şi iazurile, cu siguranţă, aveau să se reverse. Vedea deja formându-se bălţoace tot mai adânci.

— Încă nici o veste, i se alătură Nathan pe verandă. Câţiva dintre căutători s-au adăpostit la Sanctuar până trece ploaia.

Îi puse un prosop pe umeri.

— Tremuri. De ce nu vii înăuntru?

— Îmi place să mă uit.

Un fulger spinteca bolta, iar stomacul ei îi răspunse cu un junghi.

— Furtunile astea neaşteptate sunt un iad când te afli în mijlocul lor, dar sunt interesante să le observi din afară.

Trase adânc aer în piept, când cerul se albi, incandescent. Mirosul înţepător al ozonului rămase dăinuind prin aer.

— Unde ţi-e aparatul? Pe-al meu l-am dus acasă.

— În dormitor. Merg să ţi-l aduc.

Nerăbdătoare, Jo stinse ţigara într-o scoică spartă. Prea multă energie, îşi spuse. Pompa prin toată fiinţa ei, lovind-o cu pumnii. Aproape smulse camera, când Nathan i-o aduse.

— Ce film ai înăuntru?

— De 400, răspunse el calm, privind-o în timp ce examină rapid aparatul.

— Perfect. E rapid. Aveam nevoie de unul rapid.

Îl ridică, vizând spre copacii biciuiţi de ploaie şi muşchiul care se legăna.

— Haide, haide, mormăi ea, după care declanşă, la următoarea explozie de lumină. Încă unul, mai vreau o dată.

Tunetul zgudui văzduhul, în timp ce Jo schimba unghiurile, cu degetul nervos ca pe trăgaciul unei arme.

— Trebuie să cobor, ca să iau copacul ăla în raccourci.

— Nu, se aplecă Nathan să ia prosopul care-i căzuse de pe umeri. Copertina oferea foarte puţină protecţie. Amândoi se udau rapid.

— N-ai să ieşi acolo. Nu ştii unde şi când poate lovi un trăsnet.

— Asta-i jumătate din tot hazul, nu? Să nu ştii. Să nu-ţi pese.

Îşi azvârli capul pe spate. Nepăsarea o străbătea toată, lucindu-i primejdios în ochi.

— Nu ştiu ce fac cu tine, nici când aş putea fi lovită cu proxima ocazie. Se pare că nu-mi pasă. Cât de mult ai să mă faci să sufăr, Nathan, şi cât timp îmi va trebui ca să-mi revin? Şi cât e până când unul dintre noi va face ceva crud, indiferent sau necugetat?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Jo îl apucă de păr şi-i trase gura spre a ei.

— Nu-mi pasă.

Îşi înfipse dintii în buza lui.

— Trebuie să-ţi pese.

Înfuriat pe soartă, Nathan îi prinse faţa între mâini, împingând-o înapoi. Avea ochii tenebroşi şi violenţi, la fel ca furtuna care răscolea văzduhul.

— Vreau să înţelegi că, atunci când te voi face să suferi, nu voi avea încotro.

— Nu-mi pasă, repetă iar Jo, trăgându-i din nou gura spre a ei. Nu vreau decât momentul de-acum. Clipa asta. Pe tine te vreau. Nu vreau să gândesc, nu

vreau să gândească nici unul dintre noi. Nu vreau decât să simt.

Mintea lui se începeţoşase deja, când intrară împleticiţi pe uşă. Jo balansa aparatul din mână, râzând şi gemând, în timp ce Nathan o trăgea de cămaşa.

— Mai repede, reuşi ea să-i spună. Şi vreau cât mai repede.

Se rostogoliră amândoi pe podea, iar aparatul căzu uşor pe podea, în timp ce-şi smulgeau de pe ei hainele şi încălţămintea. Jo încă mai avea mâinile încurcate în bluză, când Nathan se repezi în ea. Se chinui să şi le elibereze, cu fiorul momentan de a fi imobilizată şi neputincioasă adăugând încă un strat de excitaţie. Apoi fu liberă, şi degetele i se înfipseră în şoldurile lui pentru a-l trage şi mai adânc, şi mai cu putere. Nu se mai putea opri şi lăsă iuţeala, căldura, furia împreunării să-i stăpânească pe amândoi. Dacă dorinţa ei era frenetică, a lui era disperată. S-o aibă, s-o posede, s-o păstreze. Încă o zi, încă o oră. O duzină de vieţi.

Dacă pedeapsa pentru păcatul tatălui său consta în a se îndrăgosti, în a se îndrăgosti atât de cumplit şi apoi a pierde, avea să fure fiecare moment posibil, înainte de sosirea scadenţei. Jo ţipă cu uşurare şi recunoştinţă, când orgasmul îi străpunse toată făptura. Trupul lui se afundă violent, apoi rămase nemişcat. Cu respiraţia întretăiată, se ridică pentru a o privi.

— Asta ai vrut?

— Da.

— Repede şi fără suflet.

— Da.

Pumnul i se strânse. Exact acel lucru i-l

dăruise.

— Crezi că ne vom mulţumi cu atât?

Jo închise un moment ochii, după care îşi impuse să-i deschidă iar.

— Nu.

— Bine.

Îşi destinse mâna, mângâindu-i cu ea obrazul. Încă un moment furat, îşi spuse, când ochii ei se deschiseră, întâlnindu-i pe-ai lui.

— Detest să te contrazic când încă te mai doresc. Mai dă-mi, Jo Ellen. Îşi coborî gura, pentru a o sâcâi pe a ei.

— De data asta, nu mă mai lasa pe mine să iau. Braţele ei se ridicară, cuprinzându-l.

— Ce frică mi-e de tine!

— Ştiu. Mai dă-mi oricum. Profită de ocazie.

Gura îi rămase blândă, aşteptând-o pe a ei, să-i răspundă, apoi să ceară. Voia mai mult, mult mai mult, după acea eliberare aspră şi tăioasă pe care şi-o oferiseră unul altuia. Mai mult decât spasmul animalic al sângelui încins în vene. Când Jo îi oftă numele, ştiu că tocmai începea.

Gura ei deveni mai flămândă, mâinile începură să-l cutreiere. O nouă poftă crescu rapid, ca şi cum nici un moment n-ar fi fost satisfăcută. Râvnea la gustul pielii lui şi porni cu gura într-o călătorie peste faţa şi gâtul său. Cu un murmur aprobator, se rostogoli odată cu el, până ajunse întinsă deasupra, liberă să facă tot ce voia. Vântul lovea uşa cu plasă, zguduind-o în balamale. Casa se cutremura sub ei. Prin contrast, Jo şi Nathan se mişcau încet, aproape languros. Atingere şi gust, oftat şi murmur. Se pierdu în uşoara legănare, în lunecarea şi balansul trupurilor, în ritmurile stabilite şi preluate. I se părea că ar fi putut pluti pe deasupra ei, pas cu pas, şi se mira cum făcea să vibreze fiecare muşchi în parte.

Nathan o împinse înapoi, ridicându-se în şezut, pentru a şi-o potrivi în poală. Acum avea nevoie de tandreţe, pentru amândoi, ca să aline durerea deja suferită. Şi durerea care încă mai urma să vină. Ochii li se susţinură, în timp ce el îşi cobora gura spre a ei, adâncind sărutul treptat, treptat, astfel ca fierbinţeala s-o inunde toată. Intimitatea gestului o făcea să trepideze. S-ar fi putut împotrivi, ridică o mână pe pieptul lui că pentru a o face. Dar membrele i se înmuiară şi se pierdu complet. Şi-i dărui mai mult.

Dorea abandonul, pentru amândoi. Al lui şi al ei. O cădere. Sărutări uşoare, lichide, îi umplură, împingându-i încet spre excitaţie. Când o cuprinse cu palma, geamătul ei scăzut se transformă într-un mic icnet de voluptate. O posedă lent, astfel că orgasmul să fie prelung şi curgător. Tremurau amândoi şi, când întinse mâna spre el, înfiorată de a-l găsi dur şi pregătit, buzele i se arcuiră peste ale lui.

— Încă o dată, murmură ea. Exact aşa. Încă o dată.

Plăcerea se rostogoli prin ea, strat cu strat, pentru a i se învolbura în cap ca vinul. Încă palpitând de pe urma ei, se mută cu trupul peste al lui şi cu bătăile dense ale inimii sale sub gură.

— Iubesc ceea ce-mi poţi face, lunecă ea în jos, presărându-i sărutări uşoare, cu gura deschisă, în josul abdomenului. Vreau să ştiu că pot şi eu.

Pielea lui Nathan se înfioră când Jo îşi închise împrejurul lui gura aceea fierbinte şi generoasă. O plăcere întunecată îi împăienjeni vederea, iar vuietul din capul lui îneca zgomotul ploii. Îl purta până pe margine, unde el se mai putu agăţa de normalitate, control şi plăcere, numai cu vârfurile alunecoase ale degetelor.

Se ridică pe deasupra lui, cu trupul sclipindu-i în penumbră. Coborî spre el, îl absorbi înăuntru-i, se arcui pe spate, îl trase şi mai adânc. Braţele i se ridicară, împreunându-i-se înapoia capului într-un gest ca de triumf. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, privind intens în cenuşiul acela ca fumul, când începu să se mişte.

Încet, torturant. Iar trupul îi tremura când mâinile lui i se închiseră apăsat şi posesiv peste sâni. Lin, mătăsos. Respiraţia lui Nathan se întrerupse, sugrumată, când Jo îşi rezemă propriile mâini pe pieptul lui. Capul îi căzu pe spate, cu trupul încordându-i-se ca un arc şi muşchii cuprinzându-l strâns în timp ce urca spre pisc. Totuşi, chiar în clipa când inima i se împiedică şi creierul i se răsturnă, sistemul se activa lacom să capete şi mai mult. Nu mai suporta, şi nu se mai putea opri. Trupul i se mişca înainte, înapoi, alergând spre noi plăceri. Pielea îi era îmbrobonată de sudoare. Când Nathan se ridică să-i cuprindă sfârcul cu gura, simţi gust de sare şi fierbinţeală. Jo juisă din nou, ţipând sub imperiul şocului, aproape în panică. Ţinând-o strâns, îşi dădu şi el drumul, pornind amândoi în zbor. Pe Jo o ardeau plămânii, gâtlejul ei era uscat ca nisipul. Încercă să înghită, apoi renunţă şi-şi lăsă capul să cadă pe umărul lui. Când urechile încetară să-i mai ţiuie, auzi tăcerea.

— Ploaia s-a oprit.

— Mmm-hmm.

Cu un mic hohot de râs, aproape reuşi să respire complet.

— Vom avea mult de furcă pentru a explica arsurile astea de pe covor. Delectându-se cu senzaţia, îşi plimbă mâinile peste spatele lui umed.

— Am nevoie c-am de-un galon de apă.

— Îţi aduc.

— Bine, aştept aici.

— Deşi mă doare să recunosc, cred că încă sunt prea slab ca să te duc în braţe până la chiuvetă.

Îi mută greutatea şi zâmbi, când Jo se rostogoli moleşită pe covor. Nathan se ridică să umple un pahar, apoi se opri, privind-o. Pielea i se înroşise peste tot, iar părul i se răsfira în jurul feţei că un halou încâlcit. Gura-i era încă umflată şi uşor arcuita de mulţumire. Pradă unui impuls, puse paharul jos şi luă aparatul.

Ochii ei se deschiseră brusc când auzi ţăcănitul obturatorului. Ţipă, încrucişându-şi instinctiv braţele peste sâni.

— Ce naiba faci?!

„Fur momente”, răspunse Nathan în gând. Urma să aibă nevoie de ele.

— Christoase, ce subert arăţi, se ghemui el făcând încă o fotografie, în timp ce ochii ei se dilatau.

— Termină! Ai înnebunit? Sunt goală.

— Arăţi incredibil. Toată şifonată, înroşită şi futută proaspăt. Nu te acoperii. Ai nişte sâni splendizi.

— Nathan, nu făcu ea decât să-şi strângă braţele şi mai protector. Lasă aparatul jos.

— De ce?

Coborî aparatul, dar continua să zâmbească.

— Le poţi developa singură. Cine-o să le vadă? Nimic nu e mai artistic şi mai şocant vizual decât un studiu de nud.

— Perfect.

Păstrându-şi un braţ îndoit în mod strategic, Jo întinse cealaltă mână.

— Dă-mi-l să te fotografiez şi eu pe tine.

— Sigur, îi oferi el aparatul, amuzat să vadă

cum se încrunta surprinsă.

— Nu te jenezi deloc.

— Nu.

Jo înclină capul spre camera din mâna lui.

— Vreau rollfilmul ăla.

— Ei, nu plănuiam să-l duc la Fotomat, iubito, îşi coborî el privirea, verificând numărul de cadre rămase. Doar una mai am. Lasă-mă s-o fac. Numai faţa.

— Numai faţa, acceptă ea, relaxându-se atât cât să-i zâmbească. Gata. Acum vreau filmul.

— OK.

Când Jo coborî braţul de pe sâni, Nathan se mişcă fulgerător, făcând ultima fotografie.

— La naiba, ai spus că se terminase.

— Am minţit.

Râzând în hohote, Nathan se ridică şi puse aparatul pe masă.

— Dar acum s-a terminat, într-adevăr. Vreau să văd ştraifurile, ca să aleg pozitivele pe care le doresc.

— Dacă-ţi închipui că am să developez filmul ăsta, te înşeli, se ridică ea, înhăţând aparatul.

— Fotografiile pe care le-ai făcut tu cu furtuna, sunt acolo, îi aminti Nathan cu un zâmbet care se întinse şi mai mult când o văzu ezitând între a voala filmul, distrugându-l, şi nevoia de a-şi păstra propriile fotografii.

— Foarte urât din partea ta, Nathan.

— Aşa ziceam şi eu. N-o lua pe aia, spuse, când Jo se aplecă să-şi ridice bluza. E umedă. Îţi aduc una uscată.

— Mulţumesc.

Îl privi cum mergea spre dormitor, ţuguindu-şi buzele în timp ce-i studia fesele tari şi musculoase. Data viitoare, hotărî ea trăgându-şi pantalonii, avea să se asigure că avea propriul aparat la îndemână. Şi,

cu acest gând în minte, scoase filmul şi-l vârî în buzunarul de la spate.

Când reveni, Nathan îi aruncă un tricou, apoi îşi încheie blugii uscaţi pe care-i îmbrăcase.

— Te conduc până la Sanctuar. Vom vedea cum se mai prezintă situaţia.

— În regulă. Probabil că grupurile de căutare au să pornească din nou. Îşi trecu degetele prin păr, pentru a şi-l descâlci.

— Mare mizerie trebuie să fie afară, de pe urma furtunii. Eu să fiu în locul tău, mi-aş lua nişte cizme.

Nathan îi privi tenişii verzi-oliv.

— Tu n-ai.

— Aş avea, dacă-mi erau la îndemână.

— Atunci, ne murdărim amândoi.

O luă de mână şi îi văzu ochii licărind de surprindere, când i-o ridică să-i sărute nodurile degetelor.

— Iar diseară, te scot la cină.

— Mă scoţi la cină?

— Bine, atunci te bag la cină. Ne aşezăm în sala de mese, consultăm listele de bucate, comandăm vin. Am auzit că oamenii fac asta tot timpul.

— Ce aiureală! Acolo locuiesc eu.

— Eu nu. Şi vreau să iau cina cu tine. O seară de genul celor când stăm faţă-n faţă la masă, cu lumânări între noi, cu conversaţie. Când ceilalţi se prefac că nu ne privesc şi-şi spun ce pereche reuşită suntem.

Luă o şapcă de baseball de pe măsuţa de cafea şi i-o potrivi pe cap.

— Iar eu voi putea să te privesc tot timpul mesei şi să mă gândesc cum voi face din nou dragoste

cu tine. Se numeşte romantism.

— Nu mă pricep la romantisme.

— Şi despre sex ai spus la fel. Şi te-ai înşelat. O luă de mână, pornind spre uşă.

— Hai să vedem ce iese. Poate ne coace Brian nişte tarte cu brânză. Jo fu nevoită să râdă.

— Oamenilor li se va părea cam ciudat, să stau la masă în han.

— Le vom da un subiect de discuţie.

Picioarele le clefăiră în pământul ud, când ajunseră la baza treptelor. Căldura revenea, făcând să se înalţe aburi, îndesind aerul. Pădurea arata fertilă, coaptă, de un verde închis. Apa şiroia şi picura de pe copaci, declanşând noi averse peste capetele lor când cotiră spre râu.

— Toate s-au învolburat, comentă Jo. Curge repede şi cu forţă. S-ar putea să se reverse peste maluri, dar mă îndoiesc că va provoca vreo pagubă.

Ocoli să se mai uite mai de-aproape, acceptându-şi filosofică pantofii ruinaţi, când se scufundă până peste glezne în noroi.

— Tata va vrea să arunce o privire cred, dar nu se poate face mare lucru. Mai îngrijorător trebuie să fie la camping. Totuşi, pe plajă cred că e în regulă. Vântul n-a suflat atât de puternic încât să dărâme dunele. Ne vom alege cu o recoltă frumoasă de scoici aduse de valuri.

— Se vede că eşti fiica lui taică-tău.

Distrasă, Jo privi peste umăr.

— Ba nu. Rareori învrednicesc cu vreun gând ceea ce se întâmplă pe-aici. În anotimpul uraganelor, pot fi eventual mai atentă la buletinele meteo din zona asta, dar nu ne-au lovit rău de ani de zile.

— Jo Ellen, tu iubeşti locul ăsta. N-ar trebui să te temi s-o recunoşti.

— Nu e centrul vieţii mele.

— Nu, dar e important pentru ţine, se apropie Nathan. Multe lucruri, mulţi oameni pot fi importante fără a dobândi întâietate pe lângă viaţa ta. Pentru mine, tu eşti importantă.

În inimă, îi suna un semnal de alarmă şi făcu un pas grăbit înapoi.

— Nahan...

Fu cât pe-aci să cadă, când malul îi absorbi picioarele.

— Vei ajunge iarăşi în râu, o apucă el strâns de braţe. Şi, pe urmă, ai să mă acuzi din nou ca eu te-am împins. Nu asta fac, Jo. Nu te împing. Dar n-o să-mi pară rău dacă aluneci.

— Îmi place să stau pe picioarele mele şi să ştiu unde cedează solul, înainte de a păşi deasupra.

— Uneori, trebuie să încerci noi teritorii. Ăsta e şi pentru mine un teren neexplorat.

— Nu-i adevărat. Tu ai fost căsătorit, ai...

— Nu cu tine, răspunse el încet, făcând-o să încremenească în braţele lui. Niciodată n-am simţit pentru ea, ceea ce simt pentru tine, în clipa asta. Niciodată nu m-a privit aşa cum mă priveşti tu. Şi niciodată n-am dorit-o atât de mult cât te doresc pe tine. Asta a fost problema tot timpul. Nu ştiam, nu înţelegeam cât de vinovat eram, până nu te-am revăzut.

— Mergi prea repede pentru mine.

— Atunci, ţine pasul. Şi ce naiba, Jo Ellen, continuă el cu un oftat nerăbdător, în timp ce-i înclină capul pe spate. Mai cedează şi tu un pic.

Când gurile li se întâlniră, Jo simţi gustul nervozităţii şi al unei dorinţe mult mai profunde decât îşi permisese să observe. Flacăra iute a panicii din ea se ciocni cu un fior de plăcere. Iar torentul cald care i

se revărsa prin sânge semăna cu speranţă.

— Poate că nu mă împingi, spuse ea când Nathan o strânse mai tare la piept. Dar am senzaţia că mă scufund.

Îşi rezemă capul de umărul lui, impunându-şi să-şi limpezească gândurile.

— O parte din mine nu vrea decât să se lase la voia întâmplării, iar o alta tot dă din picioare pentru a reveni la suprafaţă. Nu ştiu ce este mai bine, pentru mine sau pentru ţine.

Nathan avea nevoie de acel licăr de speranţă, de şoapta din inima care-i făgăduia că dacă Jo îl iubea îndeajuns, dacă se iubeau destul unul pe celălalt, puteau trece peste cele întâmplate. Şi cele care urmau.

— De ce nu te gândeşti la ceea ce te-ar face mai fericită, în loc să te întrebi ce-ar fi mai bine?

Suna atât de simplu, încât începu să zâmbească. Privi cum curgea râul, întrebându-se dacă nu cumva sosise vremea să se arunce îl el şi să vadă încotro o purta. Aproape că se văzu pe ea însăşi dusă de curent. Se văzu gonind odată cu el. Prinsă sub suprafaţă, privind în sus. Imobilizată departe de aer şi lumină.

Urletul i se smulse din gât, făcând-o să cadă în genunchi înainte că Nathan s-o poată prinde.

— Jo, pentru Dumnezeu!

— În apă, în apă.

Îşi trânti o mână peste gură, pentru a-şi opri clocotul isteriei.

— E mama? Mama e acolo în apă?

— Încetează, îngenunche el alături de ea, întorcând-o de umeri până când ajunse cu faţa lângă a lui. Uită-te la mine. Vreau să termini în clipa asta. Nu te las să te prăbuşeşti. N-o las să se întâmple, aşa că uită-te la mine şi revino-ţi.

— Am văzut.

Fu nevoie să tragă o gură de aer.

— În apă, am văzut... Îmi pierd minţile, Nathan. Nu mi le mai pot ţine întregi.

— Ba poţi.

Disperat, o strânse la piept.

— Te poţi ţine de mine. Ţine-te doar de mine.

În timp ce Jo tremura lipită de el, privi sumbru în jos, spre suprafaţa apei.

Şi văzu fantoma palidă care se holba la el.

— Iisuse Dumnezeule!

Braţele i se strânseră convulsiv în jurul lui Jo. Apoi o împinse înapoi, lăsându-se să alunece pe negândite în râul umflat.

— E aici, strigă, agăţându-se de o creangă scufundată pentru a nu fi luat de curent. Dă-mi o mână de ajutor.

— Ce?

— Nu-ţi pierzi minţile.

Gâfâind de efort, Nathan întinse celălalt braţ şi apucă o mână de păr.

— E cineva în apă! Ajută-mă s-o scot.

— O, Doamne!

Fără să mai ezite, Jo se târî pe burtă spre margine, chinuindu-se să-şi fixeze vârfurile picioarelor în mâlul alunecos.

— Întinde mâna, Nathan. Încearcă s-o ţii, iar eu te trag în sus. E vie? Mai respiră?

Nathan apucase să vadă mai bine, mai clar. Iar stomacul i se încleştă de oroare şi milă. Râul n-o cruţase.

— Nu, răspunse el simplu, schimbându-şi poziţia mâinii pe creangă; ridică privirea spre Jo. Nu, nu e vie. Rămân aici, ţinând-o, să n-o ducă răul în

aval. Fugi la Sanctuar după ajutor.

Acum Jo era calmă, calmă şi rece.

— O scoatem împreună, spuse ea, întinzând mâna.

CAPITOLUL 24

A fost o sarcină hidoasă şi sinistră. Nathan a scăpat din mâna creanga de două ori, încercând să desprindă părul lui Susan Peters din rădăcinile unde i se agăţase trupul. S-a scufundat cu capul sub apă, făcând un efort feroce să-şi golească mintea de orice gând, când braţele ei îl loviră în burtă. O auzea pe Jo strigându-l, concentrându-se asupra calmului disperat din vocea ei, în timp ce încercau împreună să scoată din râu ceea ce mai rămăsese din Susan Peters. Ignorându-şi spasmele din stomac, Jo lunecă şi mai mult pe mal, cu apa stropind-o şi curgându-i peste bărbie, pentru a cuprinde cu braţele trupul neînsufleţit. Respiraţia i se întretăie, sacadată, în momentul sfâşietor când ajunse faţă în faţă cu moarta.

Ştia că obturatorul din minte se declanşase, imortalizând imaginea, capturând-o. Făcând-o parte din veşnicie. Apoi trase, icnind, înfigându-şi genunchii şi labele picioarelor în pământul ud. Lasă cadavrul să se rostogolească, neputând suporta nici măcar să-l vadă. Îşi repezi mâinile înainte, le simţi pe ale lui Nathan apucându-le, alunecând, prinzând din nou. Când acesta ieşi din apă până la piept, zbătându-se să iasă din râu, Jo se rostogoli într-o parte şi vomă.

— Întoarce-te la vilă, tuşi el violent, scuipând din gură gustul râului şi al morţii.

— Îmi revin imediat.

Jo se legăna înapoi, rezemată pe călcâie, în

timp ce primele lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obrajii reci ca gheaţa.

— Doar un minut. Am să-mi revin.

Nu avea în obraji mai multă culoare decât ceea ce scoseseră din râu, şi tremura atât de tare încât se miră că nu-şi auzea oasele clănţănind.

— Du-te acasă. Ai nevoie de haine uscate, o prinse el de-o mână. Trebuie să telefonezi la Sanctuar după ajutor. N-o putem lăsa aşa, Jo.

— Da. Da, ai dreptate.

Cu un efort, întoarse capul. Cadavrul era cenusiu-păstos şi umflat, cu părul brunet încurcat şi plin de resturi. Cândva, însă, fusese o femeie.

— Aduc ceva s-o acoperim. Am să iau o pătură.

— Te descurci singură?

Jo dădu din cap, şi cu toate că-şi simţea trupul golit pe dinăuntru şi înspăimântător de sfărâmicios, se ridică în picioare. Îl privi. Chipul îi era palid şi murdar, cu ochii înroşiţi de apă. Se gândi cum intrase în râul tumultuos, fără ezitare, fără a se gândi la nimic altceva decât la ceea ce era de făcut.

— Nathan.

Nathan îşi şterse cu podul palmei noroiul de pe bărbie, cu un gest violent.

— Ce?

— Nimic, murmură ea. Mai târziu.

Aşteptă să-i audă paşii îndepărtându-se, aşteptă până nu mai auzi decât mugetul râului şi bubuiturile propriei inimi trudite. Apoi se apropie de cadavru, silindu-se să-l întoarcă, să-l privească. Fusese drăguţă cândva — o ştia. Niciodată n-avea să mai fie. Scrâşnind din dinţi, o atinse, întorcându-i capul într-o parte, până putu vedea, până putu să fie sigur.

Avea gâtul înconjurat de vânătăi livide, roşiatice. Îşi smulse mâna, îndoindu-şi genunchii şi apăsându-şi faţa în docul murdar al blugilor.

Sfinte IiSuse, sfinte Iisuse! Ce se întâmplă acolo?

Frica era şi mai cumplită decât durerea, mai acută decât vinovăţia. Şi, când se contopeau unele cu altele, îi frigeau sufletul.

Totuşi, încă se mai stăpânea când reveni Jo. Nu-şi schimbase hainele, dar Nathan nu spuse nimic, ajutând-o doar să întindă pătura galbenă subţire peste cadavru.

— Sosesc, anunţă ea, frecându-şi gura cu degetele. Brian şi Kirby. L-am prins pe Brian la telefon şi i-am spus. I-am spus. A zis c-o s-o aducă pe ea, ca medic, dar nu va spune altcuiva până...

Lăsă fraza neterminată, privind neajutorată printre copaci.

— De ce-o fi venit aici, Nathan? De ce pentru Dumnezeu să fi intrat în râu? Poate a căzut, pe întuneric, lovindu-se la cap. E oribil. Mă aşteptam s-o găsim înecată, adusă de valuri pe plajă. Într-un fel, aşa ceva e şi mai rău.

La doar câţiva paşi de uşa lui, fu singurul lucru la care putea să se gândească Nathan. La câţiva metri de locul unde făcuse dragoste cu Jo. Unde sfidase zeii, îşi zise el, cu un fior puternic. Oare cadavrul venise adus de râu, sau fusese aruncat acolo, atât de aproape încât l-ar fi putut vedea de la fereastra bucătăriei, într-o după-amiază însorită?

Jo îşi strecură mâna într-a lui, preocupată că încă mai era la fel de îngheţată şi neînsufleţită că a femeii ce zăcea pe pământ.

— Eşti ud leoarcă şi tremuri. Du-te să te schimbi. Eu îi aştept.

— Nu plec. Nu te las singură. Şi nici pe ea.

Cu gândul la căldură şi la confort, Jo îl cuprinse în braţe.

— A fost cea mai generoasă şi cea mai curajoasă faptă pe care am văzut-o din partea cuiva.

Îşi lipi buzele de gâtul lui, dornică să-l simtă cedând, răspunzând.

— Ai intrat în apă pentru ea. Puteai s-o laşi acolo, dar te-ai dus. Pentru alţii, nici n-ar fi contat dacă o scoteau afară sau nu.

— A contat.

— Pentru tine. Eşti un om bun, Nathan. Nu voi uita niciodată ce-ai făcut. Nathan închise strâns ochii, apoi se retrase fără s-o atingă.

— Sosesc, spuse el sec.

În timp ce se întorcea, Brian şi Kirby apărură grăbiţi, pe cărare. Kirby aruncă o privire grăbită spre amândoi.

— Mergeţi în casă să faceţi un duş fierbinte. Vă examinez imediat. Şi, trecu pe lângă ei, îngenunchind în dreptul păturii.

Jo rămase pe loc.

— Nu poate fi decât dna. Peters. Se agăţase în creanga aia. Probabil a căzut azi-noapte, la un moment dat, iar furtuna a adus-o în aval.

Îşi aduna forţele, ţinându-se din nou de mâna lui Nathan, în timp ce lângă Kirby îngenunchea şi Brian. Acesta dădu din cap cu amărăciune, când doctoriţa dădu pătura la o parte.

— Ea e. Au venit de vreo două ori la masă. Fir-ar să fie. Se aşează pe călcâie, frecându-şi faţa cu mâinile.

— Merg să-l caut pe soţul ei. Trebuie s-o ducem undeva — într-un loc mai potrivit decât ăsta.

— Nu, nu poate fi mutată din loc, se strădui

Kirby să vorbească peste bătăile puternice ale inimii. Trebuie să telefonaţi la poliţie şi să le spuneţi să vină imediat aici. Nu cred că s-a înecat.

Ridică uşor bărbia moartei, dezvăluindu-i vânătăile.

— Pare să fi fost strangulată. A fost ucisă.

— Cum e posibil? Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Lexy stătea ghemuită strâns în colţul canapelei din salonul de familie. Îşi încleştă mâinile ca să nu-şi muşte unghiile.

— Pe Desire nu sunt asasinaţi oameni. Pur şi simplu nu se întâmplă aşa ceva. Kirby trebuie că se înşeală.

— Vom afla destul de curând, porni Kate ventilatorul din tavan, încercând să mai răcorească aerul dens. Poliţiştii ne vor spune. Oricum, biata femeie a murit, iar soţul ei... Jo Ellen, nu te mai învârti ca un leu în cuşcă, stai jos şi bea-ţi brandy-ul ăla. Ai să răceşti îngrozitor.

— Nu pot să stau jos.

Jo continua să se plimbe de la o fereastră la alta, deşi n-ar fi putut spune ce cauta.

— Şi eu aş vrea să stai jos, interveni Lexy cu voce plângăreaţă. Mi se zăpăcesc cumplit minţile când te văd. Aş vrea ca Giff să fie aici. Nu înţeleg de ce trebuie să rămână acolo cu ceilalţi, în loc să fie aici cu mine.

— Of, termina cu smiorcăiala, măcar 5 minute, se răsti şi Jo. Fă şi tu o excepţie şi mai stai şi pe propriile tale picioare.

— Ia, ia. Să nu-ncepeţi! îşi azvârli Kate mâinile în sus. Nu suport aşa ceva, tocmai acum.

— Iar eu nu suport aşteptarea asta. Mă duc afară, porni Jo spre uşă. Trebuie să aflu ce se

întâmplă. Trebuie să fac ceva.

— Jo! Nu ieşi singură, îşi duse Kate o mână la cap. Deja mi s-a făcut rău de la îngrijorare. Te rog, nu te du singură acolo.

Văzându-şi verişoara dintr-o dată zguduită şi îmbătrânită, Jo se răzgândi.

— Ai dreptate. Nici una dintre noi, n-ar trebui să iasă. Stai jos, Kate. Haide, gata.

O luă de braţ şi o conduse spre canapea, lângă Lexy.

— Stai aici şi bea un brandy. Eşti doborâtă.

— Aduc eu brandy-ul, se oferi Lexy.

— Dă-i-l pe-al meu, îi spuse Jo surorii sale, în timp ce aceasta se ridică. Nu-l vreau.

— Dacă foiala asta peste mine vă opreşte să vă răstiţi una la alta, atunci foiţi-vă în altă parte, lua Kate brandy-ul pe care i-l oferea Lexy, cu un surâs vag. Ar trebui să facem cafea, pe când se întorc ceilalţi. Nu ştiu când a făcut-o Brian pe ultima.

— Mă ocup eu, se aplecă Lexy s-o sărute pe obraz. Nu-ţi face griji. Dar, când se ridică îl văzu în uşă pe Giff.

— Sosesc. Vor să discute cu Jo.

— În regulă, strânse Jo cu recunoştinţă mâna cu care Lexy îi atinse braţul. Sunt gata.

— Cât au s-o mai bată la cap?

Brian stătea pe veranda din faţă, ascultând sunetele din junglă ale păsărilor şi ale greierilor care umpleau văzduhul.

— Nu mai poate dura mult, răspunse calmă Kirby. O ţin acolo de aproape o oră. Pe Nathan nu l-au reţinut mai mult de atât.

— N-ar fi trebuit să treacă prin toate astea. E destul de rău că a găsit ea cadavrul, că a ajutat să fie

scos din apă, fără să mai fie nevoie să retrăiască totul iar şi iar.

— Sunt convinsă că o menajează cât pot.

Kirby nu făcu decât să ofteze, când Brian se răsuci spre ea, sfredelind-o cu o privire arzătoare.

— Brian, altceva nu e nimic de făcut, nu există nici o altă soluţie. A fost asasinată o femeie. Trebuie să se pună anumite întrebări.

— Mai mult ca sigur nu Jo a omorât-o, se aruncă el în balansoar. Ţie ţi-e uşor. Doctoriţă de la oraş. Ai văzut de toate, ai făcut de toate.

— Poate că aşa e, vorbi ea calmă, pentru a-şi ascunde suferinţa. Dar uşurinţa sau greutatea nu schimbă cu nimic faptele. Cineva a hotărât să n-o mai lase pe Susan Peters să mai trăiască. A strâns-o de gât cu propriile sale mâini şi i-a luat viaţa. Acum, trebuie să se pună întrebări.

Brian rămase cu privirea în întuneric, melancolic.

— Acum îşi vor îndrepta atenţia către soţ.

— Nu ştiu.

— Ba da. E pasul logic. Când i se întâmplă ceva soţiei, imediat iei soţul în colimator. Există posibilitatea ca el s-o fi făcut. Când a plecat mama, l-au suspectat pe tatăl meu. Până s-au convins că doar... plecase. Au să-l ducă pe bietul nenorocit într-o cămăruţă. Şi-l vor lua la întrebări. Cine ştie, poate el e cel care s-a hotărât să n-o mai lase pe Susan Peters să mai trăiască.

Îşi îndreptă privirea spre Kirby. Stătea foarte dreaptă, foarte stăpânită, în lumina galbenă a becului de pe verandă. Mai avea pe ea treningul larg al lui Jo. Dar o văzuse în prezenţa poliţiei, o privise cum dădea informaţii, cum rostogolea termeni clinici de pe limbă, înainte de a se înghesui lângă cadavru cu echipa de la morgă. Nu avea nimic delicat.

— Ar trebui să te duci acasă, Kirby. Nu mai e nimic de făcut.

Lui Kirby îi venea să plângă. Îi venea să urle. Îi venea să bată cu pumnii în zidul subţire şi transparent pe care Brian îl înălţase dintr-o dată între ei.

— De ce mă alungi, Brian?

— Fiindcă nu ştiu ce să fac cu tine. Şi niciodată n-am vrut să te primesc în viaţa mea, de la bun început.

— Dar ai făcut-o.

— Oare, Kirby? Sau ai forţat doar tu uşa?

Umbra lui Jo se aşternu între ei, înainte de a ieşi din casă.

— Aici au terminat. Poliţiştii.

— Te simţi bine? se apropie Kirby de ea. Probabil că eşti extenuată. Acum du-te sus şi culcă-te. Îţi pot da ceva ca să adormi mai uşor.

— Nu, n-am nimic. Serios. Strânse scurt mâna lui Kirby.

— De fapt, mă simt mai bine după ce am revăzut totul pas cu pas. Sunt doar întristată şi-mi pare rău şi sunt recunoscătoare că am rămas întreagă. Nathan s-a întors?

— L-a convins Kate să urce la etaj, se ridică Brian, apropiindu-se s-o observe mai bine; părea mai stăpână pe ea decât se aşteptase. Nu cred că ar fi greu să-l convingem să stea aici în noaptea asta. S-ar putea ca poliţiştii să se mai agite pe lângă râu, ore întregi.

— Atunci, îl vom convinge. Şi ar trebui să rămâi şi tu, îi spuse Jo lui Kirby.

— Nu, mă simt mai bine acasă, răspunse ea, privindu-l pe Brian. Aici nu mai e nevoie de mine.

Sunt sigură că mă va conduce unul dintre detectivi. Merg doar să-mi iau geanta.

— Eşti binevenită să stai, îi spuse Brian, dar Kirby nu-i răspunse decât cu o privire rece şi stăpânită, peste umăr.

— Mi-e mai bine acasă, repetă ea, lăsând usa cu plasă să se trântească în urma ei.

— De ce-o laşi să plece? întrebă Jo încet.

— Poate am nevoie să văd dacă pot. S-ar putea să fie mai bine aşa.

Jo se gândi la ceea ce spusese Nathan înainte ca lumea să-şi iasă iarăşi din minţi.

— Poate ar trebui să-ncepem cu toţii să ne gândim la ceea ce ne face fericiţi, în loc de ceea ce-ar fi mai bine. Ştiu că eu voi încerca, fiindcă după un timp încep să ţi se termine şansele. Trebuie să-ţi spun ceva ce-am avut nenumărate ocazii să-ţi spun, şi le-am lăsat să treacă. Brian ridică din umeri şi-şi îndesă mâinile în buzunare, luând poziţia pe care Jo o considera atitudinea mohorâtă a unui Hathaway.

— Atunci, zi.

— Te iubesc, Brian.

Căldura cuvintelor ei fu aproape acoperită de plăcerea pură, când îi văzu uimirea pe faţă.

Brian presupuse că era un truc, o fentă pentru a-i distrage atenţia înainte de a ataca.

— Şi?

— Şi aş vrea să ţi-o fi spus mai devreme şi mai des.

Se ridică pe vârfuri, pentru a-i depune un sărut scurt şi apăsat pe gura strânsă bănuitor.

— Desigur, dacă o făceam, acum n-aş fi avut satisfacţia de-a te vedea holbând ochii ca un păstrăv în undiţă. Mă duc s-o trimit pe Kate la culcare, ca să se poată preface că nu ştie că-n noaptea asta Nathan va dormi în camera mea.

— Jo Ellen.

Până ajunse ea la uşă, Brian îşi regăsise graiul, dar şi-l pierdu când Jo îşi întoarse capul spre el.

— Haide, zâmbi ea larg. Zi odată. E mult mai uşor decât crezi.

— Şi eu te iubesc.

— Ştiu. Ai inima cea mai bună dintre noi toţi, Bri. Şi asta te nelinişteşte. Şi închise încet uşa, mergând la etaj, spre restul familiei.

Visa că mergea prin grădinile Sanctuarului. Mirosul din toiul verii, aerul de miez de vară. Pe cer, luna se desena limpede ca decupată de un copil. Alb pe negru. Stelele erau o mare de lumină scânteietoare. Aconiţii şi clopoţeii de Canterburry se legănau uşor în adiere, cu bobocii albi, strălucitori. O, cât de mult îi plăceau florile albe pure, strălucirea lor în întuneric. Zâne-flori, îşi zise ea, care dansează în timp ce muritorii dorm.

Ea însăşi se simţea nemuritoare — atât de puternică, de vie. Ridicând sus braţele, se întrebă de ce nu se ridică pur şi simplu de la pământ, luându-şi zborul. Noaptea era şi vremea ei. Singurul ei răgaz. Putea pluti peste cărările grădinii ca o fantomă, iar sunetul clopoţeilor de vânt era muzica pe care să danseze.

Apoi, dintre copaci ieşi o umbră. Iar umbra deveni om. Nemuritoare, curioasă numai, păşi spre el.

Acum alerga, alerga prin pădure în bezna desăvârşită, biciuită sălbatic de ploaie peste obraji. Noaptea era altfel, şi ea se schimbase. Era speriată, urmărită. Vânătă. Vântul urla ca o mie de lupi cu colţii dezgoliţi şi însângeraţi, iar stropii de ploaie păreau mici săgeţi cu vârfuri luminoase, ţintind să sfâşie

carnea. Crengile o loveau nemilos. Copacii răsăreau din pământ pentru a-i tăia drumul. Devenise jalnic de muritoare, înfricoşător de muritoare. Respiraţia i se întretaie într-un mic suspin, când auzi urmăritorul strigând-o pe nume. Dar numele era Anabelle.

Jo smulse cearceafurile care i se încurcaseră în jurul picioarelor şi se ridică în capul oaselor, ţeapănă ca un vătrai. În timp ce vederea i se limpezea, Nathan îi puse o mână pe umăr. Nu era culcat alături, ci stătea în picioare, cu chipul ascuns în întuneric.

— Nu-i nimic. Doar un vis. Un vis urât.

Neîncrezându-se în propria voce, Jo dădu din cap. Mâna de pe umăr o mângâie o dată, absent, apoi căzu. Gestul îi aduse o consolare distantă.

— Vrei ceva?

— Nu.

Frica se risipise deja.

— N-am nimic, m-am obişnuit.

— Mare minune ar fi, să n-ai coşmaruri după o zi ca asta. Se îndepărta de ea, spre fereastră, întors cu spatele.

Jo văzu că îşi luase blugii şi, când dădu cu mâna peste cearceaf, alături, simţi că e rece. Nu dormise lângă ea. Nu dorise, înţelese Jo. Rămăsese la Sanctuar, numai fiindcă îi fusese imposibil s-o refuze pe Kate. Şi acceptase să împartă acelaşi pat cu ea, fiindcă altfel ar fi fost penibil.

Dar n-o atinsese, nu se apropiase de ea.

— N-ai dormit, nu-i aşa?

— Nu.

Nici măcar nu era sigur că avea să mai închidă vreodată ochii în linişte. Jo se uită la ceas. 03:05. Avusese şi ea parte de doza ei de nelinişte.

— Poate ar fi mai bine să iei un somnifer.

— Nu.

— Ştiu că a fost un iad pentru tine, Nathan.

Nimeni nu poate face sau spune nimic ca să fie mai uşor.

— Nimic nu va face că lui Tom Peters să-i fie mai uşor.

— E posibil s-o fi omorât chiar el.

Nathan spera să fie adevărat — o spera din toată inima. Şi, din această cauză, se simţea întinat.

— S-au certat, continuă Jo, cu încăpăţânare. A ieşit din casă. Poate a urmărit-o până în golf. S-au certat mai departe, iar el şi-a pierdut calmul. N-ar fi fost necesar decât un minut, un singur minut de furie. Apoi, a intrat în panică şi a dus-o de-acolo. Avea nevoie să ia distanţă, aşa că a aruncat-o în rău.

— Oamenii nu omoară întotdeauna doar din cauza furiei sau a panicii, spuse el încet; amărăciunea i se ridică în gât, ameninţând să-l înece. N-am ce cauta în casa asta. Lângă tine. Ce-oi fi avut în cap? Să mă întorc. Ce să îndrept? Ce naiba am crezut că puteam face?

— Despre ce vorbeşti?

Jo îşi detesta tremurul din voce. Dar sunetul glasului lui, atât de aspru şi rece, o îngheţa.

Nathan se întoarse s-o privească. Stătea aşezată în patul mare, feminin, cu genunchii strânşi defensiv şi faţa ca o umbră palidă. Făcuse greşeli tot timpul, îşi dădu el seama. Greşeli egoiste şi naive. Dar cea mai mare greşeală fusese aceea de a se fi îndrăgostit de ea şi a o îmboldi să se îndrăgostească şi ea de el. Avea să-l urască, încă înainte de a se termina totul. Aşa avea să fie.

— Nu acum. Pentru moment, ne-a fost de-ajuns la amândoi. Să se apropie de ea, îşi spuse, era la fel de greu ca şi să se îndepărteze. Se aşează pe marginea patului, trecându-şi mâinile peste braţele ei.

— Ai nevoie să dormi.

— Şi tu. Nathan, suntem vii, îl luă ea de mână, apăsându-i-o pe inimă. Să răzbaţi prin toate şi să mergi mai departe — asta e important. Este o lecţie pe care am învăţat-o pe pielea mea.

Aplecându-se înainte, îi atinse buzele cu ale ei.

— În clipa asta, hai doar să ne ajutăm unul pe altul să răzbim până dimineaţă.

Avea ochii întunecaţi şi rămase cu ei spre ai lui, în timp ce-şi înclină capul ca să încălzească sărutarea.

— Fă dragoste cu mine. Simt nevoia să te ţin în braţe.

O lăsă să-l tragă în jos, se lăsă să se scufunde. Avea să-l urască, înainte de a se sfârşi, dar pentru moment dragostea era de ajuns.

Dimineaţa, plecase — din patul ei, din Sanctuar şi de pe Desire.

— A plecat cu bacul de dimineaţă? se holbă Jo la Brian, întrebându-se cum putea prăji ouă când lumea tocmai se întorsese iarăşi cu susul în jos.

— M-am întâlnit cu el în zori, când se înapoia spre casă.

Brian îşi consultă foaia cu comenzi şi presară caşcaval ras. Crizele veneau şi plecau, dar oamenii reuşeau întotdeauna să mănânce.

— A spus că avea de rezolvat nişte treburi pe continent. Va lipsi vreo 2 zile.

— Vreo două zile. Înţeleg.

Nici o vorbă de rămas-bun, nici un „pe curând”. Nimic.

— Arata cam răvăşit. Şi tu la fel.

— Ultimele 24 de ore n-au fost uşoare pentru nimeni.

— Nu, dar eu mai am totuşi un han de ţinut.

Dacă vrei să fii de folos cu ceva, ai putea să mături pe terase şi prin grădini, şi să pui pernele la loc pe mobilă.

— Viaţa merge înainte, aşa-i?

— N-avem încotro.

Culese atent ochiurile, cu gălbenuşurile lucitoare tremurând.

— Faci ceea ce trebuie să se facă în continuare.

O privi când scoase mătura din debara şi porni spre uşă. Şi se întrebă ce naiba ar fi trebuit să facă în continuare.

— Mă mir că oamenii pot mânca, că le pot funcţiona gurile în ritmul ăsta, intră vioaie Lexy, schimbând o cafetieră goală cu una plină, după care trânti pe masă câteva comenzi noi. Dacă mă mai întreabă un singur om despre femeia aia nefericită, am să urlu.

— E firesc să se comenteze, e firesc să se pună întrebări.

— Tu nu eşti obligat să asculţi.

Îşi acordă o scurtă pauză, rezemându-se cu şoldul de tejghea.

— Cred că n-am dormit mai mult de 10 minute, toată noaptea. Probabil că e valabil pentru toţi. Jo s-a trezit?

— E afară, face curat pe terase.

— Bine, să aibă o ocupaţie. E cel mai bine pentru ea.

Pufni zgomotos, când Brian îi aruncă o privire speculativă.

— Nu-s lipsită de creier, Bri. Ei trebuie să-i fie mai greu decât nouă, celorlalţi. Mult mai greu, după toate prin câte a trecut. Tot ceea ce-i abate gândurile

dintr-acolo, măcar pentru 5 minute la rând, este o binecuvântare.

— Nu te-am considerat niciodată lipsită de minte, Lex. Oricât de tare ai încercat tu să te prefaci.

— În dimineaţa asta n-o să-mi mai bat capul cu insultele tale, Bri. Dar sunt îngrijorată pentru Jo.

Se întoarse să se uite pe fereastră şi avu satisfacţia de a-şi vedea sora măturând cu înverşunare.

— Munca fizică sănătoasă ar trebui să-i fie de folos. Şi slavă Domnului pentru Nathan. E exact ceea ce-i trebuie ei acum.

— Nu-i aici.

Lexy se răsuci atât de repede, încât cafeaua făcu valuri până la buza carafei.

— Cum adică nu-i aici?

— S-a dus pe continent pentru câteva zile.

— Bine, şi pentru ce mama dracului? Ar fi trebuit să rămână aici, cu Jo Ellen.

— Avea de rezolvat nişte treburi.

— Treburi? îşi dădu Lexy ochii peste cap, înhăţând tava cu mâncăruri. Ei nu, că asta-i tipic pentru un bărbat! Toţi sunteţi la fel, buni de nimic, ca un taur cu 3 ugere, până la ultimul!

Şi ieşi ca o furtună, legănându-şi şoldurile. Din cine ştie ce motiv, Brian constată că era mult mai bine dispus. Femeile, îşi spuse el. Nu poţi trăi fără ele, dar nu poţi nici să le arunci într-o prăpastie. Peste o oră, Lexy ieşi din casă. O găsi pe Jo deschizând ultima umbrelă de la mesele din curte.

— Aici e totul în ordine şi curăţenie, după cum văd. Lins-prelins. Du-te sus şi ia-ţi un costum de baie. Mergem la plajă.

— De ce?

— Fiindcă-i acolo. Mergi şi te schimbă. Am adus deja cortul şi cearceafurile.

— Nu vreau să stau la plajă.

— Cred că nu te-am întrebat ce vrei şi ce nu. Ai nevoie de soare. Şi dacă nu vii cu mine pentru o oră, Brian sau Kate îţi vor găsi altceva de măturat sau frecat.

Jo privi cu dezgust matura.

— Asta e. Bine. De ce nu? E cald. Mi-ar prinde bine o baie în mare.

— Atunci, mişcă-te, până nu ne prinde cineva şi ne pune la muncă.

Jo tăie valurile care se spărgeau, pluti peste următoarele, apoi începu să înoate cu curentul. Uitase cât de mult îi plăcea să se scalde în ocean — să se lupte cu el, să se lase purtată de apele lui. Auzi chiotul unei fete în depărtare, unde o pereche se zbenguia râzând în valuri. Mai încolo, un băiat, înroşit de soare ca o fragă, se chinuia să prindă un val şi să plutească pe salteaua pneumatică până la mal.

Când braţele îi obosiră, se întoarse pe spate. Soarele ardea din cerul pâclos, înţepându-i ochii. Îi era uşor să-i închidă, să plutească. Când mintea i se abătu spre Nathan, izgoni gândul. Avea o viaţă a lui proprie, şi ea la fel. Poate începuse să se apropie prea mult de el. Era bine că se retrăsese atât de brusc, obligând-o să-şi regăsească echilibrul.

Când se întorcea — dacă se mai întorcea — avea s-o găsească mai stabilă.

Cu un geamăt dezgustat, se răsuci iarăşi, lăsându-şi faţa să se scufunde în apă.

La naiba, era îndrăgostită de el. Iar dacă asta nu era cel mai prostesc lucru pe care-l făcuse vreodată, nu ştia care altul ar fi fost mai presus. Povestea asta nu avea nici un viitor, şi de ce să se

gândească măcar la viitoruri? Întoarse capul, trase aer în piept şi începu din nou să înoate. Se întâlniseră întâmplător, prin forţa hazardului, şi nu făcuseră decât să profite. Dacă se apropiau mai mult decât intenţionaseră, şi asta ţinea tot de împrejurări. Iar împrejurările se schimbau. Şi ea se schimbase.

Dacă revenirea la Sanctuar îi redeşteptase unele dureri şi nefericiri, îi readusese totodată o putere şi o clarviziune care îi lipsiseră mult prea multă vreme.

Îşi lăsă picioarele pe fundul apei, lăsând nisipul să-i alunece sub tălpi în timp ce mergea prin valuri spre plajă.

Lexy oftă încet şi dădu pagina. Părul îi flutura în vânt. Curbele sânilor ei senzuali se ridicau netede, în culoarea piersicii, din minusculul sutien bikini pe care se războiau culori verzi şi roz în nuanţe de neon. Avea picioarele lungi unse cu loţiune, iar unghiile îi sclipeau în ton de coral. Jo trase concluzia că arata ca reclama unei staţiuni la modă. Trântindu-se lângă ea, luă un prosop şi se şterse pe cap.

— O faci anume, sau doar din instinct?

— Ce anume? îşi coborî Lexy ochelarii de soare cu lentile trandafirii, privind peste rame.

— Te aranjezi aşa încât fiecare mascul pe-o rază de 100 de yarzi să lungească gâtul pentru a-ţi arunca o privire.

— A, asta, îşi împinse Lexy ochelarii la loc, cu buzele arcuite. Nimic mai mult decât instinct, scumpo. Şi noroc. Ai putea face şi tu la fel, dar trebuie să-ţi pui mintea la contribuţie. Ţi-ai refăcut silueta, de când te-ai întors acasă. Iar costumul ăsta negru întreg, nu-i deloc rău ales. Arată atletic şi lucios. Unora le place.

Îşi trase iarăşi ochelarii în jos.

— Se pare că şi lui Nathan.

— Nathan nu m-a văzut în costumul ăsta.

— Atunci, îl aşteaptă o surpriză.

— Dacă se mai întoarce.

— Sigur c-o să se-ntoarcă. Dacă ai minte, ai să-l faci să plătească puţintel pentru c-a şters-o.

Jo luă o mână de nisip, lăsându-l să i se cearnă printre degete.

— Sunt îndrăgostită de el.

— Bineînţeles. De ce n-ai fi?

— Îndrăgostită de el, Lexy, se încruntă Jo spre firele sclipitoare de nisip care-i rămăseseră prinse de mână.

— Aha, se ridică Lexy în capul oaselor, încrucişându-şi picioarele frumoase, cu un zâmbet. Ce frumos! Cu siguranţă, nu te-ai grăbit, dar ai ales un loz câştigător.

— Nu suport, mai luă Jo un pumn de nisip, strângându-l între degete. Nu suport să mă simt aşa, să fiu aşa. Mi se înnoadă stomacul ghem.

— Aşa şi trebuie. Al meu s-a înnodat de zeci de ori. Întotdeauna era foarte uşor să mi-l destind la loc.

Buzele i se bosumflară, privind spre mare.

— Până acum. Am de furcă la problema asta, cu Giff.

— Te iubeşte. Dintotdeauna te-a iubit. Cu tine e altfel.

— Cu toată lumea e altfel. Toţi suntem construiţi altfel pe dinăuntru. Asta face să fie atât de interesant.

Jo îşi înclină capul:

— Ştii, Lex, uneori eşti de-a dreptul înţeleaptă. Niciodată nu mă aştept, şi când colo, poftim. Cred că trebuie să-ţi spun ce i-am spus şi lui Brian aseară.

— Ce anume?

— Te iubesc, Lexy, se aplică ea, atingând cu buzele obrazul surorii ei. Foarte mult.

— Ştiu, Jo. Eşti tu scorţoasă, dar întotdeauna ne-ai iubit. Expira prelung, hotărându-se să-şi facă şi ea mărturisirea.

— Cred că de-asta m-am înfuriat aşa pe tine când ai plecat. Şi am fost invidioasă.

— Tu? Pe mine?

— Fiindcă nu te-ai temut să pleci.

— Ba m-am temut, îşi rezemă Jo bărbia pe genunchi, privind valurile care se rostogoleau pe plajă. Am fost îngrozită. Uneori, încă mă mai tem să fiu acolo, să nu pot face ceea ce am nevoie. Sau s-o fac, dar dând greş.

— Ei bine, eu am dat greş, şi pot să-ţi spun că pute.

— N-ai dat greş, Lexy. Pur şi simplu n-ai terminat. Întoarse capul.

— Ai să pleci înapoi?

— Nu ştiu. Eram sigură că da.

Ochii i se înnourară, înceţoşaţi între cenuşiu şi verde.

— Problema e că-mi devine tot mai uşor să stau aici, să las timpul să treacă. Apoi, voi îmbătrâni şi voi ajunge grasă şi zbârcită. Of, de ce vorbim despre asta?

Nemulţumită de ea însăşi, Lexy clătină din cap, luând o cutie de Pepsi din micul răcitor de alături.

— Ar trebui să vorbim despre ceva interesant. Ca de pildă, mă întrebam... Scoase capacul, luând o sorbitură prelungă, răcoritoare. Îşi trecu alene limba peste buza de sus.

— Cam cum e amorul cu Nathan? Jo pufni în râs.

— Nu, răspunse ea categorică, răsucindu-se pe

burtă.

— Dă-i o notă, de la 1 la 10, o împunse Lexy în umăr. Sau, dacă ar trebui să alegi un adjectiv ca să-l descrii.

— Nu, repetă Jo.

— Doar un mic atribut picant. Vreau să zic, o fi oare „incredibil”? întrebă ea, aplecându-se mai aproape de urechea lui Jo. Sau o fi „fabulos”? Poate „memorabil”?

Jo oftă uşor.

— Stupefiant, spuse Jo, fără să deschidă ochii. E stupefiant.

— Aha, stupefiant, îşi agită Lexy o mână prin dreptul feţei. Îmi place. Stupefiant. Ţine ochii închişi sau deschişi când te sărută?

— Depinde.

— Le face pe amândouă? Îmi dai fiori. Nu ştii niciodată cum va fi. Mor după aşa ceva. Şi, cum e când...

— Lexy.

Deşi îi scăpă un chicotit, Jo rămase cu ochii închişi strâns.

— N-am să-ţi descriu tehnicile amoroase ale lui Nathan. Acum trag un pui de somn. Să mă trezeşti curând.

Şi, spre surprinderea ei, adormi buştean într-o clipă.

CAPITOLUL 25

Nathan se plimba încoace şi-ncolo pe covorul turcesc vechi din spaţioasă bibliotecă pe două niveluri

a doctorului Johan Kauffman. Afară, cu două duzini de etaje mai jos, oraşul New York se cocea sub un masiv val de căldură. Aici, în mansarda elegantă, totul era răcoros şi lustruit, la lumi întregi distanţă de forfota şi zarva străzilor. Pe tărâmul lui Kauffman nu se simţea niciodată prezenţa New York-ului. Ori de câte ori intra în holul mare, cu lemnăria sa aurită şi culorile discrete, Nathan se gândea la nobilii englezi şi reşedinţe de la ţară. Una dintre primele lucrări ale lui Nathan constase în a proiecta biblioteca, mutând pereţii şi tavanul, pentru a face loc enormei colecţii de cărţi ale lui Kauffman, în stilul tradiţional şi desconsiderat care i se potrivea unuia dintre neurologii de frunte ai ţării. Lemnul de nuc, cald, mulajele late cu modele complicate, înălţimea ferestrelor triple cuprinse într-un alcov comod, toate fuseseră ideile lui Nathan. Kauffman le lăsase în seama lui, chicotind de fiecare dată când Nathan îi cerea câte o opinie.

În cazul ăsta, tu eşti doctorul Nathan. Nu-mi cere să colaborez la alegerea grinzilor de structură şi nu te voi chema nici eu să mă asişti la o operaţie pe creier.

Nathan făcu un efort să-şi recapete calmul, în timp ce aştepta. De astă dată, Kauffman era doctorul, iar prezentul lui Nathan, viitorul lui, toate hotărârile mari şi mici pe care avea să le mai ia vreodată, se aflau în mâinile abile ale lui Kauffman.

Trecuseră 6 zile de când plecase de pe Desire. 6 zile disperat de lungi. Kauffman intră cu paşi mari, închizând în urma lui uşile groase, glisante.

— Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi, Nathan. Trebuia să te serveşti cu un brandy. Dar nu e preferinţa ta, aşa-i? Ei bine, eu îmi voi turna unul şi-ţi poţi închipui că bem împreună.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit aici, dle.

Doctor. Şi că faceţi singur toate... toate acestea.

— Ei, haide, eşti un membru al familiei, ridică medicul o carafă de Baccarat de pe un gheridon, pentru a turna în două pahare.

Era înalt de aproape 1,90, impunător, încă drept şi zvelt, după 70 de ani de viaţă. Părul îi rămăsese des şi-şi permitea vanitatea de a-l purta pieptănat pe spate, ca o coamă albă unduitoare. Avea o barbă şi-o mustaţă îngrijite care-i înconjurau gura cu buze cam subţiri. Prefera croiala sobră a costumelor englezeşti, eleganţa pantofilor italieneşti şi apărea întotdeauna aranjat la 4 ace.

Însă ochii erau cei care atrăgeau mai întâi atenţia privitorului şi, de cele mai multe ori, o reţineau. Erau negri şi pătrunzători, sub pleoapele grele şi sprâncenele negre arcuite. Ochii aceia se încălziră, când îi oferi lui Nathan un pahar.

— Ia loc, Nathan şi relaxează-te. Nu va fi necesar să-ţi sfredelim creierul în viitorul previzibil.

Stomacul lui Nathan execută o întorsătură prelungă şi înceată.

— Testele?

— Toate, aşa cum ai cerut — sau, mai degrabă, cum ai insistat — o întreagă baterie de teste, sunt negative. Am revăzut personal rezultatele, conform rugăminţii tale. Nu ai tumori, nici pete, nici un fel de anomalii. Ceea ce ai, Nathan, este un creier şi un sistem nervos perfect sănătoase. Şi-acum, stai jos.

— De acord.

Picioarele îl ascultară destul de uşor, când se lăsă pe un fotoliu spaţios, cu spătarul arcuit, din piele moale.

— Vă mulţumesc pentru tot timpul şi efortul, dar mă întreb dacă n-ar trebui să cer şi opinia

altcuiva.

Kauffman îşi înălţă impresionantele sprâncene negre. Când se aşează în faţa lui Nathan, ridică automat dungile pantalonilor, ca să cadă corect.

— M-am consultat cu un asociat de-al meu în privinţa testelor tale. Opinia lui corespunde cu a mea. Poţi oricând, desigur, să te adresezi şi în altă parte.

— Nu.

Deşi nu-i plăcea brandy-ul, Nathan luă o înghiţitură rapidă, lăsându-l să i se prelingă prin organism.

— Sunt convins că n-aţi omis nimic.

— Mai mult de-atât. Sondajele C.T. Şi R.M.N au ieşit ambele perfect normale. Examenul fizic, analizele sângelui şi celelalte n-au servit decât pentru a dovedi că eşti un bărbat de 30 de ani într-o stare fizică şi de sănătate excelentă.

Îşi azvârli paharul, ridicându-l apoi la buze.

— Iar acum, e timpul să-mi spui, de ce-ai considerat necesar să te supui unor teste atât de intensive.

— Am vrut să mă asigur că nu am nici o dereglare fizică. Mă gândeam că este posibil să am perioade de uitare.

— Ţi s-a întâmplat să pierzi noţiunea timpului?

— Nu. Sau, mă rog, de unde să ştiu? Există posibilitatea să mi se rupă filmul, să fi făcut... ceva, în timpul unei — cum să-i zicem — al unei stări de fugă?

Kauffman îşi ţuguie buzele. Îl cunoştea pe Nathan de prea multă vreme ca să-l considere alarmist.

— Ai vreo dovadă? Te pomeneşti în unele locuri fără a-ţi aminti cum ai ajuns acolo?

— Nu. Nu, nu mi s-a întâmplat.

Nathan îşi îngădui ca uşurarea să i se infiltreze la loc, încet.

— Deci, sunt sănătos pe plan fizic.

— Eşti într-o condiţie fizică excelentă, de invidiat chiar. Starea ta emoţională este cu totul altceva. Ai avut un an hidos, Nathan. E firesc ca pierderea familiei să-şi fi cerut tributul. Şi un divorţ, nu cu mult timp înainte. Atâtea pierderi, atâtea schimbări. Şi mie mi-e foarte dor de David şi de Beth. Mi-au fost atât de dragi.

— Ştiu.

Nathan privi lung în ochii aceia negri, convingători. „Ai ştiut?” se întrebă el. „Ai bănuit?” Dar nu vedea pe chipul lui Kauffman decât compătimire şi regret.

— Ştiu că ţineai la ei.

— Şi la Kyle, oftă adânc Kauffman. Atât de tânăr şi să moară atât de inutil.

— Am avut timp să privesc lucrurile în faţă, să accept ideea că părinţii mei nu mai sunt.

„Şi chiar să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta”, continuă el în sinea lui.

— Cât despre Kyle, de mult timp nu mai eram apropiaţi. Moartea lor n-a schimbat acest lucru.

— Şi te simţi vinovat că nu suferi după el, la fel de mult ca pentru ei.

— Poate, puse Nathan paharul deoparte, frecându-şi obrajii cu mâinile. Nici nu mai sunt sigur unde e înrădăcinată vinovăţia. Dle. dr. Kauffman, aţi fost prieten cu tatăl meu de 30 de ani, l-aţi cunoscut dinainte de a mă fi născut eu.

— Şi cu mama ta, zâmbi Kauffman. Ca om care a avut 3 soţii, le admiram devotamentul reciproc şi faţă de căsnicie. Şi faţă de fiii lor. Aţi fost o familie admirabilă. Sper să-ţi poţi găsi mângâierea în amintirea acestui lucru.

Iar asta, îşi spuse Nathan cu inima frântă, era nodul problemei. Nu-şi mai putea găsi nici o consolare în amintiri, nici acum, nici altcândva — niciodată.

— Ce anume ar putea determina un om, un om aparent normal, care duce o viaţă perfect normală, să premediteze şi să comită un act obscen? Un act despre care nici nu se poate vorbi?

Apăsarea din piept, îi silea inima lui Nathan să bată prea tare. Luă din nou paharul, dar fără dorinţa de a bea.

— Ar însemna că e nebun, că e bolnav? Ar exista vreo cauză fizică?

— Nu pot spune, Nathan, pe baza unor speculaţii atât de generale. Crezi că tatăl tău a comis o faptă despre care nu se poate vorbi?

— Ştiu că a făcut-o.

Înainte ca medicul să poată răspunde, Nathan clătină din cap, ridicându-se pentru a reîncepe să se plimbe.

— Nu pot... nu am libertatea să vă explic. Mai întâi, trebuie să vorbesc cu alte persoane.

— Nathan, David Delaney a fost un prieten fidel, un soţ iubitor şi un tată devotat. Îţi poţi împăca sufletul cu asta.

— Nu-mi mai pot împăca sufletul din luna de după moartea lui.

Emoţiile i se învolburau în ochi, tulburându-i ca fumul.

— L-am înmormântat, dle. dr. Kauffman, pe el şi pe mama mea. Şi sunt foarte tentat să îngrop şi restul. Dacă aş putea fi sigur, adăugă el încet, că nu se va mai repeta.

Kauffman se aplecă înainte. Trata condiţia umană de o jumătate de secol şi ştia că nu putea exista nici o vindecare a trupului sau a creierului, fără însănătoşirea sufletului.

— Indiferent ce crezi că a făcut, nu poţi purta tu pe conştiinţă povara faptei.

— Şi-atunci, cine poate? Cine o va face? Numai eu am mai rămas.

— Nathan, ai fost un copil deştept şi interesant şi ai devenit un tânăr talentat şi inteligent. De prea multe ori, când erai în creştere, te-am văzut asumându-ţi responsabilităţile altora. Le-ai preluat pe ale fratelui tău, mult prea des ca să-ţi fie ţie bine, sau lui Kyle. Nu face acum greşeala de a prelua ceva ce nu poţi nici să schimbi, nici să îndrepţi.

— Îmi spun acelaşi lucru de 2 luni încoace. „Las-o baltă, trăieşte-ţi viaţa”. M-am hotărât să nu scormonesc trecutul, să încerc să mă concentrez asupra prezentului şi să-mi făuresc viitorul. E o femeie la mijloc.

— Aha, se retrase Kauffman, relaxat.

— Sunt îndrăgostit de ea.

— Mă bucur să aud şi mi-ar face mare plăcere s-o cunosc. Îşi făcea vacanţă pe insula aceea unde te-ai dus?

— Nu tocmai. Familia ei locuieşte acolo. A venit şi ea, pentru un timp. Avusese... unele dificultăţi proprii. De fapt, am cunoscut-o în copilărie. Când am revăzut-o... În fine, ca să simplific, una a dus la alta. N-am putut-o împiedica.

Se apropie de fereastra cu vedere spre Central Park, înverzit şi dens, în plină vară.

— Poate ar fi fost mai bine.

— De ce să-ţi fi refuzat fericirea?

— Ştiu un lucru care o afectează. Dacă i-l spun, mă va dispreţui. Mai mult, nu ştiu ce efect va avea asupra ei pe plan emoţional.

Întrucât parcul îl ducea cu gândul la pădurea

de pe Desire, se întoarse de la fereastră.

— Ar fi mai bine să creadă în continuare un lucru care o face să sufere, dar nu e adevărat, sau să ştie adevărul şi să fie nevoită să trăiască mai departe cu o durere pe care s-ar putea să n-o suporte? Dacă-i spun, o voi pierde, iar dacă nu-i spun, mă tem că nu voi mai fi în stare să trăiesc.

— Ea te iubeşte?

— Începe. Dacă las lucrurile aşa cum sunt, mă va iubi. În jurul gurii îi tresări umbra unui zâmbet.

— Ar detesta să mă audă vorbind astfel, ca şi cum ar fi ceva inevitabil. Ca şi cum ea n-ar avea nici o putere.

Kauffman auzi căldura revenind în glasul lui Nathan. Băiatul acela fusese întotdeauna favoritul lui, recunoscu el în sinea lui. Chiar şi printre propriii săi nepoţi.

— Aha, o femeie independentă. Cu atât mai interesant — şi mai dificil.

— E fascinantă, şi cu siguranţă, nu e comodă. E puternică, chiar şi când este rănită, şi a fost rănită destul. Şi-a construit în jur o carapace şi, de când am revăzut-o, observ cum se fisurează încontinuu, o urmăresc cum se deschide. Poate chiar am contribuit şi eu la asta. Iar pe dinăuntru e gingaşă şi docilă.

— N-ai spus nici un moment cum arată.

Kauffman găsea acest amănunt grăitor. Atracţia fizică îl dusese la 3 căsătorii fierbinţi, urmate de 3 divorţuri îngheţate. Era nevoie de mai mult, pentru o relaţie de durată, adeseori cu efort.

— E frumoasă, răspunse simplu Nathan. Ar prefera să fie banală, dar aşa ceva e imposibil. Jo nu are încredere în frumuseţe. Are încredere în competenţă. Şi în cinste, încheie el, privind în brandy-ul de care abia se atinsese. Nu ştiu ce să fac,

— Adevărul este admirabil, dar nu reprezintă

întotdeauna soluţia. Nu-ţi pot spune ce hotărâre să iei, însă am crezut toată viaţa ca iubirea, când e autentică, rezistă. Poate ar trebui să te întrebi ce anume ar dovedi mai multă iubire, să-i spui adevărul sau să rămâi tăcut.

— Iar dacă rămân tăcut, temelia pe care am construit, va avea din capul locului o fisură. Sunt, totuşi, singurul om în viaţă care îi poate spune, dle. dr. Kauffman, îşi ridică Nathan privirea, cu ochii furtunoşi de emoţie. Sunt singurul care a mai rămas.

Nathan nu s-a întors pe insulă a doua zi, nici în următoarea. Prin cea de-a treia zi, Jo se convinsese că nu mai conta. Aproape că nu mai stătea deloc aşteptându-l, să treacă strâmtoarea şi s-o răpească precum un pirat capturându-şi prada.

În cea de-a patra, plângea şi se dispreţuia că mergea la debarcader de două ori pe zi, sperând să-l zărească venind.

Spre sfârşitul săptămânii era furioasă, şi-şi petrecea o mare parte din timp răstindu-se la oricine risca să-i vorbească. În interesul restabilirii păcii, Kate apucă taurul de coarne, şi intră în camera lui Jo, unde aceasta se retrăsese să stea îmbufnată după un meci de răsteli cu Lexy.

— De ce Dumnezeu stai închisă-n cuşca într-o dimineaţă atât de frumoasă? dădu la o parte Kate cu mişcări sprintene draperiile pe care Jo le trăsese peste fereastră, lăsând să intre razele soarelui.

— Îmi savurez intimitatea. Dacă ai venit pentru a încerca să mă convingi să-i cer scuze lui Lexy, îţi pierzi timpul.

— Din partea mea, Lexy şi cu tine n-aveţi decât să vă purtaţi luptele voastre, ca întotdeauna, îşi propti

Kate mâinile în şolduri. Dar ai grijă cu ce ton vorbeşti cu mine, domnişorico.

— Îmi cer scuze, spuse Jo rece, dar asta e camera mea.

— Puţin mi-ar păsa şi dac-ai sta în vârful muntelui, cu mine n-ai să-ţi scoţi ghearele. Am fost răbdătoare aşa cum numai eu ştiu să fiu, în ultimele câteva zile, dar ajunge cât ai mârâit şi-ai făcut mutre acre pe-aici.

— Atunci, poate-ar fi timpul să plec acasă.

— Asta tu hotărăşti. Of, trezeşte-te odată, Jo Ellen, îi ordonă răstit Kate. Omul ăsta nu-i plecat decât de-o săptămână şi, cu siguranţă, se va întoarce.

Jo strânse fălcile.

— Nu ştiu la ce, sau la cine, te referi.

Înainte de a se putea abţine, Kate pufni.

— Pe mine să nu crezi că mă poţi duce cu zăhărelul. Trăiesc pe lumea asta de mai mulţi ani decât tine.

Se aşeză pe pat, unde Jo stătea tolănită sub pretextul de a alege ultimele pozitive pentru album.

— Până şi-un orb pe-un cal în galop ar putea să vadă că ţi s-au aprins călcâiele după Nathan Delaney. Şi s-ar putea să fie cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat de ani de zile.

— Nu mi s-au aprins călcâiele nicicum, nicicând, şi pentru nimeni.

— Eşti pe jumătate îndrăgostită de el şi nu m-aş mira deloc să fi plecat aşa tocmai ca să te înghiontească până la capăt.

Întrucât ideea nu-i trecuse prin minte, Jo simţi că începea să-i fiarbă sângele prin vene.

— Atunci a făcut o amarnică greşeală de calcul. Plecând fără o vorbă, nu prea are şanse să-mi câştige afecţiunea.

— Şi-atunci vrei să ştie că te-ai fâţâit pe-aici

amărâtă în tot timpul cât a lipsit? înălţă Kate dintr-o sprânceană, văzând obrajii înroşiţi de furie ai lui Jo. Se găsesc destui care ar fi încântaţi să i-o spună, dacă o mai ţii mult aşa. Aş fi dezolată să-i dai o asemenea satisfacţie.

— Nu intenţionez să-i dăruiesc nici măcar un minut, dacă îi vine ideea să se întoarcă.

Kate o bătu pe genunchi.

— Nici nu te-aş putea aproba mai mult. Mirosind o capcană, Jo îşi îngustă ochii.

— Credeam că-l placi.

— Aşa e. Îl plac foarte mult, dar asta nu înseamnă că nu găsesc că merită un şut zdravăn în dos, pentru că te-a făcut să fii nefericită. Şi aş fi foarte dezamăgită dacă i-ai da ocazia să se fudulească. Aşa că, sus cu tine, ordonă ea, ridicându-se. Vezi-ţi de treburi. Ia-ţi aparatul de fotografiat, şi du-te. Iar când se întoarce, nu va vedea decât că viaţa ta a mers mai departe şi fără el.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Le voi telefona editorilor şi le transmit acordul definitiv pentru ultimele pozitive. Apoi am să ies să mai fac câteva fotografii noi. Mi-a venit ideea unui album nou.

Kate zâmbi când Jo se ridică şi începu să se încalţe.

— Minunat. Deci vei publica fotografii de-ale insulei.

— Pe toate. Şi oameni, de data asta. Feţe. Nimeni nu mă va mai acuza că sunt singuratică, sau că mă ascund înapoia obiectivului. Am mai multe faţete personale.

— Sigur că da, dulceaţă mică. Nu-ţi mai stau în drum, ca să poţi lucra.

Vibrând toată de plăcerea subiectului, Kate

ieşi. Poate că acum, îşi spuse ea, urmau să aibă parte de puţină linişte.

Adrenalina o purtă pe Jo de-a lungul acelei zile, până în următoarea. Acea nouă ambiţie o energiza. Pentru prima oară în cariera ei, cauta feţele cu entuziasm, începând să le studieze şi să le disece. Se înfioră la vederea modului cum licăreau ochii lui Giff sub cozorocul şepcii, cum mâna lui strângea coada ciocanului.

Îl vâna pe Brian în bucătărie, folosindu-şi farmecele cât putea, ameninţările când nu mergea cu farmecele, pentru a obţine expresia cea mai potrivită, pentru a-i determina limbajul corporal dorit. Cu Lexy era uşor. Poza la nesfârşit. Dar imaginea favorită a lui Jo era una cu Lexy şi Giff, prinzându-le expresiile nătâng-fericite de pe chipuri, când Giff o învârtea în braţe la marginea grădinii. Alerga chiar şi după tatăl ei, recurgând la tăcere pentru a-l ademeni să se relaxeze, pentru ca apoi să-i captureze îngândurarea calmă a feţei în timp ce privea peste bălţile sărate.

— E timpul să laşi în pace chestia aia, se încruntă Sam iritat şi jenat, când Jo îl luă iar în obiectiv. Fugi şi te joacă-n altă parte.

— A încetat să mai fie o joacă, de când au început să mă plătească. Întoarce-te puţin la dreapta, şi uită-te spre apă.

Sam nu-şi clinti nici un muşchi.

— Nu-mi amintesc ca înainte să fi fost o asemenea pacoste pe capul omului.

— Aş dori să te anunţ că sunt o fotografă absolut celebră. Mii de oameni izbucnesc în urale când îndrept aparatul spre ei.

Şi ţăcăni rapid, când pe buze îi apăru un uşor surâs.

— Eşti atât de chipeş, tată. Şi arăţi ca un stăpân aici.

— Dacă eşti aşa de-a dracului de celebră, n-ar trebui să măguleşti oamenii ca să-i fotografiezi.

Jo râse, coborând aparatul.

— Asta cam aşa e. Dar eşti într-adevăr frumos. Făceam nişte fotografii la Elsie Pendleton. Văduva Pendleton, adăugă ea, mişcând din sprâncene. A ţinut neapărat să te întreb dacă eşti dispus. De mai multe ori.

— Elsie Pendleton caută un bărbat în locul celui pe care l-a îngropat, de când a aruncat prima mână de pământ peste sicriu. Nici în ruptul capului n-oi fi eu acela.

— Un bun simţ pentru care familia îţi mulţumeşte.

Sam constată că iarăşi îi tremurau buzele şi clătină din cap, atât ca reacţie cât şi drept cauză.

— Azi eşti îngrozitor de gureşă.

— O schimbare drăguţă, nu crezi? M-am săturat de mine însămi, se ghemui ea să schimbe obiectivele. Şi mi-a trecut prin minte că era nevoie să depăşesc o etapă. Poate că sosirea mea aici a fost începutul.

Tăcu un moment, doar pentru a privi peste mlaştina sclipitoare.

— Ca să privesc câteva lucruri în faţă, inclusiv pe mine însămi. Şi, să-mi dau seama că, dacă nu m-am simţit iubită, poate a fost fiindcă nu am lăsat pe nimeni să mă iubească.

Ridicându-şi privirea, văzu că se uita la ea, cercetându-i faţa.

— N-o căuta în mine, tati, închise Jo ochii, cu un junghi de durere. N-o mai cauta în felul cum arăt. Mă doare când faci asta.

— Jo Ellen...

— Toată viaţa am încercat să nu mai semăn cu ea. În colegiu, când celelalte fete se găteau şi se fandoseau, eu mă abţineam. Dacă m-aş fi aranjat, ar fi trebuit să mă uit în oglindă. Şi aş fi văzut-o pe ea, la fel ca tine, când mă priveşti.

Cu ochii înotându-i în lacrimi, se ridică.

— Ce trebuie să fac, tati, ca să mă vezi aşa cum sunt?

— Te văd. Nu pot să n-o văd şi pe ea, dar te văd clar, Jo Ellen. Şi să nu-mi dai apă la şoareci. Nu mă pricep la figurile astea muiereşti.

Îşi îndesă mâinile în buzunare, întorcându-se.

— Acum, adună-te. Lexy e cea care începe să bâzâie la semnal, nu tu. Fata aia afurisită îşi dă drumul şi dacă te uiţi cruciş la ea, iar când nu plânge se burzuluieşte. Dacă nu-şi bagă minţile-n cap şi nu se mărită mai repede cu Giff ăla, am să înnebunesc.

Jo chicoti tremurător.

— Dar, tati, nu ştiam c-o iubeşti atât de mult încât s-o laşi să te scoată din minţi.

— Sigur c-o iubesc. E a mea, nu? replică Sam arţăgos, impunându-şi să se întoarcă spre Jo. Şi tu la fel.

— Da, zâmbi ea, lăsând durerea să treacă. Şi eu.

Când lumina n-o mai mulţumi, Jo se încuie în camera obscură. Şi acolo avea parte de emoţii. De la film la negative, de la negative la şiraifuri. Pe acestea din urmă începu să le studieze, examinând prin lupă detaliile, defectele, umbrele.

Dintr-o duzină, putea alege una care să-i satisfacă toate exigenţele. Totuşi, sfoara de uscat i se umplu repede cu pozitive pe care le considera demne de atenţie. Când ajunse la un rollfilm fără însemne, ţistui din limbă, nemulţumită.

Propria ei neglijenţă, îşi spuse. Potrivi ceasul,

stinse luminile şi începu procesul de developare. Întunericul o liniştea. Se putea mişca perfect, mecanic chiar, numai pe pipăite. Nervii îi vibrau de nerăbdare. Ce avea să vadă acolo, ce-avea să găsească? Ce moment imortalizat avea să fie conservat pentru eternitate, numai fiindcă îl alesese ea?

Aprinse becul roşu, scăldând camera în acea ireală lumina de lucru. Şi scoase un ţipăt înăbuşit, parte şocat, parte râzând, când îşi privi propria ei imagine negativă, nudă, tolănită pe covorul lui Nathan.

— Iisuse, asta să-mi fie învăţătură de minte să mai las filmele fără însemne.

Ridică pelicula, studiind celelalte negative. Cele pe care le făcuse în furtună arătau promiţătoare. Iar gura i se ţuguie când le cercetă pe primele, probabil făcute de Nathan pe drum.

Văzu una cu dune, peste pajiştea unde se desfăceau florile, iar marea se rostogolea dincolo de ea, cu creste înalte, înspumate. Compoziţie onorabilă, meditä ea. pentru un amator. Desigur, dacă se ostenea s-o aducă până în faza de ştraif, avea să găsească fără-ndoială, câteva defecte majore.

Ochii îi fură atraşi din nou spre capătul filmului. Propria ei faţă, propriul ei trup. Chiar în timp ce întindea mâna spre foarfece pentru a distruge negativele, se opri. Avea să fie atât de pudibondă, de îndărătnică şi să nu-şi satisfacă propria curiozitate?

În fond, ea era singura care trebuia să le vadă.

Pradă unui impuls, se reapucă de lucru. Nu-i făcea nici un rău dacă trăgea un set de ştraifuri de pe film. Pe cele ale ei înseşi, le putea distruge mai târziu. După ce se uita bine la ele.

Acum, în timp ce lucra, nu mai fredona în ton cu radioul. Era prea stânjenită şi prea surescitată ca să mai audă muzica din difuzor.

Hârtia fotografică abia se uscase, când o trânti pe planşetă şi se repezi la ea cu lupa. Îşi ţinu respiraţia, văzând imaginile mărite devenind clare.

Arată atât de... desfrânată, bănuia că ar fi fost cuvântul cel mai potrivit. Cu ochii întredeschişi şi buzele uşor arcuite, într-o vizibilă satisfacţie sexuală. Trupul ei părea aproape copt. Se părea că-şi recăpătase silueta, chiar fără să observe. Cu siguranţă, avea curbe. În următoarea, avea ochii complet deschişi, rotunjiţi de uimire. Mâinile i se ridicase pe jumătate spre sâni, cu mişcarea încremenită de expunerea rapidă. Nu încăpea vorba că arată — cum să spună? Şifonată şi sexy?

O, Doamne, niciodată nu-şi mai îngăduise să se expună astfel în faţa cuiva. O lăsase să se întâmple şi, preţ de-un moment doar, putu recunoaşte că dorea să se mai întâmple şi altă dată. Voia să-l lase s-o atingă, s-o facă să se simtă dorită şi nepăsătoare. Avea în josul pântecului o adâncă jinduire de a fi din nou acea femeie, femeia pe care el o văzuse şi o imortalizase pe peliculă. De a-l lăsa s-o ia iarăşi în stăpânire şi de a şti că avea puterea să-l ia şi ea în stăpânire pe el.

Îi dăruise acest lucru şi, imortalizând momentul, o făcuse să-l privească drept în faţă şi să vadă ce putea avea alături de el. Şi ce putea pierde fără el.

— Eşti un ticălos, Nathan. Şi te urăsc pentru asta.

Se ridică repede şi ascunse foaia cu ştraifuri în fundul unui sertar. Nu, n-avea s-o distrugă. Avea s-o păstreze, ca amintire. Ori de câte ori se mai simţea tentată să aibă încredere într-un bărbat, să-i dăruiască atât de mult unui bărbat, avea s-o scoată şi

s-o contempleze. Şi să-şi aducă aminte cât de uşor se despărţiseră.

— Jo Ellen, se auzi vocea lui Lexy prin uşă, în timp ce bătea tare şi cu forţa.

— Lucrez.

— Da, ştiam. Dar cred că ar fi cazul să termini curând, repede şi în mare grabă. Ghici cine a venit cu bacul de seară?

— Brad Pitt.

— Aş vrea eu. Dar s-ar putea să-ţi placă şi mai mult. Nathan Delaney tocmai a intrat în bucătărie, în mărime naturală şi de două ori mai sexy. Şi te caută.

Jo ridică o mână la inima şi şi-o împinse ferm la locul ei.

— Spune-i că-s ocupată.

— L-am şi tratat cu refuz din partea ta, scumpete. I-am zis că nu văd de ce ai lăsa baltă ceea ce faci, ca să vii în fuga mare, numai fiindcă a apărut el pe Desire ca un vânt de ghinion.

Jo îşi simţi buzele arcuindu-se admirativ. Putea să-şi imagineze uşor scena, cu Lexy jucând impecabil rolul frumoasei sudiste rece ca un gheţar.

— Îţi mulţumesc.

— Dar trebuie să-ţi spun... of, deschide uşa asta, Jo. M-am săturat să tot vorbesc prin ea.

Întrucât Lexy tocmai ajunsese în capul listei cu clauzele persoanelor celor mai favorizate ale lui Jo, îi făcu hatârul, trăgând zăvorul şi deschizând uşa atât cât să se poată rezema de tocul acesteia.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă i-ai spune că nu mă interesează să-mi schimb programul după toate toanele lui.

— Îi spun. Drăguţ zis. Dar Jo, arată atât de bătut de vânturi şi sexy şi gata-gata de nu ştiu ce.

Îşi dădu ochii peste cap, într-o expresie de apreciere feminină pură.

— Mi-a tresărit frumuşel inima, numai privindu-l.

— Ei bine, poţi s-o laşi mai moale cu tresăririle. Tu de partea cui eşti?

— De partea ta, mieluşico, absolut 100%, o sărută ea pe obraz ca să i-o dovedească. Trebuie să fie pedepsit, nu încape nici o îndoială. Şi dacă ai nevoie de vreun sfat în sensul ăsta, sunt mai mult decât încântată să-ţi dau câteva idei.

— Am destule idei proprii, mulţumesc.

Însă, îşi rulă umerii pentru a-şi alunga tensiunea.

— Spune-i că n-am chef să-l văd, nici să vorbesc cu el şi că mă aştept să fiu ocupată şi cu probleme mult mai importante decât el, pentru o buuună bucată de timp.

— Aş prefera să i-o spui tu însăţi, exact cu cuvintele astea. Cred că ai un mare talent la aşa ceva, se lărgi până la urechi zâmbetul lui Lexy, în timp ce-şi răsucea pe deget o şuviţă de păr. Cobor să-i spun şi pe urmă mă întorc aici ca să-ţi raportez ce-a avut el de zis la chestia asta?

— Nu suntem în liceu.

— Nu, e şi mai interesant şi mai amuzant. A, ştiu că eşti opărită bine de tot, Jo, îşi bătu ea uşor sora pe obraz. Şi eu aş scuipa la fel de furie, ca o mâţă călcată pe coadă. Dar ia gândeşte-te ce satisfacţie vei simţi când o să ţi se târască la picioare. Să nu-l primeşti înapoi până n-o face. Şi să vină cu cel puţin 2 buchete mari de flori şi un cadou frumos şi scump. Cel mai bine ar fi să fie bijuterii.

Starea de spirit a lui Jo execută o întoarcere rapidă.

— Lexy, eşti o femeie manipulativă şi

materialistă.

— Şi mă mândresc cu asta, iubito. Ascult-o tu pe surioara ta şi-ai s-ajungi stăpână pe omul ăsta. Acum, cred că-i acolo jos, aşteptând şi transpirând exact atât cât trebuie pentru lovitura următoare, îşi frecă ea palmele. O să te reprezint bine, nici o grijă.

Jo rămase rezemată de tocul uşii, în timp ce Lexy pleca ţopăind.

— Te cred, murmură ea. Şi-ţi rămân îndatorată.

Satisfăcută, Jo se întoarse în camera obscură. Îşi făcu ordine pe bancul de lucru, aranjă sticluţele cu chimicale, apoi le puse în poziţiile de dinainte. Îşi examină unghiile, întrebându-se dacă s-o lase totuşi pe Lexy să-i facă manichiura.

Când auzii paşi, se întoarse spre uşă, pregătită să audă raportul lui Lexy. Iar când silueta lui Nathan umplu tot cadrul uşii, nervozitatea lui se ciocni de a ei violent.

— Trebuie să vii cu mine.

Vorbea răspicat, şi numai pe ton de scuză, nu.

— Cred că ai fost informat că sunt ocupată. Şi nu te-a invitat nimeni în camera asta.

— Scuteşte-mă, Scarlett, o apucă el de mână, trăgând-o din loc; când mâna cealaltă a lui Jo îşi luă avânt, zvâcni înainte şi-l pocni din răsputeri peste faţă, îşi îngustă ochii, dând din cap. Bine, atunci, cu forţa.

Camera se întoarse cu capu-n jos atât de repede, încât Jo nici nu apucă să scoată blestemul ce-i ardea pe limbă. Ieşise pe jumătate din încăpere, cu ea aruncată pe un umăr, când îşi reveni din şoc suficient pentru a începe să se zbată.

— Ia-ţi de pe mine labele-astea-mpţtite de

nenorocit târâtor de yankeu! începu ea să-i dea cu pumnii în spate, furioasă că nu-şi putea lua complet avânt.

— Crezi că poţi s-o trimiţi pe soră-ta să mă expedieze? Mâine dimineaţă pe vremea asta.

Împinse uşa şi porni în jos pe scara îngustă.

— Am călătorit toată ziua asta blestemată ca să ajung aici, şi vei avea bunul simţ de a asculta ceea ce am de spus.

— Bun simţ? Bun simţ? Ce ştie un nesimţit de new-yorkez în călduri despre bun simţ?

În spaţiul restrâns al scării, zvârcolelile ei nu reuşiră decât să facă să se lovească de pereţi cu capul.

— Te urăsc!

Urechile îi răsunau, atât de pe urma loviturii, cât şi de umilinţă.

— M-am pregătit pentru asta.

Sumbru şi hotărât, o cără în bucătărie. Lexy şi Brian încremeniră cu gurile căscate.

— Mă scuzaţi, spuse scurt Nathan, ieşind cu Jo, care lăsa în urma lor un şirag de ameninţări şi blesteme.

— Of, oftă Lexy prelung şi adânc, ducându-şi o mână la inimă. N-a fost cea mai romantică scenă pe care-ai văzut-o în viaţa ta?

— Căcat, puse Brian pe masă plăcinta pe care tocmai o scosese din cuptor. O să-i sfâşie mutră-n bucăţi, imediat ce are ocazia.

— Mult te mai pricepi tu la romantism, se rezemă Lexy de bufet. Pariez pe 20 de dolari c-o s-o aibă-n pat, complet dispusă, în cel mult o oră.

Brian o auzi pe Jo zbierând ceva despre castrarea unui anumit ticălos yankeu şi dădu din cap.

— Primesc pariul, surioară.

CAPITOLUL 26

Jo stătea tăcută, fierbând pe dinăuntru, în timp ce jeep-ul lui Nathan străbătea scrâşnind Drumul Scoicilor. N-avea să-i dea satisfacţia de-a sări dintr-un vehicul în mişcare, nici de-a o lua la fugă după ce se oprea. Pur şi simplu avea să-i sfâşie pielea în zdrenţe însângerate, imediat ce nu mai erau în pericol să iasă de pe drum.

— Nu aşa vroiam să se întâmple, mormăi Nathan. Am să-ţi vorbesc. E ceva important. Grozav moment ai mai ales ca să-ţi faci numărul de femelă cu nasul pe sus.

Neluându-i în seama torsul scăzut de avertizare, continua să-şi sape şi mai adânc groapa.

— Nu mă deranjează o încăierare. În orice situaţie rezonabilă, n-am nimic împotriva unei bătăiţe bune la fund. Înseninează atmosfera. Dar asta nu-i o situaţie rezonabilă, iar faptul că tu ţi-ai ieşit din ţâţâni nu face decât să complice o încurcătură deja dureroasă.

— Deci eu sunt de vină, trase ea aer printre dinţi, când jeepul frână cu o smucitură în fata vilei. E vina mea?

— Nu e vina nimănui, Jo. Asta-i toată...

Se întrerupse brusc, prea ocupat ca să se apere pentru a mai pierde vremea cu vorbele.

Nu se repezi la el cu dinţii, unghiile şi acuzaţii înfierbântate. Îl luă la poceală cu pumnii, iar primii câţiva zburară drept pe lângă garda lui.

— Iisuse! Iisuse Dumnezeule!

Îşi dorea să fi putut râde amândoi. Îşi dorea pe toţi sfinţii să poată doar s-o tragă spre el, s-ăi

ţintuiască braţele alea cu un uluitor tonus muscular şi să urle în hohote.

Simţi în gură gustul sângelui, nefiind tocmai sigur că n-avea să-şi descopere falca ruptă, şi în cele din urmă, reuşi s-o imobilizeze pe scaun, în timp ce amândoi gâfâiau sufocaţi.

— Ai de gând să încetezi? Ai de gând să-ţi aduni măcar o brumă de stăpânire şi să nu mai încerci să-mi faci creierii — care presupun că-s în perfectă stare de funcţionare — chisăliţă?

O strânse mai tare, ferindu-se repede când Jo încercă să-şi repeadă genunchiul în sus, pentru a-l scoate din luptă.

— Nu vreau să te lovesc.

— Ei, mare păcat, pentru ca eu vreau să te lovesc. Vreau să te expediez de aici şontâcăind, fiindcă m-ai tratat aşa.

— Iartă-mă, îşi coborî el fruntea spre a ei, încercând să-şi tragă respiraţia. Îmi pare rău, Jo.

Jo refuză să se îmblânzească, refuză să-şi recunoască mica tresărire a inimii când îi auzi deznădejdea absolută din glas.

— Nici măcar nu ştii pentru ce-ţi pare rău.

— Pentru mai multe decât ai tu habar.

Se retrase, privind-o în ochi.

— Te rog, vino în casă. Am multe să-ţi spun. Lucruri pe care n-aş fi vrut să fiu obligat să ţi le dezvălui. După aceea, mă vei putea învineţi în bătaie şi nu voi ridica un deget ca să mă apăr. Jur.

Ceva era în neregulă, îngrozitor de în neregulă. Furia i se transformă în frică. Îşi păstră vocea calmă, înainte ca imaginaţia să i-o ia razna.

— Ne-am înţeles. Intru şi poţi spune tot ceea ce ai de spus. Iar apoi, am terminat, Nathan.

Îl împinse şi deschise portiera.

— Fiindcă pe mine nimeni nu mă lasă cu ochii-

n soare, continuă ea cu voce scăzută şi vibrantă. Nimeni, niciodată.

Lui Nathan i se frânse inima, dar o conduse înăuntru şi aprinse luminile.

— Aş vrea să iei loc.

— N-am nevoie să iau loc şi ce-ai vrea tu nu mă interesează. Cum ai putut să pleci aşa?

Chiar în timp ce se răsucea spre el, îşi cuprinse trupul cu braţele, într-un gest de apărare.

— Cum ai putut să ieşi din patul meu şi să pleci, fără o vorbă? Şi să rămâi plecat, când ştiai ce simţeam? Dacă te plictisiseşi de mine, puteai măcar să te porţi drăguţ.

— Să mă fi plictisit de tine? Doamne fereşte, Jo, n-a existat un minut în ultimele 8 zile, în care să nu mă fi gândit la tine, în care să nu te fi dorit.

— Mă crezi aşa de proastă sau de nesătulă încât să cred o minciună ca asta? Dacă te-ai fi gândit la mine, dacă m-ai fi dorit, n-ai fi putut să-mi întorci spatele ca şi cum nimic n-ar fi avut vreo importanţă. Ca şi cum n-ar fi contat niciodată.

— Dacă nu conta, dacă nu conta mai mult decât orice altceva din viaţa mea, aş fi putut să rămân. Şi-acum n-am mai fi avut conversaţia asta.

— M-ai făcut să sufăr, m-ai umilit, m-ai...

— Te iubesc.

Jo se smuci ca pentru a evita o lovitură.

— Şi ce, acum te aştepţi să mi se-moaie genunchii? Crezi că-mi poţi spune asta şi imediat mă reped în braţele tale?

— Nu. Nu te-aş iubi, dacă n-ai putea să stai aici şi să mă scuipi după ce ţi-am spus-o.

Se apropie de ea, cedând nevoii de a o atinge. Doar o uşoară mângâiere cu vârfurile degetelor peste

umeri.

— Şi te iubesc într-adevăr, Jo Ellen. Poate că dintotdeauna te-am iubit. Poate că fetiţa aia de 7 ani m-a distrus pentru orice altă femeie. Nu ştiu. Dar am nevoie să mă crezi. Am nevoie s-o spun şi trebuie să mă crezi, înainte de a începe şi restul.

Îl privi în ochi, iar acum genunchii începură într-adevăr să-i tremure.

— Vorbeşti serios.

— Destul de serios ca să-mi pun trecutul, prezentul şi viitorul în mâinile tale.

I le luă într-ale lui un moment, le studie, le memoră, apoi le dădu drumul.

— M-am dus înapoi la New York. Am acolo un prieten de familie, un medic. Neurolog. Voiam să-mi facă nişte teste.

— Teste? îşi împinse Jo părul pe spate, nedumerită. Ce fel de... O, Doamne Dumnezeule!

O izbi ca un pumn, drept în inimă.

— Eşti bolnav. Neurolog. Ce este? Tumoră?

Sângele îi îngheţă în vene.

— Dar te poţi trata. Poţi să...

— Nu sunt bolnav, Jo. Nu am nici o tumoră, nimic în neregulă. Dar a trebuit să mă asigur.

— Nu e nimic în neregulă, îşi încrucişă ea din nou braţele, cuprinzându-şi trupul. Nu înţeleg. Te-ai întors la New York ca să-ţi faci teste ale creierului când nu e nimic în neregulă cu tine?

— Am spus că trebuia să fiu sigur. Fiindcă m-am gândit că s-ar putea să am pierderi ale lucidităţii, crize de somnambulism sau amnezie. Şi, poate, că eu am omorât-o pe Susan Peters.

Jo se aşeză încet pe braţul fotoliului, rezemându-se cu o mână de spătar. Nu-şi desprinse nici un moment ochii dinspre el.

— De ce să crezi o nebunie ca asta?

— Fiindcă a fost sugrumată aici, pe insulă. Fiindcă i-a fost ascuns cadavrul. Fiindcă soţul ei, familia, prietenii, ar fi putut trăi toată viaţa fără a şti ce se întâmplase.

— Încetează.

Nu mai putea respira şi trebuia să-şi învingă pornirea de a-şi acoperi urechile. Inima îi bătea prea repede, făcându-i capul să se învârtească, umezindu-i pielea. Cunoştea semnele, panica aşteptând vicleană să se repeadă.

— Nu vreau să mai aud.

— Nici eu nu vreau să-ţi mai spun. Dar nici unul din noi nu are de ales.

Se încordă, ca să privească în faţă nu numai adevărul, ci şi pe ea.

— Tatăl meu ţi-a omorât mama.

— E o nebunie, Nathan.

Îşi impuse să se ridice şi să fugă, dar nu se putea mişca.

— Şi e o cruzime.

— E şi una şi alta. Dar mai este şi adevărul. Acum 20 de ani, tatăl meu i-a luat mamei tale viaţa.

— Nu. Tatăl tău... dl. David... era bun, ne era prieten. Vorbeşti fără minte. Mama mea a plecat.

Vocea îi tremura, frângându-se, apoi se ridică.

— A plecat şi atât.

— N-a plecat niciodată de pe Desire. I-a... i-a aruncat cadavrul în mlaştină. A îngropat-o în balta sărată.

— De ce spui asta? De ce-mi faci toate astea?

— Fiindcă e adevărul, şi deja l-am ocolit prea mult timp.

Făcu un efort să spună şi restul, să termine, în timp ce Jo închidea ochii, scuturând cu tărie din cap.

— A plănuit totul din clipa când a văzut-o, când am sosit, în vara aia.

— Nu. Nu, opreşte-te.

— Nu pot opri ceea ce s-a întâmplat deja. Ţinea un jurnal şi... probe, într-un seif de depozit. Am găsit totul, după ce el şi mama au murit.

— Ai găsit?

Lacrimile i se prelinseră printre gene, în timp ce îşi cuprindea strâns trupul cu braţele, începând să se legene.

— Te-ai întors aici.

— M-am întors aici ca să privesc adevărul în faţă, să-ncerc să-mi amintesc cum a fost vara aceea. Cum fusese el... atunci. Şi să încerc să mă hotărăsc dacă să las totul îngropat sau să spun familiei tale ceea ce a făcut familia mea.

Cunoscutul val de panică maladivă năvăli prin ea, vuindu-i în cap, gonindu-i prin sânge.

— Ai ştiut. Ai ştiut tot timpul, şi te-ai întors aici. Te-ai culcat cu mine, ştiind.

Greaţa îi dădu ameţeli când sări în picioare.

— Ai intrat în mine.

Turbarea o sfâşie cu o clipă înainte ca mâna ei să-l plesnească peste obraz.

— Te-am lăsat în mine.

Îl lovi din nou, cu sălbăticie. Nathan nici nu se apără, nici nu evită loviturile.

— Ştii cum mă face asta să mă simt?

Ştiuse că avea să se uite la el exact în felul acela, cu ură şi dezgust, chiar şi cu teamă. Nu avea încotro, decât să accepte.

— N-am suportat adevărul. Tatăl meu... era tatăl meu.

— A omorât-o. Ne-a răpit-o. Şi atâţia ani.

— Jo, n-am ştiut decât după moartea lui. Luni de zile am încercat să înţeleg. Ştiu prin ce treci acum.

— N-ai cum să ştii, azvârli ea cuvintele; voia să-l lovească, să-i lase urme, să-l facă să sufere.

— Nu mai pot rămâne aici. Nu te mai pot privi! Nu! se smuci ea, ridicând pumnii, când Nathan se apropie. Să nu pui mâinile pe mine. Aş putea să te omor dacă mă mai atingi vreodată. Ticălosule, nu te mai apropia de mine şi de familia mea.

Când o luă la fugă, Nathan nu încerca s-o oprească. N-ar fi putut. Însă îi urmări goana haotică, nescăpând-o din ochi. Dacă altceva nu putea face, avea să se asigure că ajungea nevătămată la Sanctuar. Dar Jo nu spre Sanctuar fugi.

Nu se putea duce acasă. Nu suporta. Nu-şi mai putea recăpăta respiraţia, nu putea să-şi limpezească vederea. O parte din ea nu voia decât să cadă la pământ, să se ghemuiască şi să urle până când mintea şi trupul i se goleau de toată suferinţa. Dar era îngrozită că n-avea să-şi mai găsească niciodată puterea de a se ridica din nou în picioare.

Aşa că alerga, fără nici o destinaţie precisă în gând, printre copaci, prin întuneric, cu felurite imagini fulgerându-i hidos prin cap. Fotografia mamei sale, revenind la viaţă. Ochii deschizându-se. Derută, teamă, durere. Gura căscându-se larg să urle. Durerea o înjunghie în coastă ca un cuţit. Îşi apucă locul chinuit, scâncind, şi continuă să alerge.

Ajunsese pe nisip, lângă valurile care se spărgeau. Aerul i se zbuciumă greu în plămâni. Căzu, lovindu-şi cu putere mâinile şi genunchii, numai pentru a se aduna pe picioare şi a-şi relua fuga, împleticită. Nu ştia decât că trebuia să scape, să fugă de suferinţă şi de acea oribilă, sfâşietoare tristeţe.

Auzi o voce strigând-o pe nume şi tropăit de picioare pe nisip în spatele ei. Aproape că se

împiedică din nou, îşi reveni şi se întoarse să riposteze.

— Jo, iubito, ce e?

Îmbrăcată numai într-un halat, cu părul ud de sub duş, Kirby venea în grabă spre ea.

— Eram pe terasă şi te-am văzut .

— Nu m-atinge!

— Bine.

Instinctiv, Kirby îşi coborî vocea, vorbind cu blândeţe.

— Ce-ar fi să vii în casă? Te-ai lovit. Îţi sângerează mâinile.

— Am.

Zăpăcită, Jo îşi coborî privirea, pentru a vedea zgarieturile şi sângele care i se prelingea din podurile palmelor.

— Am căzut.

— Ştiu. Te-am văzut. Vino sus. Ţi le spăl.

— N-am nevoie... n-am nimic.

Nici nu şi le mai simţea. Apoi picioarele începură să-i tremure şi capul porni iarăşi să i se învârtească.

— A omorât-o pe mama mea. Kirby, mi-a omorât mama. E moartă.

Prudentă, Kirby se apropie, până reuşi s-o cuprindă cu un braţ pe după mijloc, sprijinind-o.

— Vino cu mine. Acum hai în casă, cu mine.

Când Jo se lăsă moale, începu s-o conducă peste nisip. Aruncând o privire în urmă, îl văzu pe Nathan stând la câţiva paşi distanţă. Ochii li se întâlniră un moment în lumina lunii. Apoi Nathan se întoarse şi se pierdu în întuneric.

— Mi-e rău, murmură Jo.

Senzaţiile îi reveneau, mici înţepături de ac pe toată suprafaţa pielii şi, odată cu ele, clocotul închegat din stomac.

— Nu-i nimic. Trebuie să te culci puţin. Rezeamă-te de mine şi intrăm în casă.

— A omorât-o. Nathan ştia. Mi-a spus.

Acum avea impresia că plutea, în sus pe trepte, pe uşa casei.

— Mama mea e moartă.

Fără o vorbă, Kirby o ajută să se întindă pe pat, acoperind-o cu o pătură subţire. Începea să tremure şocată.

— Respiră iar, îi ordonă Kirby. Concentrează-te pe respiraţie. Mă duc un moment dincolo. Aduc ceva care o să-ţi ajute.

— N-am nevoie de nimic.

Un nou val de panică o cuprinse şi se agaţă cu putere de mâna lui Kirby.

— Fără sedative. Pot s-o scot la capăt. Pot. Trebuie.

— Sigur că poţi, se aşează Kirby pe pat, apucând-o de mâna pentru a-i lua pulsul. Eşti gata să-mi povesteşti?

— Trebuie să-i spun cuiva. Familiei însă nu-i pot spune. Încă nu pot suporta aşa ceva. Nu ştiu ce să fac. Nici măcar ce să simt nu ştiu.

Pulsul încetinea, iar pupilele îi reveneau la normal.

— Ce ţi-a spus Nathan, Jo?

Jo privi în tavan, concentrându-şi vederea asupra acestuia, agăţându-se de centrul lui.

— Mi-a spus că tatăl lui a omorât-o pe mama.

— Doamne sfinte! îşi ridică Kirby mâna la obraz, îngrozită. Cum s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Nu ştiu. N-am putut asculta. N-am vrut să ascult. A spus că tatăl lui a omorât-o, că ţinea un jurnal. Nathan l-a găsit şi s-a întors aici. M-am

culcat cu el.

Lacrimile începură să-i curgă din ochi, prelingându-i-se pe tâmple.

— M-am culcat cu fiul ucigaşului mamei mele.

Kirby ştia că era nevoie de calm. Şi de logică rece. Un singur cuvânt neinspirat, total nepotrivit, şi se temea că Jo avea să i se sfărâme în mâini.

— Jo, te-ai culcat cu Nathan. Ai ţinut la Nathan, şi el la tine.

— Ştia. A venit aici ştiind ce făcuse tatăl lui.

— Şi trebuie să fi fost îngrozitor de greu pentru el.

— Cum poţi spune asta? se ridică Jo în coate, furioasă. Lui i-a fost greu?

— Şi un mare curaj din partea lui, continuă încet Kirby. Jo, câţi ani să fi avut el când a murit mama ta?

— Ce contează?

— 9 sau 10 cred. Doar un băieţel. Îl vei acuza pe băieţelul acela?

— Nu. Nu. Dar acum nu mai e un copil, iar tatăl lui.

— Tatăl lui Nathan. NU Nathan.

Din piept i se smulse un suspin, apoi încă unul.

— Mi-a luat-o.

— Ştiu. Îmi pare atât de rău, o strânse Kirby la piept. Îngrozitor de rău îmi pare.

Pe când Jo plângea în braţele ei, Kirby ştiu că acea furtună nu era decât începutul.

Avu nevoie de o oră, până să poată gândi din nou. Sorbi din ceaiul fierbinte şi dulce pe care i-l făcuse Kirby. Panica greţoasă se risipise într-un val de tristeţe. Acum, pentru câteva momente, tristeţea era aproape la fel de calmantă ca şi ceaiul.

— Ştiam că era moartă. O parte din mine a

ştiut-o întotdeauna, încă de pe vremea când s-a întâmplat. O visam. Pe măsură ce creşteam am început să alung visele, dar reveneau încontinuu. Şi erau din ce în ce mai puternice.

— Ai iubit-o. Iar acum, oricât de groaznică e situaţia, ştii că nu te-a părăsit.

— Încă nu pot găsi nici o mângâiere în asta. Am vrut să-l lovesc pe Nathan. Fizic, emoţional, în toate modurile posibile de a-i provoca durere. Şi am reuşit.

— Crezi că e o reacţie anormală? Jo, mai potoleşte-te.

— Încerc. Aproape am clacat din nou. Aş fi făcut-o, dacă nu veneai tu.

— Dar am venit, o strânse Kirby de mână. Şi eşti mai puternică decât crezi. Destul de puternică pentru a o scoate la capăt.

— Sunt datoare să fiu, mai bău ea puţin ceai, apoi lăsă ceaşca jos. Trebuie să mă întorc la Nathan.

— În noaptea aste nu trebuie să faci altceva decât să te odihneşti.

— Nu, n-am întrebat nici un moment de ce sau cum.

Închise ochii.

— Trebuie să aflu răspunsurile. Nu cred că mai pot trăi în starea asta până nu aflu răspunsurile. Când mă duc la ai mei, va trebui să ştiu totul.

— Te-ai putea duce acum la el şi voi veni şi eu cu tine. Putem pune întrebările împreună.

— Singură, trebuie s-o fac singură. Eu sunt în centrul situaţiei ăsteia, Kirby.

Capul o durea sâcâitor. Când deschise ochii, îi văzu brutal de întunecoşi, pe faţa lipsită de culoare.

— Sunt îndrăgostită de omul al cărui tată mi-a

asasinat mama.

Când Kirby o lăsă în faţa uşii lui Nathan, Jo îi văzu silueta prin plasa uşii. Se întrebă dacă vreunul din ei avea să mai aibă vreodată în viaţa lui de făcut un lucru mai greu decât să-l privească în faţă pe celălalt, şi trecutu.

Nathan nu spuse nimic în timp ce Jo urca treptele, dar deschise uşa şi îi făcu loc să intre. Crezuse că n-avea s-o mai vadă niciodată şi nu era sigur ce i-ar fi fost mai greu, să trăiască fără ea sau s-o vadă astfel — palidă şi cu faţa descompusă.

— Trebuie să te întreb... trebuie să ştiu.

— Îţi voi spune tot ce pot.

Jo îşi frecă mâinile, pentru ca uşoară durere din palmele zgâriate să-i păstreze judecata limpede.

— Au au avut o relaţie?

— Nu.

Ar fi vrut să se întoarcă, dar se sili să-i înfrunte suferinţa din ochi.

— N-a fost nimic de genul ăsta între ei. Şi în jurnal, scria că era devotată familiei. Copiilor, soţului ei. Jo... Dar ar fi vrut să existe. O dorea.

Desfăcu palmele:

— S-au certat? A avut loc un accident.

Cu respiraţia tremurătoare, insistă rugător:

— A fost un accident. Nu, Doamne.

Era tot mai rău, îşi spuse el, cu fiecare secundă ce trecea devenea din ce în ce mai rău.

— Îi cunoştea obiceiurile. I le studiase. Ea obişnuia să se plimbe noaptea, prin grădini.

— Îi... îi plăceau florile noaptea.

Visul pe care-l avusese în noaptea când o găsiseră pe Susan Peters îi reveni în minte.

— Mai ales cele albe îi plăceau. Îndrăgea mirosurile, liniştea. O numea perioada ei de

singurătate.

— A ales noaptea, continuă Nathan. I-a pus mamei mele un somnifer în vin, ca să... să nu ştie că plecase. Tot ce făcea, consemna pas cu pas în jurnal. A scris că a aşteptat-o pe Anabelle la marginea pădurii din vestul casei.

Îl omora pas cu pas s-o spună, s-o privească pe Jo în faţă şi să i-o spună.

— A ameţit-o cu o lovitură şi a dus-o în pădure. Pregătise totul. Îşi instalase deja luminile, trepiedul. N-a fost un accident. A fost plănuit. Premeditat. A fost deliberat.

— Dar de ce?

Fu nevoită să se aşeze. Cu picioarele ţepene şi fragile ca două crenguţe, se poticni spre un scaun.

— Mi-l amintesc. Era bun cu mine. Şi răbdător. Tata mergea cu el la pescuit. Iar mama îi făcea din când în când plăcintă cu pecan, fiindcă îi plăcea foarte mult.

Scoase un sunet de neputinţă, apoi îşi apăsă degetele peste buze ca să şi-l reţină.

— O, Doamne, vrei să cred c-a omorât-o fără nici un rost?

— Avea un scop.

Nathan se întoarse şi merse în bucătărie să scoată o sticlă de scotch dintr-un dulap.

— Nu l-ai putea numi niciodată „rost”.

Turnă băutura într-un pahar, îl bău dintr-o suflare şi şuieră, cu gâtlejul ars de tăria alcoolului. Rezemându-şi palmele de bufet, aşteptă ca sângele să i se liniştească.

— L-am iubit Jo. M-a învăţat să merg pe bicicletă, să parez o minge razantă. Era atent cu mine. Oriunde călătorea, telefona acasă ca să

vorbească nu doar cu mama, ci cu toţi trei. Şi ascultă — nu se prefacea numai, ca unii adulţi care cred despre copii că nu observă. Ţinea la noi.

Reveni spre ea, cu ochi plini de elocvenţă.

— Îi aducea mamei mele flori, fără nici un motiv anume. Stăteam noaptea în pat treaz, şi-i auzeam râzând împreună. Eram fericiţi, iar el era centrul fericirii noastre. Iar acum, trebuie să accept faptul că acest centru nu a existat, că a fost capabil de o monstruozitate.

— Mă simt golită pe dinăuntru, îngăimă Jo; capul părea să-i plutească deasupra umerilor. Atâţia ani.

Închise un moment ochii, strâns.

— Şi vieţile voastre au mers pur şi simplu mai departe?

— Era singurul care ştia şi avea foarte multă grijă. Am trăit mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Până când totul s-a sfârşit, iar eu am parcurs hârtiile personale şi am găsit jurnalul şi fotografiile.

— Fotografiile?

Senzaţia de plutire se sfârşi cu o smucitură.

— Fotografii ale mamei mele. După ce murise.

Trebuia să spună totul, oricât de cumplit îi sfâşia simplul gând creierul.

— „Momentul decisiv”, îi numea el.

— O, Doamne!

Conferinţe auzite, conferinţe ţinute începuseră să i se învârtească în cap. *A captura momentul decisiv, a anticipa clipa când dinamica unei situaţii va atinge punctul culminant, a şti când să declanşezi obturatorul pentru a conserva acea imagine de maximă putere.*

— A fost un studiu, o lucrare profesională.

— Era scopul lui. Să manipuleze, să cauzeze,

să controleze şi să capteze moartea.

Greaţa se răzvrăti cu violenţă. Mai bau scotch, înecând greaţa în alcool.

— N-a fost numai atât, nu se poate să fi fost. Era ceva sucit în el. Ceva ce noi n-am văzut niciodată. Ceva ce nimeni n-a văzut, nici n-a bănuit. Avea prieteni, o carieră de succes. Îi plăcea să vadă meciuri de baseball la televizor şi să citească romane poliţiste. Îi plăceau fripturile în aer liber şi-şi dorea nepoţi.

Îl sfâşiau, fiecare cuvânt, fiecare amintire.

— Nu există nici o apărare, încheie el. Nici o absolvire.

Jo făcu un pas. Toate emoţiile dinăuntrul ei se coagulaseră concentrate asupra unui singur punct.

— I-a făcut fotografii. Faţa. Ochii. Trupul. Nuduri. O privea cu atenţie. Capul înclinat spre umărul stâng, braţul drept căzut peste mijloc.

— De unde...

— Am văzut.

Închise ochii, întorcându-se. Uşurarea era rece, dureros de rece. Un strat îngheţat peste tristeţea arzătoare.

— Nu sunt nebună. Niciodată n-am fost nebună. N-am avut halucinaţii. A fost real. Totul.

— Despre ce vorbeşti?

Nervoasă, îşi scoase ţigările din buzunarul de la spate. Dar, când scăpără chibritul, nu făcu decât să privească fix flacăra.

— Nu-mi tremură mâna, murmură ea. E perfect stabilă. N-am să cedez. Pot merge până la capăt. Niciodată n-am să mai cedez.

Alarmat să n-o fi împins peste vreo limită, porni spre ea.

— Jo Ellen.

— Nu sunt nebună.

Capul i se repezi în sus. Calmă, atinse cu flacăra vârful ţigării.

— N-am să mă mai prăbuşesc şi să mă sfărâm din nou. Cel mai rău nu e decât următorul lucru pentru care trebuie să găseşti loc în viaţa ta şi să-l accepţi.

Suflă fumul, îl privi cum se răsucea într-o ceaţă subţire, pentru a se mistui apoi.

— Cineva mi-a trimis o fotografie a mamei mele. Una dintre fotografiile făcute de tatăl tău.

Lui Nathan îi îngheţă sângele în vene.

— Imposibil.

— Am văzut-o. Am avut-o în mâini. Asta m-a doborât, ăsteia nu i-am putut găsi locul. Atunci.

— Mi-ai spus că cineva îţi trimitea fotografii de-ale tale.

— Într-adevăr. Şi era printre ele, în ultimul pachet pe care l-am primit la Charlotte. Iar după aceea, când mi-am mai revenit cât de cât, n-am mai găsit-o. Cel care mi-o trimisese a pătruns în apartamentul meu şi a luat-o înapoi. Am crezut că avusesem halucinaţii. Dar era reală. Existase. Se întâmplase.

— Numai eu ţi-aş fi putut-o trimite. N-am făcut-o.

— Unde sunt fotografiile? Negativele?

— Nu mai există.

— Nu mai există? De ce?

— Kyle a vrut să le distrugă, cu jurnal cu tot. Eu am refuzat. Aveam nevoie de timp ca să hotărăsc ce era de făcut. Ne-am certat. Argumentul lui era că trecuseră 20 de ani. La ce bun să mai dezgropăm totul? Ne putea distruge pe amândoi. Era furios că m-aş fi gândit măcar, să mă duc la poliţie, sau la familia ta. A doua zi dimineaţă, plecase. Luase cu el jurnalul

şi fotografiile. N-am ştiut unde să-l găsesc. Apoi, am auzit că se înecase. Trebuie să presupun că n-a putut trăi cu acel gând, că a distrus totul, chiar şi pe el însuşi.

— Fotografiile n-au fost distruse.

Mintea lui Jo era cât se poate de limpede şi de lucidă.

— Există, la fel cum există şi cele cu mine. Semăn cu mama mea. Nu e un salt prea mare, de la o obsesie faţă de ea, la una faţă de mine.

— Crezi că nu m-am gândit la asta, că n-am fost îngrozit? Când am găsit-o pe Susan Peters, şi mi-am dat seama cum murise, m-am gândit că sunt singurul care a mai rămas. L-am îngropat pe tatăl meu.

— Dar ţi-ai îngropat şi fratele?

Nathan o privi lung, clătinând încet din cap.

— Kyle a murit.

— De unde ştii? Fiindcă s-a spus că s-a îmbătat şi a căzut de pe un yacht? Şi dacă n-a fost aşa, Nathan? Avea fotografiile, negativele, jurnalul.

— Dar s-a înecat. Era beat, beat mort, deprimat, mohorât, după cum spun toţi cei care au fost cu el pe vas. Nu şi-au dat seama că dispăruse, decât a doua zi dimineaţă, târziu. Toate hainele lui, toate echipamentele, rămăseseră la bord.

Când Jo nu spuse nimic, Nathan se răsuci, începând să se plimbe.

— Trebuie să accept ceea ce a făcut tatăl meu, ceea ce a fost. Acum, vrei să cred că fratele meu trăieşte şi că e capabil de toate astea. Să te pândească, să te hărţuiască până te prăbuşeşti. Să te urmărească până aici şi...

În momentul când ultimul argument îşi făcu

efectul, se răsuci spre ea.

— Şi s-o omoare pe Susan Peters.

— Mama mea a fost strangulată, nu-i aşa, Nathan?

— Da. Christoase!

Era datoare să-şi păstreze calmul, se avertiză Jo, şi să facă pasul următor.

— Susan Peters a fost violată.

Înţelegând încotro bătea, Nathan închise ochii.

— Da.

— Dacă n-a fost soţul ei .

— Poliţia n-a găsit nici o dovadă ca să-l acuze. M-am interesat înainte de a veni aici, Jo.

I se frângea inima să i-o spună.

— Acum, vor cerceta mai atenţi dispariţia lui Ginny.

— Ginny?

Odată cu înţelegerea, sosi şi groază. Gheaţa care o protejase se topi într-o clipă.

— Oh, nu!

N-o putea atinge, nu-i putea oferi nici o mângâiere. O lăsă în casă şi ieşi pe verandă. Îşi propti mâinile pe balustradă, aplecându-se în afară, având o nevoie disperată de aer. Când uşa cu plasă scârţâi, făcu un efort să se îndrepte.

— Ce scop urmărea tatăl tău, Nathan? Ce rezolvă cu fotografiile, dacă nu le putea arăta nimănui?

— Perfecţiunea. Puterea. Nu numai de a observa şi conserva, ci şi de a face parte din imagine. De a o crea. Femeia perfectă, crima perfectă, imaginea perfectă. O considera frumoasă, inteligentă, graţioasă. Valoroasă.

Privii licuricii luminând aerul cu licăriri cochete.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, să vă spun tuturor,

de cum am ajuns aici. Mi-am zis că doream — că-mi trebuia — timp pentru a încerca să înţeleg. Am justificat păstrarea secretului prin faptul că acceptaserăţi cu toţii o minciună, iar adevărul era şi mai rău. Apoi, am ţinut secretul fiindcă te doream. Mi-a devenit mai uşor să justific totul. Sufereai, erai rănită. Puteam aştepta până aveai încredere în mine. Puteam aştepta până mă iubeai.

Degetele i se flexară, eliberând balustrada, în timp ce Jo stătea tăcută lângă el.

— De obicei, justificările servesc numai interesele proprii. Ale mele, în orice caz. După moartea lui Susan Peters, n-am mai putut ignora adevărul, nici dreptul tău de a-l cunoaşte. Nu puteam face nimic ca să-l schimb, să ispăşesc faptele tatălui meu. Nimic din ce-aş spune nu poate vindeca răul pe care vi l-a făcut ţie şi familiei tale.

— Aşa e, nu poţi face nimic, nu poţi spune nimic. A luat-o pe mama mea şi ne-a lăsat pe toţi cu convingerea că ne abandonase. Acest unic act egoist ne-a distrus vieţile, a lăsat în familia noastră o falie pe care niciodată n-am mai putut-o vindeca. Fără îndoială că a lovit-o.

Vocea lui Jo începu să tremure, aşa că-şi muşcă buza cu putere pentru a si-o stăpâni.

— Trebuie să fi fost atât de speriată, atât de nedumerită. Nu făcuse nimic ca s-o merite, nimic în afară de faptul că era aceea care era.

Trase aer prelung în piept, simţind gustul mării, apoi expiră.

— Voiam să te acuz de tine pentru asta, Nathan, fiindcă erai aici. Fiindcă tu ai avut-o pe mama ta, toată viaţa. Fiindcă m-ai atins şi m-ai făcut să simt lucruri pe care niciodată nu le mai simţisem. Aveam

nevoie să te acuz pentru toate astea. Şi, am făcut-o.

— Mă aşteptasem.

— Nici nu era nevoie să-mi spui. Ai fi putut să îngropi totul, să uiţi. N-aş fi ştiut niciodată.

— Aş fi ştiut eu şi fiecare zi trăită alături de tine ar fi fost o trădare.

Se întoarse spre ea.

— Aş vrea să fi putut trăi cu asta, să te cruţ şi să mă salvez şi pe mine. Dar n-am putut.

— Şi acum? ridică ea faţa spre cer, cercetându-şi sufletul. Urmează să te pun să plăteşti ceea ce nu se poate plăti, să te pedepsesc pe tine pentru o faptă care ni s-a făcut amândurora când eram copii?

— De ce n-ai face-o?

Cu beregata înfundată de un gust amar, privi spre copaci, pe unde râul curgea într-o tăcere tainică.

— Cum ai putea să te uiţi la mine şi să nu-l vezi pe el şi ceea ce a făcut? Şi să mă urăşti pentru asta.

Exact asta făcuse, îşi spuse Jo. Îl privise, îl văzuse pe tatăl lui şi-l urâse. Iar el suportase totul, loviturile fizice şi verbale, fără o vorbă în apărarea lui.

Curajos, îl numise Kirby. Şi avusese dreptate. Cât de puternic fusese lovit, îşi dădu seama Jo. Se întrebă de ce îi trebuise atâta timp ca să înţeleagă că oricât de mult rău i se făcuse ei, tot atâta suferise şi el.

— Nu-mi acorzi mult credit pentru inteligenţă sau compasiune. E clar că ai o părere foarte proastă despre mine.

Nu ştia că-i mai rămăsese putere să fie surprins. O privi nevenindu-i să creadă.

— Nu înţeleg.

— Nu, fără-ndoială că nu mă înţelegi, dacă-ţi închipui că după ce am avut timp să accept şi să sufăr te-aş acuza pe tine, sau te-aş face răspunzător.

— Era tatăl meu.

— Iar dacă ar fi viu, l-aş omorî cu mâinile mele pentru ceea ce i-a făcut, pentru ceea ce ne-a făcut tuturor. Şi ţie. L-aş urî pe tot restul vieţii. Niciodată nu voi avea un strop de iertare pentru el. Poţi face loc în viaţa ta pentru asta Nathan sau vei merge doar mai departe? Am să-ţi spun ce voi face. Nu mă voi lăsa înşelată. Nu voi lăsa să-mi fie furată şansa fericirii adevărate. Dar dacă mergi mai departe, voi învăţa să te urăsc. O pot face, dacă n-am încotro. Şi nimeni nu te va urî vreodată mai mult ca mine.

Intră în casă, ca o furtună, trântind uşa în urma ei.

Nathan rămase un moment pe loc, chinuindu-se să asimileze şocul, recunoştinţa. Dar nu era posibil. Reveni înăuntru, vorbind încet.

— Jo Ellen, vrei să rămân?

— Nu asta am spus adineaori?

Scoase încă o ţigară apoi, furioasă, o azvârli.

— De ce-ar trebui să pierd încă o dată? De ce-ar trebui să rămân iar singură? Cum ai putut să vii aici şi să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, iar apoi să te smulgi din viaţa mea, crezând că pentru mine era mai bine aşa? Fiindcă ai impresia că e cel mai onorabil lucru. Ei, la dracu' cu onoarea ta, Nathan, s-o ia dracu' dacă mă lasă fără lucrul de care am nevoie. Am mai fost înşelată, am pierdut şi-nainte ceea ce-mi trebuia cu atâta disperare şi n-am putut face nimic ca să mă opun. Acum nu mai sunt neputincioasă.

Trepida de furie, cu ochii învăpăiaţi şi obrajii arzând fierbinte. Nathan nu văzuse niciodată nimic şi pe nimeni mai magnific.

— Printre toate lucrurile pe care mi-am imaginat că aveai să mi le spui în noaptea asta, numai ăsta nu era. Mă pregătisem să te pierd. Nu eram

pregătit să te păstrez.

— Să ştii că nu-s un nenorocit de buton de manşetă, Nathan.

Râsul îl surprinse chiar şi pe el, scrâşnindu-i răguşit în gât.

— Nici nu mă pot hotărî ce să-ţi spun. Nu mă pot gândi decât să te iubesc.

— S-ar putea să fie de-ajuns, dacă m-ai ţine în braţe când mi-o spui.

Ochii îi rămăseseră aţintiţi spre ai ei, în timp ce se apropia. La început, braţele lui fură nesigure, apoi se încordară, până îşi îngropă faţa în părul ei.

— Te iubesc.

Emoţiile îl potopiră, în timp ce-i absorbea mirosul, gustul pielii pe buzele lui.

— Te iubesc, Jo Ellen. Fiecare parte din tine.

— Atunci, vom face să fie de-ajuns. Nu vom lăsa să ne fie luată şi asta.

Vocea ei era scăzută şi aprigă.

— Nu vom lăsa.

Zăcea complet nemişcat, sperând ca Jo dormea. Femeia de lângă el, femeia pe care o iubea, era în pericol, un pericol a cărui sursă îi repugnă prea tare pentru a-i spune măcar pe nume. Avea s-o apere, cu viaţa, dacă altfel nu se putea. Avea să ucidă ca s-o ţină în siguranţă, indiferent de preţ.

Şi spera că tot ceea ce aveau împreună să supravieţuiască. Nu avea cum s-o evite. Furaseră un moment, luaseră ceva pentru ei înşişi. Dar ceea ce-i bântuia, din urmă cu 20 de ani şi din prezent, trebuia înfruntat.

— Nathan, trebuie să-i spun familiei mele.

În întuneric, întinse mâna spre a lui.

— Am nevoie să găsesc momentul şi locul cel mai potrivit. Vreau să laşi asta în seama mea.

— Trebuie să mă laşi să fiu de faţă, Jo. Poţi s-o faci în felul tău, dar nu singură.

— Bine, dar mai sunt de rezolvat, de făcut, şi alte lucruri. Ai nevoie de protecţie.

— Nu încerca s-o faci pe cavalerul alb cu mine, Nathan. Mă enervează.

Comentariul ei leneş se sfârşi într-o exclamaţie, când o saltă pe genunchi.

— N-o să ţi se întâmple nimic, luciră primejdios ochii lui în întuneric. Oricare ar fi preţul, voi avea eu grijă de asta.

— Mai bine începe prin a te calma, replică ea calmă. Sunt hotărâtă să nu ni se întâmple nimic, nici unuia dintre noi. Deci, trebuie să începem să gândim, şi să începem să acţionăm.

— Vor exista anumite reguli, Jo. Prima e că nu mergi nicăieri singură. Nici un pas de pe veranda casei nu faci, neînsoţită, până nu se termină totul.

— Nu sunt maică-mea, nu sunt Ginny, nu sunt Susan Peters. Nu sunt lipsită de apărare, nici proastă şi nici naivă. Nu mă voi lăsa vânată pentru distracţia nimănui.

Întrucât o demonstraţie de temperament n-ar fi făcut decât s-o rănească în amorul propriu şi s-o înfurie, Nathan alese calmul.

— Dacă e cazul, te duc pe sus de pe insulă, la fel cum te-am adus aici astă seară. Te voi duce într-un loc sigur şi-am să te-ncui înăuntru. Pentru a evita un asemenea eveniment neplăcut, nu trebuie decât să-mi promiţi că nu te duci singură nicăieri.

— Ai o imagine cam exagerată a propriilor tale capacităţi.

— Ba în cazul ăsta n-o am deloc, îi apuca el bărbia în mână. Uită-te la mine, Jo. Uită-te. Tu eşti

totul pentru mine. Primesc orice altceva, înfrunt orice, dar nu accept să te pierd. Nu mai accept.

Tremura toată, nu de furie sau de teamă, ci datorită fiorului rapid şi puternic de emoţie.

— Nimeni nu m-a iubit vreodată atât de mult. Nu mă pot obişnui.

— Practică — şi promite.

— Nu merg nicăieri de una singură, oftă ea. Povestea asta cu relaţiile nu e decât un labirint de concesii şi compromisuri. Probabil că de-asta am reuşit s-o evit atâta vreme.

Se aşeză pe călcâie.

— Nu vom sta cu mâinile-n sân, aşteptând lucrurile să se întâmple de la sine. Nu sunt eu singura femeie de pe insulă.

Tremura din nou.

— Nu sunt singura fiică a lui Anabelle.

— Nu, nu vom sta pasivi, în aşteptare. Voi da câteva telefoane, voi afla informaţii despre accidentul lui Kyle pe care poate că le-am omis. N-am fost meticulos. Trecusem printr-o perioadă grea şi e posibil să fi lăsat câte ceva să-mi scape.

— Ce ştii despre prietenii, despre finanţele lui?

— Nu prea mult, nici despre unii, nici despre altele. În ultimii ani, n-am mai fost atât de apropiaţi ca în trecut.

Se ridică să deschidă ferestrele, lăsând aerul să intre.

— Ne-am îndreptat spre zone diferite, am devenit alţi oameni.

— El ce fel de om a devenit?

— Era... Cred că l-ai putea numi genul concentrat asupra prezentului. Îl interesa momentul actual — să-l prindă şi să-l stoarcă la maximum. Nu-şi făcea griji pentru mai târziu, pentru consecinţe şi pentru plată. Niciodată n-a făcut nimănui vreun rău,

doar lui însuşi.

Era de o importanţă vitală ca Jo să înţeleagă acest lucru. La fel de important, îşi dădu Nathan seama, ca şi a-l înţelege el însuşi.

— Kyle preferă întotdeauna calea cea mai uşoară, iar dacă asta însemnă o scurtătură, cu atât mai bine. Avea mult farmec, şi talent. Tata spunea întotdeauna că, dacă ar fi făcut la fel de mult efort cu munca pe cât făcea cu distracţia, ar fi ajuns unul din cei mai mari fotografi ai lumii. Kyle se plângea ca tata e prea critic faţă de lucrările lui, niciodată mulţumit, invidios fiindcă avea toată viaţa şi cariera înainte.

Se opri, ascultând cuvintele reluându-i-se în cap. Şi suportându-le implicaţiile. Era oare o competiţie? O nevoie aberantă a fiului de a-şi întrece tatăl? Capul începu să-i vâjâie din nou, cu pulsaţii puternice la tâmple.

— Voi da telefoanele, spuse el sec. Dacă putem elimina posibilitatea asta, ne vom concentra asupra altora. Poate Kyle s-a îmbătat şi i-a arătat fotografiile vreunui prieten, vreunui asociat.

— Poate.

Era o zonă pe care deocamdată Jo nu voia s-o sondeze.

— Autorul are cunoştinţe solide de artă şi tehnică fotografică şi nu puţin talent. E inconsecvent, uneori leneş, dar este talentat.

Nathan se rezumă să dea din cap. Tocmai îl descrisese perfect pe fratele lui.

— Ar trebui să-şi developeze singur materialele, continuă ea, uşurată că se putea concentra asupra aspectelor practice. Ceea ce înseamnă acces la o cameră obscură. Probabil că avea una în Charlotte, iar apoi, când a venit aici, a fost

necesar să-şi mai găsească una. Pachetul pe care l-am primit fusese expediat din Savannah.

— Se pot închiria camere obscure cu ora.

— Mda, şi s-ar putea ca asta să fi făcut. Sau a închiriat un apartament, o casă, şi şi-a adus propriile echipamente. Ori a cumpărat altele noi. Ar avea mai multă putere, nu, lucrând în spaţiul lui, cu echipamentele lui? îl privi ea pe Nathan în ochi. Asta-l anima. Puterea. Poate face naveta între continent şi insula. Şi deţine puterea.

Puterea de a controla momentul, de a manipula starea, subiectul, deznodământul. Aceasta este adevărata putere a artei. Cuvintele tatălui său, îşi aminti Nathan, scrise îngrijit pe pagină.

— Da, de putere este vorba. Deci, vom verifica magazinele de materiale fotografice, vom afla dacă a comandat cineva echipamente pentru amenajarea unei camere obscure şi dacă le-a expediat la Savannah. Nu va merge uşor, şi nici repede.

— Nu, dar e un început.

Era bine să gândească, să aibă o sarcină palpabilă.

— Cel mai probabil e singur. Are nevoie de libertatea de a circula aşa cum pofteşte. M-a fotografiat pe toată insula, deci umblă liber peste tot. Putem fi atenţi după un bărbat cu aparat foto, deşi avem toate şansele să ne repezim la cine ştie ce turist inofensiv.

— Dacă ar fi Kyle, l-aş recunoaşte. Îl cunosc.

— Oare, Nathan? Şi dacă el nu vrea? Va fi ştiind că eşti aici. Şi ştie că am fost cu tine. Fiica lui Anabelle Hathaway cu fiul lui Daniel Delaney. Sunt unii care ar putea considera că acum cercul se închide. Şi, dacă aşa e, cred că nu eşti mai în siguranţă decât mine.

CAPITOLUL 27

Jo dormi până la amiază şi, când se trezi, văzu că era singură. Nu-şi amintea când dormise ultima oară până mai târziu de 10, nici când mai avusese un asemenea somn adânc şi fără vise. Se întrebă dacă ar fi trebuit să fie neliniştită, iritată sau să-i vină a plânge. Poate că o ţinuse destul de mult cu toate astea şi nu era nevoie să mai continue, acum, când ştia adevărul. Putea deplânge soarta mamei sale. A unei femei care, la vârsta de acum a lui Jo, se confruntase cu cele mai cumplite orori.

Dar, mai mult, putea suferi după anii pierduţi condamnând o mamă, o soţie, o femeie care nu comisese alt păcat decât acela de a atrage atenţia unui dement. Iar acum, putea începe tămăduirea.

— Mă iubeşte, mamă, şopti ea. Poate că asta e modul soartei de a ne răsplăti pentru că am fost cruzi şi fără inimă, acum 20 de ani. Sunt fericită. Oricât de rău a înnebunit lumea, sunt fericită cu el.

Îşi coborî picioarele peste marginea patului. Cu începere de azi, îşi făgădui ea, aveau să-şi stea alături şi să lupte.

În living, Nathan termina încă o convorbire telefonică purtată cu consulatul american din Nisa. Nu dormise. Ochii îl usturau în orbite, sufletul îi era ars. Avea senzaţia că alergă în cerc, adunând informaţii, căutând orice indiciu, orice şoaptă care îi scăpase cu luni în urmă.

Şi tot timpul înfruntase neagra vinovăţie a faptului că spera în adâncul sufletului să i se confirme moartea fratelui său.

Îşi ridică privirea, când auzi paşi urcând treptele. Văzându-l pe Giff dincolo de uşa de plasă, îşi

adună un zâmbet şi-i făcu cu mâna, în timp ce încheia convorbirea.

— N-am vrut să te întrerup, spuse Giff.

— Nici o problemă, am terminat pentru moment.

— Mergeam să lucrez la Vila Stejarul şi mă gândeam să-ţi las planurile astea. Ai spus că nu te-ar deranja să arunci o privire la proiectele pe care le-am făcut pentru sera de la Sanctuar.

— Mi-ar face plăcere să le văd.

Mulţumit de întrerupere, Nathan se apropie să ia planurile şi să le desfăşoare pe masa de bucătărie.

— Îmi veniseră şi mie câteva idei pe tema asta, apoi mi-a zburat gândul.

— Ei, făcu Giff o mutră ironică, în momentul când Jo ieşi din dormitor. Nici nu mă mir. 'Neaţa, Jo Ellen.

Jo putu doar să spere că nu se înroşise ca racul, accentuând şi mai mult starea penibilă, în timp ce cei doi bărbaţi o priveau. Îşi luase pe ea un tricou de-al lui Nathan şi altceva nimic. Deşi poalele acestuia îi ajungeau până la coapse, bănuia că se observa clar că nu mai avea nimic pe dedesubt.

Avea să-i fie învăţătură de minte, bănuia ea, ca să se mai ţină după mirosul cafelei ca un şobolan după melodia flautului.

— Bună dimineaţa, Giff.

— Trecusem doar să-i las ceva lui Nathan.

— Da, bine, eu tocmai... voiam să beau o cafea, se hotărî ea să ia taurul de coarne, pornind spre bufet să-şi toarne o cană. O iau cu mine.

Giff n-avea încotro. Ce situaţie! Şi, întrucât era convins că Lexy avea să dorească toate detaliile, mai făcu o încercare.

— Poate vrei să arunci şi tu o privire. Lui Kate i s-a pus pata pe sera asta anexă. Întotdeauna ai avut

ochi bun la amenajări.

Bune maniere sau demnitate. Era o dilemă imposibilă pentru o femeie crescută în tradiţia sudista. Jo se strădui să le combine pe amândouă şi se apropie să studieze schiţele. Privi nedumerită ceva asemănător cu vederea laterală a unei curbe prelungi, gradate, cu o mulţime de linii adăugate şi numere înscrise ordonat.

Nathan îşi impuse să lase în pace picioarele lui Jo, revenind cu atenţia la desen.

— Concepţia e bună. Tu faci coordonarea?

— Mda, eu şi Bill. El coordonează activităţile de pe continent, procură echipamente.

— Ştii, dacă aici vii în unghi — trasă el o linie cu degetul pe hârtie — în loc să mergi drept, poţi evita excavaţiile de aici şi câştigi posibilitatea de a folosi grădina în cadrul structurii.

— Dacă faci asta, nu tai colţul ăsta de-aici? N-ar deveni mai înghesuită şi greoaie ieşirea din casă? Pe domnişoara Kate ar apuca-o pandaliile, dacă încep să vorbesc de mutări de uşi şi ferestre.

— Nu e nevoie să muţi nimic din construcţiile existente, dădu Nathan din cap proiecţia laterală pentru a dezvălui imaginea în ansamblu. Frumoasă lucrare, mormăi el. Foarte reuşită. Jo, adu-mi o foaie de hârtie de desen de-acolo, gesticulă el absent. Am la firma mea oameni care nu se pricep să lucreze cu mâna liberă atât de bine.

— Nu, pe bune? uită Giff complet de Jo, holbându-se spre ceafa lui Nathan.

— Dacă te hotărăşti vreodată să-ţi iei diploma aia şi vrei să-ţi faci puţină ucenicie, anunţă-mă.

Luă un creion şi începu să schiţeze pe hârtia pusă de Jo în faţa lui.

— Vezi, dacă o agăţi de-aici, vine nu atât în unghi, cât curgător. E o construcţie feminină, n-ai nevoie de colţuri ascuţite. O ţii în acelaşi ton cu curba acoperişului, apoi, în loc să se alinieze prin grădini, va curge prin ele.

— Mda, înţeleg.

Giff îşi dădea seama că desenele lui păreau rigide şi de amator, pe lângă ale artistului.

— Eu n-aş putea să mă gândesc la aşa ceva, să desenez aşa, nici într-un milion de ani.

— Ba cum să nu. Deja ai făcut partea cea mai grea. E de-o mie de ori mai uşor să te uiţi la o lucrare izbutită şi detaliată şi să muţi câteva elemente de colo-colo pentru a o îmbunătăţi, decât să elaborezi concepţia de bază.

Nathan se îndreptă, contemplându-şi cu ochii îngustaţi schiţa trasată rapid. O vedea deja desăvârşită şi perfectă.

— Soluţia ta ar putea fi mai convenabilă pentru client. E mai economică şi mai tradiţională.

— A ta e mai artistică.

— Clientul nu urmăreşte întotdeauna artisticul, lăsă Nathan creionul jos. Oricum, gândeşte-te sau arată-i proiectul lui Kate şi las-o pe ea să se gândească. Indiferent ce hotărâre iei, putem face unele retuşuri înainte de-a începe fundaţia.

— Vei lucra împreună cu mine?

— Sigur, luă Nathan pe negândite cana de cafea a lui Jo, sorbind o înghiţitură. Mi-ar face mare plăcere.

Însufleţit, Giff îşi strânse planurile.

— Cred că fac un ocol şi i le las domnişoarei Kate chiar acum. Să-i dau puţin timp să le rumege. Îţi sunt foarte îndatorat, Nathan.

Îşi duse degetul la cozorocul şepcii:

— Pe curând, Jo.

Jo se rezemă de bufet, privindu-l pe Nathan cum lua încă o coală de desen. Terminându-i cafeaua, acesta începu o nouă schiţa.

— Nici nu ştii ce-ai făcut, murmură ea.

— Hmm. Cât de departe e rondul ăsta peren cu flori înalte, albastre şi ţepoase? La ce distanţa e la colţul de-aici?

— Nnţ, îşi turnă ea încă o cană. Habar n-ai ce-ai făcut.

— Cu ce? A, privi el spre cană. Scuză-mă. Ţi-am băut cafeaua.

— Pe lângă asta — pe care am găsit-o şi enervantă, şi înduioşătoare.

Îl cuprinse cu braţele pe după mijloc.

— Eşti un om bun, Nathan. Un om de mare suflet.

— Mulţumesc.

Normalitate, îşi promise el. Doar pentru o oră, urmau să aibă parte de normalitate.

— Fiindcă nu te-am plesnit la fund când ai venit aici în tricoul meu — chiar dacă aş fi vrut?

— Nu, asta-nseamnă numai că eşti deştept. Dar un deştept cumsecade. Nu i-ai văzut faţa, ridică ea mâinile la obrajii lui. Nici n-ai observat.

Încurcat, Nathan dădu din cap.

— Se pare că nu. La Giff te referi?

— Nu cunosc pe nimeni care să nu-l placă pe Giff, şi nu cunosc prea mulţi care să-l considere altceva decât un om bun la toate, afabil, de nădejde. Nathan...

Îi atinse buzele cu ale ei.

— Tocmai i-ai spus că e mai mult de atât şi că ar putea fi mult mai mult. Şi ai făcut-o atât de firesc, de natural, încât nu pot decât să te cred.

Se săltă pe vârfuri pentru a-şi lipi obrazul de al lui.

— Îmi placi foarte mult în clipa asta, Nathan. Zău că-mi place ce fel de om eşti.

— Şi tu îmi placi mie, o strânse el în braţe, legănând-o. Şi zău ca-ncepe să-mi placă ce fel de pereche suntem

Kirby îşi ţinu mândria în frâu, când sosi la Sanctuar. Dacă Jo era acolo, trebuia să găsească o cale de-ai vorbi între 4 ochi. Codul ei etic strict, nu i-ar fi permis să spună cuiva din familia Hathaway ceea ce aflase în noaptea trecută. Dacă Jo venise acasă după ce vorbise din nou cu Nathan, Kirby îşi imagina că ar fi găsit toată casa vuind. Cel puţin, putea interveni în calitatea de medic al familiei. Dar nu de-asta fusese chemată.

Îşi plănuise vizita astfel încât să-l evite pe Brian, folosindu-se de intervalul de timp dintre micul dejun şi prânz. Şi intrase prin uşa din faţă a vizitatorilor, nu prin intrarea pentru prieteni, din bucătărie. Întrucât reuşiseră să se evite timp de-o săptămână, îşi spuse ea, o mai puteau face încă o zi. Nici n-ar fi venit, dacă nu-i lansa Kate un S.O.S după ce un client căzuse pe scară. Chiar în timp ce cotea într-acolo, Kate coborî grăbită scara.

— Kirby, nici nu-ţi pot spune cât de recunoscătoare îţi sunt. E o luxaţie de gleznă, nimic mai mult, jur. Dar femeia asta face un asemenea tămbălău încât ai crede că şi-a rupt toate oasele din trup în câte cel puţin 6 locuri.

Dintr-o singură privire spre faţa deznădăjduită a lui Kate, Kirby ştiu că Jo încă nu le vorbise despre Anabelle.

— E-n regulă, Kate.

— Ştiu că e după-amiaza ta liberă, şi sunt

dezolată că a trebuit să te trambalezi până aici, dar nu vrea să se mai clintească din pat.

— Nici o problemă, serios, o urmă Kirby pe scară. Este mai bine să aruncăm o privire. Dacă cred că e mai mult decât o luxaţie, îi facem o radiografie şi-o expediem pe continent.

— Şi-mi iau beleaua de pe cap, bombăni Kate; ciocăni scurt la o uşă. Dna. Torres a venit domnişoara doctor să vă examineze. Trece-o în contul hanului, îi adăugă ea încet lui Kirby, şi adăugă cât vrei ca taxă de deranj.

Peste 30 de minute, doborâtă de oboseală, Kirby închise uşa dormitorului ei. O durea capul de la litania de plângeri cu care o regalase dna. Torres. În timp ce se oprea să-şi maseze tâmplele, Kate scoase capul de după colţ.

— Eşti vie?

— Am fost tentată să-i dau un sedativ, dar am rezistat. E perfect sănătoasă, Kate. crede-mă, ştiu ce spun. A trebuit să-i fac un examen fizic complet, efectiv până s-o liniştesc. Glezna abia i s-a sucit puţin, are inima rezistentă că a unui atelaj de boi, iar plămânii şi mai puternici. De hatârul tău, sper să plănuiască un sejur cât mai scurt.

— Pleacă poimâine, slavă Domnului. Vino jos. Să-ţi dau o limonadă bună şi-o felie din plăcinta aia de cireşe pe care a făcut-o Brian ieri.

— Trebuie să merg acasă, zău. Am maldăre de hârtii pe care să le pun în ordine.

— Nu-ţi dau drumul să pleci până nu bei ceva rece. Canicula asta ar doborî şi-un cal.

— Îmi place căldura, începu Kirby, după care se întrerupse brusc, când Brian intră pe uşa din faţă.

Avea braţele pline de flori. Ar fi trebuit să pară

caraghios. În schimb, arata şi mai masculin, şi mai atractiv, cu braţele musculoase şi bronzate strângând bobocii proaspăt tăiaţi.

— O, Brian, cât mă bucur că le-ai adus, se grăbi Kate, cu mintea gonindu-i cu viteza luminii. Voiam să tai chiar eu flori pentru noile aranjamente, azi dimineaţă, dar criza asta cu dna. Torres m-a scos din ritm.

Continuă să sporovăiască, în timp ce-i luă florile din braţe.

— Încep de-acum. Tu habar n-ai cum să le aranjezi. Jur, Kirby, omul ăsta nu face decât să lendese în câte-o vază şi crede că a terminat. Brian, du-te să-i torni lui Kirby o limonadă şi să-i dai o felie de plăcintă. A venit atâta drum pân-aici numai ca să-mi facă mie o favoare şi n-o las să plece până nu mă achit. Şi-acuma fugi, până le duc eu pe astea sus.

Şi porni spre scară, rugându-se ca Brian şi Kirby să nu se comporte ca doi neghiobi.

— N-am nevoie de nimic, spuse Kirby băţoasă. Tocmai plecam.

— Presupun că-ţi poţi sacrifica vreo 5 minute ca să bei ceva răcoritor şi să n-o jigneşti pe Kate.

— Perfect. Oricum, prin spate, drumul spre casă e mai scurt.

Se întoarse, pornind pe culoar cu pas vioi. Voia să scape de el. Când află despre mama lui, avea să-l ajute cu ce va putea. Dar, pentru moment, avea de înfruntat propriile ei dureri.

— Cum se simte pacienta?

— Ar putea dansa ţonţoroiul, dac-ar vrea. N-are nici pe dracu'.

Ieşi pe uşă şi se opri în bucătărie, încruntată, în timp ce Brian lua o carafă cu limonadă aurie plină cu mentă şi pulpă de fructe. Începu să-i lase gura apă şi înghiţi cu hotărâre.

— Ce-ţi face mâna?

— Bine. Nici n-o bag în seamă.

— Aş putea să-i arunc o privire, dacă tot sunt aici, îşi lăsă Kirby geanta jos, lângă masa pentru micul dejun. Firele ar fi trebuit să fie scoase acum vreo 2 zile.

— Parcă tocmai plecai.

— Te scutesc de-un drum până la mine.

Brian se opri din turnatul limonăzii, privind-o. Soarele şiroia pe fereastra din spatele ei, aureolându-i părul. Ochii-i erau de un verde închis, furtunos, care-l înjunghie cu un fior în spate.

— În regulă, îi aduse el paharul la masă şi se aşeză.

În pofida căldurii, mâinile lui Kirby erau reci. În ciuda furiei, erau blânde. Nu văzu umflaturi, nici semne de infecţie. Marginile rănii se uniseră perfect. Abia dacă avea să rămână cu o cicatrice, conchise ea, deschizându-şi trusa ca să scoată foarfecele de şuturi.

— Nu va dura mult.

— Numai să nu-mi mai faci vreo gaură.

Kirby tăie prima cusătură, scoţând firul cu o pensă.

— Dacă tot locuim amândoi pe insula asta şi avem toate şansele să ne întâlnim cu regularitate până la sfârşitul vieţii, poate îmi faci favoarea să clarifici lucrurile.

— Sunt destul de clare, Kirby.

— Pentru tine, probabil. Pentru mine, nu.

Tăie, trase.

— Vreau să ştiu de ce mi-ai întors spatele. De ce te-ai hotărât să sfârşeşti relaţia dintre noi aşa cum ai făcut-o.

— Fiindcă ajunsese mai departe decât

intenţionasem eu. Nici unul din noi nu considera că avea sorţi de izbândă. M-am hotărât să mă retrag primul, atâta tot.

— A, înţeleg. Mi-ai dat papucii înainte să ţi-i pot da eu ţie.

— Mai mult sau mai puţin.

Şi-ar fi dorit s-o miroasă. Îşi dorea să fi avut bunul simţ de a nu-şi unge toată pielea cu loţiunea aia nenorocită cu aromă de piersici ca să-l aţâţe.

— Eu o consider mai mult o formă de simplificare. Şi-ţi place ca toate să fie simple, nu? Îţi place să iasă cum vrei tu, când vrei tu şi în ritmul dorit de tine.

Vocea lui Kirby era blândă, şi cu toate că nu era sigur dacă putea avea încredere în ea, mai ales când ţinea în mână un instrument ascuţit, Brian dădu din cap.

— Destul de adevărat. Eşti aceeaşi, dar modul, momentul şi ritmul tău sunt diferite de ale mele.

— Nu te pot contrazice. Preferi o femeie maleabilă, o femeie delicată. Una care stă cu răbdare şi-ţi aşteaptă toate chefurile şi toanele. Categoric, nu e cazul meu.

— Aşa este, nu e. Şi de fapt, nici nu căutam o femeie — sau o relaţie, cum preferi s-o numeşti. Tu te-ai ţinut după mine şi eşti frumoasă. M-am săturat să mă tot prefac că nu te doream.

— Corect, iar sexul a fost plăcut pentru amândoi, aşa că nimeni nu are de ce să se plângă.

Îi scoase ultimul fir.

— Am terminat, declară ea, ridicându-şi ochii spre el. Am terminat, Brian. Cicatricea se va şterge. Nu peste mult, nici nu-ţi vei mai aminti că ai fost rănit. Iar acum, că totul e clar, am să-mi văd de drum.

Când Kirby se ridică, Brian rămase pe loc.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce, răspunse ea, cu o voce ca de trandafiri degeraţi. Nici eu n-aş avea de ce să-ţi mulţumesc.

Şi ieşi, închizând încet şi calculat uşa cu plasă în urma ei. N-o luă la fugă, până nu ajunse la adăpostul copacilor.

— Mare comedie, murmură Brian, luând limonada neatinsă a lui Kirby şi bând-o din câteva înghiţituri prelungi. Îi lovi ca un acid stomacul torturat.

Făcuse ceea ce trebuia, nu? Pentru el şi, probabil, pentru ea. Împiedicase situaţia să se lungească, devenind prea profundă şi complicată. Nu făcuse decât să-i măgulească amorul propriu, din care Kirby avea cu prisosinţă. Mândrie, clasă, creier şi un trupşor cochet, cu energie cât un focos nuclear. Christoase, era o femeie straşnică.

Nu, procedase just, se încredinţă el, atingându-şi fruntea cu paharul rece, fiindcă dintr-o dată se simţea înnebunitor de fierbinte pe dinăuntru şi pe dinafară. Până la urmă, l-ar fi dat deoparte, lăsându-l cu buzele umflate şi cu genunchii moi.

Femeile ca şi Kirby Fitzsimmons nu rămâneau mult lângă un bărbat. N-ar fi putut spune că dorea ca vreo femeie să rămână cu el, dar dacă începea să fantazeze, dacă începea să creadă în căsnicie şi familie, era exact genul care să-l atragă şi apoi să-l lase învârtindu-se ca frunză-n vânt.

Avea prea mult combustibil, prea multă ambiţie, ca să rămână pe Desire. O ofertă potrivită din partea unui spital sau institut medical onorabil şi ar fi plecat înainte ca nisipul să se aşeze la loc pe urmele paşilor ei.

Dumnezeule, niciodată nu mai văzuse ceva

asemănător cu modul în care manevrase ea trupul lui Susan Peters. Cum se transformase din femeie în stâncă, dând ordine cu vocea aceea rece şi sigură, cu ochii inexpesivi şi fără nici cel mai mic tremur al mâinilor. Îi deschisese ochii, ba bine că nu. Nu era cine ştie ce floricică fragilă care s-ar fi mulţumit să trateze la nesfârşit intoxicaţiile şi insolaţiile pe o fărâmă de pământ în mijlocul oceanului. Care să se înhame lângă un hangiu ce-şi câştiga existenţa din souffle-uri bătute şi pui fripţi. Nici în ruptul capului.

Deci terminase, îi pusese punct, iar viaţa lui avea să-şi revină rapid la rutina pe care o prefera.

Futu-i mama mă-sii, înjură Brian în gând. Aproape că azvârli paharul în chiuvetă, când îi zări trusa medicală pe masă. Îşi uitase geanta, constată el, deschizând-o şi răscolind încet conţinutul. N-avea decât să se întoarcă şi să şi-o ia singură. El avea destule treburi. Nu putea să alerge după ea, numai fiindcă fusese căscată şi si-o lăsase acolo.

Desigur, era posibil să aibă nevoie de ea. Nu putea fi sigur când se ivea vreun caz de urgenţă. Va fi vina lui, nu-i aşa, dacă nu avea acele şi toate sculele acelea de împuns. Putea să moară un om, nu? Nu dorea să aibă acest lucru pe conştiinţă. Ridicând din umeri, luă geanta, simţind că era mai grea decât se aşteptase. Se gândea să dea o fugă până la ea, să i-o lase şi nimic mai mult. Se hotărî să ia maşina, în loc de a scurta drumul prin pădure. Era prea al dracului de cald ca să meargă pe jos. Şi-n plus, dacă Kirby nu se grăbea, putea să i-o ia înainte. Putea să lase geanta înăuntru şi să se întoarcă înainte de a ajunge ea acasă.

Când opri maşina pe alee, convins că reuşise, se simţi dezgustat faţă de propria-i dezamăgire. Nu voia s-o mai vadă. Asta era totul. Dar, când ajunse la jumătatea scării, îşi dădu seama că de fapt tot ea

fusese mai rapidă. O auzi plângând.

La auzul acestui sunet, se opri pe loc. Suspine sfâşietoare, pătimaşe, icnete uscate. Îl zguduiau până-n măduva oaselor, lăsându-l cu gura uscată şi cu picioarele nesigure. Se întrebă dacă un bărbat putea avea de înfruntat ceva mai înfricoşător decât o femeie plângând. Deschise încet uşa şi o închise la loc după el. Cu nervii întinşi, porni spre dormitor, mutând geanta dintr-o mână în alta. Stătea ghemuită pe pat, strânsă ca un bulgăre de nefericire, cu părul acoperindu-i faţa. Mai avusese de-a face cu lacrimi femeieşti dezlănţuite. N-aveai cum să eviţi aşa ceva, după o viaţă trăită alături de Lexy. Dar nu se aşteptase niciodată la un plâns atât de nestăpânit din partea lui Kirby. Nu dintr-a femeii care-l provocase să i se împotrivească, nu dintr-a femeii care se confruntase cu rezultatul unui omor fără un tremur măcar. Nu din partea femeii care tocmai ieşise din bucătăria lui cu capul sus şi ochii reci ca Atlanticul de Nord. Cu Lexy, fie o dădea naibii afară, fie zăvora uşa, fie o îmbrăţişa şi o ţinea strâns până trecea furtuna. Alese ultima soluţie şi, aşezându-se pe marginea patului, întinse braţele s-o tragă spre el. Kirby sări ca un arc, plesnind cu furie mâinile ce se apropiau de ea. Răbdător, Brian insistă, şi se pomeni apucând 50 de kg de furie femeiască.

— Ieşi afară de-aici! Nu m-atinge!

Umilinţa adăugată peste durere, era mai mult decât putea suporta. Dădu din picioare, îl împinse, apoi se târî spre marginea celalaltă a patului. Ridicându-se în picioare, se încruntă la el cu ochii umflaţi, zguduită de noi suspine.

— Cum îndrăzneşti să intri aici!? Ieşi dracului afară!

— Ţi-ai uitat trusa medicală.

Simţindu-se ridicol, prăbuşit peste patul ei, se ridică, privind-o pe deasupra acestuia.

— Te-am auzit plângând. N-am vrut să te fac să plângi. Nu ştiam că te pot face să plângi.

Kirby scoase un pumn de şerveţele din cutia de pe noptieră şi-şi şterse faţa.

— Ce te face să crezi că din cauza ta plâng?

— Întrucât nu cred că în ultimele 5 minute ai dat peste cineva care să te răvăşească aşa, e o presupunere rezonabilă.

— Iar tu eşti un om rezonabil, nu-i aşa, Brian? mai smulse ea câteva şerveţele, împrăştiindu-le peste tot patul. Îmi făceam şi eu cheful. Am dreptul. Acum, aş vrea să mă laşi în pace.

— Dacă te-am necăjit...

— DACĂ m-ai necăjit?!

Într-un acces de disperare, înhăţă cutia cu şerveţele, aruncând-o spre el.

— Dacă m-ai necăjit, ticălosule! Ce-s eu, o minge de cauciuc, să-mi dai una şi să sar înapoi? Zici că te îndrăgosteşti de mine, apoi îmi întorci spatele şi spui calm că totul s-a terminat.

— Am spus că am crezut că mă îndrăgosteam de tine.

Cu un mic freamăt de panică, Brian găsea că era vital să facă acea mică precizare.

— M-am oprit.

— Te-ai...

Turbarea te face într-adevăr să vezi roşu, îşi dădu ea seama. Vederea îi dobândise tonuri livide, când apucă obiectul cel mai apropiat şi îl ridică.

— Iisuse, femeie! tresări Brian, când mica vază de cristal vâjâi pe lângă capul lui ca o ghiulea scânteietoare. Dacă-mi spargi faţa, iarăşi va trebui să mi-o coşi.

— Ba pe dracu'! înşfăcă ea un spray de parfum favorit de pe comodă, lansându-l în zbor. N-ai decât să sângerezi de moarte, şi n-am să ridic un deget. De moarte-n paştele mă-tii, nenorocitule!

Brian se feri, se aplecă şi se mişcă exact atât de rapid încât s-o placheze înainte de a-i trânti în cap o oglindă cu spate de argint.

— Te pot ţine locului cât de mult o fi nevoie, gâfâi el, în timp ce se lăsa cu toată greutatea peste ea, ţintuind-o pe somieră. Al dracului să fiu dac-am să te las să rupi vreo ciosvârtă din mine, numai fiindcă te-am rănit în amorul propriu!

— Amorul propriu? încetă ea să se mai zbată, iar ochii până atunci scăpărători, i se umplură de lacrimi. Mi-ai zdrobit inima.

Întoarse capul, închizând ochii şi lăsându-şi lacrimile să curgă libere.

— Nu mai am nici un pic de amor propriu pe care să mi-l răneşti.

Năucit, Brian se retrase. Kirby nu făcu decât să se întoarcă pe-o parte, ghemuindu-se din nou. Nu mai suspină, rămânând doar tăcută, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Lasă-mă-n pace, Brian.

— Crezusem că voi putea. Crezusem că nici nu vrei să fac altceva, mai devreme sau mai târziu. Aşa că, de ce nu mai devreme? N-ai fi rămas cu mine, spuse el calm, plimbându-şi un deget prin părul ei. N-ai fi rămas nici cu mine, nici aici. Şi dacă nu mă retrag acum, plecarea ta, când va fi, m-ar omorî.

Era prea obosită ca să mai plângă. Îşi strecură o mână sub obraz, căutându-şi alinarea, şi deschise ochii.

— De ce să nu rămân?

— De ce-ai rămâne? Poţi merge oriunde vrei. La New York, la Chicago, la Los Angeles. Eşti tânără, frumoasă, deşteaptă. În oricare din oraşele alea un medic câştigă bani cu grămada, se duce la clubul country în fiecare săptămână, are un cabinet elegant, într-o clădire mare şi strălucitoare.

— Dacă-mi doream oricare dintre lucrurile astea, până acum le-aş fi avut deja. Dacă aş fi vrut să fiu la N.Y., la Chicago sau în L.A., acum eram acolo.

— Şi de ce nu eşti?

— Fiindcă îmi place aici. Dintotdeauna mi-a plăcut. Pentru că aici practic genul de medicină pe care-mi doresc să-l practic şi duc viaţa pe care mi-o doresc.

— Vii dintr-un altfel de loc, insista el. Un alt stil de viaţă. Tatăl tău e bogat...

— Iar mama mea e frumoasă.

Kirby îşi trase nasul, fără să-i vadă tresărirea scurtă, involuntară a gurii.

— Voiam să spun că...

— Ştiu ce voiai să spui.

Îşi simţea capul ca pe-un balon prea umflat, gata să plesnească. Într-o doară, îşi spuse să ia un medicament contra durerii. Peste un minut.

— Nu mă prea interesează cluburile country. De obicei, sunt sufocante şi încorsetate de regulamente. Ce nevoie aş avea de ele când pot să stau pe terasa mea şi să văd oceanul în fiecare zi a vieţii mele? Pot să mă plimb prin pădure şi să zăresc un cerb, să contemplu ceaţa care se ridică din râu.

Se întoarse puţin, atât cât să-i vadă faţa.

— Spune-mi Brian, tu de ce stai aici? Te-ai putea duce în oricare din locurile pe care le-ai amintit, să lucrezi în bucătăria unui hotel de lux sau să-ţi deschizi propriul tău restaurant. De ce nu te duci?

— Nu asta îmi doresc. Ceea ce-mi doresc, am aici.

— Şi eu, reveni Kirby cu obrazul pe cuvertură. Şi acum pleacă şi lasă-mă-n pace.

Brian se ridică şi rămase în picioare, privind-o. Se simţea masiv şi stângaci şi scos din elementul lui. Ţinându-şi degetele mari în buzunarele din faţă, porni să se plimbe încoace şi-ncolo, privind când afară pe fereastră, când spre ea. Kirby nu se mişca, nu scotea o vorbă. Înjură printre dinţi şi porni spre uşă. Se întoarse.

— N-am fost sincer cu tine, adineaori. Nu m-am oprit, Kirby. Am vrut, dar n-am reuşit. Şi nu credeam doar că mă îndrăgostesc, ci... chiar aşa era. Aş prefera contrariul, ţi-o spun de-a dreptul. Aş prefera să nu fiu îndrăgostit, fiindcă e inevitabil să apară şi încurcături pe parcurs. Dar, asta e.

Kirby îşi trecu o mână peste obraz, ridicându-se. Nu, nu arăta ca un om fericit, îşi spuse ea. În ochi i se citea nemulţumirea, gura-i exprima îndărătnicie, iar poziţia era iritată.

— Ăsta-i modul tău fermecător de a-mi spune că eşti îndrăgostit de mine?

— Asta am spus. Întâmplător, nu mă simt prea fermecător în momentul de faţă.

— Mă arunci cu piciorul afară din viaţa ta, mă umileşti surprinzându-mă într-un moment de slăbiciune, mă insulţi contestându-mi sentimentele şi caracterul, şi pe urmă-mi spui că mă iubeşti, clătină ea din cap, dându-şi la o parte din faţă părul umezit de lacrimi. Ei, cu siguranţă, ăsta-i momentul romantic la care visează orice fată.

— Îţi spuneam doar cum stau lucrurile, ce simt.

Kirby slobozi un oftat. Dacă, într-un ungher al inimii se bucura, se hotărî să se stăpânească, măcar pentru câtva timp.

— Întrucât, din nu ştiu ce motiv, se pare că şi eu sunt îndrăgostită de tine, îţi fac o propunere.

— Ascult.

— Ce-ar fi să facem o plimbare pe plajă, o plimbare lungă şi plăcută? S-ar putea ca aerul să-ţi limpezească minţile destul ca să găseşti câţiva stropi de farmec. Atunci, poţi să-mi spui din nou, cum stau lucrurile şi ce simţi.

Brian o privi lung, descoperind că mintea i se limpezea deja.

— Nu m-ar deranja o plimbare, spuse el, întinzându-i mâna.

CAPITOLUL 28

Plutea ceva rău în aer. Sam simţea asta. Era mai mult decât arşiţa densă, mai mult decât aspectul dur al cerului. Îşi făcea unele griji în legătură cu uraganul Carla, care tocmai răvăşea oceanul în largul insulelor Bahamas. Meteorologii declarau că era pregătit să se îndepărteze dansând pe mare, dar Sam ştia că uraganele aveau fire de femeie. Iar firea tuturor femeilor era imprevizibilă. Existau toate şansele să-i aplice insulei Desire o scatoalcă în trecere şi să-şi dezlănţuie furia asupra Floridei. Dar nu-i plăcea senzaţia din atmosferă. Era prea al dracului de tensionată, reflectă el. Ca şi cum ar fi fost gata să ţi se stoarcă drept pe piele.

Se pregătea să intre în casă şi să consulte micul post meteorologic pe care i-l cumpărase Kate la

ultimul Crăciun, să tragă o fugă pe unde scurte. Se anunţă furtuna, nici pomeneală. Îşi dorea să ştie când avea să înceapă.

În timp ce trecea culmea, văzu perechea din capătul grădinii de la răsărit. Soarele îi lumina oblic, învăpăind părul lui Jo într-o flacără scânteietoare. Stătea cu trupul aplecat înainte, sprijinit de al bărbatului cu un soi de jinduire pe care era imposibil să n-o recunoşti. Tânărul Delaney, îşi spuse Sam, devenit bărbat. Iar bărbatul îşi ţinea mâinile pe fundul fiicei lui Sam. Răsuflă scurt, întrebându-se ce-ar fi trebuit să simtă la vederea acelui tablou.

Se sorbeau din ochi şi, cu o mişcare fluidă a trupurilor, gurile li se contopiră. Era acel gen de sărut fierbinte şi intim, care dădea clar de înţeles că-şi petrecuseră timpul făcând mult mai mult unul cu celălalt. Şi ce părere ar fi trebuit să aibă despre asta?

Pe vremuri, tinerii nu se giugiuleau aşa, în văzul lumii. Îşi amintea când o curtase el pe Anabelle, cum se furişaseră ca doi hoţi. Îmbrăţişările lor pe dibuite, se desfăşuraseră în intimitate. Păi, dacă i-ar fi surprins vreodată aşa tatăl lui Belle, ar fi plătit scump. Merse mai departe, asigurându-se că era destul de zgomotos ca să trezească şi morţii din morminte. Nu avură nici măcar decenţa de a se smulge unul de lângă altul şi a se arăta vinovaţi, îşi spuse Sam. Nu făcură decât să se îndepărteze încet, ţinându-se de mână, şi se întoarseră spre el.

— Avem clienţi în casă, Jo Ellen, şi n-au plătit ca să asiste la spectacol. Surprinsă, Jo clipi din ochi.

— Da, tati.

— Dacă vrei să-ţi dai frâu liber sentimentelor, fă-o undeva de unde să nu se pună limbile-n mişcare

de-aici şi până-n Savannah.

Jo avu înţelepciunea de a-şi înghiţi chicotitul, coborându-şi ochii înainte ca Sam să-i observe licărirea veselă, şi dădu din cap.

— Am înţeles.

Sam se foi pe picioare, şi le înfipse bine în pământ, şi privi spre Nathan.

— Pare-mi-se că eşti destul de mare ca să-ţi înfrânezi glandele când te afli într-un loc public.

Urmând exemplul lui Jo şi prevenit de strânsoarea scurtă a mâinii ei, Nathan răspunse pe un ton sobru şi respectuos.

— Da, dle.

Satisfăcut, deşi deloc amăgit de răspunsurile lor, Sam se încruntă la cer.

— Vine furtuna, murmură el. O să ne dea un brânci, orice-ar zice meteorologul.

Făcea conversaţie, îşi dădu seama Jo, alungându-şi starea şocată pentru a participa la ea.

— Carla e de categoria a doua, şi se îndreaptă ţintă spre Cuba. Se spune că sunt toate şansele s-o ia în larg.

— Puţin îi pasă ei ce se spune. Va face cum o taie capul. Întoarse din nou privirea spre Nathan, măsurându-l lung.

— În New York City nu vă prea lovesc uraganele, cred.

O fi fost o provocare? se întrebă Nathan. O împunsătură subtilă la adresa bărbăţiei lui?

— Nu. Totuşi, am fost în Cozumel, când l-a răscolit Gilbert.

Fu cât pe ce să amintească de tornada pe care o văzuse maturând cu înverşunare Oklahoma şi de avalanşa care se rostogolise bubuind pe lângă cabană lui, când lucra în Elveţia.

— Ei, atunci ştii, spuse simplu Sam. Am auzit

că tu şi Giff v-aţi pus în cap să construiţi sera aia pentru care se tot agită Kate.

— E proiectul lui Giff, eu contribui doar cu câteva idei.

— Cred că ai idei destule. Ce-ar fi atunci, să-mi arăţi şi mie tot ce te gândeşti să faci cu casa mea?

— Sigur, vă pot arăta schiţa generală.

— Perfect. Jo Ellen, bănuiesc că tânărul nostru se gândeşte să ne tapeze de-o cină. Du-te să-i spui lui Brian că mai are o gură de hrănit.

Jo deschise gura, dar tatăl ei se îndepărta deja. Nu putu face mai mult decât să ridice din umeri spre Nathan şi să pornească spre casă. Când intră în bucătărie, Brian era ocupat să decapiteze creveţi pe tejghea. Şi cânta, constată Jo, cu o tresărire. Fals şi înfundat, dar cânta.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă ea. Tata ţine conversaţii întregi şi cere să vadă planurile serei, iar tu cânţi în bucătărie.

— Nu cântam.

— Ba cântai. Era o interpretare foarte afona a I Love Rock And Roll, care se poate descrie, cu îngăduinţa, ca muzica.

— Ei, şi? E bucătăria mea.

— Aşa mai vii de-acasă, se duse ea la frigider ca să scoată o bere. Vrei una din-astea?

— Cred că n-aş refuza-o. Slăbesc doar cât stau în picioare aici.

Îşi şterse cu dosul mâinii fruntea asudată şi luă sticla pe care i-o destupase Jo. Trase o duşcă prelungă, apoi îşi înfipse vârful limbii în obraz.

— Deci, azi Nathan poate merge fără să şchioapete?

— Da, dar i-am umplut buza de sânge.

Vârî mâna în bomboniera de ceramică albă şi scoase un fursec de ciocolată.

— Orice frate cu o brumă de bun-simţ i-ar fi umplut-o de sânge în locul meu.

— Întotdeauna ai spus că preferi să-ţi porţi singura bătăliile. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poţi combina fursecurile cu berea? E revoltător.

— Îmi place. Ai nevoie de ajutor?

Fu rândul lui Brian să fie şocat.

— Defineşte „ajutorul”.

— Asistenţă, se răsti ea. Să tai ceva, să amestec ceva.

Brian mai trase o înghiţitură de bere, privind-o gânditor.

— Mi-ar prinde bine nişte morcovi, curăţiţi şi raşi.

— Câţi?

— Ca de 20 de dolari. Atâta m-ai costat.

— Poftim?

— Un mic pariu cu Lexy. O duzină, adăugă el, revenind la creveţi.

Jo scoase morcovii şi începu să-i cojească, încet, în fâşii regulate.

— Brian, dacă ar exista ceva în care ai crezut toată viaţa, un lucru cu care ai învăţat să convieţuieşti, dar acel lucru nu ar fi adevărat, te-ai simţi mai bine continuând la fel ca până atunci, sau ai prefera să descoperi că a fost altceva? Ceva mult mai rău?

— Poţi lăsa morţii îngropaţi, dar e greu să te odihneşti uşor. Nu se ştie niciodată când se trezesc şi ţi se reped să te muşte de beregată.

Înmuie crevetele într-un amestec de apă clocotită, bere şi mirodenii.

— Dar, la o adică, dacă laşi mortul îngropat destul de mult timp, putrezeşte şi-i cad dintii.

— Halal răspuns.

— Halal întrebare. Vezi că faci numai coji pe jos.

— Bine, am să le mătur.

Ar fi vrut să mătureşi cuvintele odată cu ele, sub primul covor găsit la îndemână. Dar ar fi ştiut întotdeauna că erau ascunse acolo.

— Crezi că un om, un om perfect normal, cu familie, cu slujbă şi o casă în suburbii, un om care joacă duminică după-amiaza catch cu fiul lui şi-i aduce soţiei trandafiri miercuri seară, ar putea avea şi o altă faţă? O faţă întunecată şi rece, capabilă să facă poate ceva indescriptibil, apoi să se închidă înapoi în sine pentru a putea chiui la meciul de sâmbătă şi a-şi duce apoi familia la îngheţate?

Brian scoase strecurătoarea şi o puse în chiuvetă.

— Eşti plină de întrebări stranii în seara asta, Jo Ellen. Scrii o carte, sau ce?

— Nu poţi doar să-mi spui ce gândeşti? Nu poţi să ai o simplă opinie asupra unui lucru şi să ţi-o exprimi?

— În regulă.

Nedumerit, Brian săltă capacul oalei pentru a amesteca o clipă creveţii.

— Dacă vrei să fim filosofi, tema doctorului Jekyll şi a domnului Hyde a fascinat oamenii dintotdeauna. Binele şi răul, coexistând alături în aceeaşi personalitate. Nici unul dintre noi nu e lipsit de umbre.

— Nu despre umbre vorbesc. Nu despre un om care cedează ispitei şi-şi înşeală nevasta într-o după-amiază într-un motel local, sau care trage chiului de la muncă. Vorbesc despre răul real, care nu poartă cu

sine nici un fior de vinovăţie sau conştiinţă. Şi totuşi, nu se arată, nici măcar în faţa celor mai apropiaţi oameni.

— Mie mi se pare că răul cel mai uşor de ascuns e cel fără nici o conştiinţă ataşată de el. Dacă nu ai remuşcări sau un simţ de răspundere, nu are în ce oglindă să se reflecte.

— O oglindă în care să se reflecte, repetă Jo. Ar fi ca o sticlă neagră, nu? Opacă.

— Mai ai şi alte remarci sau ipoteze vesele de discutat?

— Ce zici de asta: poate mărul să cadă departe de copac?

Cu un mic hohot de râs, Brian luă oala şi turnă în strecurătoare apa fiartă, plină cu creveţi.

— Aş zice că depinde întru totul de măr. Unul sănătos şi tare, poate să sară de câteva ori şi să se rostogolească. Dacă ai unul putred, rămâne fleşcăit lângă trunchi.

Se întoarse, ştergându-şi din nou fruntea şi întinzând mâna după sticla de bere, când îi observă expresia.

— Ce e? întrebă el, în timp ce Jo îl privea cu ochii mari şi întunecaţi, palidă la faţă.

— Exact aşa e, spuse ea încet. Ai perfectă dreptate.

— Sunt un geniu la parabole.

— Pe-asta am s-o ţin minte, Brian, reveni ea la rasul morcovilor. După cină, vom avea de vorbit. Cu toţii. Am să le spun şi celorlalţi. Vom merge în salonul de familie.

— Toţi la un loc? Pe cine vrei să pedepseşti?

— E ceva important, Brian. E important pentru noi toţi.

— Nu înţeleg de ce trebuie să-mi pierd vremea

pe aici, când am o întâlnire, îşi înfoie Lexy părul, privindu-se în oglinda din spatele barului. Deja e aproape 11. Giff are toate şansele să nu mă mai aştepte şi să se ducă la culcare.

— Jo a spus că era important, îi aminti Kate.

Se chinuia să ţăcăne ritmic cu andrelele, în loc de a le ciocni la nimereală. De 10 ani lucra la acelaşi afghan şi era hotărârâ să-l învingă înainte de împlinirea următorului deceniu.

— Atunci unde e? întrebă Lexy răsucindu-se în loc. Nu mai văd aici pe nimeni în afară de noi două. Probabil că Brian o fi şters-o la Kirby. Tata s-a ascuns cu aparatul lui pe unde scurte, ca să dea de urma afurisitului ăluia de uragan — care nici măcar nu vine încoace.

— Au s-apară şi ei. Ce-ar fi să ne torni tu nouă câte un pahar bun de vin, iubito?

Era unul dintre micile visuri ale lui Kate, să aibă toată familia adunată la un loc, răcorindu-se după o zi fierbinte şi depanând întâmplările.

— Se pare că eu servesc mereu pe cineva. Jur, ultimul lucru pe care-am să-l fac ca să nu mor de foame după ce mă întorc la New York va fi să servesc la mese.

Sam intră pe uşă, cu capul aplecat. O privi amuzat pe Kate. Lucrul ei de mâna nu părea să progreseze niciodată prea mult, dar, într-un fel sau altul, arăta de fiecare dată tot mai urât.

— Ştii ce are-n minte fata aia?

— Nu, răspunse blajină Kate. Dar stai jos. Lexy ne pune nişte vin.

— Aş prefera o bere, dacă-i e totuna.

— Păi, faceţi comenzile, replică scurt Lexy. Eu trăiesc pentru a servi.

— Mă pot servi şi singur.

— Of, stai jos, ridică fata o mână spre el. Ţi-o aduc eu.

Spăşit, Sam se aşează pe canapea lângă Kate, bătându-se cu degetele pe genunchi. Îşi ridică privirea, când Lexy îi aduse un ţap plin, până la buză.

— Cred că acum vrei şi-un bacşiş.

Când fata îşi arcui o sprânceană, Sam dădu grav din cap.

— Reciclează-te. Lumea e ograda ta.

Andrelele lui Kate încremeniră. Lexy făcu ochii mari. Sam rămase cu privirea spre bere, în timp ce pe gât i se ridică roşeaţa.

— Dumnezeule, Sam, ai făcut un banc. Lexy, neapărat să-mi aminteşti să mi-o însemnez pe calendarul meu Anul-dintr-o-Privire.

— Principalul motiv pentru care îmi ţin gura sunt sarcasmele femeieşti, murmură Sam, iar râsul lui Kate răsună cristalin.

Îl bătu afectuos pe genunchi, în timp ce Lexy îi privea zâmbind. Acest tablou îl văzu Jo când intră. Tatăl, verişoara şi sora ei, într-un moment împreună, în râsul vesel al lui Kate. I se frânse inima. Era o imagine pe care nu se aşteptase s-o vadă niciodată, nu ştiuse că îi putea fi atât de nepreţuită. Iar acum ea, şi bărbatul care o însoţea, puteau să distrugă totul.

— Uite-o, continuă Kate să zâmbească radioasă şi, când îl zări pe Nathan, bănuiala privitoare la ce avea Jo să aducă la cunoştinţă familiei se îmbogăţi cu boboci de portocal şi voaluri de nuntă; cu inima bătându-i, îşi lăsă andrelele deoparte. Tocmai beam puţin vin. Poate ar fi mai bine să-l înlocuim cu şampanie, ca să fie mai amuzant.

— Nu, vinul merge perfect.

Cu nervii întinşi, mai-mai să urle, Jo se grăbi să continue:

— Nu te deranja, Kate, îl iau eu.

— Sper că nu durează mult, Jo. Am treabă.

— Regret, Lexy, ciocni Jo cu zgomot paharele, grăbită să termine cât mai repede.

— Stai jos, şuieră Kate, dându-şi ochii peste cap şi mişcând din sprâncene către Lexy, încercând s-o prevină. Fă-te comod, Nathan. Sunt convinsă că vine şi Brian imediat. A, uite-l c-a apărut. Brian, dă ventilatorul puţin mai tare, vrei? Ne sufocam în zăpuşeala asta. Probabil că la tine, lângă râu, e mai răcoare, Nathan.

— Puţin.

Se aşeză, ştiind că trebuia s-o lase pe Jo să dea tonul. Privi însă spre Sam. În seara aceea petrecuseră 20 de minute împreună, conturând planuri, discutând structura şi forma. Şi, tot timpul, Nathan simţise gustul amar al înşelăciunii.

Era timpul să înceapă, să expună totul şi să suporte consecinţele.

— Poftim? întrebă, dându-şi seama dintr-o dată ca verişoara Kate continua să-i vorbească.

— Întrebam dacă ţi-e la fel de uşor să lucrezi aici, ca la New York.

— E o schimbare plăcută.

Întâlni ochii lui Jo, în timp ce îi aducea un pahar de vin. „Începe mai repede”, îi ceru el tăcut. „Să terminăm odată”.

— Nu iei loc, Brian? murmură Jo.

— Hmm.

Îi întrerupsese visul cu ochii deschişi despre o plimbare până la Kirby, pentru a o trezi din somn într-un mod foarte concret şi interesant.

— Sigur.

Se instală într-un fotoliu, trăgând concluzia că

niciodată în viaţa lui nu fusese mai relaxat sau mai mulţumit. Ba chiar îi făcu lui Lexy scurt cu ochiul, când aceasta se aşeză alături, pe braţul fotoliului.

— Nu ştiu cum să încep, cum să vă spun, trase Jo aer în piept, pentru a-şi face curaj. Aş dori să pot risca şi să nu dezgrop morţii.

Întâlni privirea lui Brian şi-i văzu licărul de nedumerire din ochi.

— Dar nu pot. Indiferent dacă e bine sau nu, trebuie să cred că procedez just. Tată, se apropie ea de Sam, aşezându-se pe măsuţa joasă pentru a ajunge cu ochii la aceeaşi înălţime cu ai lui. E în legătură cu mama.

Îi văzu gura înăsprindu-se şi, cu toate că nu se mişca, îl simţi retrăgându-se.

— N-are nici un rost să răscolim trecutul, Jo Ellen. Mama ta a plecat de suficient de mult timp ca să te mai ocupi de plecarea ei.

— A murit, tati. E moartă de 20 de ani.

Ca pentru a se ancora amândoi, îi prinse strâns mâna.

— Nu te-a părăsit, nici pe tine şi nici pe noi. N-a plecat de la Sanctuar. A fost asasinată.

— Cum poţi spune una ca asta? sări Lexy în picioare. Cum poţi spune aşa ceva, Jo?

— Alexa! o opri Sam, fără să-şi ia ochii de la Jo. Linişte.

Avu nevoie de un moment pentru a asimila lovitura pe care i-o aplicase. Ar fi vrut s-o respingă, să se strecoare pe deasupra sau pe dedesubtul ei. Dar nu avea cum să evite acea expresie fermă şi tristă din ochii ei.

— Ai un motiv ca să spui asta. Ca s-o crezi.

— Da.

Îi explică limpede şi calm despre fotografia care-i fusese trimisă. Şocul recunoaşterii,

incontestabilă certitudine că o reprezenta pe Anabelle.

— Am căutat în mine 100 de soluţii diferite, continuă ea. Că fusese făcută peste ani de zile, că nu era decât un trucaj, doar o glumă oribilă. Că fusese o halucinaţie. Dar nimic din toate astea nu era adevărat, tati. Era mama, şi fusese fotografiată chiar aici, pe insulă, în noaptea în care am crezut că plecase.

— Unde-i fotografia? întrebă el răstit. Unde-i?

— A dispărut. Cel care mi-o trimisese s-a întors şi a luat-o când eram eu în spital. Dar a fost acolo, jur. Era mama.

— De unde ştii? Cum poţi fi atât de sigură? Deschise gura, dar Nathan făcu un pas înainte.

— Fiindcă am văzut şi eu fotografia. Fiindcă tatăl meu a făcut-o, după ce o omorâse.

Cu o adevărată furtună vâjâindu-i în ţeastă, Sam se ridică încet în picioare.

— Vrei să vii în faţa mea şi să-mi spui că tatăl tău a omorât-o pe Belle. Că a omorât o femeie care nu-i făcuse nici un rău şi că pe urmă a fotografiat-o. Că după ce a terminat cu ea i-a făcut fotografii şi ţi le-a arătat ţie.

— Nathan nu ştia, tată, se agaţă Jo de braţul lui Sam. Era doar un copil. N-a ştiut.

— Acum nu mai văd un copil în faţa mea.

— Am găsit fotografiile şi un jurnal, după ce tatăl meu a murit. Tot ceea ce v-a spus Jo e adevărat. Tatăl meu v-a omorât soţia. A scris totul şi a încuiat jurnalul şi fotografiile, pozitivele şi negativele, într-un seif de bancă. Le-am găsit după ce au murit el şi mama mea.

Nu se mai auzea nici un sunet, numai foşnetul

palelor de la ventilatorul din tavan, plânsul lui Lexy şi gâfâielile aspre ale lui Sam. Acum putea s-o vadă, unduindu-i-se în planul întâi al minţii, soţia pe care o iubise, femeia pe care o blestemase. Toate luminile şi umbrele ei se contopeau pentru a alcătui furia. A alcătui jalea.

— 20 de ani a păstrat secretul, strânse Sam pumnii, deşi nu avea în cine sau în ce să lovească. Iar tu afli şi te-ntorci aici, şi-ţi pui mâinile pe fata mea. Iar tu îl laşi, o pârjoli el pe Jo cu privirea. Ştii, şi îl laşi.

— La fel am simţit şi eu când mi-a spus. Exact la fel. Dar, după ce am avut timp să mă gândesc pe îndelete, să înţeleg... Nathan nu e vinovat.

— Sângele lui a fost.

— Aveţi dreptate, se mută Nathan din loc, astfel ca Jo să nu mai stea între el şi Sam. Am venit aici pentru a încerca să găsesc o cale de ieşire, sau de ocolire, sau doar să îngrop totul. Şi m-am îndrăgostit de cine nu aveam dreptul.

Brian o dădu pe Lexy la o parte, ca să plângă în mâini, nu pe umărul lui.

— De ce? întrebă el cu o vocea la fel de ranită pe cât îi era sufletul. De ce a făcut-o?

— Nu exista nici un motiv care s-o justifice, răspunse obosit Nathan. Ea nu-i făcuse nimic. O... selecţionase pentru el, era un proiect, un studiu. N-a acţionat din cauza furiei, nici măcar dintr-a pasiunii. Nici eu însumi nu-mi pot explica.

— Acum ar fi mai bine să pleci, Nathan, spuse încet Kate, ridicându-se. Lasă-ne un timp singuri, cu problema noastră.

— Nu pot, până nu spun tot ce e de spus.

— Nu te vreau în casa mea, mârâi Sam, periculos de scăzut. Nu te vreau pe pământul meu.

— Nu plec, până când Jo nu va fi în siguranţă.

Fiindcă asasinul lui Susan Peters şi al lui Ginny Pendleton o doreşte şi pe ea.

— Ginny, se agăţă Kate de braţul lui Sam, ca să nu cadă de pe picioare.

— N-am nici o dovadă în legătură cu Ginny, dar ştiu. Dacă ascultaţi totul până la capăt, voi pleca.

— Lasă-l să termine, îşi înghiţi Lexy lacrimile, cu o voce suprinzator de puternică. Ginny n-a fugit. Tot timpul am ştiut asta, în inima mea. S-a întâmplat la fel ca şi cu mama, nu-i aşa, Nathan? şi cu acea Peters. Împreunându-şi mâinile în poală, ca să se stăpânească, se întoarse spre Jo.

— Ţi s-au trimis fotografii aici, pe adresa casei, fotografii făcute pe insulă. Totul se repetă ca la început.

— Te pricepi să umbli cu aparatul, Nathan.

Ochii lui Brian sclipeau ca două mici fante albastre, arzătoare. Era o lovitură dureroasă din partea unui om care-i fusese prieten şi în trecut, şi în prezent.

— N-ai nici un motiv ca să ai încredere în mine, dar ai toate motivele să asculţi.

— Lasă-mă să încerc eu să explic, Nathan, interveni Jo, luând paharul cu vin pentru a-şi răcori gâtlejul înfierbântat.

Nu omise nimic, croindu-şi drum de la un detaliu la altul, întrebare cu întrebare, pentru a ajunge până la măsurile pe care ea şi Nathan conveniseră să le ia pentru a afla răspunsurile.

— Deci, tatăl tău e vinovat de moartea mamei noastre, interveni înverşunat Brian. Iar acum, fratele mort e răspunzător de celelalte. Foarte comod.

— Nu ştim cine e răspunzător de celelalte. Dar dacă este fratele lui Nathan, asta nu-l face pe Nathan

vinovat, paşi Jo spre Brian. Există o parabolă despre merele căzute din pom, pe care mi-a spus-o cineva foarte recent. Şi cum unele sunt destul de sănătoase ca să se rostogolească departe de trunchi şi să rămână întregi, iar altele nu.

— Nu-mi arunca în faţă propriile mele cuvinte! replică el furios. Tatăl lui ne-a omorât mama, ne-a distrus vieţile. Iar acum a murit încă o femeie, poate chiar două. Şi te-aştepţi să-l batem pe umăr şi să spunem că totul e iertat? Ei, pe dracu! şi duceţi-vă la dracu' cu toţii!

Şi ieşi cu paşi mari, lăsând aerul să vibreze în urma lui.

— Merg după el, o luă Lexy din loc, oprindu-se o clipă în faţa lui Nathan, pentru a-l studia cu ochii înroşiţi. E cel mai mare dintre noi şi poate că a iubit-o cel mai mult, aşa cum îşi iubesc băieţii mamele. Dar greşeşte, Nathan. Nu avem pentru ce să te iertăm. Şi tu eşti o victimă, la fel ca noi. După ce ieşi şi Lexy, Kate spuse cu surprindere şi admiraţie:

— Nici nu te-ai aştepta ca ea să fie cea mai înţeleaptă.

Apoi oftă.

— Avem nevoie de câtva timp, Nathan. Unele răni trebuie să fie oblojite în singurătate.

— Vin şi eu cu tine, începu Jo, dar Nathan clătină din cap:

— Nu, rămâi cu familia ta. Toţi avem nevoie de timp.

Se întoarse spre Sam:

— Dacă mai aveţi ceva să-mi spuneţi...

— Ştiu unde să te găsesc.

Dând din cap, Nathan îi lasa singuri.

— Tată.

— Ţie n-am ce să-ţi spun acum, Jo Ellen. Eşti o femeia matură, dar pentru moment locuieşti sub

acoperişul meu. Îţi cer ca acum să te duci în camera ta şi să mă laşi singur.

— Bine. Ştiu ce simţi şi cât de mult te doare. Ai nevoie de timp ca să te liniştească.

Îl privi drept în ochi.

— Dar, după ce vei fi avut acel timp, dacă mai păstrezi atitudinea asta de-acum, mă vei face să-mi fie ruşine. Ruşine că poţi acuza fiul, pentru fapta tatălui său.

Fără o vorbă, Sam trecu pe lângă ea.

— Du-te în camera ta, Jo, îi puse Kate o mână pe umărul încordat. Lasă-mă pe mine să văd ce pot face.

— Îl învinovăţeşti şi tu, Kate? Şi tu?

— Nu-mi pot limpezi deloc mintea ca să ştiu ce gândesc sau ce simt. Ştiu că băiatul suferă, Jo, dar la fel suferă şi Sam. În primul rând îi sunt lui loială. Acum du-te, şi nu mă mai bate la cap după răspunsuri, până nu-mi fac ordine în gânduri.

Kate îl găsi pe Sam pe veranda din faţă, stând lângă balustradă, cu privirea în noapte. Se adunaseră norii, acoperind luna şi stelele. Lăsă lumina de pe veranda stinsă şi veni încet lângă el.

— Iarăşi trebuie să jelesc, îşi mişcă el mâinile încoace şi-ncolo pe balustradă. Nu e drept să trebuiască s-o jelesc din nou.

— Ai dreptate, nu e drept.

— Oare mă mângâie cu ceva gândul că n-a vrut nici un moment să ne părăsească, pe mine şi pe copii? Că n-a fugit, dându-ne uitării? Şi cum îmi voi lua înapoi toate gândurile negre pe care le-am avut pentru ea de-a lungul anilor, toate nopţile în care am blestemat-o pentru c-ar fi fost egoistă, nepăsătoare şi lipsită de inimă?

— Nu poţi fi învinuit pentru gândurile aspre, Sam. Ai crezut ceea ce ţi se pusese înainte. Faptul că ai crezut o minciună, nu te învinovăţeşte cu nimic. Vina îi aparţine minciunii.

Sam se încordă.

— Dacă ai venit aici ca să-i iei apărarea băiatului ăluia în faţa mea, poţi să faci cale-ntoarsă şi să te duci înapoi în casă.

— Nu de asta am ieşit, dar adevărul e că nici tu n-ai fost mai vinovat de a fi crezut ceea ce ai crezut despre Belle, decât Nathan pentru că a crezut în tatăl lui. Acum, amândoi aţi descoperit că greşiseră în credinţele voastre, dar el e acela care trebuie să accepte ca tatăl lui a fost cel egoist şi fără inimă.

— Am spus că te poţi întoarce în casă.

— Bine, atunci, catâr încăpăţânat şi scorţos ce eşti. Stai aici singur şi bălăceşte-te în nefericirea ta şi-n gândurile tale negre.

Se răsuci pe călcâie, fiind şocată când mâna lui se repezi să i-o apuce pe a ei.

— Nu.

Cuvintele îi ardeau gâtlejul ca nişte lacrimi.

— Nu pleca.

— Am plecat eu vreodată? oftă Kate. Sam, nu ştiu ce să fac pentru tine, pentru oricare dintre voi. Nu suport să văd oamenii pe care-i iubesc loviţi în felul ăsta, fără a şti cum să le aduc alinare.

— N-o pot plânge aşa cum ar trebui, Kate. 20 de ani înseamnă foarte mult. Nu mai sunt acelaşi ca atunci când am pierdut-o.

— Ai iubit-o.

— Întotdeauna am iubit-o, chiar şi când am crezut despre ea tot ce poate fi mai rău. Îţi aminteşti cum era Kate, atât de veselă.

— Întotdeauna am invidiat-o pentru cum aducea lumina oriunde şi oricui din jurul ei.

— O lumină blândă, are şi ea o atracţie a ei proprie.

Coborî privirea spre mâinile lor împreunate, neobservând şocul care fulgeră în ochii ei.

— Tu ai păstrat mereu lumina asta aprinsă, continuă Sam cu grijă. Ţi-ar fi recunoscătoare pentru cum te-ai purtat cu copiii, ca o mamă, cum ai avut grijă de toate. Ar fi trebuit să-ţi spun încă dinainte cât sunt de recunoscător.

— Am început pentru ca să fiu în locul ei, şi am rămas pentru mine însămi. Şi, Sam, nu cred că Belle ar vrea s-o iei de la început cu jelitul. N-am stiut-o niciodată să zgândăre o rană sau să ţină ranchiună pentru ceva. Ea n-ar fi acuzat un băiat de 10 ani pentru ceea ce a fost tatăl lui.

— Sunt împărţit în două, Kate. Îmi amintesc că atunci când a dispărut Belle, David Delaney a participat la căutarea ei.

Fu nevoit să închidă ochii, când furia neagră îl cuprinse din nou.

— Ticălosul, a bătut toată insula alături de mine. Şi, tot timpul, ştia ce-i făcuse. Soţia lui a venit şi a luat copiii, i-a dus cu ea să-i supravegheze toată ziua. I-am fost recunoscător, Dumnezeu să mă ierte pentru asta. I-am fost recunoscător.

— Te-a înşelat, spuse încet Kate. Şi-a înşelat propria familie.

— Niciodată nu i-a scăpat nici un pas. Nu mă pot întoarce în ziua aia, ştiind ce ştiu acum, ca să-l fac să plătească.

— L-ai face pe fiul lui să plătească în schimb?

— Nu ştiu.

— Sam, dacă au avut dreptate? Dacă cineva vrea să-i facă lui Jo ceea ce i s-a făcut lui Anabelle?

Trebuie să apărăm ceea ce ne-a mai rămas, să folosim tot ce avem pentru a ocroti ce ne-a rămas. Dacă judecata mea are vreo valoare, Nathan Delaney ar fi gata să păşească în faţa unui tren în viteză, ca s-o protejeze.

— Pot avea grijă singur, de data asta. De data asta, sunt pregătit.

Marginea pădurii, într-o noapte fără lună, era un punct de observaţie excelent. Dar nu se putuse abţine să nu se furişeze puţin mai aproape, mişcându-se la adăpostul întunericului.

Era extrem de captivant să se afle aşa de aproape de casă, să audă atât de clar cuvintele bătrânului. Acum se dezvăluise totul, ceea ce nu făcea decât să-l excite şi mai mult. Credeau că ştiau totul, că înţelegeau totul. Probabil se credeau în siguranţă, cu acele cunoştinţe. Şi nici că s-ar fi putut înşela mai amarnic.

Se bătu cu mâna peste pistolul pe care şi-l vârâse în cizmă, în stil comando. L-ar fi putut folosi dacă voia, doborându-i pe amândoi. Ca şi cum ar fi tras în raţe, pe eleşteu. Astfel, ar fi rămas cu celelalte două femei singure în casă, de vreme ce Brian plecase cu maşina, într-o criză de nervi.

Le putea avea pe ambele fiice ale lui Anabelle, una după alta, amândouă odată. Un delicios menage a trois.

Totuşi, aşa ceva ar fi fost o abatere de la planul principal, iar planul îi servise atât de bine. Respectându-l, îşi dovedea disciplina, abilitatea de a concepe şi a executa. Iar dacă voia să reproducă experienţa cu Anabelle, trebuia să mai aibă doar puţină răbdare.

Însă asta nu însemna că, între timp, nu mai putea aţâţa puţin lucrurile.

Iepurii speriaţi, reflectă el, erau mult mai uşor de prins.

Se topi înapoi între copaci şi petrecu o oră plăcută, contemplând lumina de la fereastra lui Jo.

CAPITOLUL 29

Kirby făcea jogging pe plajă, îmbrăţişându-şi singurătatea. La est, cerul era de un roşu năprasnic, glorios, aprins violet de răsăritul soarelui. Bănuia că, dacă vechiul adagiu era adevărat, marinarii ar fi făcut bine să ia seama, dar nu se putut gândi decât la frumuseţea aurorei, cu cerul ei furios şi vânturile intense.

Poate că la urma urmei îi aştepta totuşi un dos de palmă de la Carla, îşi spuse ea, în timp ce tropăia cu picioarele pe nisipul bătătorit. Putea fi interesant şi avea să-i mai abată pentru scurt timp lui Brian gândul de la necazurile sale.

Îşi dorea să fi ştiut cum să-l ajute, ce să-i spună. Tot ce putuse face când năvălise în casa ei, cu o seară în urmă, fusese să-l asculte, la fel cum o ascultase şi pe Jo. Dar, când încercase să-l mângâie, aşa cum o consolase pe Jo, Brian nu de cuvintele ei blânde şi liniştitoare avusese nevoie. Aşa că îi dăruise în schimb pasiunea şi se ţinuse de el pe viaţă şi pe moarte, pe când îşi descărcă nefericirea prin sex. Nu-l putuse convinge să rămână la ea şi să doarmă până la ivirea zorilor. Plecase încă dinainte ca soarele să fi apărut la orizont. Dar, cel puţin, o îmbrăţişase, cel puţin o trăsese spre el. Şi ştia că îl întărise pentru întoarcerea la Sanctuar.

Acum voia să-şi limpezească minţile. Dacă

bărbatul pe care-l iubea avea probleme, dacă era deznădăjduit, la fel era şi Kirby. Avea să-i stea alături, să-l ajute s-o scoată la capăt şi, spera, să-l călăuzească spre o oarecare pace.

Apoi îl văzu pe Nathan stând lângă zona unde brizanţii bubuitori loveau plaja. Loialitatea se luă la luptă cu raţiunea, în timp ce Kirby încetinea pasul. În cele din urmă însă, nevoia ei de a ajuta, de a vindeca, le învinse pe toate celelalte. Pur şi simplu nu-i putea întoarce spatele.

— Ce mai dimineaţă, fu ea nevoită să ridice vocea, peste vuietul apei şi al vântului; gâfâind puţin, se opri lângă el. Deci, vacanţa se ridică la înălţimea aşteptărilor?

Nathan râse. N-avea încotro.

— A, mda. E o viligiatură fără pereche-n lume.

— Ai nevoie de o cafea. Ca medic, ar trebui să-ţi spun că nu-ţi face bine cofeină, dar întâmplător ştiu că adeseori dă efectele dorite.

— Faci cinste?

— Da.

— Îţi mulţumesc, Kirby, dar ştim amândoi că sunt *persona nongrata*. Brian n-ar fi încântat că-ţi bei cafeaua de dimineaţă cu mine. Şi nu-l pot acuza pentru asta.

— Gândesc cu capul meu, îmi formulez singură opiniile. De-asta e nebun după mine.

Îi puse o mână pe braţ. Nu, nu putea întoarce spatele suferinţei. Până şi aerul din jurul lui Nathan emana durere.

— Vino la mine. Consideră-mă buna doctoriţă de pe insulă. Descarcă-ţi sufletul, zâmbi ea. Dacă vrei, îţi fac şi nota de plată pentru consultaţie.

— Grozavă târguială, trase Nathan adânc aer în piept. Christoase, bună ar mai fi o ceaşcă de cafea. Şi o ureche mi-ar prinde bine.

— Iar eu am şi una şi alta. Haide.

Îl luă de braţ şi porni în direcţia opusă ţărmului.

— Deci Hathaway-ii ţi-au dat de furcă.

— Ei, nu ştiu, una peste alta, au fost destul de eleganţi. Vestita ospitalitate sudistă. Tatăl meu v-a violat şi asasinat mama, le-am spus. Şi, ce să vezi, nimeni n-a încercat, măcar, să mă linşeze.

— Nathan, se opri ea la baza scării. E o încurcătură îngrozitoare şi o tragedie cumplită pentru toată lumea. Dar nimeni nu te va condamna, după ce vor apuca să gândească pe îndelete.

— Jo nu mă condamnă. Dintre toţi, ea e cea mai vulnerabilă în privinţa asta, dar nu mă acuză.

— Te iubeşte.

— Ar putea totuşi să treacă peste asta. Nici Lexy n-a făcut-o, murmură el. M-a privit drept în ochi, cu obrajii uzi de plâns, şi mi-a spus că nimic n-a fost din vina mea.

— Lexy aplică prefăcătorii, măşti şi naivităţi, şi le foloseşte cu multă artă. Poate privi printre ele, ajungând la esenţă mult mai repede decât majoritatea oamenilor.

Deschise uşa, întorcându-se apoi spre el.

— Şi, Nathan, nimic nu este, şi nici n-a fost, responsabilitatea ta.

— O ştiu, pe plan mental, şi aproape m-am convins şi la nivel emoţional, am dorit-o, fiindcă o doream pe Jo. Dar nu e gata, Kirby. Nu s-a terminat. Acum a mai murit încă o femeie, cel puţin, aşa că nu s-a terminat.

Kirby dădu din cap, deschizându-i uşa.

— Vom vorbi şi despre asta.

Carla a mângâiat coasta de SE a Floridei, dăruindu-i localităţii Key Biscayne un sărut scurt şi violent, înainte de a se abate spre nord. În drumul ei capricios, executa un tango cu Fort Lauderdale, împrăştie rulote şi turişti şi răpi câteva vieţi. Dar nu părea înclinată să rămână. Avea ochiul rece şi larg deschis, respiraţia rapidă, dornică. Devenise mai puternică şi mai sălbatică, de când se născuse, în apele calde ale Indiilor de Vest.

Ca o târfă răzbunătoare, se răsuci înapoi spre mare, călcând cu tocurile ei ascuţite bariera îngustă de insule din cale.

Lexy intră grăbită în camera de oaspeţi, unde Jo netezea cuvertura de pe patul de nuc. Soarele strălucitor şi fierbinte intra prin uşile deschise ale balconului, accentuând cearcănele de sub ochii lui Jo, care indicau o noapte nedormită.

— Carla tocmai a ajuns în St. Simons, anunţă Lexy, cu sufletul la gură, după ce urcase în goană două tronsoane de scări.

— St. Simons? Credeam c-o luase spre vest.

— S-a răzgândit. Acum vine spre nord, Jo. Ultimul buletin spunea că, dacă-şi păstrează direcţia şi velocitatea, frontul ei de atac va ajunge aici înainte de căderea nopţii.

— Cât de rea e?

— Şi-a scos ghearele până la categoria 3.

— Vânturi de peste 100 de mile pe oră. Va trebui să tragem obloanele.

— Vom evacua turiştii înainte ca marea să devină prea furtunoasă pentru traversarea cu bacul. Kate vrea s-o ajuţi la recepţie. Eu mă duc cu Giff. Începem să batem scândurile.

— Bine, cobor imediat. Să sperăm c-o ia spre larg şi ne dă cu pasul.

— Tata ascultă buletinele meteo la radio. Brian

s-a dus să ia măsuri ca vasul să fie alimentat cu combustibil şi provizii, în caz că va trebui să plecăm.

— Tata nu va pleca. O va înfrunta chiar şi dacă va trebui să se lege de-un copac.

— Dar tu, da, se apropie Lexy. Am trecut adineaori prin camera ta, şi ţi-am văzut valizele deschise, cu aproape toate lucrurile împachetate.

— Am mai multe motive să plec, decât să rămân.

— Te înşeli, Jo. Mai multe ai ca să rămâi, cel puţin până găsim o cale de a rezolva problema pentru toată lumea. Şi trebuie s-o înmormântăm pe mama.

— O, Doamne, Lexy, îşi acoperi Jo faţa, rămânând astfel, cu degetele apăsate peste ochi.

— Nu trupul ei. Dar trebuie să punem o piatră funerară în cimitir, şi să ne luăm rămas bun. Ne-a iubit. Toată viaţa am crezut că nu ne iubise şi că poate din vina mea...

Când lui Lexy i se frânse vocea, Jo coborî mâinile:

— De ce să crezi una ca asta?

— Eu eram cea mai mică. Am crezut că nu-şi dorise încă un copil, că nu mă dorise pe mine. Aşa că mi-am trăit aproape toată viaţa străduindu-mă din răsputeri să-i fac pe oameni să mă iubească, să mă dorească. Mă aflam oriunde credeam că le-ar plăcea cel mai mult. Făceam pe deşteapta sau pe proasta. Eram neputincioasă sau pricepută. Şi mă asiguram întotdeauna să plec eu prima.

Se apropie de uşile balconului şi le închise cu grijă.

— Am făcut multe lucruri detestabile, continuă ea. Şi sunt toate şansele să mai fac destule. Dar faptul de a fi aflat adevărul, a schimbat ceva înăuntrul meu.

Trebuie să-mi iau rămas bun de la ea. Cu toţii trebuie.

— Mi-e ruşine că nu m-am gândit la asta, murmură Jo. Dacă plec înainte de a se putea organiza totul, am să mă întorc. Promit.

Se aplecă să strângă cearceafurile pe care le scosese de pe pat.

— În pofida tuturor, de data asta mă bucur că am venit. Mă bucur că s-a schimbat situaţia între noi.

— Şi eu, îi zâmbi pieziş Lexy. Deci, acum poate c-au să-ţi placă unele din fotografiile pe care le-ai făcut cu mine şi mai faci câteva. Mi le-aş putea include în portofoliu. Regizorii de distribuţie vor fi destul de impresionaţi de nişte fotografii calitatea întâi, făcute de una dintre cele mai bune fotografe ale ţării.

— Dacă scăpăm de Carla, facem amândouă o sesiune foto care îi va lăsa-n cur pe toţi distribuitorii din New York.

— Serios ? Excelent.

Privi încruntată spre cer.

— Uraganu' dracu'! Mereu se întâmplă câte ceva care să amâne tot ce-i bun. Poate le facem în Savannah. Ştii, închiriem un studio adevărat pentru 2 zile şi...

— Lexy.

— Of, bine, dădu Lexy din mâini. Dar e mult mai distractiv să mă gândesc la asta decât la scândurile pe care le vom bate în cuie. Sigur, poate Giff mă va găsi complet nepricepută şi-atunci voi putea s-o şterg în casă şi să-mi caut prin garderobă costumele cele mai potrivite. Vreau poze sexy, sexy şi pe stare. Am putea face rost de o maşinuţă pentru vânt şi...

— Lexy, repetă Jo, cu un râs exasperat.

— Mă duc, mă duc. Am o rochie de seară senzaţională pe care am luat-o de la angrosistul de

îmbrăcăminte.

Porni spre uşă.

— Acum, dac-aş putea-o convinge pe Kate să mă lase să iau cu împrumut perlele bunicii Pendleton.

Jo râse din nou, în timp ce vocea lui Lexy se îndepărta în hol. N-ar fi trebuit ca lucrurile să se schimbe prea repede, hotărî ea, sau prea mult. Legând mai strâns cearceafurile, le duse la toboganul de rufe. Printr-o uşă deschisă, văzu o pereche, care venise de la Toronto pentru o săptămână, făcându-şi bagajele, în mare grabă. Bănuia că şi majoritatea celorlalţi clienţi făceau acelaşi lucru. Scoaterea din cazare, un procedeu de obicei lejer şi relaxant, avea să se desfăşoare frenetic.

În momentul când ajunse jos, văzu că nu exagerase. Lângă uşa din faţă erau deja îngrămădite mai multe bagaje. În salon, vreo 6 vizitatori se învârteau în loc, sau stăteau lângă ferestre privind spre cer ca şi cum s-ar fi aşteptat să se crape în orice moment.

Kate se afla la birou, înconjurată de o mare de hârtii şi cereri urgente. Zâmbetul ei ospitalier era cam strepezit, când îşi ridică privirea şi o văzu pe Jo.

— Nu-ţi face griji. Toată lumea va ajunge în siguranţă la ferry. Avem două care circulă toată ziua, plecând câte unul din oră-n oră.

În faţa torentului de glasuri, întrebări şi rugăminţi, Kate ridică mâna:

— Cobor chiar acum cu primul grup. Nepoata mea va prelua recepţia.

Îi adresă lui Jo o privire de scuză, puţin cam deznădăjduită.

— Dle. şi dna. Littleton, dacă aţi dori să mergeţi cu familia la debarcader. Dle. şi dna. Parker.

Domnişoara Houston. Vin şi eu imediat. Acum, pe ceilalţi vă rog să aveţi răbdare, se ocupă de dvs. nepoata mea.

Nevând încotro, se îmbulzi printre trupuri şi glasuri şi o apucă pe Jo de braţ.

— Ies pentru un minut. Jur că ai crede că se apropie un atac nuclear.

— Probabil că majoritatea n-au mai avut niciodată de-a face cu un uragan.

— Motiv pentru care mă bucur că-i expediez. Pentru numele lui Dumnezeu, insula asta cu tot ce-are pe ea, au mai înfruntat uragane şi o vor mai face.

Întrucât era nevoie să vorbească între 4 ochi, Kate o duse pe Jo în singurul loc discret, toaleta doamnelor, aflată lângă antreu. Cu un mic mormăit de satisfacţie, trase zăvorul.

— Aşa. Asta ar trebui să-i ţină naibii pe loc 2 minute. Îmi pare rău că te las cu toată liota asta.

— Nu-i nimic, pot duce următorul grup cu jeep-ul.

— Nu, replică tăios Kate, după care, suflând scurt, se întoarse spre lavabou să se stropească pe faţă cu apă rece. Nu ieşi din casa asta Jo Ellen, dacă nu e şi unul dintre noi cu tine. N-avem nevoie de încă o grijă pe cap.

— Pentru Dumnezeu! Pot încuia portierele jeepului.

— Nu, şi n-am să stau la discuţii cu tine. Pur şi simplu nu am luxul de a-mi acorda timp pentru asta. De cel mai mare folos vei fi aici, ajutând oamenii să-şi păstreze calmul. Eu trebuie să trec să-i iau pe cei de la vile. Brian s-a dus la camping. Nu peste mult ne mai vine un val.

— Bine, Kate. Cum vrei.

— Tatăl tău a adus radioul în bucătărie, o luă ea pe Jo de braţe. Se prezintă bine, de la o distanţă

prudentă. Să nu rişti, înţelegi ce-ţi spun?

— N-am de gând. Trebuie să-i telefonez lui Nathan.

— L-am sunat eu. Nu răspundea. Trec pe la el înainte de-a aduce grupul următor. M-aş simţi mai bine dacă ar fi şi el aici.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, dulceaţă mică. Sunt pe punctul să te las cu cea mai mare bătaie de cap din lume.

Kate trase aer în piept, îşi încordă umerii şi deschise uşa. Jo se strâmbă la auzul tărăboiului din salon.

— Să vii repede, mai spuse ea, forţându-şi un zâmbet jalnic, în timp ce intra drept în linia de foc.

Afară, Giff trase o planşetă de placaj peste primul ochi al bovindoului larg din sala de mese. Lexy stătea ghemuită la picioarele lui, bătând un cui în colţul de jos, cu viteză şi dibăcie. Vorbea întruna, dar Giff nu auzea decât un cuvânt din trei. Vântul se oprise, iar lumina începuse să dobândească o nuanţă gălbuie, sumbră.

Se apropia, îşi spuse el, şi încă mai repede decât prevăzuseră. Familia lui asigurase casa şi probabil avea să vină spre han. Îşi delegase un văr şi 2 prieteni să înceapă aplicarea paravanelor pe vile, începând din sud est şi mergând spre nord. Aveau nevoie de mai mulţi lucrători.

— La anunţat cineva pe Nathan?

— Nu ştiu, scoase Lexy încă un cui din pungă. Tata oricum nu l-ar lăsa să ne ajute.

— Dl. Hathaway e un om raţional, Lexy. Vrea ca tot ce-i al lui să fie asigurat. Şi a avut o noapte-ntreagă de gândire.

— E încăpăţânat cât 6 catâri constipaţi, iar el şi Brian la un loc fac şi mai mult de-atât. E ca şi cum i-ar acuza pe strănepoţii ticălosului ăluia de Sherman că a dat foc Atlantei.

— Unii o şi fac, cred, comentă Giff, luând încă o planşă.

— Ăia care n-au creier nici de 5 cenţi, cred.

Cu dinţii strânşi, Lexy dădu cu ciocanul în floarea cuiului.

— Şi va fi groaznic de înjositor pentru mine dacă va trebui să recunosc că propriul meu tată şi frate au fost înşelaţi la cântar la raionul de creiere. Şi că-s orbi ca nişte cârtiţe. Păi, până şi-o bunicuţă de 80 de ani fără ochelari ar vedea cât de mult o iubeşte omul ăsta pe Jo Ellen. E de-a dreptul un păcat să-i faci pe amândoi să se simtă vinovaţi pentru ce s-a întâmplat.

Se ridică, suflându-şi părul din ochi. Apoi se încruntă la Giff.

— De ce te hlizeşti aşa la mine? Deja am transpirat şi m-am umplut de praf pe faţă?

— Eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o în viaţa mea, Alexa Hathaway. Şi mă surprinzi întotdeauna. Chiar şi cunoscându-te pe dinăuntru şi pe dinafară, tot mă surprinzi.

— Ei, iubitule... îşi înclină ea capul, bătând din gene. Asta şi vreau.

Giff îşi strecură mâna în buzunar, atingând cutiuţa pe care o ascunsese acolo.

— Aveam alte planuri pentru momentul ăsta. Dar cred că niciodată nu te-am iubit mai mult decât în secunda de faţă.

Scoase cutia din buzunar, privindu-i ochii cum se dilatau enormi când deschise capacul cu degetul mare. Micul diamant din mijlocul inelului subţire de aur sclipi ca focul în soare.

— Mărită-te cu mine, Alexa.

Inima lui Lexy se umflă în piept, lovindu-se de coaste. Ochii i se împăienjeniră, astfel ca lumina răspândită de diamant, refractându-se în lacrimi, o orbi. Îşi apăsă peste gură o mână tremurătoare.

— O, cum ai putut? Cum ai putut strica totul aşa?

Şi, răsucindu-se, dădu cu ciocanul în placa de lemn.

— Cum spuneam, întotdeauna rămâi o surpriză pentru mine. Vrei să-l pun la loc până când vom avea lumânări şi raze de lună?

— Nu, nu, nu.

Cu un suspin uşor, lovi iar în placa de lemn cu ciocanul.

— Pune-l la loc. Ia-l înapoi. Ştii că nu mă pot mărita cu tine.

Giff se foi pe picioare, apoi şi le înfipse bine în pământ.

— Habar n-am de una ca asta. Ce-ar fi să-mi explici?

Furioasă şi îndurerată, Lexy privi spre el.

— Ştii bine c-am s-o fac, dacă mi-o tot ceri. Ştii că voi ceda, fiindcă te iubesc atât de mult. Şi atunci, voi renunţa la orice altceva. Voi rămâne pe insula asta nenorocită şi n-am să mă mai duc la New York şi nu voi mai încerca să mă realizez în teatru. Şi atunci voi începe să te urăsc, pe măsură ce vor trece anii şi mă voi gândi — dacă, dar dacă... Mă voi ofili aici, întrebându-mă dacă aş fi putut ajunge cineva.

— Ce te face să crezi că aş vrea să renunţi la New York şi la teatru, că ţi-aş pretinde să renunţi la tot ceea ce-ţi doreşti? Nu suport să mă gândesc că te-ai mărita cu un bărbat care să vrea pentru ţine mai

puţin decât îţi doreşti tu însăţi. Tot ceea ce doreşti tu pentru Lexy, eu doresc de două ori mai mult.

Lexy îşi şterse obrajii cu o mână.

— Nu te înţeleg. Nu ştiu ce vrei să spui.

— Spun că am şi eu planurile mele, dorinţele mele. Nu urmăresc să dau cu ciocanul pe Desire toată viaţa.

Cam iritat îşi scoase şapca pentru a se şterge pe frunte de sudoare, apoi şi-o puse la loc pe cap.

— Şi în New York sunt lucruri de construit, nu? Lucruri care au nevoie de reparaţii, ca în oricare alt loc.

Lexy îşi coborî încet mâinile, privindu-l în ochi, dorindu-şi să-i fi putut citi gândurile.

— Vrei să spui că ai veni la N.Y.? Că te-ai muta la N.Y.? Pentru mine?

— Nu, nu asta vreau să spun, trânti el capacul, nervos, îndesând cutiuţa la loc în buzunar. Dar dacă ar fi să fac asta, n-aş ajunge decât să vă duşmănesc, şi am ajunge iarăşi de unde am plecat. Vreau să spun că aş veni pentru amândoi. Şi că, fie şi cu banii pe care i-am economisit, am trăi destul de strâmtoraţi o vreme. Probabil ar trebui să urmez nişte cursuri, dacă vreau că Nathan să-mi ofere şansa unui post în firma lui.

— Un post la Nathan? Vrei să lucrezi în New York?

— De mult mă bate gândul să-l văd. Şi să te văd pe tine, pe scenă, în lumina reflectoarelor.

— S-ar putea nici să nu ajung acolo.

— N-ai să ajungi pe dracu'.

Gropiţele îi clipiră în obraji, iar ochii îi deveniră din căprui-mohorâţi, aurii.

— Niciodată n-am văzut pe cineva care să poată juca mai multe roluri. Vei reuşi, Lexy. Eu cred în tine.

Lacrimile începură să-i şiroiască în aceeaşi

clipă în care izbucni în râs, repezindu-se la el.

— O, Giff, cum ai reuşit să fii atât de perfect? Cum poţi să fii atât de ideal?

Se lăsă pe spate, cuprinzându-i faţa în mâini.

— Atât de absolut de perfect pentru mine.

— Am studiat pentru asta aproape toată viaţa.

— Vom trece prin vremuri grele, ştiu. Şi voi servi la toate afurisitele de mese, până-ţi termini tu cursurile sau mă lansez eu. Orice va fi nevoie. O, grăbeşte-te, grăbeşte-te şi pune-mi-l, sări ea jos, întinzând mâna. Abia aştept.

— Am să-ţi cumpăr unul mai mare, într-o bună zi.

— Ba n-ai să-mi cumperi.

Simţi un fior când Giff îi puse inelul pe deget şi, aplecându-se, o sărută.

— Poţi să-mi cumperi câte flecuşteţe strălucitoare şi cu sclipiciuri vrei, când vom fi bogaţi. Fiindcă vreau să fim realizaţi şi bogaţi, Giff, şi nu mi-e ruşine s-o spun. Dar ăsta.

Ridică mâna, răsucind-o astfel ca mica piatră preţioasă să scânteieze jucăuş în lumină.

— Ăsta e de-a dreptul perfect!

Peste 2 ore, capul lui Jo plesnea de durere şi aproape că se uita cruciş. Kate venise şi plecase de 2 ori, ducând clienţii încoace şi-ncolo, trecând pe la diverse căsuţe. Brian transportase o mulţime de turişti de la camping, apoi plecase înapoi să mai tragă un rond, în caz că rămăseseră vreunii în urmă. Singura veste de la Nathan era că ajută să se bată în scânduri casele din lungul plăjii.

Cu excepţia bubuitului monoton al ciocanelor, în han se lăsase în sfârşit liniştea. Jo bănuia că în

curând urma să vină Kate cu ultimii ocupanţi ai vilelor. Ferestrele dinspre sud şi est erau acoperite, cufundând casa în întuneric.

Când deschise uşa din faţă, vântul năvăli înăuntru. Plesnetul ei rece îi produse un şoc, după căldura densă din interiorul închis. Spre sud, cerul era vânăt-închis. Văzu fulgerele, dar nu auzi nici un tunet. Încă era destul de departe, calculă ea. Avea să verifice curând ce traiectorie se prevedea pentru Carla. Şi, ca măsură de prevedere, urma să-şi scoată negativele şi pozitivele din camera obscură şi să le ducă în seiful din biroul lui Kate.

Întrucât dorea să-l mai evite un timp pe tatăl ei, urcă pe scara principală, controlând maşinal camerele ca să vadă dacă nici un client grăbit nu uitase ceva. Aprinse luminile, mergând cu pas vioi spre aripa familiei. Zgomotul ciocanelor se auzea mai tare, iar Jo îl găsea liniştitor. „Ne închid la adăpost”, îşi spuse ea. Dacă uraganul se năpustea asupra Sanctuarului, hanul avea să reziste, cum mai făcuse şi alte dăţi. Trecând prin dreptul cabinetului lui Kate, auzi voci. Placajul fu aplicat peste fereastră, întunecând-o în timp ce Jo trecea prin dreptul uşii. Fie se întorsese Brian, fie tatăl ei se dusese să-l ajute pe Giff, presupuse ea.

Aprinse lumina în camera obscură şi deschise radioul. „Uraganul Carla a crescut la categoria 3 şi este aşteptat să ajungă la insula de barieră Little Desire, în largul coastelor Georgiei, pe la orele 7 p.m. Turiştii de pe această insulă în proprietate privată din lanţul Sea Islands au fost evacuaţi, iar localnicilor li se recomandă să plece cât mai curând posibil. Se aşteaptă vânturi de până la 120 de mile pe oră, cu frontul de atac lovind insula îngustă în apropierea momentului de flux.”

Cu încrederea dinainte zguduită, Jo îşi împinse

mâinile prin păr. Ştia că n-avea să fie mult mai rău decât atât. Căsuţele aveau să se piardă, luate de vânt sau de apă. Locuinţele aveau să fie dărâmate, plaja bătută de valuri, pădurea sfârtecată în bucăţi. Iar plasa lor de siguranţă se restrângea, îşi spuse ea, aruncând o privire spre ceas. Urma să meargă să-i ia pe Nathan şi pe Kirby, iar dacă era nevoită să-l doboare pe tatăl ei la pământ, avea să-l ia şi pe el, cu toată familia, de pe insulă.

Deschise smucit un sertar. Putea lăsa pe loc pozitivele, dar a dracului să fie dacă risca să-şi piardă toate filmele. Însă, când începu să le caute, mâna îi încremeni.

Deasupra fişierelor organizate în ordine stătea un teanc de fotografii. Capul începu să i se învârtească, pielea îi fu scăldată într-o sudoare rece, când privi faţa mamei sale. Mai văzuse imaginea aceea, într-o altă cameră obscură, într-o vreme care i se părea a aparţine unei alte vieţi. Peste vâjâitul capului, îşi auzi geamătul scăzut când întinse mâna spre ea.

Era reală. Simţi între degete suprafaţa lucioasă a hârtiei fotografice. Cu respiraţia subţiată, o întoarse şi citi titlul scris cu grijă. MOARTEA UNUI ÎNGER.

Îşi înăbuşi un scâncet şi se sili să privească imaginea următoare. O înecă durerea, înţepând-o ca un roi de viespi. Poziţia era aproape identică, de parcă fotograful ar fi încercat să le reproducă una după cealaltă. Dar aceasta o reprezenta pe Ginny, cu faţa ei cândva vie şi prietenoasă acum inertă, ştearsă, cu ochii goi.

— Iartă-mă, şopti Jo, apăsând fotografia la piept. Iartă-mă. Iartă-mă. În cea de-a 3 a fotografie

era cu siguranţă Susan Peters.

Jo închise ochii, făcu un efort să-şi alunge greaţă şi puse uşor a 3-a imagine deoparte. Iar genunchii i se lichefiară. Ultima fotografie o reprezenta pe ea însăşi. Avea ochii închişi cu seninătate, trupul palid şi gol. Din gât îi ieşiră sunete sugrumate, când o scapă din mâna, retrăgându-se.

Dibui în spatele ei, după uşă, cu adrenalina pompând prin vene, energizand-o s-o ia la goană. Se ciocni dureros de masă, răsturnând radioul într-o parte. Muzica răsună strident, făcând-o să urle.

— Nu, strânse ea pumnii, înfigându-şi unghiile în palme, până când durerea îi străpunse starea de şoc. N-o voi lăsa să se întâmple. N-am s-o cred. Nu-i voi permite să se adeverească.

Începu să se legene numărându-şi respiraţiile, până când ameţeala îi trecu, după care, înverşunată şi hotărâtă, luă fotografia. Faţa era a ei, da. A ei era. Fotografiată înainte ca Lexy s-o fi tuns pentru focul de tabără. Deci, cu câteva săptămâni în urmă. Focul avusese loc chiar la începutul verii. Duse imaginea mai aproape de lumină, impunându-şi să o studieze cu un ochi obiectiv, profesionist. Avu nevoie doar de câteva secunde pentru a-şi da seama, că deşi faţa era a ei, trupul nu era. Avea sânii prea plini, şoldurile prea rotunjite. Puse alături fotografia lui Anabelle.

Era oare şi mai înfricoşător, se întrebă ea amorţită, să-şi dea seama că propria ei faţă fusese suprapusă peste trupul mamei sale? Contopindu-le într-una singură. Asta dorise tot timpul.

Brian înscrise jeepul pe drumul de serviciu al campingului. Câteva locuri fuseseră lăsate în dezordine. După cât de năvalnic se apropia furtuna, presupuse că n-avea să conteze prea mult. Vântul sfâşia deja că un vârtej de brice vegetaţia dintre

copaci. O rafală zgudui jeepul cu el, făcându-l să se ţină şi mai strâns de volan. Calculă că mai aveau vreo oră ca să termine pregătirile.

Trebuia să facă eforturi pentru a nu-şi grăbi rondul de control. Dorea să ajungă la Kirby, s-o închidă la adăpost, în Sanctuar. Ar fi preferat s-o expedieze pe continent, dar ştia că şi-ar fi pierdut timpul şi energia, fără rost, certându-se cu ea. Dacă un singur locatar rămânea să înfrunte uraganul, avea să rămână şi ea pentru a-i trata rănile. Sanctuarul rezistase mai mult de 100 de ani, îşi spuse Brian. Avea să reziste şi de data asta.

Avea zeci de alte griji pe cap. Fără îndoială, urmau să piardă legătura cu continentul. Radioul le era de ajutor dar, odată ce-i lovea furtuna, aveau să rămână fără telefon, fără curent electric şi mijloace de transport. Alimentase generatorul pentru a avea energie de rezervă, şi ştia că verişoara Kate păstra provizii îndestulătoare de apa îmbuteliată. Şi aveau alimente, adăpost, câteva spinări puternice. Iar după ce Carla îşi făcea meandrele, spinările puternice aveau să fie o mare necesitate. Continuă să enumere în minte sarcinile şi posibilităţile, devenind tot mai calm pe măsură ce se asigura că în camping nu mai rămăseseră oameni răzleţi. Spera doar să nu se ascundă vreun idiot în copaci, sau să aştepte pe lângă plajă, crezând că un uragan era o aventură de vacanţă.

Înjură şi călcă pe frâna, când pe drum îi apăru o siluetă, în faţa jeepului.

— Iisuse Christoase, cretinule, coborî Brian din maşină dezgustat. Era să te calc. N-ai minte de stai în mijlocul drumului, necum în calea unui uragan care vine?

— Am auzit, rânji larg individul. A ales uimitor momentul.

— Mda, uimitor, exact.

Înfuriat pentru fiecare secundă irosită, Brian îi arătă cu degetul mare jeepul.

— Urcă, poate reuşesc să te duc la ultimul ferry, deşi nu prea mai e timp.

— A, nu ştiu ce să zic, ridică individul mâna pe care o ţinea la spate, continuând să zâmbească, şi trase.

Brian zvâcni înapoi, când în piept îi exploda durerea. Se clătină, chinuindu-se să-şi păstreze luciditatea. Şi când căzu, văzu ochii unui prieten din copilărie, râzând.

— Unul mai puţin, întoarse omul trupul inert al lui Brian, cu greaţă. Îţi mulţumesc că mi-ai dat posibilitatea să echilibrez balanţa, amice. Şi pentru împrumutul jeepului.

În timp ce sărea la volan, îi aruncă lui Brian o ultimă privire.

— Nici o grijă. Te asigur c-o să ajungă înapoi la Sanctuar. Până la urmă.

Ploaia începea să biciuiască ferestrele, în timp ce Kirby aduna materialele medicale. Era complet calmă, încercând să prevadă toate necesităţile posibile. Dacă era nevoită să lucreze în regim de urgenţă, cel mai bine s-ar fi descurcat la Sanctuar. Se confruntase deja cu situaţia foarte reală ca vila ei să nu supravieţuiască până dimineaţa. Înţelesese că majoritatea insularilor erau prea încăpăţânaţi că să plece de-acasă.

Până a doua zi, puteau apărea fracturi, comoţii, plăgi deschise. Casa se zgudui sub o rafală năprasnică, iar Kirby strânse din dinţi. Avea să fie gata pentru a îngriji orice vătămări.

Tocmai ridică o cutie, pornind cu ea spre maşină, când uşa din faţă se dădu de perete. Avu nevoie de-un moment pentru a-l recunoaşte, sub mantaua galbenă cu glugă, pe Giff.

— Poftim, îi împinse ea cutia în braţe. Du-o afară, eu o duc pe următoarea.

— Mă gândeam eu că te pregăteşti. Grăbeşte-te. Vine, nenorocita.

— Am împachetat aproape tot, îşi trase ea pelerina pe umeri. Unde-i Brian?

— Controla campingul. Încă nu s-a întors.

— Ei, ar fi cazul să vină, se răsti Kirby.

Alergă după restul de lucruri, cu îngrijorarea pe urme. Vântul o împinse înapoi, când încercă să iasă pe verandă. Îi şuieră pe la urechi, în timp ce se aplecă, înaintând cu chiu cu vai spre maşină.

— Ai asigurat totul, aici? strigă Giff peste tunetele valurilor, înhăţându-i cutia din mâini pentru a o pune în jeep.

— Atâta cât am putut. M-a ajutat şi Nathan, azi dimineaţă. E acasă?

— Nu. Nici pe el nu l-am văzut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îşi dădu Kirby la o parte din faţă părul deja ud. Ce naiba or fi făcând? Trecem pe la camping, Giff.

— Nu ne-a rămas prea mult timp, Kirby.

— Trecem. S-ar putea ca Brian să aibă probleme. Vântul ăsta poate să fi doborât copaci. Dacă nu era la Sanctuar când ai plecat tu şi nu v-aţi întâlnit pe drum încoace, ar putea încă să mai fie acolo. Nu intru în casă până nu mă asigur.

Giff deschise portiera jeepului şi o înghesui înăuntru.

— Tu eşti doctoriţa, îi strigă el.

Ticăloasa dracului! bătu Nathan în volan cu podul palmei. Încărcase cele mai preţioase lucrări şi echipamente în jeep, iar acum nu voia să pornească. Nici măcar nu avea bunul simţ de a tuşi şi bolborosi. Furios, coborî şuierând, când vântul îl plesni puternic peste faţă cu stropi de ploaie înţepători. Săltă capota, înjurând din nou. Nu avea timp să-şi închipuie că repară stricăciunile. Trebuia să meargă la Jo, şi repede. Făcuse tot ce se putea. Trânti capota la loc, şi abandonându-şi materialele, porni cu pas trudit spre râu. Avea de parcurs 400 de metri în amonte, înainte de a-l putea traversa, iar drumul prin pădure până la Sanctuar promitea să fie mizerabil.

Auzea trosnetele ameninţătoare ale copacilor îmbrânciţi şi torturaţi de vânt, simţea mâinile aspre ale acestuia împingându-l înapoi, în timp ce el se opintea să meargă. Deasupra explodă un fulger, scăldând cerul într-o văpaie portocalie lugubră.

Vântul îi înţepa ochii, împăienjenindu-i vederea. Nu văzu umbra care ieşi de după un copac, până nu ajunseră aproape piept în piept.

— Christoase, ce naiba faci aici?

Îi trebuiseră aproape 10 secunde de derută pentru a observa schimbările şi a recunoaşte chipul.

— Kyle!

Oroarea se prăvăli peste starea de şoc.

— Dumnezeule, ce-i făcut?

— Salut, frate, îi întinse el mâna, ca şi cum s-ar fi întâlnit pe o stradă însorită.

Şi când Nathan aplecă un moment capul ca s-o privească, îi trânti în tâmplă patul pistolului.

— Doi mai puţin.

De astă dată îşi aruncă pe spate capul, hohotind. Furtuna îl energiza. Violenţa ei îl excita.

— Nu-mi prea convenea să-mi împuşc propriul

frate, oricât e de enervant, ticălosul, cu sânge rece, cum ar spune unii.

Se lăsă pe vine, şoptind, ca şi cum Nathan l-ar fi putut auzi.

— O să se umfle râul, înţelegi, se vor prăbuşi copaci. Orice s-o-ntâmpla, frate, vom zice că n-a fost decât mâna soartei.

Se ridică, şi lăsându-şi fratele zăcând la pământ, ud de ploaie şi sânge, porni s-o revendice pe femeia despre care hotărâse că-i aparţinea.

CAPITOLUL 30

Ploaia şiroia peste parbrizul jeepului, mai rapidă decât ştergătoarele. Drumul se transformă în mâl sub roti, astfel că Giff trebuia să se lupte pentru fiecare metru străbătut.

— Ne întoarcem, îi spuse el lui Kirby. Brian are atâta minte ca să nu stea afară pe vremea asta, şi eu la fel.

— Ia-o prin spate.

Kirby se rugă ca furtuna să fie cauza bătăilor ei de inimă şi a fiorilor din măduva oaselor.

— Pe la sud e mai scurt.

— Te rog.

Abandonând logica, Giff trase de volan spre stânga.

— Dacă ajungem întregi, o să mă jupoaie de viu, pentru că te-am ţinut aici cu 5 minute mai mult decât era necesar.

— Nici nu va fi mai mult, doar 5 minute.

Se aplecă înainte, chinuindu-se să vadă prin cascada care şiroia pe parbriz.

— Ce-i acolo? Zace ceva pe marginea drumului, mai în faţă.

— Or fi căzut ceva echipamente din sacul de camping al cuiva. Oamenii au luat-o la picior de-aici încă înainte ca...

— Stai! strigă Kirby, apucând cu mâna ei volanul şi făcând maşina să derapeze.

— Iisuse Christoase, ai de gând să ne bagi în şanţ?! Ascultă... Deşi întinse mâna s-o oprească, nu reuşi s-o prindă direct de poala mantalei, când Kirby se repezi afară, în torentele ploii.

— Femeile dracu', împinse el portiera. Kirby, treci înapoi aici, că te suflă vântul tocmai pân-la Savannah!

— Ajută-mă Giff, pentru Dumnezeu! E Brian!

Mâinile ei îngheţate îi smulgeau deja cămaşa plină de sânge.

— A fost împuşcat!

— Unde-ar putea să fie?

În timp ce vântul lovea pereţii, Lexy se învârtea prin salonul mare.

— Unde pot fi? Giff a plecat de aproape o oră, iar Brian de încă o dată pe atâta timp.

— Poate s-or fi adăpostit undeva, făcu Kate un efort să nu intre în panică, stând adunată într-un fotoliu. Poate s-au hotărât să nu încerce să mai ajungă înapoi şi s-au oprit în alt loc.

— Giff a spus că se va întoarce. Mi-a promis.

— Atunci o să se întoarcă, îşi împreună Kate mâinile, ca să nu şi le mai frământe. Vor fi aici imediat. Şi au să fie obosiţi, uzi şi înfrigurați. Lexy, hai să punem cafeaua în termosuri până nu rămânem fără curent.

— Cum te poţi gândi la cafea când...

Se întrerupse, închizând strâns ochii.

— În regulă. E mai bine decât să stăm aici degeaba. Cu toate ferestrele oblonite, nici măcar să ne uităm afară după ei nu putem.

— Le vom pregăti mâncare caldă, cafea fierbinte, haine uscate, înşira Kate considerentele practice, luând o lanternă, ca măsură de prevedere, în timp ce ieşea pe uşă, urmată de Lexy.

După ce plecară, Jo se ridică. Tatăl ei stătea în cealaltă parte a camerei, întors cu spatele spre ea, privind fereastra bătută în scânduri ca şi cum printr-un simplu efort de voinţă ar fi putut vedea prin lemn.

— Tată, a fost în casă.

— CE?

— A fost în casă.

Continuă, cu voce calmă, în timp ce Sam se întorcea:

— Încă n-am vrut să le spun nimic lui Lexy şi Kate. Amândouă sunt destul de speriate. Sperasem să ajungă la ultimul ferry, dar cum Brian nu s-a întors...

Pe Sam începu să-l ardă stomacul.

— Eşti sigură de asta?

— Da. A lăsat... a lăsat în camera mea obscură, la un moment dat, în ultimele două zile. Nu pot şti precis când.

— Nathan Delaney a fost în casa asta.

— Nu e Nathan.

Sam îşi menţinu privirea dură şi fixă.

— Nu sunt dispus să-mi asum nici un risc. Du-te în bucătărie cu Kate şi Lexy şi rămâi cu ele. Eu caut prin toată casa.

— Vin şi eu cu tine.

— Vei asculta ce-ţi spun şi te duci în bucătărie. Nici una din voi nu face un pas, fără celelalte două.

— Pe mine mă vrea. Dacă sunt şi ele cu mine,

vor fi într-un pericol cu atât mai mare.

— Nimeni nu se atinge din nimic ce-i al meu, în casa asta.

O luă de braţ, pregătindu-se s-o târască cu forţa, la nevoie, în bucătărie. Uşa din faţă se deschise brusc, lăsând să intre vântul sălbatic şi ploaia torenţială.

— Sus, Giff, să-l ducem sus.

Cu respiraţia accelerată, Kirby păşi într-o parte pentru a continua să apese cu putere pieptul lui Brian, în timp ce Giff se clătina sub greutatea lui.

— Am nevoie de materialele mele din jeep. Imediat! ordonă ea când Sam şi Jo se repeziră spre ei. Îmi trebuie pânză, prosoape, lumină. Repede! A pierdut mult sânge.

Kate năvăli în hol.

— Doamne, Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat?

— L-a împuşcat, îşi continua Kirby drumul în pas cu Giff, fără a-şi lua un moment ochii de la faţa lui Brian. Vorbiţi prin radio pe continent, întrebaţi cât va dura să trimită un elicopter. Trebuie să-l ducem la spital, şi avem nevoie de poliţie. Grăbiţi-vă cu materialele. Am pierdut deja prea mult timp.

Fără a mai pierde vremea cu mantaua de ploaie, Sam ieşi în furtună. Încă înainte de a ajunge la jeep, fu orbit, asurzit, auzind doar vuietul sângelui în cap şi urletele vântului. Scoase prima cutie, după care o găsi pe Jo înghesuindu-se pe lângă el s-o ia pe următoarea. Cu poverile pe umeri, reveniră împreună în casă.

— L-a dus în apartamentul dinspre grădină. E cel mai apropiat pat, spuse Lexy, rezemându-se cu spatele de uşă şi reuşind s-o închidă în urma lor. Nu vrea să spună cât de grav e. Nu spune nimic. Kate e la staţia radio.

Jo strânse cutia de i se albiră degetele, în timp ce urcau grăbiţi scara. Kirby îşi scoase mantaua mânjită de sânge, aruncând-o în lături. Nu auzea răpăitul ploii, nici mugetul vântului. Acum nu mai avea decât un singur ţel: să-l ţină pe Brian în viaţă.

— Mai am nevoie de perne. Trebuie să-i ţinem trunchiul şi picioarele mai sus decât capul, iar locul hemoragiei să fie ridicat. E în stare de şoc. Îi mai trebuie pături. L-a străbătut dintr-o parte în alta. Am găsit rana de ieşire.

Îi apăsă un tampon în partea din spate a umărului drept. Mâna neînmănuşată îi era plină de sânge.

— Nu-mi dau seama ce leziuni interne are. Dar pierderea de sânge e principala grijă. Are tensiunea foarte slabă şi pulsul abia se simte. Ce grupă are?

— A negativ, răspunse Sam. La fel ca mine.

— Atunci, îi transfuzăm de-al tău. Îmi trebuie cineva care să-l extragă, am să te instruiesc,dar n-am destule ajutoare.

— O fac eu, intră grăbită Kate. Nu ne pot trimite elicopterul. Până nu termină Carla cu noi, nimic nu mai poate să ajungă sau să plece de pe insulă. Totul e consemnat la sol.

O, doamne! Nu era medic chirurg. Pentru prima oară în viaţa ei, Kirby se blestemă că nu urmase dorinţa tatălui ei. Rana de intrare era mică, uşor de pansat, dar cea de ieşire îi sfâşiase lui Brian în spate, o gaură mare aproape cât pumnul. Simţi panica zgâriind-o pe nervi şi închise ochii.

— OK, e-n regulă. Trebuie să-i stabilizăm starea. Giff, tine apăsat aici, exact în locul ăsta, şi nu slăbi. Dacă se infiltrează sângele, nu lua tamponul. Mai adăugă: cu cealaltă mână, ţii punctul ăsta de

presiune arterială. Ţine degetele întinse şi tari. Kate, adu-mi trusa. Vei vedea furtunul de cauciuc. Facem un garou.

În timp ce-şi pregătea seringa, vocea îi devenea tot mai calmă. Alesese meseria de vindecătoare şi, pe toţi sfinţii, avea să-l vindece. Privi lung chipul ca de ceară al lui Brian.

— Te ţin cu mine, auzi ce-ţi spun?

În timp ce-i introducea acul sub piele, în casă se făcu întuneric.

Nathan se chinuia să urce spre suprafaţa unei ceţi roşii, lunecând mereu înapoi. I se părea un lucru de o importanţă vitală să răzbată, deşi îl fulgera o durere monstruoasă ori de câte ori se apropia de pojghiţa subţire şi unduitoare. Era înfrigurat până-n măduva oaselor şi avea senzaţia că era aspirat într-un puţ cu apă rece ca gheaţa. Se agaţă din nou de margine, simţind ceţurile strângându-se şi îndesindu-se în jur, şi cu cu un salt furios, reuşi să iasă.

Se pomeni în plin coşmar, întunecos şi violent. Vântul urla ca o mie de demoni dezlănţuiţi, iar apa şiroia peste el, înecându-l când încerca să respire. Cu capul învârtindu-i-se se rostogoli, ajungând în 4 labe. Râul umflat de lângă el îi ajungea până la încheieturile mâinilor. Încercă să se ridice în picioare, lunecând înapoi spre leşin. Plesnetul rece al apei, când se lovi cu faţa de pământ, îl dezmetici din nou. Kyle. Fusese Kyle. Revenit din morţi. Acest Kyle avea păr blond lung, nu şaten, şi era bronzat aproape brutal, în locul albeţii lui de orăşean. Iar ochii îi sclipeau dementi.

— Jo Ellen.

Murmură înecat numele, în timp ce începea să se târască dinspre apa râului care-l absorbea. Îl rosti ca pe o rugăciune, în timp ce-şi înfigea degetele în

scoarţa udă a unui copac pentru a se ridica în picioare. Şi, pe când pornea împleticit, într-o fugă bătută de vânt, spre Sanctuar, îl urlă.

— N-am să-l pierd, spuse cu falsă indiferenţă Kirby, lucrând la lumina felinarului. Mintea îi era de un calm rigid, alungându-i spaimele şi îndoielile. Rămâi cu mine, Brian.

— Ai nevoie de mai multă lumină, îi mângâie Giff părul cu o mână. Dacă te poţi lipsi de mine un moment, cobor să pornesc generatorul.

— Cel care-a făcut asta... îl apucă strâns Lexy de mână. Poate fi oriunde.

— Stai aici, îi ridică el mâna să i-o sărute. Kirby poate avea nevoie de ajutor.

Se apropie de pat, aplecându-se ca pentru a-l studia pe Brian, şi-l întrebă încet pe Sam:

— Ai un pistol în casă?

Sam continua să privească tuburile, prin care sângele lui era transferat în trupul fiului său.

— În camera mea, în sertarul de sus al scrinului. Într-o cutie metalică. Am un treişopt, şi muniţie.

Întoarse un moment capul, măsurându-l pe Giff.

— Am încredere că-l vei folosi, dacă e nevoie.

Giff dădu din cap, răsucindu-se să-i zâmbească scurt lui Lexy.

— Vin imediat.

— Mai e vreun felinar, lumânări? întrebă Kirby, ridicându-i lui Brian o pleoapă; avea pupilele complet dilatate de şoc. Dacă nu închid plaga asta de ieşire, va pierde mai mult sânge decât pot să-i bag înapoi.

Kate veni în fugă cu o lanternă, îndreptând

fasciculul spre carnea sfâşiată.

— Nu-l lăsa să se ducă, se chinuia ea să-şi înghită lacrimile. Nu-l lăsa pe băiatul meu să se piardă.

— Îl ţinem aici.

— Nu-l vom pierde, Kate, întinse Sam mâna, pentru a-i lua pumnul strâns lângă trup.

— S-ar putea ca Giff să aibă greutăţi cu dinamul, spuse încet Jo, punându-i lui Lexy o mână pe umăr. Cobor să mai aduc lumânări.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu, rămâi aici. Kirby s-ar putea să mai aibă nevoie de-o mână de ajutor. Tata, nu ne poate ajuta, iar Kate n-o să mai reziste mult. Mă întorc repede.

O strânse uşor de umăr.

Luând o lanternă, ieşi fără zgomot. Trebuia să facă orice, ca să-şi înfrâneze teama pentru Brian, pentru Nathan. Pentru toţi. Dacă şi Nathan era împuşcat, dacă zăcea undeva afară, murind? Nu putea face nimic ca să-l salveze. Şi cum ar mai fi putut trăi, dacă stătea pasivă?

„S-a adăpostit”, îşi repetă ea cu convingere, coborând grăbită scara. Se adăpostise undeva şi, după ce trecea partea cea mai rea a furtunii, avea să-l găsească. Aveau să-l ducă pe Brian pe continent, la spital. Tresări la auzul trosnetului puternic, cu zgomot de sticlă spartă. Mintea îi încremeni, imaginând încă un glonţ, carne sfârtecată de oţel. Apoi văzu placajul rupt din fereastra salonului, torentul ploii care şiroia înăuntru prin locul pe unde creanga unui copac spărsese fereastra. Luă un felinar aprinzându-l şi ridicându-l cât mai sus. Trebuia să-l găsească pe Giff. De cum îi ducea lumină lui Kirby, aveau să mai ia placaj şi să astupe spărtura, înainte de a deveni ireparabilă. Când se răsuci în loc, îl văzu.

— Ce drăguţ, făcu Kyle un pas, la lumină.

Tocmai venisem să te iau. Nu, nu ţipa. Ridică pistolul, ca să-l vadă clar. Voi omorî pe oricine vine să vadă ce s-a întâmplat.

Zâmbi cu gura până la urechi.

— Deci, cum se mai simte fratele tău.

— Rezistă.

Coborî lanterna, pentru ca întunericul să devină mai dens. Lângă ea, furtuna se zbuciumă prin lemnul spart, iar ploaia o stropea în faţă.

— Nu ne-am văzut de mult, Kyle.

— Nu chiar de-atât de mult, în marea schemă a lucrurilor. Şi am păstrat legătura cu tine, ca să zic aşa, luni de zile. Cum ţi-au plăcut lucrările mele?

— Sunt competente.

— Căţea!

Rostise cuvântul scurt şi veninos, după care ridică din umeri.

— Haide, fii sinceră, ultima fotografie. Trebuie să recunoşti creativitatea imaginii, contopirea dintre vechi şi nou. E unul dintre studiile mele favorite.

— Plagiat, în cel mai bun caz. Unde-i Nathan, Kyle?

— A, presupun că tot acolo unde l-am lăsat.

Îşi repezi o mână, iute ca un şarpe, înşfăcând-o de păr.

— Pentru prima oară, nu mai trebuie să mă amărăsc că mă aleg cu resturile de la frate-meu mai mare. După cum văd eu lucrurile, n-a făcut decât să te... fezandeze. Sunt mult mai talentat decât el, la toate. Dintotdeauna am fost.

— Unde e?

— Poate am să-ţi arăt. Mergem la o plimbare.

— Pe vremea asta? se prefăcu Jo că se împotrivea, când o trase spre uşă; voia să-l scoată din

casă, să-l atragă cât mai departe de Sanctuar, cu orice preţ. Trebuie să fii nebun, ca să ieşi într-un uragan de categoria 3.

— Eu, draga mea, draga mea Jo, sunt puternic, îi mângâie el tâmpla cu buzele. Puternic. Nu-ţi face griji. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic, până când nu va fi totul perfect. Am planificat totul. Deschide uşa.

Luminile se aprinseră un moment. Folosind diversiunea de-o clipă, Jo lovi cu lanterna, ţintindu-l între picioare, dar nimerind cu putere în coapsă. Totuşi, Kyle gemu cu mirare şi durere, slăbind strânsoarea. Smulgându-se din mâna lui, Jo deschise uşa din faţă şi năvăli drept în gura furtunii.

— Dacă mă vrei, ticălosule, vino să mă iei.

În clipa când Kyle se repezi pe uşă afară, Jo îşi aduna forţele împotriva vântului, străduindu-se să-l îndepărteze de Sanctuar. Întunericul biciuit de ploaie îi înghiţi.

Nu trecuse nici un minut, când Giff urcă scara din pivniţă. Simţi valul de vânt rece în clipa când coti în hol. Uşa din faţă era larg deschisă spre ploaia torenţială. Cu sângele îngheţat în vene, scoase pistolul pe care-l vârâse în cureaua pantalonilor, îl dezasigură şi porni înainte. Cu degetul încârligat pe trăgaci, fu gata să apese până la capăt, când Nathan se prăvăli pe uşă.

— Jo Ellen. Unde e?

— Ce-ai păţit?

Urându-se pentru asta, dar nedispus să rişte, Giff ţinu pistolul spre el, în timp ce înainta.

— Veneam încoace, şi fratele meu...

Se clătină pe picioare, trecându-şi o mână peste rana deschisă din tâmplă, cu vedere tulbure.

— Era fratele meu.

— Parcă spuseseşi că a murit.

— N-a murit.

Scuturându-şi capul ca să şi-l limpezească, Nathan văzu pistolul.

— N-a murit, repetă el. Unde-i Jo?

— E bine şi în siguranţă, şi aşa o să rămână. Brian a fost împuşcat.

— Dumnezeule! O, Doamne! A murit?

— Kirby se ocupă de el. Îndepărtează-te de uşă, Nathan. Închide-o după tine. Ţine-ţi mâinile la vedere.

— Fir-ar să fie.

Îşi înghiţi cuvintele când auzi ţipătul. Sângele care i se urcase la cap, orbindu-l, fugi în picioare.

— Asta-i Jo. E afară.

— Dacă te mişti, va trebui să trag.

— O s-o omoare. Nu-i dau voie să facă asta! N-o s-o mai facă niciodată! Pentru numele lui Dumnezeu, Giff, ajută-mă s-o găsesc înaintea lui.

Avea de ales între instinct şi precauţie. Giff se rugă să fi ales bine, când îi întinse pistolul, cu patul înainte.

— O vom găsi. E fratele tău. Fă ce ştii că trebuie să faci.

Jo îşi mai stăpâni un urlet, când o creangă groasă cât un piept de bărbat se prăbuşi la câţiva metri de picioarele ei. Era întuneric beznă, numai muget de vânt care sfâşia totul. Bucăţi de muşchi zdenţuite îi zburau prin dreptul feţei. Frunzele de palmieri pitici clănţăneau ca nişte săbii. Împleticindu-se, mai înaintă cu o palmă, cu un pas, în timp ce vântul o zgâlţâia în toate părţile.

În sfârşit, căzu în genunchi, cuprinzând cu braţele rădăcina unui copac, temându-se să nu fie pur şi simplu sfâşiată în bucăţi. Îl îndepărtase, se ruga să-l

fi îndepărtat, dar acum se rătăcise şi ea. Pădurea se zguduia cu o violenţă hămesita. Ploaia o lovea ca mii de cuţite, împungându-i carnea. Nu-şi mai auzea nici propria respiraţie, deşi ştia că gâfâia răguşit şi rapid, căci plămânii îi ardeau ca focul. Trebuia să se întoarcă, trebuia să ajungă acasă, înainte ca el să abandoneze căutarea. Dacă sosea acolo înaintea ei, avea să-i omoare pe toţi. Cum, cu siguranţă, îl ucisese pe Nathan. Suspinând, începu să se târască, înfigându-şi mâinile în noroi pentru a se târî centimetru cu centimetru.

În casă, Kirby prinse într-o clemă tubul prin care sângele lui Sam îi era transfuzat lui Brian. Nu putea risca să ia mai mult, până nu se odihnea.

— Sam are nevoie de lichide, şi de nişte proteine. Transfuzia i-a secătuit puterile. Suc, începu ea, întinzându-şi obosită spatele pentru a-i lua lui Brian pulsul. Când degetele lui se loviră de ale ei, îi privi imediat chipul. Zări o mică tresărire a genelor.

— Îşi revine. Brian, deschide ochii, Brian! Acum, vino înapoi! Concentrează-te să deschizi ochii.

— E bine? O să se facă bine? se îmbulzi Lexy alături, ciocnindu-se de umărul lui Kirby.

— Are pulsul puţin mai puternic. Adu-mi manşonul pentru tensiune. Brian, acum deschide ochii. Aşa...

Simţi o arsură în gât, când îi văzu ochii deschizându-se, încercând să privească.

— Nu te grăbi, ia-o încet. Nu trebuie să te mişti. Încearcă doar să-mi vezi clar faţa. Mă vezi?

— Mda.

Durerea era insuportabilă, un adevărat infern în pieptul lui. Ca de departe i se părea că auzea pe cineva plângând, dar ochii lui Kirby erau uscaţi şi limpezi.

— În regulă.

Mâna ei tremura puţin, dar şi-o stăpâni, pentru a-i lumina ochiul cu lanterna.

— Stai nemişcat şi lasă-mă să te examinez.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost rănit, îi lua Kate mâna, şi-şi coborî obrazul peste ea, plângând neajutorată. Kirby te tratează.

— ...ceaţă, îngăimă el, întorcându-şi neliniştit capul. Văzu chipul palid şi epuizat al tatălui său, apoi furtunul care-i lega unul cu altul. Doare îngrozitor.

Apoi privi cu uimire cum Sam îşi acoperea faţa cu mâinile, zguduindu-se de suspine.

— Ce naiba se-ntâmplă? ... Ce? se lăsă el pe spate, vlăguit ca un copil, sub mâinile puternice ale lui Kirby.

— Am spus să nu te mişti. N-am chef să-mi strici tot ce-am făcut aici. Îţi dau ceva şi contra durerilor, într-o clipă. Tensiunea sângelui revine. Se stabilizează.

— Nu pot să beau apă sau ceva? Am impresia c-am fost...

Lăsă fraza neterminată, când totul îi reveni în minte. Silueta de pe drum, luciul mat al pistolului, explozia din piept.

— ...împuşcat. A tras în mine.

— Kirby şi Giff te-au găsit, îi spuse Lexy, chinuindu-se să se întindă pentru a-i lua mâna cealaltă. Te-au adus acasă. Ţi-au salvat viaţa.

— Era Kyle. Kyle Delaney.

Durerea îi venea în valuri, scurtându-i respiraţia.

— L-am recunoscut. Ochii. Înainte, purtase ochelari de soare. A fost în ziua când m-am tăiat la

mână. Kyle a fost acolo, la tine. A fost cu tine.

— Pictorul? coborî Kirby seringa pe care o pregătise. Amatorul de plajă?

— Era Kyle Delaney. Tot timpul a fost aici.

— Stai la un loc. Ţine-l locului, Lexy. Fir-ar să fie, Brian.

Speriată de eforturile lui de a se ridica, îi înfipse acul cu mai multă grabă decât fineţe.

— La naiba, vei începe iar să sângerezi. Ajută-mă, Kate, o să se agraveze iar, înainte ca medicamentul să-şi facă efectul.

Kate îşi rezemă mâna pe umărul lui Brian, privind cu ochi speriaţi prin camera:

— Unde-i Jo? Unde e Jo Ellen?

Pierdută, pierdută în frig şi beznă. Se întrebă dacă vântul slăbea, sau doar se obişnuise ea atât de mult cu rafalele lui violente încât nu mai simţea că încerca s-o omoare. Încercă să-şi imagineze cum ar fi sărit în picioare, luând-o la fugă, vru să-şi impună să încerce, dar era prea slăbită, prea frântă ca să poată să facă mai mult decât să se târască pe jos.

Îşi pierduse complet simţul direcţiei şi se temea să nu se târască orbeşte până-n râu, înecându-se. Dar n-avea să se oprească, nu se putea opri, atâta vreme cât mai avea o şansă să ajungă acasă. Iar dacă se pierdea, era posibil să se fi pierdut şi el. Încă un copac se prăbuşi undeva în spatele ei, căzând cu o forţă care zgudui pământul. I se păru că auzi pe cineva strigând-o pe nume, dar vântul risipi sunetul. Ar fi chemat-o, îşi spuse, începând să clănţăne din dinţi. Ar fi strigat-o, sperând că avea să se dea de gol, ca s-o poată omorî la fel ca şi pe celelalte. La fel cum tatăl lui, îi ucisese mama.

Era apoape destul de obosită ca să-l lase. Dar mai mult dorea să-l ştie mort.

Pentu mama ei, îşi spuse Jo, trăgându-se încă un pas. Pentru Ginny, pentru Susan Peters. Scrâşni din dinţi, târându-se mai departe. Şi pentru Nathan. Văzu lumina, doar o rază îngustă, şi se strânse ghem lângă un copac. Dar lumina nu se clinti, nu pendulă, cum ar fi făcut lanterna sau felinarul din mâna unui om.

Sanctuarul, îşi dădu Jo seama, apăsându-şi peste gură mâinile pline de noroi pentru a-şi înăbuşi un suspin. Fasciculul acela îngust de lumină, din salon, răzbătând prin fereastra spartă. Adunându-şi puterile, se sili să se ridice în picioare. Trebui să-şi rezeme o mână de trunchiul copacului, până când capul încetă să i se mai învârtească. Dar se concentră asupra luminii, punând un picior înaintea celuilalt.

Când ajunse la liziera pădurii, o luă la fugă.

— Ştiam c-ai să te întorci, apăru Kyle în calea ei, înfigându-i în beregată ţeava pistolului. Te studiez de destulă vreme ca să ştiu cum gândeşti.

De astă dată, Jo nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

— De ce faci asta? N-a fost de-ajuns ce a făcut tatăl tău?

— Ştii, niciodată nu m-a considerat destul de bun. Nu la fel de bun ca el, şi cu siguranţă, nici cât Băiatul Minune. Nu-mi trebuia decât sursa potrivită de inspiraţie, zâmbi el, în timp ce ploaia îi şiroia pe faţă şi părul îi flutura nebuneşte în vânt. Va trebui să te spălăm puţin. Nici o problemă. Am materiale destule, la camping. Duşurile bărbaţilor, le mai ţii minte?

— Da, ţin minte.

— Mor după farsele practice. Toată viaţa i le-am făcut lui Nathan. N-a ştiut niciodată. A, a fugit

Domnul Motănel? Vai de mine, dar Domnul Motănel s-a dus să facă o băiţă în râu. Într-o pungă de plastic. Măi, măi, Nathan, cum ai putut tu să fii atât de neatent şi să acoperi toate găurile din capacul borcanului cu licurici, cu romanul tău clasic pentru băieţi?

Scutură din cap, cu un hohot de râs.

— Îl scoteam din minţi cu fentele astea — făcându-l să se întrebe cum naiba se întâmplaseră.

Gesticula cu pistolul.

— Jeepul e în capătul drumului. Ce-a mai rămas din drum. Până acolo, trebuie să mergem pe jos.

— Îl urai.

— A, categoric, răspunse Kyle, cu un ghiont jucăuş, pentru a o face să se urnească. Tatăl meu l-a favorizat întotdeauna. Dar, în fond, tatăl meu nu era omul care crezuserăm că era. Asta mi-a deschis ochii. Micul secret al lui David Delaney. Era talentat, dar eu sunt şi mai şi. Iar tu, eşti capodopera mea, Jo Ellen, la fel cum Anabelle a fost a lui. Şi-l vor acuza pe Nathan şi pentru asta. Minunat de satisfăcător. Dacă scapă cu viaţa, au să-l bage la zdup.

Jo se împiedică, apoi îşi reveni.

— E viu?

— Posibil. Va începe să urle despre fratele lui mort. Apoi, mai devreme sau mai târziu, au să se uite în cabana lui. Mi-am sacrificat timpul ca să las pe-acolo nişte fotografii. Din toate unghiurile. Mare păcat că nu voi putea să strecor şi una cu tine alături de ele.

S-ar putea să trăiască, îşi spuse Jo. Şi avea să lupte şi ea ca să rămână în viaţă. Răsucindu-se, îşi împinse înapoi părul ud. Avusese dreptate, observă ea, partea cea mai rea a furtunii trecuse. Putea să reziste vântului. Şi lui Kyle.

— Toată problema, Kyle, e că tatăl tău era un fotograf de prima mână. Avea, poate, un stil cam conservator, şi în unele cazuri, prozaic. Dar tu eşti, în cel mai bun caz, de categoria a treia. Compoziţiile ţi-s proaste, disciplina inegală. Şi n-ai deloc simţul luminii.

Când mâinile lui se repeziră, era pregătită. Se feri pe dedesubt şi, repezindu-se cu capul înainte, îl lovi în plin. Picioarele lui Kyle îi fugiră de sub trup, făcându-l să alunce în genunchi, spre înapoi. Jo îl apucă de încheietură, apropiindu-şi mâna de pistol, dar Kyle reuşi s-o cosească pe sub picioare cu celălalt braţ, doborând-o.

— Căţea! Crezi c-am să-ţi înghit insultele? Crezi că te las să strici totul, după câtă osteneală mi-am dat?

Dădu s-o înhaţe de păr, dar mâna i se încleştă în gol, când Jo se răsuci, trântindu-l înapoi c-o lovitură din picioare. Scoicile i se înfipseră în palme, când începu să se târască de-a-ndărătelea, chinuindu-se să se agaţe de ceva. Îl văzu ridicând pistolul.

— Kyle.

Atenţia i se abătu fulgerător spre dreapta, împreună cu arma.

— Nathan.

Rânji larg, cu buza spartă de Jo Ellen sângerându-i pe bărbie.

— Ei, ce interesant! N-ai să-l foloseşti pe-ăla, arată cu capul spre pistolul pe care Nathan îl ţinea îndreptat spre el. N-ai tu curaj să omori. Niciodată n-ai avut.

— Lasă pistolul jos, Kyle. S-a terminat.

— Iarăşi greşeşti. Tatăl nostru a început-o, dar eu am s-o termin.

Se ridică încet în picioare.

— O termin eu, Nathan, în moduri pe care el n-ar fi putut nici măcar să şi le imagineze. Momentul meu decisiv, triumful meu. El n-a făcut decât să planteze seminţele. Eu culeg roadele.

Făcu un pas atent înainte, fără ca rânjetul să-i şovăie.

— Le culeg, Nathan, mi le însuşesc. Gândeşte-te cât de mândru ar fi de ceea ce am realizat, nu doar călcând pe urmele lui. Ci mărindu-le.

— Mhm.

În ciuda frigului de afară, în pântecul lui Nathan clocotea o fierbinţeală greţoasă.

— L-ai întrecut, Kyle.

— Era şi timpul s-o recunoşti, îşi înclină Kyle capul. Asta se numeşte o remiză mexicană. Tragi tu în mine, sau eu în tine?

Râse cu un sunet scurt, sacadat, care-i zgârie lui Nathan creierul.

— Din moment ce tot ştiu că n-ai pic de bărbăţie, cunosc deja răspunsul. Ce-ai zice să schimb jocul, să adaptez regulile, cum făceam când eram mici? Şi s-o împuşc pe ea mai întâi.

În momentul când pistolul se întoarse spre Jo, Nathan apăsă pe trăgaci. Kyle se smuci înapoi, cu gura căscându-i-se larg, în timp ce-şi apăsa o mână pe piept şi şi-o vedea înroşită de sânge.

— M-ai omorât. M-ai omorât pentru o femeie.

Nathan coborî pistolul, în timp ce Kyle se năruia la pământ.

— Erai mort deja, murmură el.

Merse spre Jo, privind-o cum se ridică în picioare. Apoi o cuprinse cu braţele.

— Era deja mort.

— Acum suntem bine, îşi îndesă ea faţa în umărul lui, ţinându-se strâns. Acum ne-am revenit cu

toţii.

Giff veni în fugă, alunecând, pe drumul desfundat. Ochii i se înăspriră când văzu forma prăbuşită pe jos. Îşi ridică privirea spre Nathan.

— Du-o-n casă. Trebuie s-o duci în casă imediat.

Nathan o trase pe Jo lângă el şi porni prin furtuna care slăbea, spre Sanctuar.

EPILOG

— Elicopterele vin încoace. Unul aduce şi poliţia. Au să te transporte pe continent.

— Nu vreau să merg la spital.

Kirby se apropie de pat, ridicând mâna lui Brian pentru a-i mai lua o dată pulsul.

— Mare păcat! Nu eşti în situaţia de a-ţi contrazice medicul.

— Ce-au să-mi facă acolo, fără ca tu să-mi fi făcut deja?

— Mult mai mult decât peticeală mea de urgenţă.

Îi controlă bandajele, mulţumită că nu mai sângera.

— Vei avea două surori drăgălaşe, nişte medicamente zeiss şi, peste câteva zile, ai să fii din nou pe picioare şi-ai să te întorci acasă.

Brian stătu pe gânduri.

— Cât de drăgălaşe sunt surorile alea?

— Sunt convinsă că-s...

Vocea i se frânse şi, deşi se întoarse repede, Brian văzu lacrimile ivindu-i-se în ochi.

— Ei, glumeam doar, îi caută el mâna. Nici n-am să mă uit la ele.

— Iartă-mă. Credeam că mă pot stăpâni.

Reveni spre el, lăsându-se în genunchi pentru a-şi rezema capul de marginea patului.

— Mi-a fost atât de frică. Atât de frică.

Sângerai îngrozitor. Pulsul tău îmi scapa printre degete.

— Dar nu l-ai lăsat să se piardă, îi mângâie el părul. M-ai adus înapoi şi ai stat cu mine. Şi, uită-te la tine, o înghionti, până ea îşi ridică faţa. N-ai dormit deloc.

— Dorm mai încolo, îşi apăsă Kirby buzele pe mâna lui, iar şi iar. Am să dorm zile-n şir.

— Ai putea trage nişte sfori ca să stai cu mine-n salonul de spital.

— Eventual.

— Apoi, te-ai întoarce aici, ca să stăm în aceeaşi cameră, cât timp mă însănătoşesc.

— Cred că s-ar putea.

— Şi după ce-mi revin, poţi rămâne în ea pentru tot restul vieţii.

Kirby îşi şterse o lacrimă, cu pumnul.

— Dacă asta-i o cerere în căsătorie, tu ar trebui să stai în genunchi, nu eu.

— Dar eşti o femeie atât de agresivă.

— Ai dreptate.

Îşi întoarse obrazul în mâna lui.

— Şi, dacă tot mă simt întrucâtva răspunzătoare că ai parte de tot restul ăla al vieţii, mi se pare normal să-l împărţim împreună.

— Grădinile sunt făcute praf, privi Jo spre florile îmbibate în apă şi strivite, care se înecau în noroi. Vor trece săptămâni întregi ca să le curăţim, să salvăm ce se mai poate salva şi s-o luăm de la început.

— Asta vrei să faci? o întrebă Nathan. Să salvezi ce se mai poate salva şi s-o iei de la-nceput?

Îi aruncă o privire. Pansamentul pe care i-l aplicase Kirby pe tâmplă se contura şocant de alb pe

pielea bronzată. Avea ochii încercănaţi, grei de oboseală.

Jo îşi cuprinse trupul cu braţele, răsucindu-se încet în loc. Soarele strălucea, aerul era surprinzător de proaspăt. Vedea distrugerile — copaci doborâţi, vasele sparte ale fostei fântâni, afumătoarea rămasă fără acoperiş. Curtea era plină de crengi, frunze şi cioburi. Deasupra lor, Giff şi Lexy lucrau la scosul panourilor de protecţie şi deschideau ferestrele să între lumină. Îşi zări tatăl şi pe Kate la marginea pădurii, după care, cu uimire şi bucurie, îl văzu cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri.

— Da, mi-ar plăcea. Aş vrea să mai stau un timp, să-i ajut să facă ordine. Nu va mai fi exact cum a fost. Dar s-ar putea să fie mai bine.

Îşi puse streaşină mâna la ochi, ca să-l vadă clar pe Nathan.

— Brian a cerut să vii la el.

— M-am dus să-l văd înainte de a ieşi. Ne-am împăcat. S-ar putea să nu mai fie cum a fost... zâmbi el puţin. Dar cred că s-ar putea să fie mai bine.

— Şi ai vorbit cu tatăl meu.

— Mda. E foarte bucuros că toţi copiii lui sunt în siguranţă.

Îşi vârî mâinile în buzunare. N-o mai atinsese din noaptea trecută, când Kate o expediase la o baie fierbinte, un ceai cu whiskey cât cuprinde şi la culcare.

— Consideră că am avut nevoie de curaj ca să-mi omor fratele.

— Ai avut nevoie de curaj ca să-mi salvezi viaţa.

— N-a avut nici o legătură cu curajul, se îndepărtă el, pe cărarea noroioasă. N-am simţit nimic când am apăsat pe trăgaci. Pentru mine, era mort deja. N-a fost decât o uşurare să sfârşesc totul.

— Să nu-mi spui că n-a fost nevoie de curaj. Ai fost lovit, în toate modurile în care poate fi lovit un om. Şi ai luptat ca s-o scoţi la capăt, ai trecut prin furtună pentru mine. Ai privit în faţă ceea ce nimeni n-ar trebui să aibă de privit şi ai făcut ceea ce nici un om n-ar trebui să facă. Când vor ajunge aici poliţiştii, am să le spun că ai fost un erou.

Îi puse o mână pe braţ.

— Îţi datorez viaţa, vieţile alor mei şi memoria mamei.

— Era totuşi tatăl meu. Era totuşi fratele meu.

Ochii i se întunecaseră de adevărul acestor cuvinte, în timp ce o privea.

— Nu pot schimba asta.

— Nu, nu poţi. Iar acum, s-au dus.

Jo îşi ridică privirea, auzind murmurul îndepărtat al elicopterului. Voia să se clarifice totul înainte de a reveni hidoşenia. Înainte ca poliţia să ajungă acolo, cu întrebările şi investigaţiile.

— Ai spus că mă iubeşti.

— Te iubesc, mai presus de orice pe lume.

— Şi n-ai numi asta o fundaţie? Aş crede că un om cu talentele tale s-ar pricepe să vadă ce trebuie săpat, ce trebuie reconstruit, ce trebuie întărit ca să reziste. Vrei să salvăm ce se mai poate salva, Nathan, şi s-o luăm de la început.

— Vreau, zise Nathan, făcând un pas spre ea. Mai mult decât orice.

Jo îl privi şi-i întinse mâna.

— Atunci, de ce n-am începe cu restul vieţilor noastre?

~ SFÂRŞIT ~